

STEPHEN KING

ÇAĞRI

Stephen King

ÇAĞRI

Kitabın Orijinal Adı: **Deathzone**

Türkçesi: **Esat Ören**

PROLOG

Üniversiteyi bitirdiği sıralarda, John Smith 1953 yılının Ocağında bir gün buzda kayıp düştüğünü çoktan unutmuştu. Aslında ortaokulu bitirdiği sıralarda da bu olayı pek anımsamıyordu. Anne ve babasınınsa zaten bundan hiç haberleri olmamıştı.

Durham'da Runaround Gölü üzerinde buz pateni yapıyorlardı. Daha büyükçe çocuklar patates küfelerinden yaptıkları kalelerle buz hokeyi oynuyorlar, küçüklerse ayak bileklerini bir içe bir dışa kıvrıp sıfır altı soğuk havada ağızlarından kesik kesik puflamalarla buhar çıkararak paten kaymasını öğrenmeye çalışıyorlardı. Temizlenmiş buz alanının bir köşesinde iki lastik tekerlek tüte tüte yanıyor, birkaç aile de yakınlarda oturmuş, çocuklarını izliyorlardı. Kar taşıtları dönemi daha çok uzaklarda olduğundan, kış eğlenceleri için yakıt gerektiren motorlardan çok bedensel hareketlerden yararlanılıyordu.

Johnny patenlerini omzuna atmış, göl kıyısına çok yakın olan evinden yürüyerek gelmişti. Daha altı yaşında olmasına karşın iyi kayıyor denebilirdi. Büyük çocukların hokeyine katılacak denli iyi değildi, ama ikide bir popo üstü düşen ya da denge sağlamak için kollarını sağa sola sallayan yaşlılarının çevresinde halkalar çizebilecek durumdaydı.

Temizlenmiş alanın kıyılarında ağır ağır kayarken, içinde Timmy Benedix gibi geri geri kayabilmek için büyük bir istek duyuyordu. Altındaki buzun çatırdayan sesi, ötede hokey oynayan çocukların bağrıışmaları, köprüünün üstünden geçen kamyonun gürültüsü ve çevredeki yetişkinlerin mırıltı halinde gelen konuşmaları işitiliyordu. O soğukça kış günü Johnny yaşamından hoşnuttu. Hiçbir eksiği yoktu, hiçbir şeyi dert etmiyordu, istediği hiçbir şey yoktu... Timmy Benedix gibi geri geri kayabilmekten başka.

Yanan tekerlerin yanından geçerken, büyüklerden birkaç kişinin ellerinde bir içki şişesinin dolaştığını farketti.

«Ondan bana da verin biraz!» diye bağırdı Chuck Spier'e.

Chuck güldü. «Hadi oradan bacaksız, bak, annen çağırıyor seni.»

Altı yaşındaki Johnny Smith ağız kulaklarında, kaymaya devam etti. Paten alanının yola bakan tarafından geçerken Timmy Benedix'in geldiğini gördü, babası da arkasındaydı.

«Timmy!» diye bağırdı. «Bak! Yapıyorum!»

Döndü ve çekine çekine geri kaymaya başladı. Farkında olmadan hokey oynanan alana doğru gidiyordu.

«Hey, küçük!» diye bağırdı biri. «Oradan çekil!»

Johnny işitmedi. **Yapıyordu** artık! Geri geri kayıyordu! Tekniğini bulmuştu, hem de birdenbire. Bütün iş bacakların hafifçe sallanması...

Mutluluğun sarhoşluğuyla başını eğdi ve bacakları nasıl duruyor diye baktı.

Hokey diski yanından vızıldayarak geçerken görmedi. Büyük çocuklardan biri, diğerlerine göre acemi sayılabilecek bir patenci, yüzünü yere çevirmiş hiçbir şey görmeden diski kovalıyordu.

Chuck Spier ne olacağını görür gibi oldu. Ayağa kalkıp bağırdı. «**Johnny! Dikkat et!**»

Johnny başını kaldırdı ve tam o sırada acemi patenci bütün hızı ve seksen kiloluk gövdesiyle Johnny'e çarptı.

Kolları açık olarak havaya uçtu Johnny. Hemen sonra başı buza çarptı ve her şey karardı.

Karanlık... kara buz... karanlık... kara buz... kara. Kapkara.

Bayıldığını söylediler. Ama onun tek bildiği şey, kafasının içinde yinelenen o garip sözcükler ve

gözünü açtığı anda tepesinde çember olmuş yüzlerdi: Korkmuş hokey oyuncularını, kaygılı gözlerle bakan yetişkinler, merakla bakan küçükler, sırttan Timmy Benedix... Chuck Spier onu kollarına almıştı.

Kara buz. Kara.

«Johnny... iyi misin?» diye sordu Chuck. «Bayağı kötü düştün.»

«Kara,» dedi Johnny hırıldayarak. «Kara buz. Dikkat et, Chuck.»

Chuck korkulu gözlerle çevresine bakındı, sonra yeniden Johnny'e döndü. Çocuğun alnında giderek irileşen yumruğa dokundu.

«Özür dilerim,» dedi acemi hokeyci. «Görmedim bile. Küçükler hokey alanından uzak durmak zorundadır. Kurallar böyle.» Destek aramak için kuşkulu gözlerle çevresine bakındı.

«Johnny?» dedi Chuck. Johnny'nin bakışları hiç hoşuna gitmemişti. Karanlıkta bu bakışlar, soğuk ve uzaklardan bakıyor gibiydi. «İyi misin?»

Johnny, «Dikkat et,» dedi ne dediğini bilmeden, aklında yalnız buz... kara buz. «Patlama. Asit.»

Chuck, «Doktora götürsek mi acaba?» diye sordu Bili Gendron'a. «Ne söylediğinin farkında değil.»

Bili, «Biraz kendine gelsin, bekle,» dedi.

Kendine gelmesi için biraz beklediler ve Johnny gerçekten kendine geldi. «Bir şeyim yok,» diye geveledi. «Kalkayım.» Timmy Benedix hâlâ sırtıyordu. Tanrı belasını versin! Johnny, Timmy'e bir ders vermesi gerektiğini düşündü. Haftasonu olmadan Timmy'nin çevresinde halkalar çizecek duruma gelebilirdi... hem öne doğru, hem geri geri.

Chuck, «Gel bakalım, şu ateşin yanında otur hele, biraz,» dedi. «Çok kötü düştün.»

Ateşin yanına taşıdıkları sırada Johnny bir şey demedi. Eriyen lastiğin keskin kokusu midelerini bulandırır gibi olmuştu. Başını da ağrıyordu. Sol gözünün üstündeki yumruyu merakla yokladı. Sanki bir kilometre uzuyordu.

Bili, «Kim olduğunu filan anımsıyor musun?» diye sordu.

«Tabii. Tabii, anımsıyorum. Bir şeyim yok.»

«Annen baban kim?»

«Herb ve Vera. Herb ve Vera Smith.»

Bill'le Chuck bir an bakıştılar, sonra omuz silktiler.

Chuck, «Sanırım bir şeyi yok,» dedi ve sonra üçüncü kez, «Ama gerçekten bayağı kötü düştü, değil mi? Vay be!» diye yineledi.

Bili, «Çocuklar böyle işte,» dedi el ele kayan ikiz kızlarına bakarak. Sonra yeniden Johnny'e döndü. «Yetişkin biri olsaydı belki de ölürdü.»

Chuck, «Tabii, taş kafalı biri değilse,» diye karşılık verdi ve ikisi de gülmeye başladılar. İçki şişesi yeniden elden ele dolaştı.

On dakika geçmeden Johnny yine buza çıkmıştı. Baş ağrısı geçmişti, alnındaki mor yumruysa tuhaf bir marka simgesi gibi duruyordu. Eve vardığında geri geri kayabilmenin sevinci içinde düşüp bayıldığını unutmamıştı bile.

Vera Smith, «Tanrım!» dedi onu görür görmez. «Nasıl oldu bu?»

«Düştüm,» dedi Johnny ve domates çorbasını höpürdeterek içmeye koyuldu.

«İyi misin, John?» dedi annesi elini hafifçe yumruya değdirerek.

«Tabii, anne.» Gerçekten de öyleydi, birkaç ay boyunca arasına gördüğü kötü düşler sayılmazsa... kötü düşler ve bir de gündüzün durup dururken uyuma eğilimi. Kötü düşler son bulduğu anda uyuklama durumu da birden kesilmişti.

Hiçbir şeyi yoktu.

Şubat ortasında bir gün Chuck Spier '48 model Desoto'sunun aküsünün bitmiş olduğunu gördü. Kamyonetindeki aküyü söküp otomobiline takmak istedi. Tam işini bitirmek üzereyken akü patladı, içindeki asitle birlikte parçacıklar Chuck'un yüzüne fişkırdı. Bir gözünü yitirmişti. Vera'ya göre iki gözünü birden yitirmemesi Tanrı'nın bir lütfuydu. Johnny bunun korkunç bir felaket olduğunu düşündü ve kazadan bir hafta sonra babasıyla birlikte Chuck'ı ziyarete gittiler. Koskoca Chuck'ı hastane yatağında bitmiş ve ufalmış görmek Johnny'yi çok sarsmıştı. O gece düşünde, hastane yatağında yatanın kendisi olduğunu gördü.

Bunu izleyen yıllarda Johnny'nin önsezileri olmuştu: Radyoda diskokokeyin hangi plağı çalacağını bilmek gibi şeyler... ama bunları hiçbir zaman buzda geçirdiği kazayla bağdaştırmamıştı. Kazayı unutmuştu çoktan.

Önsezileri de öyle pek önemli konularda olmamıştı ve dikkatini çekecek denli sık değildi. O panayırın ve maskenin olduğu geceye dek de önemli bir şey olmamıştı. İkinci kaza öncesine dek.

Daha sonraları bunu sık sık düşündü.

İkinci kazadan önce Şans Tekerinde olan şeyi.

Kendi çocukluğundan anımsaması gereken bir uyarı gibi.

***

1955 yazının o sıcak gününde gezgin satıcı, Nebraska ve Iowa eyaletlerini bir baştan bir başa, yorulmak nedir bilmeden aşıyordu. Altındaki '53 model Mercury o güne dek yetmiş bin mil yapmıştı. Satıcı iriyarı bir adamdı, ama yüzü hâlâ Orta Batının mısırla beslenmiş çiftlik delikanlılarını akla getiriyordu. 1955 yılının o yazında, Omaha'da ev boyama işinde iflas ettikten dört ay sonra Greg Stilson henüz yirmi iki yaşındaydı.

Mercury'nin bagajı ve arka koltuğu karton kutularla doluydu. Karton kutuların içiyse kitaplarla. Kitapların çoğu İncildi. Çeşitli biçimlerde ve boyutlarda. İşte her eve gerekli bir kitap, Amerikan Doğru Yol İncili, uçak tutkalıyla ciltlenmiş, on altı renkli tablo, yalnızca 1 dolar 69 sent, üstelik dağılma olasılığına karşı on ay garantili... Dar gelirliler için de cep kitabı biçiminde Amerikan Doğru Yol İncili vardı, altmış beş sente. Bunda renkli resimler yoktu, ama İsa Peygamberin kutsal sözleri kırmızı renklerle basılmıştı. Kesesi dolu olanlar içinse, lüks tip Amerikan Doğru Yol İncili vardı; 19 dolar 95 sente, beyaz taklit deriyle ciltli, yirmi dört tane renkli tablo, ortasında doğum, evlenme ve ölümleri not etmek için bir bölümle birlikte dağılmayacağına iki yıl garanti veriyordu. Ayrıca bir karton dolusu, cep kitabı vardı. «Amerikan Doğruluk Yolu: Devletimizi Yıkma İsteyen Komünist-Yahudi İhaneti.»

Greg bu kitabı İncirlerin tümünden daha çok satmıştı..Kitapta Rothschild'lerin, Roosevelt'lerin ve Greenblatt'lerin Amerikan ekonomisini ve devletini nasıl ele geçirdikleri yazıyordu. Yahudilerin nasıl Komünist-Marksist-Leninist-Troçkist eksene doğrudan bağlı bulduklarını, dolayısıyla nasıl İsa düşmanı olduklarını açıklayan grafikler bile vardı...

Washington'da komünist avı dönemi henüz kapanmamış, Orta Batıda Joe McCarthy'nin yıldızı daha sönmemişti. Komünizm hakkında bu önyargıların yanısıra, Greg Stillson'un dolaştığı kırsal alanlarda dünyayı Yahudilerin yönettiği yolunda sarsılmaz bir görüş egemendi.

Gezgin satıcı şimdi Iowa eyaletinde, Ames'in yirmi mil batısında bir çiftlik yönüne sapıyordu. Uzaktan bakınca her yanı kapalı görünen ev terkedilmiş gibiydi. Her ne kadar pancurlar ve ağıl kapıları kapalıysa da, bir gidip bakmadan emin olunamazdı. Bu iş anlayışı annesiyle birlikte iki yıl önce Omaha'dan Oklahoma'ya taşındığından bu yana Greg Stillson'a çok şey kazandırmıştı. Ev boyama işi aslında o denli kötü sayılmazdı, ama kimse darılmasın, ağızdaki İsa Peygamber tadını biraz olsun giderebilmesi için bunu da yapması gerekiyordu.

Otomobilin kapısını açıp tozlar içindeki yola ayak bastığı anda, ağılın kapısında kulakları

gerilmiş, iri bir çiftlik köpeği belirdi. Durmaksızın havlamaya başladı. «Gel kuçu kuçu,» dedi Greg, en tatlı ve etkileyici sesiyle. Yirmi iki yaşına karşın sesi daha şimdiden eğitim görmüş bir büyücünün sesi gibiydi.

Ama kuçu kuçu Greg'in sesindeki dostluğu dikkate almadı. Üstüne üstüne gelirken, gezgin satıcıyı öğlen yemeği yapmak için oldukça kararlı görünüyordu. Greg otomobilin içine girip kapıyı kapadı ve iki kez kornasını öttürdü. Her yerinden akan ter beyaz ceketinin koltuk altlarında koyu gri lekeler yapmış, sırtındaysa dallanmakta olan bir ağaç biçiminde yayılmıştı. Yeniden korna çaldı ama karşılık gelmedi. Ailece otomobillerine binip kente inmiş olmalılar, diye düşündü.

Greg gülümsedi.

Vitesi geriye alıp anayola çıkacağı yerde arka koltuğa uzanıp filit tabancasını çıkardı ama içinde filit yerine amonyak vardı.

Greg dudaklarındaki gülücükle birlikte otomobilden çıktı. Poposunun üstüne oturmuş olan köpek onu görür görmez ayaklanıp hırlaya hırlaya yeniden üstüne gelmeye başladı.

Greg yine, «Haydi, gel kuçu kuçu,» dedi tatlı sesiyle. «Gel bak sana ne vereceğim. Gel de al.» Küçük krallar gibi şişinen bu çiftlik köpeklerinden nefret ederdi. Onlara 'baktın mı az çok sahiplerini de tanımış olurdun.

«Bok herifler,» diye homurdandı. Ama hâlâ gülümsüyordu. «Haydi, kuçu kuçu, gel buraya.»

Köpek geldi. Üstüne atlamak için gerindi. Ağılda bir inek mölerken hafif bir esintiyle mısır tarlalarından bir hışırtı yükseldi. Köpek sıçradığı anda Greg'in yüzündeki gülümseme değişti ve ekşimiş bir hal aldı. Filitin kolunu bastırır bastırmaz keskin bir amonyak bulutu doğruca köpeğin gözlerine ve burnuna doldu.

Hayvanın öfkeli havlamaları yerini kısa, acı dolu seslere bıraktı, az sonraysa amonyak etkisini gösterince inleyen bir ulumaya dönüştü. Köpek kuyruğunu bacaklarına sıkıştırmış, korkusuz bekçi özelliğini yitirmişti.

Greg Stillson'un suratu asıldı. Gözleri çirkin birer çizgi olmuştu. Hemen öne atılıp köpeğin kıcına ayağındaki postallarla müthiş bir tekme indirdi. Köpek inledi, sonra can havliyle döndü ve ağla kaçıp saklanacağı yerde, kendisine bu acıyı verene karşı savaş durumu aldı. Böylece ölüm fermanını kendisi vermiş oluyordu.

Hırlayarak kör bir atılım yaptı, Greg'in beyaz keten pantolonunun sağ paçasına dişlerini geçirip yırttı.

«Seni orospu çocuğu!» diye bağırarak Greg büyük bir öfkeyle köpeğe korkunç bir tekme daha attı; bu kez hayvan tozların içine yuvarlandı. Arkasını bırakmayıp homurdana homurdana yanına gitti ve hayvanı bir daha tekmeledi. Artık gözleri sulanmış, burnu cayır cayır yanan, bir kaburgası kırılmış olan köpek, bu çılgın heriften gelecek tehlikeyi anlamış ama iş işten geçmişti.

Greg Stillson tozlu çiftlik bahçesi içinde soluk soluğa, sövgüler yağdırarak köpeği kovaladı. Çılgın kaçışan köpek tozlar içinde kendini sürükleyemeyecek duruma gelinceye dek tekmeledi onu. Hayvanın altı yerinden kan çıkıyordu. Ölmek üzereydi.

«Beni ısırılmayacaktın,» diye tısladı Greg. «Anladın mı? Anlıyor musun? Beni ısırılmayacaktın, adı köpek. Kimse benim yolumu kesemez. Tamam mı?» Kana bulanmış postalıyla köpeğe bir tekme daha indirdi, hayvan buna yalnızca boğuk bir iniltiyle karşılık verebildi. Fazla zevk vermemişti son tekme. Greg'in başı ağrıyaya başladı. Güneşten olmalıydı. Sıcak güneşin altında köpek kovalamaktan. Bayılmadığına şükretmeliydi.

Şöyle bir gözlerini yumdu, hızla soluyor, kısa saçlarının arasından çıkan ter gözyaşları gibi yüzünden boşanıyordu. Her yanı kırıklar içindeki köpek ayakları dibinde ölmek üzereydi.

Baş ağrıyordu.

Bazen çıldırıyor muyum, diye düşündüğü oluyordu. Şimdiki gibi. Önce yalnızca köpeğe biraz amonyak püskürtüp ağıla kaçırmayı tasarlamıştı, sonra da evin kapısına gidip bir kart bırakacaktı. Daha sonra gelip satışını yapabiliirdi. Ama şimdi? Herhalde tutup kartını bırakacak değildi artık.

Gözlerini açtı. Köpek kanlar içinde, kesik kesik soluyarak ayaklarının dibinde yatıyordu. Greg Stillson başını eğip baktığında hayvan onun postasını yaladı, yenilgisini gösterir gibi. Sonra da ölmeye devam etti.

«Pantolonumu yutmayacaktın,» dedi köpeğe. «Bana beş dolara patlayacak bu, adi köpek.»

Bir an önce buralardan gitmeliydi. Çiftçi, karısı ve altı çocuğu kentten gelip sevgili köpeklerini hain satıcının ayakları dibinde ölürken görürlerse bu hiç de iyi olmazdı. İşini kaybedebilirdi. Amerikan Doğruluk Yolu Şirketi, Hıristiyanların köpeklerini öldüren bir satıcıyı çalıştırmazdı.

Sinirli sinirli gülererek, Mercury'sine gitti, içine girip hemen anayola çıktı. Az sonra hızla oradan uzaklaşıyordu.

Kesin olan bir şey varsa, o da işini kaybetmek istemediğiydi. Henüz erkendi... Şirketin bildiği kazancından başka, Greg onların bilmediği bir iki dolar çevirerek fena para kazanmıyordu. Yo, kazancı iyiydi doğrusu. Ayrıca böyle dolaşmak sayesinde bir sürü insanla... bir sürü kızla tanışabiliyordu. İyi bir yaşamdı, ancak...

Ancak bu ona yetmiyordu.

Başı zonklaya zonklaya yola devam etti. Evet, yetinmiyordu. Orta Batıda dolaşıp İncil satmaktan ve komisyon formlarında kalem oynatıp fazladan iki dolar koparmaktan daha büyük işler için yaratıldığına inanıyordu. Ne için yaratıldığını da iyi biliyordu...

Büyük işler için.

Evet, buna kuşku yoktu. Birkaç hafta önce samanlığa bir kız atmıştı. Kızın annesiyle babası Davenport'a tavuk satmaya gitmiş, kız da ona bir limonata içip içmeyeceğini sormuştu. Laf lafi açmış, sonra kıza sahip olmuştu. Daha sonra konuşurken kız nedense ona bir papaz gibi seviştiğini söylemişti. Greg de tokadı basmıştı, neden yaptığını bilmeden, tokadı basıp çekip gitmişti.

Öyle mi olmuştu? Pek değil.

Aslında kıza en azından üç dört tokat atmıştı. Ta ki, kız çığlıklar atıp imdat isteyinceye dek. Greg de nasılsa o zaman durabilmiş, Tanrının kendisine verdiği tüm çekici niteliği son damlasına dek kullanarak kıza yatıştırmıştı. O zaman da yine böyle başı ağrıyor, gözleri kararıyordu. Kendi kendine bunun sıcaktan olduğunu kabul ettirmeye çalıştı, ama başını ağrıtan tek şey sıcak değildi. Köpek paçasını yırttığı zaman da içinde duyduğu o karanlık ve çılginca bir duygu...

«Kaçık değilim,» diye bağırdı arabanın içinde. Penceresini açıp yaz sığağını, toz, mısır ve gübre kokusu dolu havayı soludu. Sonra radyoyu açtı, Patti Page'in güzel bir şarkısı çalıyordu. Baş ağrısı biraz geçer gibi oldu.

Her şey kendini kontrol etmeye bağlıydı... ve sabıka almaya. Bunları sağladın mı, kimse sana dokunamazdı. Bu iki işde giderek daha başarılı oluyordu. Artık düşlerinde babası karşısına dikilip, «Bir boka yaramazsın! Beş para etmezsin, maraz serseri!» demiyordu.

Bu düşleri artık görmüyordu, çünkü babasının sözleri artık doğru değildi. Hiç de maraz sayılmazdı şimdi. Evet, belki çocukken sık sık hasta olurdu ve çelimsizdi, ama zamanla boy atıp gelişmişti; şimdi de annesine bakıyordu.

Ama babası ölmüştü. Babası bu günü göremiyordu. Babasına sözlerini geri aldirtamıyordu, çünkü yıllar önce bir iş kazasında ölmüştü adam. Greg onu mezarından çıkarıp suratına haykırmak isterdi. Yanıldın baba, benim hakkımda yanılmıştın! Sonra da sıkı bir tekme.

Tıpkı köpeğe vurduğu gibi.

Baş ağrısı yeniden başlıyordu.

«Kaçık değilim,» dedi bir kez daha, kısık bir sesle. Annesi ona sık sık büyük işler için yaratılmış olduğunu söylerdi, Greg de buna inanmıştı. Bütün iş, kendini biraz kollamasına, kızı tokatladığı ve köpeği tekmelediği gibi durumlarda biraz kendini kontrol etmesine ve sabıka kaydı olmamasına bağlıydı.

Onu bekleyen büyük işler her neyse, karşısına çıktığı zaman öğrenecekti. Bundan hiç kuşkusu yoktu.

Yeniden köpek geldi gözlerinin önüne ve bu kez belli belirsiz gülümsemesine neden oldu.

Büyük işler onu bekliyordu. Belki daha uzun yıllar beklemesi gerekecekti... çünkü daha çok gençti, ama gençliğinin hiçbir sakıncası yoktu; yeter ki, her şeyi bir anda elde edemeyeceğini bilsindi. İçinde bu inanç olduğu sürece, nasıl olsa o gün gelirdi. Buna inanıyordu.

Ve de önüne çıkmaya kalkanı Tanrı bile kurtaramazdı elinden.

Greg Stillson güneşten esmerleşmiş dirseğini pencereden çıkarıp ıslıkla şarkıya eşlik etmeye başladı. Gaz pedalına basıp hızını yetmiş mile yükselterek kendisini bekleyen geleceğe doğru ilerledi.

Birinci Bölüm

ŞANS TEKERİ

1

Sarah'nın aklında o geceden kalan iki şey, Johnny'nin Şans Tekerindeki şansı ve maskeydi. Ama zaman geçtikçe, o korkunç geceyi düşünmeye başladığı anda, ilk aklına gelen maske oluyordu.

Johnny, Cleaves Mills'de bir apartman dairesinde oturmaktaydı. Sarah oraya tam sekize çeyrek kala gelmiş, otomobilini park edip dış kapının açılması için zile basmıştı. O gece onun otomobilini kullanacaklardı, çünkü Johnny'ninki onarım için Tibet garajındaydı. Johnny telefonda konuşurken onarımın oldukça tuzluya patlayacağını söyleyip kendine özgü gülüşüyle bir kahkaha atmıştı. Eğer söz konusu kendi otomobili olsaydı, Sarah hüngür hüngür ağlardı, hele bir de çok para gerektiren bir onarımsa...

Merdivenlere gitmek için ilan tahtasının olduğu yerden geçti. Genellikle burada motosiklet reklamları, stereo aygıtlar, daktilo servisleri ve uzak yerlere yolculuk yapacak olanların yol giderleri ve direksiyonu paylaşmak için yol arkadaşı arama ilanları bulunurdu. Ama bu gece tüm tahtayı kaplayan bir afiş vardı. Alevleri simgeleyen kırmızı bir fon üzerinde sıkılmış bir yumruk resmi dikkati çekiyordu. Afişin üstünde tek sözcük vardı: GREV!

1970 Ekim ayının sonlarıydı.

Johnny ikinci kattaki, öne bakan odalardan birinde kalıyordu. Penceresinden bakınca Cleaves Mills'in en işlek kesimi gözlerinin önüne seriliyordu. Aslında Cleaves Mills uzun bir bulvardan oluşuyor bile denebilirdi. Yaklaşık iki düzine kadar dükkân ve küçük bir mokasen fabrikası vardı. Maine Üniversitesini çevreleyen çoğu kent gibi, burada da sanayi öğrencilerin en çok tükettikleri şeyler üzerine kurulmuştu: Bira, şarap, benzin, rock and roll müziği, soğuk yemekler, esrar, şarküteri, sinema. Kentteki tek sinema Shade'di. Okul zamanı sanat filmleri ve 1940'ların beğenilen filmlerini gösterir, yaz aylarındaysa Clint EastWood'un spagetti kokan kovboy filmleri oynatılırdı.

Johnny de, Sarah da okullarını bitireli bir yıl olmuş, şimdi her ikisi de Cleaves Mills Lisesinde öğretmenlik yapıyorlardı. Üniversite öğretmenleri ve yöneticileri de öğrenciler gibi Cleaves kentini ancak yatmadan yatmaya geldikleri bir pansiyon gibi kullanırlardı. Bunun da nedeni, kentte vergilerin son derece düşük olmasıydı. Kent halkı, üniversitelilerin bilgiç konuşmalarına, siyasete karışmalarına ve savaşı sona erdirmek için yaptıkları komünist gösterilere bozulmuyor değillerdi, ama öğretim üyeleri için kiralanan evlere ve apartmanlara ödenen yıllık ücretler onları yatıştırılmaya yetiyordu.

Sarah kapıyı tıkladınca içerden Johnny'nin boğuk ve tuhaf sesi karşılık verdi. «Kapı açık, Sarah!»

Sarah pek anlam veremedi kapıyı itip açtı. Caddenin yukarısında yanıp sönen trafik ışığının aydınlığı dışında Johnny'nin odası karanlıktı. Mobilyalar uzayan kara gölgeler gibi görünüyordu.

«Johnny...»

Herhalde sigorta atmıştır, diye düşünen Sarah ürkek bir adımla içeri girdi... ve önünde bir yüz belirdi. Parlayan çürük yeşil bir rengi vardı. Bir gözü faltaşı gibi açılmış, müthiş bir korku belirtiyordu. Diğer gözse iğrenç bir gülüşle büzülmüş, çizgi gibiydi. Yüzün, açık gözü olan sol yanı olağan bir yüzdü. Ama sağ yanı, sırttan kalın dudakların ortaya çıkardığı sivri dişler ve o garip parıltısıyla insan dışı bir şeydi.

Sarah boğuluyormuş gibi bir çığlık atıp geri geri sendelemeye başladı. Sonra ışıklar yandı ve korkunç dekor birden değişerek yeniden Johnny'nin tanıdık odası oldu. Duvardaki afişte Nixon kullanılmış otomobil satıyor, yerde Johnny'nin annesinin ördüğü halı, her yerde boş şarap şişelerinden çıkan mumlar. Korkunç yüzün parıltısı da kaybolunca Sarah bunun ucuz bir maske olduğunu gördü. Açık olan göz yerinde Johnny'nin mavi gözü kıpırdıyordu.

Johnny maskesini sıyırıp çıkardı, blucini ve kahverengi kazağıyla dost bir gülücük gösterip karşısında dikildi. «Mutlu Halloween, (31 Ekim akşamı, çocukların korkunç maskeler giyip komşularını korkuttukları hortlak gecesi. Ç.N.) Sarah,» dedi.

Sarah'nın kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Bayağı korkmuştu. «Aman ne komik,» dedi ve çıkıp gitmek için davrandı. Böyle korkutulmak hiç hoşuna gitmezdi.

Johnny arkasından yetişip kapıda yakaladı onu. «Hey... bağışla, üzgünüm.»

«Hem de çok üzgün olman gerekli.» Biraz soğuk bakmaya çalıştı. Öfkesi erimeye başlamıştı bile. Nedense Johnny'e kimse uzun süre öfke duyamazdı. İster ona âşık olsun, ister olmasın -ki bunu hâlâ tam olarak çözememişti- insan Johnny'le birlikte uzun süre mutsuz olamaz ya da ondan nefret edemezdi. Acaba bugüne dek hiç kimse ona karşı kin tutabilmiş mi, diye bir an düşündü, sonra bu düşünceyi saçma bulup gülümsemeye başladı.

«Ha şöyle, adamım. Az kalsın beni bırakıp gidiyordun.»

«Ben adamın değilim.»

Johnny onu şöyle bir süzdü. «Gerçekten de değilsin.»

Sarah uzun tüylü bir kürk manto giymişti, tilki takliti ya da ona benzer ucuz bir şey. Johnny'nin bu «masum zampara» bakışı onu yine güldürdü. «Aslında bu manto üstümdeyken içinde ne olduğu pek anlaşılıyor.»

«Yoo, anlaşılıyor,» dedi Johnny ve kolunu kızın sırtına dolayıp onu öptü. Sarah önce karşılık vermemeye kararlıydı, ama tabii dayanamadı.

Johnny, «Korkuttuğum için özür dilerim,» diyerek burnunu Sarah'nın burnuna sürttü. Maskeyi göstererek, «Hoşuna gider sanmıştım. Bunu cuma günü derste giyeceğim.»

«Ama, Johnny, disipline aykırı olur bu.»

Johnny, «Boş ver, ben bir yolunu bulurum,» dedi gülerek. İşin ilginç yanı, gerçekten de bir yolunu bulurdu.

Sarah her gün okula büyük gözlükler takarak gelir, saçlarını sımsıkı tepesinde toplardı. Bütün kızlar külotlarının hemen altında mini etekler giyerken, o dizlerinin üstüne kadar inen etekler giyerdi (üstelik, bacaklarım çoğununkinden daha güzel, diye düşündüğü de olurdu). Belalı öğrencileri birbirinden ayırıp sınıfı alfabetik sıraya göre oturtur, sorun çıkaranları hemen rapor ederdi. Buna karşın yine de disiplin sağlamakta zorluk çekiyordu. Sarah yeni öğretmenliğe başlayan herkesi yargılayıp değer biçen gizli bir jüri... bir okul bilinci olduğunu ve kendisine verilen notun pek öyle yüksek olmadığını biliyor ve üzülyordu.

Johnny ise, «İyi bir öğretmen» tanımının tam tersiydi. Uykuda gibi sınıftan sınıfa dolaşır (aslında bu hal ona yakışmıyor değildi), koridorda önüne gelenle çene çaldığı için derslere geç girerdi. Her gün aynı yüzlerle karşı karşıya gelmemek için öğrencilerin istedikleri yerde oturmalarına izin verirdi. Böyle olunca da tabii sınıfın arka sıraları hemen dolardı. Sarah böyle bir durumda mart ayına dek öğrencilerin adlarını öğrenemezdi, ama Johnny daha şimdiden her öğrencisini adıyla sanıyla tanıyordu.

Johnny uzun boyluydu ve yalpalayan, savruk bir yürüyüşü vardı. Çocuklar bu yüzden ona Frankenstein adını takmışlardı. Johnny buna kızacağı yerde gülüyordu. Ama yine de sınıflarında disiplin sorunu çıkmıyor, öğrencilerin çok azı derslerini asıyordu. Sarah'ınsa ders kaçaklarıyla başı

dertteydi. Sarah'yı yargılayan jürinin gözünde Johnny iyi bir yer tutmuştu. Belki bir on yıl içinde okul yıllığı onun adına çıkarılacakmışçasına seviliyordu. Sarah bir türlü böyle olamamıştı. Neden olamadığıysa neredeyse onu çıldırtacaktı.

«Gitmeden önce bir bira ister misin? Veya bir bardak şarap? Ya da herhangi bir şey?»

Sarah, «İstemem, ama umarım yeterince paran vardır,» dedi ve Johnny'nin koluna girdi, bir daha öfkelenmemeye karar vererek, «Her zaman en azından üç sosisli sandviç yerim. Hele bir de mevsimin son panayırı olursa.» Gittikleri yer Cleaves Mills'in yirmi mil kuzeyinde Esty denen küçük bir kasabaydı. Yılın son Tarım Fuarı vardı. Panayır HalloWeen'de, yani cuma akşamı son bulacaktı.

«Cuma günü maaş alacağımızı düşünürsek, hiç de fena sayılmam. Hâlâ sekiz dolarım var.»

«Oooo, bak sen,» dedi Sarah gözlerini yuvarlayıp. «Böyle zengin bir amca karşıma çıkar diye ben de kendimi saklamıştım.»

Johnny gülüp başını salladı. «Hımmm, bizim işimizde çok para var, yavrum. Bir dakika bekle de ceketimi alıp geleyim.»

Arkasından bakarken, Sarah her zaman olduğu gibi kendi kendine sorular sormaya başladı. Acaba bu adamı gerçekten seviyor muyum? Hoş biri, beni eğlendiriyor, hiç ağlatmıyor. Ama gerçek aşk yalnızca bu kadar mı?

«Helaya giriyorum,» diye seslendi içerden Johnny.

«Peki.» Sarah gülümsedi. Her helaya gidişini söyleyen insanlar vardır, Johnny de onlardandı.

Pencereye gidip ana caddeye bakmaya başladı. Aşağıda pizza ve bira satan bir salonun önüne gençler arabalarını park ediyorlardı. Sarah birden onların arasına karışmak, onlardan biri olmak istedi. Aklını takacağı hiçbir gerçek sorun olmadan. Üniversite yaşamı rahattı. Öfkeni boşaltmak istediğinde kötü adam rolünü oynayacak ya bir Nixon ya da bir Agnew her zaman bulunurdu.

Johnny'yle eylül ayında öğretmenliğe başladıkları sıra tanışmışlardı, ama daha önce üniversitedeyken birlikte girdikleri edebiyat derslerinde onu görmüştü. Gelgelelim o zamanlar Dan vardı. Yakışıklı, keskin zekâlı, çok içen ve yatakta ateşli Dan. İçtiği zaman kötü bir insan olabilirdi. Dan'ın böyle olduğu bir geceyi Sarah hâlâ anımsıyordu. Brass Brail'de oturuyorlardı, Dan içkiliydi. Yan masada oturan bir adam Dan'ın yandaşı olduğu futbol takımı hakkında alaylı sözler söylüyordu. Bunun üzerine Dan kalkıp adama kafasını kıracağını söylemişti. Adam özür dileyip sustu, ama Dan'ın istediği özür değil, kavga etmektir. Sonra adamın yanında oturan kadına sataşmaya başlamıştı. Sarah kolunu tutup susmasını istediye de, göz göze geldiği anda onu durduramayacağını anlamış, söyleyeceklerini yutmuştu. Sonunda Dan ve öbür adam dövüşmek için dışarı çıkmışlar, Dan adamı fena halde dövmüştü. Öyle ki, otuz yaşlarında, göbeği çıkmaya başlamış olan adam ağlayarak çığlık atmıştı. Sarah o güne dek bir erkeğin böyle çığlık attığını duymamıştı hiç. Barmenin polis çağırdığını fark edince de hemen oradan sıvışmışlardı. Sarah, Dan'i orada bırakıp yalnız dönmek isterdi, ama geç saatlerde otobüs seferleri olmadığı için ve otostop yapmaktan da korktuğundan birlikte gitmek zorunda kalmıştı.

Yolda giderlerken Dan hiç konuşmadı. Yanağında küçük bir çizik vardı. İncecik bir çizik. Yataktan önce vardıklarında Sarah artık görüşmek istemediğini söylemişti. Dan buna hiç tepki göstermeden buz gibi bir sesle, «Nasıl istersen, kızım,» demişti. Ama bu olaydan birkaç gün sonra aradığı zaman Sarah yine onunla çıktı. Bu yüzden de kendinden nefret etmişti.

İlişkileri son sınıfta tüm sömestr boyunca sürdü. Dan onu hem korkutuyor, hem de çekiyordu. Sarah'nın ilk gerçek sevgilisiydi. Onunla yatan tek kişi. Johnny'yle yatmamışlardı.

Dan yatakta çok iyiydi. İlişkilerinin son zamanlarına dek Sarah onunla sevişmeyi bayağı arar olmuştu. Bir yandan da onun bu denli egemenliğine girdiği için kendi kendine kızıyordu.

Berberlikleri bu yılın başlarında sona ermişti. Dan sınıfta kalmıştı. İki bavuluna giysilerini

atarken, Sarah da onun oda arkadaşının yatağına oturmuş izliyordu. «Nereye gideceksin?» diye sordu Sarah. Bundan daha önemli, daha kişisel sorular sormak istemişti ama çekiniyordu. Bana yakın olacak mısın? Gelecek planlarında benim de yerim var mı?.. Özellikle bu soruyu sormak istemiş ama soramamıştı. Sarah'nin bu zararsız sorusuna Dan'in verdiği yanıt yeterince sarsıcıydı.

«Sanırım Vietnam'a.»

«Ne?»

Dan yanındaki rafa uzanıp aldığı kâğıtları ve mektubu Sarah'ya gösterdi. Askerlik şubesinden sağlık yoklaması yapmasını istiyorlardı.

«Atlatamaz mısın?»

«Hayır. Belki. Bilmiyorum.» Bir sigara yaktı. «Aslında denemeyi de düşünmüyorum.»

Sarah şaşkınlık içinde bakıyordu.

«Buralardaki yaşamdan bıktım. Üniversiteye git, bir iş bul, evcil bir kızla evlen. Sanırım bu evlilik için sen sıradaydın. Ben de düşünmedim değil aslında. Ama yürümez. Sen de biliyorsun, ben de. Uyuşmuyoruz, Sarah.»

Tüm soruları yanıtlanmış olunca Sarah oradan kaçarcasına gitmişti. Bir daha da onu görmedi. Birkaç kez oda arkadaşını görmüştü. Dan ona üç mektup yazmış. Silah altına alınıp güneyde bir yere eğitime gönderilmiş. Sonra da başka bir haber almamış. Sarah Bracknell'in de Dan hakkında son duydukları bunlardı.

Önceleri fazla sarsılmayacağını sandı. Gece yarısı otomobilin radyosunu açtığında çalan romantik şarkılar filan hiç etkilemiyordu. Onu unutmak için başka bir erkek arkadaş bulup kendini barlara da vurmadi. Çoğu geceler evinde oturup ders çalışıyordu.

İkinci sınıfların balosu olduğu gece -şans bu ya, John'la Sarah görevliydi o gece- Sarah üniversitedeki son sömestirin ne denli korkunç geçmiş olduğunu farketti. İçinde oldun mu bir türlü göremediğin durumlar gibiydi, sanki senin bir parçanmış gibi. İki eşek bir batı kasabasında karşılaşırlar. Biri kasaba eşeğidir, sırtında yalnızca bir eyer. Diğeriye altın arayıcısıdır, sırtında yükler, kamp ve yemek pişirme gereçleri, dört tane de yirmi beşer kiloluk maden filizi. İki büklüm durmaktadır. Kasaba eşeği, «Ooo,» der. «Bayağı yüklüsün.» Altın arayıcısının eşeğiye, «Ne yükü?» der.

Flagg Sokağında bir ev totali beş ay olmuştu. Bu süre içinde çeşitli okullara öğretmenlik için başvuru mektupları yazmış, bol bol roman okumuştur. Sabahları kalkar, kahvaltı eder, kendini o günlük iş başvuruları için sokağa atardı. Öğlen eve geldikten sonra bazen saatler süren öğlen uykularına yatar. Kalktıktan sonra yine yemek yiyip kendini romanlara verirdi. Uykusu gelinceye dek biraz da televizyon izledikten sonra yine yatar. Çok tekdüze bir yaşamdı. Çok kızıştığı zamanlarda da soğuk düşün altına giriyordu.

Tüm bu süre içinde bazen kendini kutladığı oluyordu. İlişkilerinin bitimini çok olgunca karşılamıştı doğrusu. Dan'i hemen hiç düşünmemişti. Dan mi? O da kim? Ama bir süre sonra ayrıldıklarından bu yana geçen sekiz ay boyunca başka hiç kimseyi, hiçbir şeyi düşünmemiş olduğunu farketmişti. Tüm ülke o sekiz ay içinde ne sarsıntılar, bunalımlar geçirmişti. Öğrenciler sokağa dökülmüş, polisler ateş açmışlar, gaz bombaları patlamış, siyahlar ayaklanıp şiddet gösterisi yapmışlar... ama bu olanlar Sarah için sanki televizyonun son haberlerinde küçük filmler gibiydi. Sarah'nın aklında Dan'i nasıl untabildiği, onsuz da ne güzel yaşayabildiğini düşünmekten başka bir şey yoktu. Neydi o sırttaki yük fikrası?

Sonra da Cleaves Mills Lisesinde öğretmenliğe başlamıştı.

On altı yıllık profesyonel öğrencilikten sonra kürsüden sınıfa bakmak az şey değildi doğrusu. İkinci sınıf balosunda da Johnny Smith'le tanışmıştı. (Ne komik ad, Johnny Smith, acaba gerçek adı

mı, diye düşünmüştü). Balo sırasında Johnny'nin kendisine baktığını görmüştü ama zampara bakışıyla değil, temiz bir beğeniyle.

Johnny birlikte sinemaya gitmelerini önermiş, Sarah da kabul edince Shade'de oynayan **Yurttaş Kane** filmine gitmişlerdi. O gece çok iyi vakit geçirmişler, ayrılırken Johnny'nin iyi geceler öpücüğü Sarah'nın hoşuna gitmişti. Daha sonra Sarah kendi kendine düşünürken Johnny'nin bir Errol Flynn gibi yakışıklı olmadığını ama onu sürekli güldürebildiğini farketmişti.

O gece evinde tek başına Bette Davis'in şirret bir iş kadını rolündeki filmi izlerken birden aklına kendi durumu gelmiş, elindeki elma dişlerine gömülü kalmıştı. İçinden gelen bir ses, «Yakışıklı değil derken, Dan'le kıyaslanamayacağını söylüyorsun, değil mi?» demişti.

Hayır! Kendi kendini susturdu. Artık Dan'i düşünmüyorum. O iş çok eskidendi.

«Haydi oradan,» diye karşılık verdi içindeki ses, «Dan daha dün gitti.»

Sonra birden geçenin geç saatinde evde tek başına oturmuş, hiç de beğenmediği bir TV filmi izlediğinin farkına vardı. Salt düşünmekten kurtulmak için böyle yapıyordu, çünkü düşünmeye başladığında konu yalnızca kendisi ve yitirdiği aşkı oluyordu, bu da çekilir şey değildi.

Şimdi sarsılmıştı işte.

Birden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Daha sonraları, Johnny ikinci ve üçüncü kez birlikte çıkmayı önerdiği zaman geri çevirmedi. Oysa o güne dek Dan'in oda arkadaşı Den dışında kimseyle çıkmamıştı. Den'le çıkmasının nedeniyse (şimdi öğrenerek farkına varıyordu) zavallı oğlanı Dan hakkında konuşurmak içindi.

Okul arkadaşlarından kimi Barış Gönüllüsü olup dünyanın bir ucuna gitmiş, kimiye zengin kocalar bulup ülkenin çeşitli yerlerine dağılmışlardı.

Son sınıftayken okulun en popüler öğrencisi olmasına karşın, şimdi farkediyordu ki, uzun zamandır edinebildiği tek yeni dost Johnny Smith olmuştu. Dedikodu olmasın diye Cleaves'de çalışan birkaç öğretmenle birkaç kez çıkmıştı. Bunlardan biri yeni matematik öğretmeni Gene Sedeck'iydi ve müthiş sıkıcı bir adamdı. Diğeriyse, daha ilk çıktıkları akşam sarkıntılığa kalkan Roger Rounds'du. Sarah suratına bir tokat atmış olmasına karşın, adam ertesi gün ona göz kırpmak yüzüzlüğünü göstermişti.

Ama Johnny son derece eğlendirici ve iyi geçimliydi. Üstelik cinsel çekiciliği de vardı... bu çekiciliğin ne denli güçlü olduğunu Sarah şu anda söyleyecek durumda değildi tabii. Bir hafta önce öğretmenler toplantısından çıktıktan sonra Johnny onu evine, spagetti yemeye çağırmıştı. Yemekten sonra oturup televizyon izlemişler, bu sırada ufak ufak öpüşüp havaya girmişlerdi. Eğer son anda Johnny'nin arkadaştan gelmemiş olsaydı, o gece Tanrı bilir yakınlıkları nerede son bulabilirdi.

Sarah pencereden ayrılıp kanepeye geldi ve Johnny'nin bıraktığı maskeyi eline aldı. «Mutlu HalloWeeen, böö,» diye homurdanarak güldü.

«Ne dedin?» diye içerden seslendi Johnny.

«Eğer çabuk çıkmazsan, sensiz gidiyorum, dedim.»

«Bitti, çıkıyorum.»

«Aman ne iyi!»

Parmaklarını maskenin korkunç yüzünde gezdirirken, Sarah birkaç ay sonra ilişkilerinin acaba hangi aşamada olacağını! düşündü.

Johnny'den hoşlanıyordu. Her şeyi normal, tatlı bir adamdı.

Normal nedir? Hiçbir şey, hiç kimse. Eğer o denli normalse, nasıl oluyor da derse bu maskeyle girmeyi düşünebiliyor? Nasıl oluyor da öğrenciler ona hem Frankenstein diyor, sonra o denli sayıyorlar? Bu mu normal?

Johnny heladan çıkıp yanına geldi.

Eğer bu gece benimle yatmak isterse, sanırım kabul edeceğim. Bu düşünce Sarah'nın içini ısıtmıştı. Uzun bir ayrılıktan sonra evine döner gibi.

Johnny, «Neye gülüyorsun öyle?» diye sordu.

«Hiç,» dedi Sarah ve maskeyi kanepenin üstüne bıraktı yine.

«Haydi, canım. Söylesene, iyi bir şey miydi?»

Sarah, «Johnny,» diyerek elini göğsüne dayayıp parmaklarının ucunda yükseldi ve genç adamın burnuna hafif bir öpücük kondurdu. «Bazı şeyler var hiç söylenmez. Haydi, şimdi gidelim.»

***

Merdivenleri indikleri zaman Johnny ceketini iliklemek için durdu, Sarah'nın gözleri yine GREV afişine takılmıştı.

«Bu yıl bir öğrenci gösterisi daha olacak,» dedi Johnny.

«Savaş için mi?»

«Bu kez nedenin bir parçası savaş. Vietnam ve diğer olaylar bugüne dek görülmemiş sayıda öğrencinin eyleme geçmesini sağladı. Üniversitede bu denli az ot kaldığı hiç olmuş mudur acaba bilmiyorum.»

«Ot diyerek kimleri kastediyorsun?»

«Derslerden başka hiçbir şeyi düşünmeyen çocukları. Mezun olduktan sonra hemen yılda on bin dolarlık iş bulmaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmeyenleri. Ot dediğimiz öğrenciler, kendi postlarından başka bir şey düşünmezler. Ama artık tamam. Bunların çoğu bilinçlendi. İlerde büyük değişiklikler olacak.»

«Senin için ne önemi var? Mezun oldun nasıl olsa?»

Johnny şöyle bir şişindi. «Bayan, ne de olsa ben bir '70 mezunuyum.»

Sarah güldü. «Haydi artık gidelim. Kapanmadan uçan iskemlelere binmek istiyorum.»

«Olur,» dedi Johnny, kızın koluna girerek. «Cebimizde sekiz dolarla, önümüzde pırıl pırıl bir gece bekliyor bizi.»

Dışarda ekim sonu için ılık sayılabilecek bir hava vardı. Johnny kolunu Sarah'nın beline dolayınca kız da ona iyice sokuldu.

«Biliyor musun, Sarah, seni bayağı çok düşünüyorum.» Sesi heyecansızdı. Hemen hemen. Sarah'nın kalbi önce biraz yavaşladı, sonra daha hızlandı.

«Öyle mi?»

«Bu Dan denen çocuk, sanırım seni epey üzmüş olmalı.»

Sarah, «Bana ne yaptığını bilmiyorum,» diye itiraf etti.

Johnny biraz düşünür gibi oldu. «Ben öyle yapmak istemem,» dedi sonunda.

«Evet. Biliyorum. Ama Johnny... acele etmeyelim.»

«Haklısın. Aceleye gerek yok. Epey zamanımız var sanırım.»

Köşeyi dönüp otomobile vardılar. Johnny, Sarah'nın girmesi için kapıyı açtı. Kendisi de direksiyon yerine oturdu. «Üşüyor musun?»

«Hayır,» dedi Sarah. «Çok güzel bir gece.»

Sarah'nın aklı o gülünç maskeye takılmıştı. Dr. Jekyll ve Bay Hyde yüzü. Maskenin bir yarısı, Dr. Jekyll yanı, faltaşı gibi açılmış göz yerinde Johnny'nin mavi gözünü gösteriyordu ve o denli korkutmamıştı Sarah'yı; ne de olsa içinde Johnny'i görebiliyordu. Ama öbür yansı, Hyde yanı, Sarah'yı çok korkutmuştu, çünkü göz çizgi gibiydi ve içinde her türlü insan olabilirdi. Örneğin, Dan.

Panayır alanına vardıklarında Sarah artık maskeyi unutmuştu. Yanında erkek arkadaşıyla eğlenceli birkaç saat geçireceklerdi.

***

El ele panayır alanının ortasında yürürlerken, Sarah çocukluk günlerinin fuarlarını düşünüyordu. Ülkenin neresinde olursa olsun, panayırlar hep birbirine benzerdi. Arabanı dışardaki park yerine bırakır, giriş kapısına iki doları bastırırsın, sonra içeri adımını atar atmaz burnuna sosisli sandviç, jambon, kızarmış biber, soğan ve at pisliği kokusu dolardı. Bir yandan atış galerilerinden gelen tüfek sesleri, hoparlörlerden yükselen çığırkanların seslenişi, öte yandan oyuncakların çeşitli gürültüleri birbirine karışırdı. Hangi yaşta olursan ol, kendini çocuk gibi hissederdin.

Sarah, «İşte burada!» diyerek Johnny'yi durdurdu. «Uçan İskemleler! Uçan iskemlelere binelim.»

Johnny, «Tabii,» dedi avutur gibi. Gişedeki kadına bir dolar verip iki bilet aldılar ve giriş kapısından geçtiler.

Sarah, «Neden öyle, 'tabii' diyorsun? Sesindeki değişikliği anlayamadım?»

Johnny omuz silkti. Masum masum bakıyordu.

Sarah, «Söylediğin söz önemli değil, Johnny Smith,» dedi. «Söyleme biçimini anlayamadım.»

Bu sırada uçan iskemlelerin turu bitmiş, inenler akın akın önlerinden geçip dışarı çıkıyorlardı. Birlikte ahşap rampaya çıkıp biletlerini kestirdiler.

Johnny, «Bir şey değil, canım,» dedi. Görevli onları iskemlelere oturtmuş, güvenlik zincirlerini bağlamıştı. «Bu iskemleler çok büyük bir hızla döner, değil mi?»

«Evet.»

«Üstelik şu gördüğün zincirlerle yukarıya bağlantıları var, değil mi?»

«Tamam.»

«Tam hızla döndüğü sırada nasıl bir güç kazanıyor, biliyor musun? Bak, tanıdığım bir çocuk vardı...» Johnny ciddi bir yüzle Sarah'nın yanına sokulmuş anlatıyordu.

Sarah, «İşte şimdi büyük palavralarından birini atacaksın galiba,» dedi.

«Dediğim çocuk, beş yaşındayken merdivenlerden düşüp omurga kemiğini zedelemişti. Sonra... on yıl sonra... Topsham Fuarında uçan iskemlelere binmiş... ve...» Sözün bu yerinde Johnny yine omuz silkti ve babacan bir şekilde Sarah'nın omzunu okşadı. «Neyse, Sarah. Herhalde sana bir şey olmaz.»

«Oooh... bırakın beni inmek istiyorum...»

Tam o sırada motor çalıştı ve dönmeye başladılar. Az sonra altlarındaki ışıklar ve yüzler, bulanık bir çizgi haline gelmişti. Sarah neşe içinde kahkahalar ve çığlıklar atıyordu.

«Omurga kemiğiymiş!» diye bağırdı Johnny'e. «İndikten sonra ben sana omurga kemiğini gösteririm, seni yalancı!»

Johnny, «Boynunda bir boşluk hissediyor musun?» diye tatlı tatlı sordu.

«Seni yalancı!»

Uçan iskemleler az sonra iyice hızlandı, ardından ağır ağır yavaşladı ve durdu. İndikten sonra Sarah, Johnny'nin boynunu yakalayıp sıktı. «Şimdi boynunu kırayım da gör,» diye fısıldadı. O sırada yanlarından mavi pantolon giymiş tombulca bir kadın geçiyordu. Johnny parmağıyla Sarah'yı gösterip kadına seslendi. «Bayan, bu kız beni rahatsız ediyor. Eğer bir polise rastlayacak olursanız, haber verir misiniz?»

Kadın, «Kendinizi çok şirin sanıyorsunuz herhalde,» diye söylenerek uzaklaştı. Sarah kıkırdıyordu.

«Johnny, sen delisin.»

Johnny, «Haklısın,» diye kabullendi. «Annem de sonumu hiç iyi görmediğini söyleyip dururdu zaten.»

Yeniden alanın ortasında elele yürümeye başladılar.

Sarah, «Annen bayağı dindar bir kadın, değil mi?» diye sordu.

Johnny, «Oldukça,» dedi. «Ama sorun değildir. Kontrol eder kendini. Evdeyken elinde olmadan bana biraz işlemeye çalışır ama artık o kadarı olur. Babamla ben aldırmayız. Bir ara ona takılırdım, Adem'le Havva'yla ilgili sorular sorup, ama sonra yaptığımı çok alçakça bulup vazgeçtim. İki yıl öncesine dek Eugene McCarthy dünyayı kurtaracak sanırdım ve neyse ki, bu Baptistler İsa'yı Başkan adayı diye göstermiyorlar, derdim.»

«Baban dindar değil midir?»

Johnny güldü. «Kesin bilmiyorum ama herhalde Baptist değildir.» Biraz suskunluktan sonra ekledi. «Babam marangozdur,» dedi her şeyi açıklıyormuş gibi. Sarah güldü.

«Benim gibi bir Katolik kızla çıktığımı duysa, annen ne düşünürdü?»

Johnny, «Seni eve getirmemi isterdi,» dedi hiç düşünmeden. «Eline birkaç risale tutuşturabilmek için.»

Sarah birden durdu, Johnny'nin eli hâlâ elindeydi. «Beni evine götürmek ister misin?» diye yanına sokulup sordu.

Johnny'nin uzun, hoş yüzü birden ciddileşti. «Evet,» dedi. «Seninle tanışmalarını isterim... ben de seninkilerle.»

«Neden?»

«Bilmiyor musun?» diye hafif bir sesle sordu. Sarah'nın boğazı düğümlenmiş, başı çınıyor, ağlayacak gibi hissediyordu. Johnny'nin elini sımsıkı tuttu.

«Johnny, senden çok hoşlanıyorum.»

Johnny, «Ben biraz daha fazla hoşlanıyorum senden,» dedi.

«Beni dönmedolaba bindir,» dedi Sarah birdenbire. İyice düşünüp taşınmadan bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu. «Her şeyi görebileceğimiz bir yüksekliğe çıkmak istiyorum.»

«Tepeye çıkınca seni öpebilir miyim?»

«Eğer elini çabuk tutarsan iki kez öpebilirsin.»

Bilet gişesine yeni bir dolar bırakırken, Johnny, «Biliyor musun?» dedi. «Fuarda çalışan bir arkadaşım vardı, söylediğine göre dönmedolaba binenler hep içkili olurmuş, sonra da midelerinde ne varsa dışarı çı...»

Sarah, «Canın cehenneme,» dedi gülererek, «Kimse sonsuza dek yaşamaz.»

«Ama, herkes bunun için uğraşır, dikkat ettin mi?»

Tepedeyken Johnny, Sarah'yı birkaç kez öpmeyi başardı. Ekim rüzgârı saçlarını okşarken, atlarındaki görüntü fosforlu bir saatin ışıklı yüzüne benziyordu.

***

Dönmedolaptan sonra Johnny'nin tüm isyanlarına karşın

atlıkarıncaya bindiler. Johnny'nin bacakları öylesine uzun geliyordu ki, ayakları yere değerek aynı turu kolayca yapabiliirdi. Sarah da öç almak için kalp hastası olduğunu bilmeyen bir kız arkadaşını anlatmaya başlamıştı. Bu kız yanında erkek arkadaşıyla atlıkarıncaya binmiş, sonra...

Johnny, «Bir gün buna pişman olacaksın, Sarah,» dedi tam bir içtenlikle. «Yalanlar üstüne kurulmuş bir ilişki yürümez.»

Sarah yanağına ıslak bir öpücük kondurdu.

Daha sonra aynaların olduğu bölüme girdiler. Her yanı aynalarla kaplı bu labirent içinde eğlenceli bir uğraşmadan sonra dışarı çıkmayı başardılar.

Johnny büfeden birkaç sosisli sandviç ve kesekâğıdı içinde kızarmış patates aldı.

Playboy Kulüp adında bir yerin önünden geçtiler. Kapının ağzında üç tane kız durmuş, geriden gelen müzik sesine eşlik ediyorlardı. Bu pavyonun çığırtağı mikrofon elinde, dışardaki gençleri içeri çekebilmek için tüm numaralarını döktürüyordu.

«Playboy Kulüp, ha?» dedi Johnny gülerek. «Harrison Beach'de buna benzer bir yer vardı. Çığırtağını yeminler ederek içerdeki kızların insanın gözündeki gözlüğü hiç ellerini kullanmadan çıkaracaklarını duyuruyordu.»

Sarah, «Göz nezlesine yakalanmak için çok ilginç bir yol,» dedi.

Bu arada çığırtağın sesi hoparlörde çınılıyordu. «Gelin delikanlılar, gelin, utanıp sıkılmayın, çünkü içerdeki kızların böyle huyları yoktur. Playboy Kulüp şovunu görmeden eğitiminiz tamam sayılmaz.»

Sarah, «İçeri girip eğitimini tamamlamak istemez misin?» diye sordu.

Johnny güldü, «Temel eğitimimi bitireli çok oluyor. Doktora içinse hiç acelem yok.»

Sarah saatine baktı. «Johnny, artık geç oluyor. Üstelik yarın okul var.»

«Doğru ya. Ama neyse yarın cuma.»

Sarah ertesi gün beşinci saatte gireceği etüd dersini ve yedinci saat yapacağı Modern Roman derslerini düşünerek sıkıntıyla iç çekti.

Ağır ağır yürüyerek yeniden alanın ortasındaki yola geldiler. Kalabalık giderek azalıyordu. Ağzlarında sigara, iki adam oyunculardan birinin tentesini örtüyorlardı. Pavyonlardan birinin ışıkları söndürüldü.

Johnny, «Cumartesi bir şey yapıyor musun?» diye elinden geldiğince kayıtsız bir tavırla sordu. «Biliyorum, fazla zaman bırakmadım, ama...»

Sarah, «Bir işim var,» dedi.

«Öyle mi?»

Ama Sarah onun kırgın görünüşüne dayanamadı. Bu biçimde onu kızdırmak gerçekten çok acımasız olurdu. «Seninle işim var.»

«Benimle mi?.. Demek benimle, ha? Bak bu çok iyi.» Johnny'nin ağzı kulaklarına vardı, Sarah da aynı şekilde karşılık verdi. İçinde sık sık duyduğu o ses, «Yine kendini mutlu hissediyorsun, Sarah. Mutlusun. Ne güzel, değil mi?» dedi.

«Evet, öyle,» diye karşılık verdi Sarah da. Parmaklarının ucunda yükselip Johnny'yi oracıkta öpüverdi. Biraz sonra cayarım belki, diye düşünerek aklındaki hemen seslendirdi. «Bizim evin oraları bazen çok sıkıcı ve ıssız oluyor, biliyor musun? Belki... bu geceyi seninle birlikte geçirebilirim.»

Johnny ona sıcak bir anlayışla ve ihtiyatla baktı. «Gerçekten de istiyor musun, Sarah?»

Sarah başını salladı. «Hem de çok istiyorum.»

«İyi, o zaman.» Johnny kolunu kızın beline doladı.

Sarah, «Emin misin?» dedi biraz sıkılarak.

«Yalnızca fikrini değiştirirsin diye korkuyorum.»

«Değiştirmem, Johnny.»

Johnny kızı kendine çekip sarıldı. «O zaman, bu gece benim şanslı gecem.»

Tam o sırada Şans Tekerinin önünden geçiyorlardı. Hâlâ ışıklarını söndürmemiş olan tek tük pavyonlardan biriydi. Tezgâhın gerisindeki adam yeri süpürme işini bitirmiş, belki son anda bir müşteri yakalarım diye bakınıyordu. Johnny'nin az önce söylemiş olduğu sözleri duymuştu. «Hey-hey-hey, eğer şanslı gecenizdeyseniz, gelin Şans Tekerini çevirin, on sentleriniz dolar olsun. Gelin şansınızı deneyin. Şans Tekerini on sente döner.»

Johnny durup sesin geldiği yere döndü.

«Johnny?»

«Adamın dediği gibi, bu gece şanslı gecem galiba.» Sarah'ya bakıp gülümsedi. «Senin için bir sakıncası yoksa...»

«Yok, ama çok uzun kalma.»

Johnny gözlerini dikip bakınca, Sarah kendini birden çok güçsüz hissetti. Acaba onunla sevişmek nasıl olacaktı. Cinsel istekle karışık bir heyecan içinde midesi şöyle bir kıpırdadı ve bulanır gibi oldu.

«Uzun sürmez,» dedi Johnny ve ruleti çalıştıran adama baktı. Ayaz başlamış, artık tümünden boşalmış olan alanda yalnızca üç kişinin ağızlarından çıkan küçük buhar bulutları kalmıştı.

«Şansını deniyor musun, delikanlı?»

«Evet.»

Panayıra geldiklerinde, Johnny sekiz dolar tutan tüm nakit parasını ön cebine yerleştirmişti. Kalanı saydı, bir dolar seksen beş senti vardı.

Oyun tahtası sarı bir plastikle kaplanmış, her karenin içi sayılar ve renklerle doldurulmuştu. Tam bir rulet masası gibiydi ama oyuncunun kazanma olasılığı çok düşürülmüştü. Sıfır ve çift sıfır sayıları, sürülen parayı kasaya bırakıyordu. Johnny bu durumu kasadaki adama söyledi.

«Delikanlı, burası Las Vegas değil, istemiyorsan oynama.»

Ama bu gece Johnny'nin neşesi öyle kolay kolay kaçacak gibi değildi. Maske yüzünden az kalsın her şey altüst olacakken, giderek işler yoluna girmişti. Aslında yıllardan beri geçirdiği en güzel geceydi bu. Sarah'ya baktı. Yüzü renklenmiş, gözleri parlıyordu. «Ne dersin, Sarah?»

Sarah başını iki yana salladı. «Ben bu işlerden hiç anlamam. Ne yapmak gerekiyor?»

«Ya bir sayı ya da siyah veya kırmızı oynayacaksın. Ya da onlu sayı dizilerinden birini. Herkes farklı oynar.» Ruleti döndüren adama baktı. O da Johnny'ye. «En azından böyle oynaması gerekiyor.»

Sarah, «Siyahı oyna,» dedi. «Ne heyecanlı, değil mi?»

Johnny, «Siyah,» dedi ve elindeki on senti siyah karenin üstüne bıraktı.

Ruletçi oyun masasının üstündeki on sente küçümseyerek baktı. «Amma da büyük oyuncu.» Tekere döndü.

Johnny dalgın dalgın elini alnında gezdirdi. «Bir dakika,» dedi birdenbire. Cebinden bir çeyrek çıkarıp 11-20 yazan karelerden birinin üstüne koydu.

«Tamam mı?»

«Tamam,» dedi Johnny.

Ruletçi tekeri döndürdü. Siyah ve kırmızı renkler birbirine karışırken, Johnny dalgın dalgın alnını ovuşturuyordu. Teker yavaşlarken, tahta bilya sayıların arasındaki iğnelerin üstünde hoplaya hoplaya dolaştı. Yavaş yavaş sekize geldi, sonra dokuza, ona gelince durur gibi oldu, son bir hareketle on birin üstüne geldi ve orada kaldı.

Ruletçi, «Genç hanım kaybetti, delikanlı kazandı,» dedi.

«Johnny, kazandın.»

Johnny, «Galiba öyle,» dedi ve ruletçinin kendisine verdiği iki çeyreği aldı. Adam Sarah'nın on sentini cebe indirirken, genç kız sevincinden bunu farketmedi bile.

Johnny, «Bu gece şanslı olduğumu söylemişim sana.»

Ruletçi, «İki kez kazanmadan şanslı olduğun söylenemez delikanlı. Hey-hey-hey.» dedi.

Sarah, «Haydi, bir kez daha dene, Johnny,» dedi.

«Pekâlâ. Benim için farketmez.»

«Döndüreyim mi?»

«Döndür bakalım.»

Ruletçi tekeri bir kez daha döndürdü. Sarah, Johnny'nin yanına sokulup fısıldadı. «Panayırlardaki ruletler hileli olmaz mı?»

«Eskiden öyleydi. Ama artık eyalet polisi bunları denetliyor. Tüm umutları, çok düşük kazanma

olasılığı tanımları.»

Teker giderek yavaşlamış, son turlarını yapıyordu. Bilya yuvarlana yuvarlana Johnny'nin sayısının olduğu çembere girmişti.

«Haydi, haydi canım!» diye çığlık attı Sarah. Birkaç genç izlemek için durmuşlardı.

Tahta bilya ağır ağır 16'yı ve 17'yi geçip 7'nin üstünde durdu.

«Delikanlı yine kazandı.» Ruletçi Johnny'nin bozuk paralarına altı tane çeyrek daha ekledi.

Sarah, «Zengin oldun!» diyerek bir zafer çığlığı attı ve Johnny'yi yanağından öptü.

Ruletçi, «Şans akıyor senden, delikanlı,» diye sevinçlerine katıldı. «Bu durumda kimse bırakmaz oyunu. Hey-hey-hey.»

«Bir daha oynayım mı?» diye sordu Johnny.

Sarah, «Tabii, ya,» dedi.

Gençlerden biri, «Tabii, oyna, oyna arkadaş,» dedi. Ceketinde Jimi Hendrix'in bir rozeti vardı.

«Bu adam bu gece benim dört dolarımı kaptı. Onun kaybettiğini görmek büyük zevk oluyor.»

Johnny, «O zaman sen de oyna,» dedi Sarah'ya. Kazandığı dokuz çeyrekten birini Sarah'ya verdi.

Sarah biraz duraksadıktan sonra parayı 21 numaranın üstüne koydu. Tekli sayılar bire on veriyordu.

«Delikanlı, sen yine orta çemberde misin?»

Johnny masanın üstünde duran sekiz çeyreğine baktı, sonra alnını ovuşturmaya başladı, başı ağrıyormuş gibi. Birden masanın üstündeki paralarını toplayıp avucuna doldurdu.

«Hayır, bu kez ben yokum, hanım için döndür.»

Sarah şaşkın şaşkın baktı. «Johnny?»

Johnny omuz silkti. «İçime doğdu.»

Ruletçi gözlerini yukarı dikip, «Tanrım bana sabır ver bu ahmaklarla» gibi bir jest yaparak tekeri döndürdü. Dönme bittiğinde tahta bilya çift sıfır üstünde kalmıştı. Ruletçi, «Kasa numarası, kasa numarası,» diye şakıdı ve Sarah'nın çeyreğini hemen cebine indirdi.

Sarah, «Hile var mıydı?» diye sordu içi yana yana.

Johnny, «Sıfır ve çift sıfır gelirse kasa kazanır,» dedi.

«O halde sen paramı çekmekle çok akıllılık ettin.»

«Galiba öyle oldu.»

«Bir daha döndüreyim mi, yoksa gidip bir kahve mi içersin?» diye sordu ruletçi.

Johnny, «Döndür,» dedi ve elindeki çeyrekleri iki dörtlük kule yaparak üçüncü çembere koydu.

Teker dönerken, Sarah gözlerini bir an bile üzerinden ayırmadan Johnny'e sordu. «Böyle bir yer gecede ne kadar toplar dersin?»

İzleyen gençlerin arasına birkaç tane orta yaşlı çift de katılmıştı. İçlerinden inşaat işçisine benzeyen bir adam söze karıştı. «Yedi yüz dolara yakın para kaldırırlar gecede.»

Ruletçi gözlerini yuvarladı. «Nerede o günler, keşke dediğin gibi olsa.»

İnşaat işçisine benzeyen adam, «Bırak bu yoksul ağızlarını,» dedi. «Bu aleti yirmi yıl kadar önce ben de işletirdim. Gecede beş yüzle yedi yüz dolar arası para alırdık. Cumartesi geceleriye iki bin doları bulurdu. Üstelik hilesiz hurdasız oynatırdık.»

Johnny'nin gözleri tekerin üstündeydi. Yavaşladığı sırada O'ın ve OO'ın üstünden ağır ağır geçti, hâlâ ikinci çemberdeydi.

«Kısa geldi,» dedi gençlerden biri.

Johnny, «Daha bitmedi,» dedi oldukça tuhaf bir sesle. Sarah belli etmeden Johnny'nin yüzüne baktı, her zamanki hoş çizgileri gerilmiş, mavi gözleri daha koyu ve yabancı gibi bakıyordu.

Teker durduğu anda bilya 30 numaranın üstündeydi.

Ruletçi, «Ne şans, ne şans,» diye mırıldanırken, Johnny ve Sarah'nın arkasındaki kalabalık

sevinçle bağırdı, inşaat işçisine benzeyen adam sevgiyle Johnny'nin sırtına vurunca Johnny şöyle bir sendeledi. Ruletçi tezgâhın altından para kutusunu çıkarıp Johnny'e kendi sekiz çeyreğinin üstüne dört tane birer dolar verdi.

Sarah, «Yeter mi?» diye sordu.

Johnny, «Bir kez daha,» dedi. «Eğer bunu da kazanırsam, bu gece tüm harcadıklarımızı ve senin benzin paramı bu adam ödemiş olacak. Kazanamazsam yarım dolar filan içerde oluruz.»

Ruletçi, «hey-hey-hey,» diye şarkıya başladı yine. Neşesi gelmişti, «Buyurun, istediğiniz yere para basın. Dostlar, gelin siz de oynayın. Bu iş izlemekle olmaz. Teker dönüp gidecek, bakalım şans kime gülecek.»

İnşaat işçisine benzeyen adam ve iki genç Sarah'yla Johnny'nin yanına sokuldular. Gençler bir süre aralarında hesaplar yaptıktan sonra bir yarım dolar çıkarıp orta çembere koydular. İnşaat işçisine benzeyen adam da cebinden bir dolar çıkarıp karelerden birine koydu.

Ruletçi, «Yan sen, delikanlı?» diye sordu. «Bıraktığın yerde mi kalıyor?»

«Evet,» dedi Johnny.

«Vay, vay vay,» dedi gençlerden biri, «Şansına meydan okuyorsun.»

Johnny, «Sanırım öyle,» dedi ve Sarah'yla gülüştiler.

Adının Steve Bemhardt olduğunu söyleyen inşaat işçisi kılıklı adam Johnny'e şöyle bir baktıktan sonra bir dolarını kendi koyduğu yerden alıp Johnny'nin üçüncü çemberine koydu. Gençlerden biri, «Ne olursa olsun,» deyip kendi yarım dolarını da Johnny'nin yerine bıraktı.

«Tüm yumurtalar aynı sepette,» diye şakıdı ruletçi. «Böyle mi istiyorsunuz?»

Oyuncular bu soruyu suskunlukla onayladılar. Yanlarına iki tane de liman işçisi gelmişti, birinin yanında kız arkadaşı da vardı. Şans Tekerinin önünde hatırı sayılır bir kalabalık olmuştu. Ruletçi tekeri hızla iterek döndürdü. On iki çift göz heyecanla bakıyordu. Sarah'nın gözleriye Johnny'yi inceliyordu. Bu ışıklar altında ne tuhaf oldu, diye geçirdi içinden. Aklına yeniden Dr. Jekyll ve Bay Hyde maskesi geldi. Midesinde bir kıpırtı daha hissetti, dizleri gevşer gibi olmuştu. Teker yavaşladı. Gençler heyecanla bağıryorlardı.

Steve Bemhardt, «Hadi, anam,» diye güç vermeye çalıştı. «Biraz daha.»

Tekerin dönmesi bittiğinde bilya Johnny'nin sayısında kalmıştı. Kalabalık büyük bir sevinçle haykırdı.

Sarah, «Johnny, yine kazandın,» diye bir çığlık attı.

Ruletçi dişlerinin arasından nefret dolu bir ıslık çaldı ve ödemeyi yaptı. Gençlere bir dolar, Bernhard'ta iki dolar, Johnny'ye de bir onluk, iki tane birlik. Johnny'nin masada on sekiz doları birikmişti.

«Para akıyor, para akıyor, hey-hey-hey. Bir daha var mısın, delikanlı? Şans Tekerini bu gece sana çalışıyor.»

Johnny, Sarah'ya baktı.

«Sen bilirsin, Johnny.» Ama Sarah'nın birden keyfi kaçmıştı.

«Oyna, arkadaş n'olur,» dedi Jimi Hendrix rozeti olan genç. «Bu adamın kaybetmesine bayılıyorum.»

«Pekâlâ,» dedi Johnny. «Son kez.»

Johnny bir an düşündü ve alnını ovuşturdu. Herkes ona bakıyordu. Her zaman gülmeye hazır neşeli yüzü şimdi ciddi ve düşünceliydi. Bir eliyle sağ gözünün üstünü ovalarken, gözlerini tekere dikmişti.

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

«Şansa meydan okuma diye buna derim işte.»

«Bu çocuk yaman,» dedi Bemhardt. Dönüp fikrini sormak için karısına baktı. Kadının ne yapacağını bilmediğini göstermek

için omuzlarını kaldırdı. «Pekâlâ, ben de seninle kalıyorum, delikanlı.»

Rozetli genç de danışmak için arkadaşına baktı. Sonra, «Tamam,» dedi ve ruletçiye döndü. «Biz de orada kalıyoruz.»

Teker yeniden döndürüldü. «Sarah liman işçilerinin kendi aralarında Johnny'nin kazanması üzerine beş dolara bahse tutuştuklarını işitti. Midesi bir daha kıpırdadı ama bu kez hemen durmadı, bulanmaya başladı. İçinin bir tuhaf olduğunu hissediyordu. Yüzünde soğuk terler birikmişti.

Teker yavaşladığı sırada bilya Johnny'nin tuttuğu sayıya gelmeyecekmiş gibi göründü. Ruletçinin keyfi gelmişti. Ama teker hareket ettiği sürece bilya da yer değiştirdi.

Bemhardt, «Olacak galiba,» dedi korkulu bir sesle. Ruletçi neredeyse elini uzatıp tekeri durduracaktı. Sonunda tahta bilya paraların konduğu sayının üstünde kaldı.

Sayısı yirmiye bulan kalabalıktan yeni bir zafer çılgılığı yükseldi. Fuardan çıkmak üzere olan herkes buraya gelmiş gibiydi. Sarah'nın başı zonkluyor, dizleri titriyordu. Gözlerini hızla kırıştırdı. Mide bulantısı da artıyordu. Herhalde yediğim sosisli sandviçten oldu, diye düşündü. İşte panayırda şansını denemenin sonu, Sarah.

«Hey-hey-hey,» dedi ruletçi bu kez coşkuzca ve ödemeyi yaptı. Gençlere iki dolar, Steve Bernhardt'a dört, Johnny'e de dünyanın parası; üç tane onluk, bir beşlik, bir de birlik. Ruletçi sevincinden ölmüyordu tabii, ama pek umutsuz da değildi. Eğer bu uzun boylu, sıska herif ve yanındaki sarışın fıstık üçüncü çembere bir kez daha oynarlarsa, yüzde yüz paralarını geri alırdı. Masadan kalkana dek paraların kime kalacağı belli olmazdı. Ama ya oynamayıp da giderlerse? Eh, ne de olsa bu gece tekerden bin dolar kazanmıştı, biraz para kaybetmesinde bir sakınca yoktu. Kendi tekerinde böylesine para vurulduğu haberi yayılır, yarın gece hasılat her zamankinden çok olurdu. Kazanan bir müşteri kadar iyi reklam olmazdı. «Gelin, oynayın, istediğiniz yere para basın,» diye şakıdı yine. Kalabalıktan başkaları da öne gelmiş, masanın üstü on sentlerle, çeyreklerle dolmuştu. Ama ruletçinin gözü yalnızca büyük oynayan oyuncusundaydı. «Ne diyorsun, delikanlı? Tamam mı, devam mı?»

Johnny dönüp Sarah'ya baktı. «Sen ne., hey, ne oldu sana? Bembeyaz olmuşsun.»

«Midem,» dedi Sarah gülümsemeye çalışarak. «Sanırım yediğim sosisli sandviçten. Eve gitsek mi?»

«Tabii. Hemen.» Tam masa üzerindeki paralarını toplarken gözü tekere takıldı. Az önce Sarah'ya gösterdiği sıcak ilgi birden sönmüştü. Johnny'nin yüzü kararmış, soğur gibi olmuştu.

«Bir dakika,» dedi Johnny.

Sarah, «Peki,» dedi. Mide bulantısına ek olarak başı da dönüyordu artık. Karnının altından guruldanmalar duydu. Tanrım, ne olur gaz çıkarmaya başlamayayım. Johnny tüm kazandıklarını verinceye dek yetinmeyecek, diye düşündü. Ama sonra sanki içine doğmuş gibi, «**ama kaybetmeyecek,**» dedi.

Ruletçi, «Ne diyorsun, delikanlı?» diye sordu. «Var mısın, yok musun?»

Johnny birden tüm paralarını çıkarıp masanın ucuna koydu.

Ruletçi şaşırıp, «Ne yapıyorsun?» dedi.

Johnny, «Tümünü birden 19 numaraya,» dedi.

Sarah inleyecek gibi oldu ama dudaklarını ısırıp bastırdı.

Kalabalık homurdandı.

Steve Bernhardt, Johnny'nin kulağına eğilip, «Fazla zorlama,» diye fısıldadı. Johnny bir şey demedi. Sanki uykudaymış gibi tekere bakıyordu. Gözlerinin rengi neredeyse menekşe olmuştu.

Sarah bir şingirtı duyup bunun kendi kulaklarından geldiğini sandı. Ama sonra bu sesin masaya para koyanların paralarını çekerken çıktığını anladı, Johnny'yi tek başına bırakmışlardı.

Olmaz! diye bağırarak istedi. **Tek başına bırakamazlar, bu haksızlık!**

Sarah dudaklarını kemirmeye başladı. Ağzını açarsa kusacak diye korkuyordu. Midesi felaket durumdaydı. Johnny'nin para yığını çıplak ampullerin altında tek başına duruyordu. Tam elli dört dolar. Oynadığı sayı tekli olduğu için bire on veriyordu.

Ruletçi dudaklarını ıslattı. «Bayım, tek sayılı bahislerde iki dolardan fazlasına oynatamam. Eyalet yasaları böyle diyor.»

Bernhardt, «Bırak allasen,» diye homurdandı. «Çember bahislerinde de on doların üstünde oynatmaman gerekir ama az önce on sekiz doları kabul ettin. Ne oldu, popon terlemeye mi başladı?»

«Yoo, yalnızca...»

«Hadi yahu,» diye kesti Johnny. «Ya evet, ya hayır. Kız arkadaşım hastalandı, bekliyor.»

Ruletçi kalabalığa şöyle bir baktı. Kalabalık ona düşmanca gözlerle bakıyordu. Hiç de iyi değildi. Bu çocuğun parasını savurduğunu, onunsa çocuğu kurtarmak istediğini anlamıyorlardı. Bana ne be. Ne yapsa bu adamlara yaranamazdı zaten. Bırak oğlan parasını istediği gibi kaybetsin, o da artık tezgâhını kapatırdı.

«Pekâlâ,» dedi ruletçi, «Nasıl olsa aranızda eyalet denetçisi yok...» Teker döndürdü. «Teker dönüp gidecek, bakalım şans kime gülecek.»

Teker dönerken üstündeki sayılar çizgi gibi göründü. Herkese çok uzun gibi gelen bir süre boyunca yalnızca tekerden çıkan ses duyuldu. Bu arada midesi iyice altüst olan Sarah içinden Johnny'nin beline sarılması için dua ediyordu. Ama Johnny hiç ses çıkarmadan, gözlerini sonsuza dek dönecek gibi görünen tekere dikmiş, bakıyordu.

Dönmesi giderek yavaşlarken tekerin çıkardığı düzgün mırıltı, yerini sessizlik içinde çok yüksek gibi gelen bir tika-tika-tika sesine bıraktı.

Johnny telaşsızca bakıyordu. Sarah belki de kendi hastalığı nedeniyle Johnny'nin gözlerinin bir an için simsiyah olduğunu gördü ve nedenini bilmeden ondan ürktü.

Tika-tika-tika.

Teker iyice yavaşlamıştı. Bilya önce 15'i sonra 16'yı aştı ve 17'nin üstüne geldi, burada biraz durur gibi olduktan sonra 18'e atladı. Son bir tik sesiyle 19'a yuvarlandı. Tam olarak durmamıştı daha. Herkes soluğunu tutmuş bekliyordu. Bir an 20'ye geçer gibi oldu, ama teker durdu ve bilya 19'da kaldı.

Kimse konuşmadı. Çıt bile çıkmıyordu.

Sonra gençlerden biri kendi sesinden ürker gibi mırıldandı. «Hey, arkadaş, şu anda beş yüz kırk dolar kazandın, biliyor musun?»

Steve Bemhardt, «Bugüne dek böyle bir oyun görmedim. Hiç.»

Sonra kalabalık sevinçle bağırarak başladı. Herkes Johnny'nin sırtına vuruyor, onu kutluyordu. Sarah'yi itip geçtiler ve Johnny'yi kucaklamak için yanına gittiler. Aralarına bir sürü insan girmişti ve Sarah kendini çok kötü hissediyordu. Midesi çılgın gibi bulanırken, birden müthiş bir paniğe kapıldı. Gözlerinin önünde bir sürü teker dönüyor gibiydi.

Birkaç dakika sonra Johnny yanına geldi. Sarah büyük bir mutlulukla Johnny'nin yine eski Johnny olup, az önce gördüğü tekere bakan donuk manken olmadığını farketti. Kendisine ilgilenen ve endişeli gözlerle baktığını gördü.

Johnny, «Tatlım, çok üzgünüm,» deyince Sarah'nın içi ısındı.

«Bir şeyim yok,» dedi Sarah, doğru mu değil mi bilmeden.

Ruletçi genzini temizleyip seslendi. «Şans Tekerini kapanmıştır! Şans Tekerini kapanmıştır!»

Kalabalık bu duyuruyu buruk bir homurtuyla kabullendi.

Ruletçi Johnny'e baktı. «Delikanlı, sana bir çek yazmak zorundayım. Kasada bu kadar fazla nakit taşıyamıyorum.»

Johnny, «Tabii, tabii,» dedi. «Nasıl verirsen ver, yeter ki çabuk ol. Arkadaşım çok hastalandı.»

«Tabii çek verir,» dedi Steve Bemhardt tiksintiyle. «Sen o çekin peşinde fellik fellik koşarken, o da kışı geçirmek için Florida'ya gider.»

«Sayın bayım,» diye başladı ruletçi. «Sizi temin ederim...»

Bemhardt, «Sen git ananı temin et, belki inanır sana,» dedi. Sonra birden tezgâhın üstüne eğilip elini altına soktu.

Ruletçi, «Hey!» diye kesik bir çığlık attı. «Bu yaptığınız soygundur!»

Sarah, «Lütfen,» diye mırıldandı. Başı dönüyordu.

Johnny, «Para umurunda değil,» dedi birden. «Bırakın geçelim, lütfen. Bayan çok hasta.»

«Yapma be arkadaş,» dedi Jimi Hendrix rozetli genç, ama yine de yol açtı onlara.

Sarah, «Hayır, Johnny,» dedi, her an kusacak gibi olmasına karşın. «Önce paramı al.» Beş yüz dolar Johnny'nin üç haftalık maaşıydı.

Bemhardt, «Ödesene parayı, alçak herif!» diye kükredi. Tezgâhın altından yeşil renkli çelik bir kasa çıkarıp oyun masasının üstüne vurarak koydu. «Eğer bunun içinde beş yüz dolar yoksa, bunca kişinin önünde çıkarıp gömleğimi yerim ben.» Ağır elini Johnny'nin omzuna koydu. «Sen bir dakika bekle, evlat. Eğer bu parayı sana aldırırmazsam, benim de adım Steve Bemhardt değil.»

«Sağolun efendim, ama gerçekten o denli...»

«Ödesene ulan,» diye bir daha kükredi Steve Bemhardt ve adamın üstüne eğildi. «Yoksa yemin ederim pavyonunu kapattırırım.»

Ruletçi içini çekip cebinde anahtarı aradı. Kalabalık rahat bir soluk almıştı. Gelgelelim Sarah artık dayanacak durumda değildi. Johnny'nin yanından fırlayıp kalabalığı yararak çıktı.

«Yavrum, neyin var senin?» diye sordu oradaki kadınlardan biri. Sarah başını iki yana sallayarak geçti.

Johnny, «Sarah!» diye seslendi.

Atlıkarıncaya doğru deli gibi koşarken gözlerinin önüne Jekyll-Hyde maskesi geliyordu. Önüne çıkan bir elektrik direğine yapışarak eğildi ve kasmaya başladı. Sanki topuklarına dek tüm içini boşaltıyor gibiydi. Elinden geldiğince kendini serbest bırakmaya çalıştı.

Keten helvasına benziyor, diye içinden geçirirken yeni bir iniltiyle bir daha çıkardı, sonra bir daha, sonra bir daha. Gözlerinin önünde parlak noktalar dans ediyordu. Son öğürtüsüyle biraz safra ve bol gaz çıkarmıştı.

«Ooh, Tanrım,» diye kendi kendine mırıldandı ve düşmemek için bir eliyle elektrik direğine iyice sarıldı. Gerilerde bir yerde Johnny adını sesleniyordu, ama Sarah ona karşılık verecek durumda değildi, dahası istemiyordu. Midesi biraz yerine gelir gibi olmuştu, şu anda tek istediği biraz durup kendini toparlayabilmektir.

«Sarah? **Sarah?**»

Ağzının içini temizlemek için iki kez daha tükürdü.

«Buradayım, Johnny.»

Sonra atlıkarıncanın plastik atlarının gerisinde Johnny'nin durduğunu gördü. Elinde yeşil bir tutam vardı.

«İyi misin?»

«Değilim, ama biraz daha iyiyim. Kustum.»

«Hay Allah. Hadi eve gidelim.» Yavaşça Sarah'nın koluna girdi.

«Param almışsın.»

Johnny elindeki para demetine baktı, sonra umursamadan cebine yerleştirdi. «Aldım. Eksik ya da tamam, bilmiyorum. O iriyarı adam saydı.»

Sarah çantasından bir mendil çıkarıp ağzının kenarlarını sildi. Bir yudum su, diye geçirdi içinden. Biraz su içebilmek için ruhumu bile satabilirim.

«Paraya bu denli kayıtsız olma,» dedi. «Bayağı çok para.»

Johnny, «Bulma para uğursuzluk getirir,» dedi dalgın dalgın. «Annemin deyişlerinden biri. Buna benzer en azından bir milyon daha vardır. Kumarsa, onun için ölüm demektir.»

«Tam bir Baptist, desene,» dedi Sarah ve ürpertiyle titredi.

«İyi misin?» diye sordu Johnny yeniden endişeli endişeli.

«Üşüyorum,» dedi Sarah. «Arabaya bindiğimizde kaloriferi sonuna kadar açalım ve... aman Tanrım, yine başlıyorum galiba.»

Johnny'den birkaç adım uzaklaşıp inler gibi öğürmeye başladı. Sendeliyordu. Johnny yanına gelip onu incitmeden sımsıkı tuttu. «Arabaya kadar yürüyebilecek misin?»

«Evet, şimdi daha iyiceyim.» Ama ağzının içinde korkunç bir tat vardı; başı ağrıyor, sırt ve karın kasları dayak yemiş gibi sızlıyordu.

Alanın ortasındaki yoldan yürürlerken Johnny arkalarından bir gölgenin yaklaştığını gördü. İlk kez cebinde yüklü bir para olduğunun farkına varıyordu.

Gelen on beş yaşlarında gençlerden biriydi. Utana sıkıla onlara gülümsedi. Sarah'ya, «Umarım biraz daha iyisinizdir,» dedi. «Bahse girerim, o sosisli sandviçlerden olmuştur. İnsanın bunlardan zehirlenmesi işten bile değil.»

Sarah, «Aman o sandviçten söz etmeyin,» dedi.

«Arabaya kadar yardım etmemi ister misiniz?» dedi Johnny'ye.

«Yok, sağol. İdare ederiz.»

«Peki. Zaten benim de gitmem gerek.» Tam ayrılacakken biraz durdu, sıkılgan gülümsemesi yayılarak geniş bir sırıtma halini aldı. «O herifin kaybetmesini görmek büyük zevk oluyor.»

Sonra karanlığın içinde kayboldu.

Sarah'nın küçük beyaz steysin vagon arabası, karanlık park yerinde kalan tek araçtı. Johnny, Sarah'nın oturmasına yardım ettikten sonra kendisi de direksiyon koltuğuna geçti.

«Birkaç dakikaya dek kalorifer ısınır,» dedi.

Sarah, «Önemli değil. Artık üşümem geçti.»

Yüzünde biriken terleri Johnny farketmişti. «Belki de seni hemen hastanenin acil servisine götürmemiz gerek,» dedi. «Eğer zehirlenmişsen, durumun ciddi olabilir.»

«Yok, o denli değil. Tüm isteğim eve gidip uyumak. Yarın sabah yalnızca gelemeyeceğimi bildirmek için telefon etmeye kalkacağım, o kadar. Sonra yine yatacağım.»

«Bunun için yataktan çıkmaya gerek yok. Gelemeyeceğini ben bildiririm, Sarah.»

Sarah minnetle baktı. «Bunu yapar mısın?»

«Tabii.»

Karayoluna çıkmışlardı.

Sarah, «Seninle evine gelemeyeceğim için üzgünüm,» dedi. «Gerçekten.»

«Senin suçun değil.»

«Elbette benim suçum. O bozuk sandviçi yiyen benim. Zavallı Sarah.»

Johnny, «Seni seviyorum, Sarah.» İşte sonunda söylemişti, artık geri de alamazdı, bu sözler birisinin dikkatini çekip de bir şeyler oluncaya dek arabanın içinde öylece asılı kalacaktı.

Sarah da elinden geleni yaptı. «Sağol, Johnny.»

Gerilimsiz bir suskunluk içinde yola devam ettiler.

Johnny arabayı Sarah'nın evinin önünde durdurduğu zaman neredeyse gece yarısı olmuştu. Sarah uyukluyordu.

Johnny motoru durdurup, «Hey,» diyerek Sarah'yı hafifçe sarstı. «Geldik.»

«Hı... geldik mi?» Oturduğu yerde doğrulup paltosuna sarındı.

«Nasıl oldun?»

«Daha iyiyim. Midem yanıyor ve sırtım ağrıyor ama yine de daha iyiyim, Johnny. Cleaves'e giderken arabayı da alsana.»

Johnny, «Almasam daha iyi olur,» dedi. «Biri evimin önünde park edildiğini görür bütün gece. Bir sürü dedikodunun çıkmasına hiç gerek yok.»

«Ama nasıl olsa seninle gelmeyecek miydin?»

Johnny güldü. «O zaman değerdi, ama yine de üç sokak ötede bıraktık. Her şey bir yana, belki acil servise gitmen gerekir diye araba senin yanında olsun istiyorum.»

«Hiç gerekmez.»

«Belli olmaz. İçeri gelip telefonla bir taksi çağırabilir miyim?»

«Bak işte, bunu yapabilirsin.»

İçeri girince Sarah lambanın düğmesini çevirdi ve yeni bir titreme nöbetiyle sarsıldı.

«Telefon oturma odasında. Ben hemen yatıp üstüme bir battaniye çekeceğim.» Sarah kanepenin üstüne uzandı ve battaniyesini çenesine kadar çekti. Johnny ona içten bir ilgiyle baktı. Gözlerinin altındaki mor halkaların dışında yüzü kâğıt gibi beyazdı. Bir insan bundan daha hasta görünemezdi.

Johnny, «Geceyi burada geçirsem mi acaba?» dedi. «Belki daha kötü olabilirsin.»

«Belkemiğimde bir çatlak filan gibi mi?» diyerek Johnny'ye gülen gözlerle baktı.

«Kim bilir... Her türlü şey olabilir.»

Sarah bu gece Johnny'le yatmaya kesin kararlıydı. Ama görünüşe bakılırsa bunu gerçekleştiremeyecekti. Bu yetmiyormuş gibi bir de başında bekleyip kusmasını, ikide bir helaya koşturmasını görmesini isteyemezdi.

Sarah, «Beni merak etme,» dedi. «Önemli değil, Johnny, yalnızca bayat bir sosisli sandviç olayı. Benim yerime senin de başına gelebilirdi. Yarın dersin olmadığı saatte bana bir telefon açıver.»

«Emin misin?»

«Eminim.»

«Dediğin gibi olsun.» Johnny daha fazla ısrar etmeden telefonu açtı ve taksisini çağırdı. Sesi Sarah'ya ninni gibi geldi, rahatlardı ve gözlerini kapadı. Johnny'nin en beğendiği yanlarından biri, hiçbir zaman fazla özverili ve gösterişli olmaması ve hep yapılacak en iyi şey neyse, onu hemen anlamasıydı. İyi ki böyleydi, yoksa Sarah şu anda kibarlık oyunları oynayacak durumda değildi.

«Bu iş tamam,» dedi Johnny telefonu kaparken. «Beş dakikaya kalmaz birini yollarlar.»

Sarah, «Neyse, hiç olmazsa taksi paran çıktı,» dedi gülerek.

«İyi bir bahşiş vermeyi düşünüyorum sürücüye,» Johnny kanepeye gelip Sarah'nın yanına çöktü ve elini tuttu.

«Johnny, nasıl yaptın bu işi?»

«Neyi?»

«Şans Tekerinde. Nasıl bildin hep?»

«Hiç, içime doğdu işte,» dedi Johnny açıklamakta zorluk çekerek. «Herkesin ara sıra içine böyle şeyler doğar, yarışlarda olsun, rulette olsun.»

«Hayır,» dedi Sarah.

«Ne?»

«Herkesin ara sıra içine böyle şeyler doğduğuna inanmıyorum. Tuhaf bir şeydi bu. Doğrusu... biraz korkuttu beni.»

«Ciddi mi?»

«Evet.»

Johnny içini çekti. «Bazı zamanlar bir şeyler duyduğum oluyor. Ta küçüklüğümde bu yana. Sonra, birisi bir şeyini kaybettiği zaman bulmakta üstüme yoktur. Şu bizim okuldaki Usa Schumann'la olduğu gibi. Hangi kızdan söz ettiğimi anımsadın mı?»

«Şu küçük, üzgün bakışlı fare gibi Lisa mı?» Sarah güldü. «Tanırım. Benim gramer derslerime girer.»

Johnny, «Okul yüzüğünü kaybetmişti,» dedi. «Ağlaya ağlaya bana gelip anlattı. 'Dolabında en üst rafının arka köşelerine baktın mı?' diye sordum. Yalnızca bir varsayımda bulunmuştum. Ama doğru çıktı, yüzük oradaydı.»

«Her zaman bunu yapabiliyor musun?»

Johnny gülüp başını salladı. «Pek değil.» Gülüşü biraz duruldu. «Ama bu gece sezgim çok güçlüydü, Sarah. O teker sanki...» Ellerini yumruk yapıp baktı, suratı asılmıştı. «Elimin içindeydi. Üstelik bir sürü çağrışım da birlikte gelmişti.»

«Ne gibi?»

Johnny, «Lastik,» dedi hafif bir sesle. «Yanan lastik. Ve soğuk. Ve buz. Kara buz. Aklımın içinde, geri planda hep bunlar vardı. Neden, Tanrı bilir. Ve de kötü bir sezi. Sanki uyarıyor gibi.»

Sarah biraz daha yaklaşmış ve Johnny'nin yüzüne baktı. Johnny'nin yüzü toparlanır gibi olmuştu.

«Ama, her neydiyse, şimdi geçti. Önemli bir şey değildi sanırım.»

Sarah, «Ne olduğunu ben söyleyeyim, beş yüz dolar değerinde bir şans gülümsemesiydi,» diyerek güldü. Johnny de gülüp başıyla onayladı. Sonra başka bir şey söylemedi, Sarah da uykuya daldı, Johnny'nin orada olmasından hoşnuttu. Gelen otomobilin farları duvarda yansırken gözlerini açtı. Johnny'nin taksisi gelmişti.

Johnny, «Seni ararım,» diyerek yüzünü hafifçe öptü. «Kalmamı istemediğinden emin misin?»

Sarah birden bunu çok istedi ama hayır anlamında başını salladı.

«Beni ararsın,» dedi yalnızca.

Johnny, «Üçüncü derste,» dedi ve kapıya gitti.

«Johnny?»,

Johnny döndü.

«Seni seviyorum,» dedi Sarah ve Johnny'nin yüzü bir ampul gibi aydınlandı.

Eliyle bir öpücük gönderirken, «Hele bir iyileş,» dedi. «Bu konuyu konuşuruz.»

Sarah gülümseyerek karşılık verdi, ama Johnny Smith'le bir daha ancak dört buçuk yıl sonra konuşabilecekti.

***

Johnny, «Önde oturmamda bir sakınca var mı?» diye sordu taksi sürücüsüne.

«Yoo. Ama dizinizi taksimetreye çarpmayın. Hemen bozuluyor.»

Johnny biraz zorlanarak uzun bacaklarını taksimetrenin altına yerleştirip kapıyı kapadı.

Şoför orta yaşlı, saçları dökülmüş bir adamdı. «Nereye?» diye sordu.

Johnny, «Cleaves Mills,» dedi. «Anacaddede. Oraya gelince ben gösteririm.»

Sürücü, «Sizden ücretin yarısı kadar fazla istemek zorundayım,» dedi. «İstemezdim, ama oradan boş döneceğim.»

Johnny'nin eli farkında olmadan cebindeki para tomarını yokladı. Hiç üstümde bu denli çok para taşımış mıydım, diye düşündü. Bir kez olmuştu, bin iki yüz dolara eski bir Chevrolet aldığıında. Aklına esmiş, çek yerine bankadan nakit para çekmişti. Onca parayı elinde tutmak ve otomobil satıcısına peşin ödeme yapınca adamın yüzünün ne duruma geldiğini görmek çok hoş olmuştu. Ama şimdi cebinde duran tomar nedense onu huzursuz ediyordu. Annesinin deyişi aklına geldi. **Bulunmuş para uğursuzluk getirir.**

«Anlaştık,» dedi sürücüye.

«Baştan söyleyim de...» dedi sürücü. «Az önce Riverside' dan çağırdılar, gittim ama kimse üstlenmedi.»

«Öyle mi?» diye sordu Johnny pek ilgilenmeden. Işıksız evler birbiri ardına pencerenin önünden kayıp geçiyordu. Bu gece beş yüz dolar kazanmıştı, bugüne dek başına hiç gelmemiş bir olaydı bu. Hayal meyal burnuna gelen yanmış lastik kokusu... küçükken başından geçen bir şeyi yeniden yaşıyormuş duygusu... ve sonra sanki açılan şansını dengelemek ister gibi gelen bir uğursuzluk sezgisi.

Sürücü, «Sarhoş herifler, önce çağırırlar, sonra da cayarlar,» dedi. «Pis sarhoşlar, hepsinin canı cehenneme. Hem çağırırlar, hem de birkaç kadeh daha içmeye karar verirler. Ya da sen gelinceye dek taksiye verecekleri parayı da içkiye yatırıp sonra 'Kim taksi çağırdı yahu?' diyerek üstlerine almazlar.»

Johnny, «Haklısın,» dedi. Sol yanda Penobscot Nehri akıyordu, karanlık ve yağ içinde. Sonra Sarah hastalanmış ve her şeyden önemlisi onu sevdiğini söylemişti. Ama herhalde o güçsüz anında söylemiş olmalıydı, ama vay be! Ya bir de ciddiye! Daha ilk çıktıkları günden beri Johnny ona tutkundu. Bu gecenin asıl şanslı olayı buydu, teker filan değil. Ama teker ikide bir aklına gelip onu kaygılandırıyor. Karanlığın içinde hâlâ tekerin dönüşünü görüyor, tahta bilyanın çıkardığı tika-tika-tika sesi sanki daha önce tatsız bir uykuda düşünene giren sesi andırıyordu. **Bulunmuş para uğursuzluk getirir.**

Taksi sürücüsü iyiden iyiye kendi anlattıklarına dalmıştı. «Ben de dedim ki, 'Cehenneme kadar yolun var.' Ne ukala velet, değil mi? Kimse bana böyle posta koyamaz, oğlum bile olsa. Yirmi altı yıldan beri taksi sürüyorum. Bu arada tam altı kez soyguna uğradım. Başımdan neler geçmedi neler... Çok şükür, bugüne dek öyle büyük bir kaza yapmadım. Ve onca yıl her hafta, o hafta ne denli az kazanmış olursam olayım, beş dolar ayırıp bir köşeye koydum, oğlanın üniversite parası diye. Ta bu serseri ağzında biberonla uyuduğu günden beri. Ne için? Sonra bir gün gelip bana. 'ABD Başkanı domuzun biridir,' desin diye. Boka bak! Bu velet herhalde benim de domuz olduğumu düşünüyor, ama öyle bir şey söylemeye kalksa tüm dişlerini dökeceğimi de biliyor. Al işte sana bugünün gençliği. Ben de ona, 'Cehenneme kadar yolun var,' dedim.

«Evet,» dedi Johnny. Şimdi bir koruluğun önünden geçiyorlardı. Cleaves Mills'e aşağı yukarı yedi mil kalmıştı. Taksimetre bir on sent daha yazdı.

Sürücü, «Siz ne iş tutarsınız, sorabilir miyim?» dedi.

«Cleaves'deki lisede öğretmenim.»

«Öyle mi? O halde ne demek istediğimi daha iyi anlarsınız. Yahu, bu çocukların nesi var, kuzum?»

Her şeyden önce, adına Vietnam dedikleri bozuk bir sosisli sandviç yemişler ve midelerini bozmuşlardı. Sandviçi satan da Lyndon Johnson adında biriydi. Onlar da gidip öbür adamı buldular ve, «Aman bayım, hastalandık, ölüyoruz,» dediler. Adı Nixon olan öbür adam da, «Ben bunun ilacını biliyorum,» dedi. «Birkaç sosisli sandviç daha yiyin.» İşte Amerikan gençliğinin «nesi var» sorusuna yanıt.

Johnny, «Bilmem,» dedi.

Sürücü, «Yaşamın boyunca planlar kurup, elinden geleni yapıyorsun,» diyordu ve artık sesinde içten bir şaşkınlık vardı; ama bu şaşkınlık çok sürmeyecekti, çünkü sürücü son dakikasını yaşamaktaydı. Johnny de bunu bilmediği için adama acımaya başlamıştı, gerçekleri bir türlü anlayamıyor diye.

«Sen onun için her şeyin en iyisi olsun istiyorsun ve bir de bakıyorsun, herif gelmiş, saç kıkında, ABD Başkanı için ‘domuzdur’ diyor. Domuzmuş! Boka bak be! Bana kalsa...»

«Dikkat!» diye haykırdı Johnny.

Sürücü yüzünü Johnny’e dönmüştü o sırada. Yaklaşan farların ışığında parlayan yüzü öfkeli ve üzgündü. Hemen yola çevirdi bakışlarını ama geç kalmıştı.

«Eyvaah...»

Yolun her iki yarısını kaplayan iki araba geliyordu karşıdan. Burun buruna yarış durumundaydılar, rampayı yeni çıkmışlardı. Biri Mustang, diğeri Dodge Charger. Johnny motorlarının sesini duyar gibi oldu. Charger tam üstlerine geliyordu. Kaçınmak için hiçbir girişim yapmadı. Sürücü oturduğu yerde donmuş gibiydi.

«Tanrım!»

Johnny, Mustang’ın soldan yıldırım gibi geçtiğini hayal meyal farketti. Sonra taksiyle Charger kafa kafaya çarpıştılar. Johnny sanki biri tarafından yerinden kaldırılıp havaya fırlatıldığını hissetti. Acı duymamıştı ama baldırlarının taksimetreye takılıp onu yerinden söktüğünü farketti.

Parçalanan cam sesi geldi. Büyük bir alev bulutu gecenin içine doldu. Johnny’nin başı taksinin ön camını parçaladı. Tüm gövdesi kırık camın arasından fırlarken hafif bir acı duyar gibi oldu. Artık uçuyordu. Ekim gecesinin karanlığında havalanıyordu.

Ölüyor muyum? diye geçti aklından. **Bu kaza beni öldürür mü?**

Sonra içinden bir ses karşılık verdi. **Evet, herhalde yolun sonuna geldin.**

Uçuş. Gecenin içine serpiştirilmiş ekim yıldızları. Benzin deposu gürültüyle patladı. Portakal rengi bir parıltı. Sonra yine karanlık.

Boşluğa yaptığı yolculuk sert bir düşmeyle son buldu. Birbirine geçmiş gibi görünen taksi ve Charger alevler içinde yanarken, Johnny on metre ötede, yattığı yerde soğuk bir ıslaklık hissetti.

Karanlık.

Yavaştan bir uzaklaşıp, kaybolma duygusu...

Sonra görünen tek şey siyah ve kırmızı renklerde dev bir teker, büyük bir boşluk içinde dönüyor, bir kez kazanınca şans denmez, İkinciye dene, hey-hey-hey. Teker dönedursun, Johnny kendini zorlayıp acaba çift sıfır mı gelecek, diye görmeye çalışıyor. Çift sıfır gelince yalnız kasa kazanır. Yine görmek için zorlanıyor ama teker artık yok. Yalnızca karanlık ve o evrensel boşluk. Dipsiz kuyu. Koyu uyku.

Johnny Smith orada uzun zaman kaldı.

3

1970 yılında 30 Ekim günü, sabahın ikisi. Cleaves Mills'in yüz elli mil güneyinde küçük bir evin alt katında telefon acı acı çaldı.

Herb Smith yatağında doğrulup sonra daha tam uyanamadan kalkmaya çalıştı.

Vera'nın sesi yastığının arasından boğuk çıktı. «Telefon mu?»

Herb, «Evet,» dedi ve yataktan kalktı. Geniş omuzlu, iriyarı bir adamdı. Saçları dökülmeye başlamış, elli yaşına yaklaşıyordu. Mavi pijama pantolonuyla yürüdü, elektrik düğmesini çevirip merdivenleri indi. Telefon hâlâ acı acı çınılıyordu.

Gecenin yarısında çalan bir telefon genellikle şu üç anlama gelirdi: Sabahın ikisi bile olsa sesini duymandan hoşlanacağını sanan kafayı bulmuş eski bir dost; yanlış numara; kötü haber.

Yanlış numara olmasını dileyerek Herb telefonu açtı. «Alo?»

Canlı bir erkek sesi karşılık verdi. «Herb Smith'in evi mi?»

«Evet?»

«Kiminle görüşüyorsunuz?»

«Herb Smith benim. Kim...»

«Bir dakika ayrılmayın lütfen?»

«Peki, ama kim...»

Geç kalmıştı. Belli belirsiz bir takırtı duydu, telefonun öbür ucundaki adam bir ayakkabısını yere düşürmüş gibi. Ayrılmama, demişlerdi. Telefonda en hoşlanmadığı şey buydu. Böyle durumlarda kendini diri diri gömülmüş gibi hissedirdi.

Birden içinde bir korkunun kıpırdadığını farkettiler.

«Herbert?»

Telefon hâlâ kulağında, başını çevirdi. Vera soluk kahverengi sabahlığıyla merdivenlerin başında duruyordu. Saçları bigudili, yanaklarına yatmadan önce sürdüğü krem donmuş, parlıyor.

«Kim arıyor?»

«Daha bilmiyorum. Kapatmamamı söylediler.»

«Saatin ikisinde mi?»

«Öyle.»

«Johnny mi yoksa? Johnny'ye bir şey mi olmuş?»

Herb sesini yükseltmemeye çalışarak, «Bilmiyorum,» dedi. Sabahın ikisinde telefonu açıyorlar, sonra da «kapatmadan bekleyin» diyorlar. İnsanın aklına tüm akrabaları ve şu anda ne durumda oldukları geliyor. Dostlarından birinin kalbi mi durdu, diye düşünüyorsun ve çok sevdiğin biricik oğluna bir şey olabileceğini düşünmek bile istemiyorsun. Ve gerilim içinde baldırlarının tutulduğunu hissediyorsun.

Vera gözlerini yumup ellerini zayıf göğsünün üstünde kenetledi. Herb sinirlenmemeye çalıştı. «Vera, İncil bu hareketini gidip dolabının içinde yapmanı öğütler,» dememek için kendini zor tuttu.

Telefonda yeniden bir gürültü duydu ve başka bir erkek sesi konuştu. «Alo, Bay Smith?»

«Evet, kiminle görüşüyorsunuz?»

«Sizi beklediğim için özür dilerim, efendim. Orono şubesi eyalet polislerinden Çavuş Meggs.»

«Oğlumla mı ilgili? Oğluma bir şey mi oldu?» Herb dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Çavuş Meggs, «John Smith adında bir oğlunuz var mı?»

«Nesi var? Başına bir şey mi geldi?»

Merdivenlerde ayak sesleri... Sonra Vera, Herb'in yanında bitti. Önce telaşsız gibi görünüyordu

ama biraz sonra dişi bir kaplan gibi telefona pençe atmaya başladı. «Ne olmuş? Johnny'me ne olmuş?»

Herb telefonu hızla çekerken, kadının bir tırnağını kırdı. Sert sert bakıp, «Ben konuşuyorum,» dedi.

Vera bir eli ağzında, solgun mavi gözleri faltaşı gibi açılmış, ona bakıyordu.

«Bay Smith, telefonda mısınız?»

Herb sakin olmaya çalışarak karşılık verdi. «Evet, John Smith adında bir oğlum var. Cleaves Mills'de oturur. Oradaki lisede öğretmendir.»

«Oğlunuz bir otomobil kazası geçirmiş, Bay Smith. Durumu çok ağır. Bu kötü haberi verdiğim için çok üzgünüm.» Meggs'in sesi resmiydi.

Herb, «Of, Tanrım,» diye inledi. Başu dönüyordu. Askerdeyken, Childress adında dev gibi sarışın bir adamdan korkunç bir dayak yemişti. Herb o zaman da şimdiki gibi hissetmişti kendini. Eli kolu çözülmüş, hiçbir şey düşünemeyecek durumda. Bir kez daha «Of, Tanrım,» dedi.

«Ölmüş mü?» diye sordu Vera. «Ölmüş? Johnny ölmüş, ha?»

Telefonun ağızlığını kapatıp, «Hayır,» dedi Herb. «Ölmemiş.»

Vera, «Ölmemiş! Ölmemiş!» diye çığlık attı ve dizlerinin üstüne çöktü. «Tanrım, oğlumuzu bize bağışladın, çok şükür, çok şükür, Oğlun İsa adına sana yalvarırım, ondan şefkatini ve...»

«Vera, kes artık!»

Bir süre kimse konuşmadı.

«Bay Smith?»

«Evet... Buradaki karışıklık için özür dilerim.»

Meggs, «Tabii, tabii, doğaldır.»

«Oğlum... Johnny... kendi Volkswagen'ini mi kullanıyordu?»

Vera, «Hep söyledim, bu böcek gibi arabalar ölüm tuzağıdır diye,» dedi. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

«Bangor-Orono arası çalışan taksilerden birindeydi oğlunuz,» dedi Meggs. «Bildiğim kadarıyla size kazanın nasıl olduğunu anlatayım: Olayda üç tane otomobil sözkonusu, ikisi Cleaves Mills'li gençlerin kullandıkları, biri de oğlunuzun bindiği taksi. Gençler yarışuyormuş. 6'ncı yolun yokuşuna gelmişler. Oğlunuzun bindiği taksi de batıya, Cleaves'e gidiyormuş. Yanlış şeritte giden arabayla taksi kafa kafaya çarpışmışlar. Taksi sürücüsü ve öbür arabayı kullanan çocuk ölmüşler. Oğlunuz ve öbür arabadaki bir kişi Eastern Maine Hastanesinde. İkisinin de durumu çok ağır.»

«Ağır,» dedi Herb.

«Durumu ağır! Çok ağır!» diye inledi Vera.

Herb, hey Tanrım, tam televizyondaki o şamatacı aileler gibi davranıyoruz, diye düşündü. Çavuş Meggs'in Vera'dan çıkan sesleri duymuş olacağını düşünerek utandı. Acaba çavuş bugüne dek kaç kez böyle konuşmalar ve feryatlara tanık olmuştu? Herhalde bir hayli olmalı. Ölen çocuğun ve taksi sürücüsünün evlerine de telefon etmiş olmalıydı. Acaba onlar nasıl tepki göstermişlerdi? Oğlu için ağlamak Vera'nın hakkı değil miydi? Hem böyle bir durumda nasıl bu tür şeyler düşünebiliyordu?

Herb, «Eastern Maine,» diye yineleyip not aldı. «Yarası nasıl?»

«Anlayamadım, Bay Smith?»

«Yarası neresinde? Başında mı? Karnında mı? Yandı mı?» .

Vera bir çığlık attı.

«Vera, lütfen KES artık!»

Meggs, «Bilgi almak için hastaneyi aramanız gerekecek,» dedi. «Kazanın tam raporu bana ancak iki saat sonra gelir.»

«Anlıyorum. Anlıyorum.»

«Bay Smith, gecenin bu saatinde sizi rahatsız edip böyle kötü bir haber verdiğim için gerçekten çok üzgünüm...»

«Gerçekten kötü bir haber,» dedi Herb. «Şimdi hastaneyi arayacağım, Çavuş Meggs. İyi geceler.»

«İyi geceler, Bay Smith.»

Herb telefonu kapatıp boş gözlerle bakmaya başladı. Demek böyle oldu ha? Demek Johnny...

Vera bir çığlık daha attı ve Herb'in korkulu bakışları önünde saçlarındaki bigudileri yolmaya başladı. «Tanrı bizi cezalandırıyor. Günah dolu yaşamımız ya da bunun gibi bir şey için. Herb, sen de benimle diz çök...»

«Vera, hastaneyi aramam gerek. Dizlerimin üstünde telefon etmek istemiyorum.»

«Onun için dua etmeliyiz... günahsız yaşamaya söz vermeliyiz... benimle kiliseye daha sık gelseydin... belki de puro içmen ya da işten çıkınca o adamlarla bira içmeye gitmen... Tanrının adını ağzına alıp sövmen... bunlar yüzünden cezalandırılıyor.»

Herb, Vera'nın yüzünü tuttu, deli gibi iki yana sallamasını önlemek için. Krem ellerine bulaşınca biran içi kalktı, ama elini çekmedi. Karısına acıyordu. Son on yıldan bu yana Vera koyu Baptistlik ile dinsel manyaklık arasında gidip geliyordu. Johnny doğduktan beş yıl sonra doktor rahminde ur olduğunu söylemişti. Ameliyatla alındıktan sonra başka bir çocuk yapma olasılığı kalmamıştı. Bundan beş yıl sonra yeni tümörler gelişmiş, yeni bir ameliyatı gerektirmişti. İşte o zaman dinsel inançlarına yenileri eklenmiş, Atlantis'le ilgili broşürler, cennetten gelen uzay gemileri, dünyanın göbeğinde yaşayan «arı Hıristiyanlar» hakkında yazılar okumaya başladı. Yazgı dergisi, İncil'le birlikte elinden düşmüyordu.

«Vera,» dedi Herb.

«Düzeleceğiz,» diye fısıldadı Vera, yalvaran gözlerle bakarak. «Biz düzeleceğiz, oğlum da yaşayacak. Göreceksin, Görecek...»

«Vera.»

Vera sustu, gözlerini kocasına dikti.

Herb, «Hastaneye telefon edip durumunu öğrenelim,» dedi yumuşak bir sesle.

«P-Peki. Olur.»

«Şurada merdivenlere oturup hiç ses çıkarmadan bekleyebilir misin?»

Vera, «Ben dua etmek istiyorum,» dedi çocuksu bir sesle. «Bana engel olamazsın.»

«Engel olmak istemiyorum. Yeter ki, kendi kendine dua et.»

«Evet. Kendi kendime. Peki, Herb.»

Vera merdivene oturup sabahlığına iyice örtündü. Ellerini kenetledi ve dudakları kıpırdamaya başladı. Bu sırada Herb hastaneye telefon ediyordu. İki saat sonra yola koyulmuşlardı. 65 model Ford steysin vagonun direksiyonuna oturmuştu Herb. Vera yanında dimdik duruyordu. İncil de kucağındaydı.

***

Sarah saat dokuz buçukta çalan telefonla uyandı. Yarı uykuda, yataktan kalktı. Bir gece önce kusmasının sonucu sırt ve karın kasları sızlıyordu. Bunun dışında oldukça iyi sayılırdı.

Arayanın Johnny olduğundan emin, telefonu açtı. «Alo?»

«Selam, Sarah.» Johnny değildi arayan. Okuldan Anne Strafford'du. Sarah'dan bir yaş büyük olan Anne, Cleaves'de ikinci yılını dolduruyordu. İspanyolca öğretmeniydi ve Sarah'nın sevdiği dostlarındandı. Ama nedense bu sabah sesi bir tuhaf geliyordu.

«Nasılsın, Anne? Merak etme, ciddi bir şey değil. Johnny söylemiş olmalı sana. Panayırda yediğim sosisli sandviçi, sanırım...»

«Tanrım, demek henüz bilmiyorsun. Demek...» Bu sözcükler boğuk sesler içinde kayboldu. Sarah kulak verdi, yavaş yavaş suratı asıldı. Anne'in ağladığını farkedince ilk şaşkınlığı korkunç bir endişeye dönüştü.

«Anne, ne oldu? Johnny mi yoksa? Değil...»

«Bir kaza olmuş,» dedi Anne. Artık sesli sesli hıçkırıyordu. «Johnny taksideymiş. Burun buruna çarpışmışlar. Öbür otomobilin sürücüsü Bard Freneau'ymuş. Benim İspanyolca sınıfımdan. Hemen ölmüş, kız arkadaşı da bu sabah öldü. Mary Thibault, Johnny'nin öğrencilerinden. Korkunç bir şey, korkunç...»

«Johnny!» diye haykırdı Sarah telefona. Midesi yine altüst olmuştu. Birden elleri ve ayakları mezartaşı gibi buz kesti. «Ya Johnny'e ne oldu?»

«Durumu çok ağırılmış, Sarah. Dave Pelsen bu sabah hastaneyi aradı. Kurtulma olasılığı... çok kötü durumdaymış işte.»

Sarah'nın dünyası kararmaya başladı. Anne hâlâ konuşuyor ama sesi uzaktan geliyordu. Gözlerinin önüne birbirine karışmış görüntüler geldi. Şans Teker, aynalar, Johnny'nin neredeyse siyaha çalan menekşe gözleri. Tatlı yüzünün çıplak ampullerin ışığındaki görünüşü.

«Johnny olamaz,» dedi Sarah güçsüz bir sesle. «Yanıyorsunuz. Buradan ayrılırken gayet iyiydi.»

Anne'in telefondan gelen sesi düşte konuşuyor gibiydi. «Dave'e ameliyattan kurtulsa bile bir daha hiç uyanamayacağını söylemişler. Ameliyat gerekli, çünkü başı... başı fena halde...» Ezilmiş mi diyecekti? Johnny'nin başı ezilmiş mi?

Belki de son sözcüğü duymamak için Sarah o anda bayıldı. Telefon elinden kayıp düştü. Anne Strafford'un sesi hâlâ çınılıyordu. «Sarah?.. Sarah?.. Sarah?..»

***

Sarah, Eastern Maine Hastanesine vardığında saat on ikiyi çeyrek geçiyordu. Danışma masasında oturan hemşire onun bembeyaz yüzüne baktıktan sonra Johnny'nin hâlâ ameliyat odasında olduğunu söyledi.

Bekleme odasının parlak, tek renkli duvarları Sarah'nın gözlerini kamaştırdı. Oturan, ayakta turlayan ya da dergilerini karıştırarak bekleşen bir sürü insan vardı. Sarah hâlâ tam olarak inanamıyordu. Ayrıldıkları sıra Johnny nasıl da iyiydi. Şu anda onun ölüm kalım savaşı verebileceğini aklı almıyordu.

Bay ve Bayan Smith'i görür görmez tanıdı. İlk adlarını anımsamaya çalıştıysa da birden aklına gelmedi. Odanın gerisinde bir yerde oturuyorlardı. Bekleyen diğer insanlardan farklı olarak, yaşamlarını altüst eden bu olaya henüz alışmış değillerdi.

Johnny'nin annesi paltosunu iskemlesinin arkasına asmış, elindeki İncil'i sımsıkı tutmuştu. Okurken dudakları kıpırdıyordu. Johnny'nin, annesinin dindarlığından söz edişini anımsadı: Bağnaz denecek denli dindar. Bay Smith -Herb adını anımsadı birdenbire- dizlerinin üstüne bir dergi yaymıştı, ama bakmıyordu bile. Pencereden dışarısını seyrediyordu.

Sarah onların yanına gitti. «Bay ve Bayan Smith?»

İkisi de başlarını kaldırıp öldürücü darbeyi yemek için yüzleri gerili beklediler. Bayan Smith'in İncil'i tutan parmaklarından kanı çekilmişti. Karşılarındaki genç kadın hemşire üniforması giymiş değildi, ama şu anda bunu düşünemeyecek durumdaydılar. Her ikisi de korktukları haberi almak için hazırlandılar.

Herb, «Evet, Smith ailesi biziz,» dedi usulca.

«Adım Sarah Bracknell. Johnny'le çok yakın arkadaşız. Birlikte çıkıyorduk da denebilir. Oturabilir miyim?»

Bayan Smith, «Johnny'nin kız arkadaşı mı?» diye neredeyse suçlayan bir ses tonuyla sordu.

Sarah, «Evet,» dedi. «Johnny'nin kızı.»

Bayan Smith, «Bir hanım arkadaşı olduğunu bize hiç yazmamıştı,» dedi, yine o aynı buruk tonda.

«Hiç yazmadı öyle bir şey.»

Herb, «Susar mısın, Vera,» dedi. «Otursanıza Bayan... Bracknell'di, değil mi?»

«Sarah deyin,» dedi Sarah ve bir iskemle çekti. «Ben...»

Bayan Smith, «Hiç yazmadı öyle bir şey,» diye yineledi sertçe. «Oğlum yalnızca Tanrıya âşıkta, ama son zamanlarda biraz onun yolundan sapmış olabilir. Tanrının yargısı öyle birden olur ki... İşte bu yüzden sapmalar çok tehlikelidir. Ne zaman, nerede olacağını...»

«Sus artık,» dedi Herb. Çevrede oturanlar onlara bakmaya başlamışlardı. Herb karısını sert sert süzdü. Bir süre için Vera meydan okuyan gözlerle baktı ama Herb'in kararlılığı karşısında boyun eğmek zorunda kaldı.

Sarah, «Dün gece onunla birlikteydim,» der demez Vera yeniden başını kaldırıp ayıplayan gözlerle baktı. Sarah o anda «birlikte» olmak sözcüğünün İncil'de birlikte yatmak anlamına geldiğini anımsayarak kızardı. Kadın sanki aklından geçenleri okuyordu.

«Birlikte panayıra gitmiştik...»

Vera, «Kötülük ve günah dolu yerler,» dedi.

Herb, «Sana son kez susmanı söylüyorum, Vera,» diyerek iri elini eşinin elinin üstüne koydu. «Çok ciddiğim. Bu hanım çok cici bir kıza benziyor. Onu didiklemene izin vermiyorum. Anlaşıldı mı?»

Vera, «Günah dolu yerler,» diye yineledi ısrarla.

«Susacak mısın?»

«Bırak elimi. İncirimi okumak istiyorum.»

Herb elini çekti. Sarah hem şaşırılmış, hem de tedirgin olmuştu. Vera, İncil'ini açtı ve yeniden okumaya koyuldu, dudakları kıpırtılı.

Herb, «Vera çok sarsıldı,» dedi. «İkimiz de öyle. Gördüğüm kadarıyla siz de öylesiniz.»

«Evet.»

«Siz ve Johnny, dün gece iyi vakit geçirmiş miydiniz?» diye sordu. «Panayırdaki?»

Sarah, «Evet,» dedi. «Ne var ki, bozuk bir sosisli sandviç yedim ve Johnny beni Veazie'deki ? vime götürmek zorunda kaldı. Midem çok kötü olmuştu. Johnny de bir taksi çağırdı oradan. Bu sabah da okula gelemeyeceğimi bildirecekti. Bu onu son görüşüm oldu.» Sarah'nın gözleri dolmuştu ama onların karşısında, özellikle Vera Smith'in önünde ağlamak istemiyordu, gelgelelim gözyaşlarını tutmak da elinde değildi. Çantasından bir kağıt mence çıkarıp yüzüne tuttu.

«Sakin olun,» diyen Herb kolunu Sarah'nın omzuna koydu. «Sakin olun.» Sarah ağladı. Aynı anda Herb'in avutacak birini bulduğu için biraz rahatladığını farketti. Karısı İncirle kendini avutuyor, Herb ise açıkta kalıyordu.

Çevrede oturanlar belli etmeden onlara bakıyorlardı. Sarah akıllarından geçeni okudu. **İyi ki, ben bu durumda değilim ya da biz onların durumunda değiliz. Kızın böyle ağladığına bakılırsa, oğlanın kafası parçalanmış olsa gerek. Doktorun gelip de onları özel bir odaya çekerek haberi vermesi her an beklenebilir.**

Sarah kendini zorlayarak gözyaşlarını bastırdı ve biraz toparlandı. Vera Smith onun gözyaşlarını ve Herb'in avutma çabalarını hiç duymamış gibi mırıl mırıl İncil'ini okumaya devam ediyordu.

Sarah, «Ne olur,» dedi. «Durumu ne kadar ağır? Umut var mı?»

Herb yanıtlayamadan Vera söze karıştı. Sanki kıyamet gününü duyuruyormuş gibiydi. «Tanrıdan hiçbir zaman umut kesilmez, küçük hanım.»

Sarah, Herb'in gözlerine bakınca ne düşündüğünü anlar gibi oldu. Adam, Vera'nın aklını

kaçırıldığını sanıyordu. Büyük olasılıkla haklıydı da.

***

Uzun bir öğleden sonra.

Saat ikiden sonra okullar dağılınca, Johnny'nin öğrencileri birer ikişer gelmeye başladılar. Çoğunun üstünde eski ceketler, tuhaf şapkalar ve rengi atmış blucinler vardı. Eli yüzü temiz, giyimine özenen öğrencilerden hiçbirinin gelmemiş olması Sarah'ın dikkatini çekti. Johnny'yi ziyaret etmek zahmetine katlananların hemen tümü uzun saçlı, hipi eğilimi olan gençlerdi.

Birkaçı Sarah'ın yanına gelip usulca Bay Smith'in ne durumda olduğunu sordu. Sarah onlara henüz kesin bir şey bilmediğini söyledi. Kızlardan Johnny'e tutkunluğuyla bilinen Dawn EdWards, Sarah'ın yüzündeki derin korkuyu görünce hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Bir hemşire gelip kıza gitmesini söyledi.

Sarah, «Şimdi kendine gelir,» dedi hemşireye. Dawn'ın omzuna elini koydu. «Birkaç dakika izin verin.»

Dawn, «Yok, kalmak istemiyorum,» diyerek oradan hızla uzaklaştı. Birkaç dakika sonra Sarah kızın dış merdivenlerde oturup başını dizlerine kapadığını gördü.

Vera Smith hâlâ İncil'ini okuyordu.

Saat beş olduğunda öğrencilerin çoğu gitmişti. Saat yedide adı Strawns olan bir doktor bekleme odasına gelip bakındı v onlara doğru yaklaştı.

«Bay ve Bayan Smith?»

Herb derin bir soluk aldı. «Evet. Biziz.»

Vera İncil'ini sertçe kapadı.

«Benimle gelir misiniz, lütfen?»

Artık tamam herhalde, diye düşündü Sarah. Özel odaya gidilecek ve ne olduğunu söyleyecekler. Verecekleri haber her neyse. Sarah da orada bekleyecekti, nasıl olsa Herb Smith ona söylerdi. Herb iyi bir adamdı.

Vera, «Oğlumdan bir haber var mı?» diye sordu titrek bir sesle.

«Evet,» dedi doktor, sonra Sarah'ya baktı. «Aileden misiniz?»

Sarah, «Hayır,» dedi. «Arkadaşıyım.»

Herb, «Çok yakın bir arkadaşım,» diye tamamladı. İri sıcak ellerinden biriyle Sarah'ın, diğeriyle Vera'nın kolundan tutarak onların kalkmalarına yardım etti. «Sakıncası yoksa hep birlikte gelmek istiyoruz.»

«Hiçbir sakıncası yok.»

Doktor onları toplantı odasına götürdü, kapıyı kapattı v<5 bir sigara yaktı. Kendi kendine konuşur gibi, «Söylemesi biraz zor,» dedi.

Vera, «O zaman söyleyin de bitsin,» dedi.

«Evet, haklısınız.»

Belki kendisine düşmezdi, ama Sarah sormadan edemedi. «Öldü mü? N'olur ölmedi deyin...»

Strawns sigarasından derin bir soluk çekip oturdu. «Komada. Bay Smith'in başı ve beyni ağır biçimde zedelenmiş, kafatasında çok ciddi bir kanama var. Beynindeki kemik parçacıklarını çıkarmak ve kanamadan olan basıncı boşaltmak için ameliyat ettik.»

Herb kendini bir koltuğa bıraktı, yüzü taş gibiydi. Aşınmış iri ellerini görünce Sarah onun marangoz çocuğunu anımsadı.

Vera, «Ama Tanrı onu bağışladı,» dedi. «Biliyordum öyle olacağını. Hep dua ettim. Hepimiz Tanrıya şükredelim, Yüce adını analım!»

Herb, «Vera,» dedi hafifçe.

«Komada,» diye yineledi Sarah. Bu haberi sindirmeye çalıştıysa da başaramadı. Johnny ölmemişti, çok kritik bir ameliyat atlatmıştı ama nedense bunlar Sarah'yı fazla umutlandırmıyordu. **Koma** sözcüğü onu ürkütmekteydi. Kulağına çok sinsi ve uğursuz geliyordu. Zaten Latince de bu sözcük «ölüm uykusu» anlamına gelmiyor muydu?

Herb, «Sonra ne olur?» diye sordu.

Strawns, «Şu anda bunu kimse yanıtlayamaz,» dedi ve sigarasını kül tablasına vurarak oyalandı. Sarah doktorun bu sorudan kaçındığını sezmişti. «Şu anda tabii serum altında.»

Sarah, «Ama, kurtulma şansı var mı bilmeniz gerek,» dedi.

«Komadan çıkması kırk sekiz saat sürebilir. Ya da bir hafta. Bir ay. Belki de hiç çıkmayabilir. Ve... ölme olasılığı da çok yüksek. Açıkça söyleyeyim ki, bu olasılık çok fazla. Yaraları... çok ağır.»

Vera, «Tanrı onun yaşamasını istiyor,» dedi. «Biliyorum.»

Dr. Strawns biraz kaygılı gözlerle Vera'ya baktı. «Buna hazır olmanızı istedim, yalnızca... eğer böyle bir şey olursa.»

Herb, «Sizce, ne kadar şansı var?» diye sordu.

Dr. Strawns duraksadı, sinirli sinirli sigarasına asıldı. «Bunu bilemem,» dedi sonunda.

***

Bir saat daha orada bekledikten sonra üçü de çıktılar. Hava kararmıştı. Sarah, Herb'in eline bir kâğıt parçası tutuşturdu. Üzerinde ev adresi ve telefon numarası yazılıydı. «Eğer bir haber alırsanız, beni arar mısınız? Herhangi bir haber.»

«Tabii.» Herb birden eğilip Sarah'nın yanağını öptü. Sarah da bir süre onun omuzlarını tuttu.

«Sana karşı kabalık ettiysem, çok özür dilerim yavrum,» dedi Vera da. Sesi insanı şaşırtacak denli yumuşamıştı. «Çok sarsılmışım.»

Sarah, «Tabii, anlıyorum,» dedi.

«Oğlum, ölecek sanıyordum. Ama dua etmişim. Tanrıya durumu anlattım.'Hiç yılgınlığa düşmemeliyiz. Yeter ki, Tanrımıza dua edelim.»

Herb, «Vera, gitsek iyi olur artık,» dedi. «Gidip biraz uyumamız gerek, bakalım sabah olunca...»

Vera düşler içinde gökteki aya bakıp, «Ama Tanrıdan haber aldım,» dedi. «Johnny ölmeyecek. Tanrı daha ölmesini istemiyor. Kulak verdim ve yüreğimden gelen o sesi dinledim. Şimdi çok rahatım.»

Herb otomobilin kapısını açtı. «Haydi, Vera.»

Vera yeniden Sarah'ya bakıp gülümsedi. Sarah bu gülücükte Johnny'nin tatlı, şeytani baştan çıkarıcı özelliğini farketti. Ama aynı zamanda ömründe gördüğü en dehşet verici gülüştü bu.

«Tanrı Johnny'mi işaretledi,» dedi Vera. «Ben de sevinç içindeyim.»

Sarah, «İyi geceler, Bayan Smith,» diye mırıldandı uyuşmuş dudakları arasından.

Herb, «İyi geceler, Sarah,» dedi ve arabanın içine girip motoru çalıştırdı. Onlar uzaklaştıkları anda, Sarah nerede kaldıklarını sormamış olduğunu anımsadı. Ama belki de onlar da bunu bilmiyorlardı daha.

Park yerinde tek başına kalmıştı. Kopkoyu bir iplik gibi akan Penobscot Nehrine ve aya baktı.

Tanrı Johnny'mi işaretledi, ben de sevinç içindeyim.

Esen rüzgârın uçurduğu yapraklar Sarah'nın bacaklarına dolandı. Birden içinde bir ses Johnny'i kesinlikle yitireceğini bildirdi. Titremeye başladı. Neden sonra arabasına binip eve gitti.

***

Sonraki hafta Cleaves Mills öğrencilerinden geçmiş olsun ve sağlık dileyen mesajlar yağdı. Herb'in sonradan söylediğine göre üç yüzü aşkın kart gelmişti. Vera bunların hepsine tek tek teşekkür edip İncil'den küçük satırlar yazmıştı.

Sarah'nın sınıftaki disiplin sorunları son bulmuştu. Görünmeyen jürinin kendi hakkında verdiği olumsuz yargı da giderek olumlu biçimde değişiyordu. Neden sonra Sarah öğrencilerin onu sevgilisini yitiren bir trajedi kahraman gibi gördüklerini farkettiler. Bu aklına geldiği zaman birden kahkahalarla gülmeye başladı ama hemen sonra kahkahaları gözyaşına dönüştü ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Geceleri büyük bir huzursuzluk içinde ve Johnny'nin düşleriyle geçiyordu. Jekyll-Hyde maskesi içinde Johnny, Şans Tekerinde oynarken Johnny ve sonra Johnny'nin «Hepsi geçti, Sarah, her şey yoluna girecek,» deyişi...

Herb ve Vera Smith haftayı orada geçirdiler. Sarah onları her öğleden sonra hastanede beklerken buldu. Hiçbir değişiklik olmamıştı. Johnny dördüncü kattaki odasında her yanı serum borularıyla kaplı, yapay olarak solumasını sağlayan bir aygıtla ' bağlı olarak yatıyordu. Dr. Strawns'un umutları giderek zayıflamaktaydı. Tam bir hafta sonra Herb, Sarah'ya telefon edip eve döneceklerini bildirdi.

«Vera gitmek istemiyor,» dedi Herb telefonda. «Ama sanırım akılcı düşünmesini sağladım.»

Sarah, «Vera biraz düzeldi mi?» diye sordu.

Uzun bir suskunluk oldu. Bu süre içinde Sarah fazla ileri gittiğini anladı. Sonra Herb'in sesi geldi. «Bilmiyorum. Belki de biliyorum ama adını koymak istemiyorum. Zaten eskiden beri koyu dindardı. Ama geçirdiği bir ameliyattan sonra daha beter oldu. Şimdi yine kötü durumda. Sürekli dünyanın sonundan söz ediyor. Johnny'nin geçirdiği kaza bununla ilgiliymiş. Kıyamet gününden önce Tanrı uçan dairelerini gönderip kendine bağlı , inananları cennete götürecekti.»

Sarah, Herb'in anlattıklarıyla ilgili bir afiş gördüğünü anımsadı. «Evet, bunu daha önce duymuştum,» dedi.

«Her neyse, Vera'nın sürekli yazdığı bazı topluluklar var... onlar Tanrının uçan dairelerle geleceğine inanıyorlar. Hepsini cennete götürecekti. Cennetin de Orion yıldız takımında olduğunu kanıtlamışlar bu adamlar. Nasıl kanıtladıklarını bana sorma, çünkü bilmiyorum. Ama Vera'ya sor, sana anlatsın. İşte, Sarah, durum bu. Benim için hiç de kolay olmuyor.»

«Anlıyorum.»

Herb'in sesi biraz güçlenir gibi oldu. «Ama hâlâ gerçekle," gerçek olmayı ayırabiliyor. Uyum sağlaması için biraz zaman gerek. Ben de ona, eğer kötü bir haber gelecekse, bunu evde de karşılayabileceğini söyledim. Benim de...» Bir an için sustu ve genzini temizledi. «Benim de yapacak bir sürü işim var. Bitirmek zorunda olduğum işler. Sözleşme yapmıştım.»

Sarah, «Tabii, anlıyorum,» dedi. «Peki, ya sigorta? Bu hastane giderlerine darphane bile dayanmaz.» Bunu söylediğine biraz utanır gibi olmuştu.

Herb, «Sizin lisenin müdür yardımcısı Bay Pelsen'le görüştüm,» dedi. «Johnny'nin Mavi Haç sigortası varmış, ama şu yeni sağlık sigortasına bağlı değilmiş. Mavi Haç giderlerin bir bölümünü karşılayacak. Geri kalanıysa... Vera'yla birikmiş biraz paramız var.»

Sarah'nın içi burkuldu. Vera'yla biraz birikmiş paramız var. Günde iki yüz dolar, belki de fazlasına bu insanların banka hesapları kaç gün dayanabilirdi? Hem sonra, ne için? Johnny yaşadığının bile farkında olmadan, bilinçsiz bir hayvan gibi boruların içine işeyerek annesiyle babasını iflas ettirsin diye mi? Bu arada annesi ve babası bir türlü gerçekleşmeyen umutlarıyla giderek akıllarını kaçırsınlar diye mi? Birden gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissetti ve ilk kez -ama sonuncu değil- Johnny'nin huzur içinde ölüvermesini geçirdi içinden. Bilincinin bir yeri bu dileğe şiddetle isyan etti ama aklından çıkarıp atamadı.

Sarah, «Şansınız açık olsun,» dedi.

«Senin de, Sarah. Bize yazarsın, değil mi?»

«Elbette.»

«Zaman bulursan bizi görmeye de gel. Pownal o denli uzak değil.» Herb bir an duraksadı.

«Anladığım kadarıyla, Johnny çok iyi bir seçim yapmış. İlişkiniz epey ciddiye, değil mi?»

Sarah, «Evet,» dedi ve Johnny'den geçmiş zamanda söz edilmesi gözlerini yeniden doldurdu. «Çok ciddiye.»

«Hoşçakal, Sarah.»

«Hoşçakal, Herb.»

Sarah telefonu kapadı, birkaç saniye düşündükten sonra yeniden açıp hastaneyi aradı ve Johnny'nin durumunu sordu. Değişen bir şey yoktu. Odasının içinde bir aşağı bir yukarı yürürken, Tanrının uçan dairelerini düşündü. Bu inanç ne denli saçmaysa, Tanrının Johnny'nin beynini dağıtıp ne zaman uyanacağı bilinmeyen bir komaya sokması da öyleydi.

Masasının üstünde düzeltmesi gereken yığınla kompozisyon kâğıdı duruyordu. Kendine bir bardak çay hazırlayıp çalışmak üzere masasının başına geçti. Böylece Sarah Bracknell, «Johnny sonrası» yaşamını ilk kez kontrolü altına almış oluyordu.

Katil kurnazdı.

Parkta bando platformunun yanında bir bank üzerine oturmuş, elinde bir Marlboro, Beatles grubunun son şarkısını mırıldanıyordu.

Daha katil olmamış, gerçek anlamında. Gelgelelim uzun zamandır aklını kurcalayıp duruyordu öldürmek fikri. Kurcaladı, kurcaladı durdu. Ama öyle kötü bir biçimde değil. Bu konuda son derece iyimserdi. Tam zamanıydı işte. Yakalanma korkusu î da yoktu. Mandal korkusu da. Çünkü kurnazdı.

Hafif hafif kar serpiştirmeye başladı. 12 Kasım, yıl 1970'di. Johnny Smith'in koyu uykusunun sürüp gittiği Maine kentinden yüz altmış mil kuzeyde.

Katil parkın içine göz gezdirdi. Yazın yemyeşil olan otlar iyice sararmış, cılızlaşıp ölmeye yüz tutmuştu. Kış gelsin de iyic örtüneyim, diye bekliyorlardı. Yazın küçüklerin beyzbol oynadığı yerde plakalar paslanmış, bando platformunun boyaları dökü müştü.

Aslında insanın içini sıkı bir görünümde bu ama katili neşesi yerindeydi. Keyfinden ölecek gibiydi. Ayağıyla tempo tutup bir yandan da el çırpma geliyordu içinden. Bu kez çekingenliğini altedecekti işte.

Ufalan sigarasını topuğunun altında ezip yeni bir tane yaktı. Saat üçü iki geçiyordu. Oturduğu yerde sigara içmeye devam etti. Ellerinde futbol toplarıyla iki çocuk geçti parktan ama katili görmediler. Park bankları çukurumsu bir yerde kalıyordu. Ilık havalarda kızlarla oğlanların buraya gelip kaçak kaçak seviştiklerini biliyordu. Annesi de söylemişti, kendisi de görmüştü.

Annesi aklına gelince gülüşü biraz donar gibi oldu. Yedi yaşındayken başından geçen bir olayı anımsadı. Odasında otururken birden annesi kapıyı açıp girmiş -kapıyı hiç vurmazdı zaten- onu şeyiyle oynarken yakalamıştı. Kadın çılgına dönmüştü. O da annesine kötü bir şey yapmadığını, öyle durduğu yerde kendinden dikildiğini anlatmaya çalışmıştı. Şeyi dikilince de öne geriye sallayıp oynamaya başlamıştı. Bu hiç de öyle eğlenceli bir şey değildi. Aslında sıkıcı bile denebilirdi. Ama annesi tam anlamıyla çılgına dönmüştü.

Sokakta düzüşen o serserilere mi benzemek istiyorsun? diye bağırmişti ona. Düzüşmek ne demek, onu bile bilmiyordu daha. **Sokakta düzüşüp hastalık mı kapmak istiyorsun? İçinden iltihap mı aksın istiyorsun? Simsiyah mı olsun istiyorsun? Çürüyüp kopsun mu istiyorsun? Ha? Ha? Ha?**

Bunları haykırırken annesi onu ileri geri sarsıyordu. Dev gibi annesinin karşısında korkudan neredeyse ölecekti, çünkü o zaman daha katil değildi, kurnaz da değildi; yalnızca korkudan titreyen küçük bir çocuktü. Şeyi de büzülmüş neredeyse gövdesinin içine girip saklanacaktı.

Hastalığın nasıl bir şey olduğunu anlayabilmesi için annesi şeyine mandal taktı ve iki saat orada tuttu.

Acısı dayanılır gibi değildi.

Kar serpintisi kesilmişti. Annesinin görüntüsünü aklından silip attı. Keyfi yerindeyken bunu çok kolay yapardı, ama neşesi yokken hiç de öyle kolay olmazdı.

Şeyi yavaş yavaş ayaklanıyordu.

Saatine baktı: 3:07. Yarısına bile gelmeden sigarasını attı. Birisi geliyordu.

Geleni tanıdı. Alma'ydı. Caddenin karşısındaki kahvede çalışan Alma Frechette. Alma'yı tanırdı, çünkü daha önce birkaç kez birlikte çıkmışlar, iyi vakit geçirmişlerdi. Alma iyi dans ederdi. Onun gibi sokakta iş tutanlar oldum olası iyi dans ederdi.> Gelenin Alma olduğuna sevindi.

Üstelik tek başınaydı.

«Alma!» diye seslenerek el salladı. Kız duraklayıp bakındı ve onu gördü. Gülümseyerek onun

oturduğu banka doğru yürüdü, ona adıyla seslenip hatırlarını sordu. O da ayağa kalktı gülümseyerek. Birisi gelebilir diye tasalanmıyordu. Nasıl olsa dokunulmazdı. Süpermeni.

«Neden bunu giyiyorsun?» diye sordu kız ona bakarak.

«İyi düşünmüşüm, değil mi?» dedi sırıtıp.

«Bana kalırsa pek...»

«Sana bir şey göstereyim mi?» diye sordu kıza. «Bando platformunun orada. Ömrümde gördüğüm en kaçık şey.»

«Nedir o?»

«Gel de gör.»

«Peki.»

İşte olup olacağı buydu. Kız onunla birlikte bando platformuna geldi. Eğer biri geliyor olsaydı, yine erteleyebilirdi. Ama gelen filan yoktu. Tüm parkta yalnız ikisi vardı. Alma sarı saçlı, ufak; tefek bir kızdı. Saçının boya olduğundan emindi. Onun gibi kal taklar saçlarını hep boyardı.

Kızı platformun kapalı yerine götürdü. Yerdeki boş içki şişelerinden burasının sokakta iş tutanların yeri olduğu anlaşılıyordu.

«Ne göstereceksin?» diye sordu kız, biraz şaşırılmış gibi, biraz da sinirli.

Katil ağzı kulaklarında parmağıyla yerde duran nota sehпасının yanını gösterdi.

Kız 9 yöne bakınca, yerde deri değiştirmiş bir yılan gibi duran kullanılmış bir prezervatif gördü.

Alma'nın yüzü gerildi ve öylesine ani hızlı bir dönüş yaptı ki, az kalsın katilin yanından geçip gidebilecekti.

Kızı yakalayıp geri itti, «Nereye gittiğini sanıyorsun?»

Alma'nın gözleri korkuyla açıldı. «Bıraksana beni. Bırak yoksa pişman olursun. Sapık şakalarına ayıracak zamanım...»

«Şaka değil,» dedi. «Şaka değil, pis orospu.» Yüzüne karşı ne olduğunu bağırmanın keyfinden uçuyordu.

Alma ani bir hareketle ondan sıyrıldı ve platformun üzerinden atlamak istedi. Katil onu ucuz giysisinin yakasından yakalayıp geri çekti. Giysi gürültülü bir sesle yırtılınca Alma çığlık atmak için ağzını açtı.

Hemen elini kızıp ağzına bastırıp, dudaklarını ezerek. Avucunun ılık kanla dolduğunu hissetti. Kız öbür eliyle pençe atıp yüzünde bir iz bırakmak istiyordu. Ama beceremiyordu çünkü o...

Kurnazdı!

Katil Alma'yı tahta platformun üstüne devirdi. Elini kızın ağzından çekti, avucu kan içindeydi. Kız yeniden bağırarak istedi ama katil gövdesiyle üstüne çökünce ciğerlerindeki tüm hava boşalmıştı. Kaya gibi sertleşmiş organını hissetti. Bunun üzerine bağırarak vazgeçip karşı koymaya çalıştı. Parmakları tam bir şey yakalayacak gibi oluyor ama kayıyordu. Katil kızın bacaklarını açarak arasına girdi. Bu arada Alma'nın bir eli katilin burnuna çarptı, adamın gözlerini sulandırdı.

«Seni sokak orospusu,» diye tısladı ve ellerini gırtlığına geçirdi. Bir yandan boğazını sıkıp bir yandan başını tahta döşemeye çarpıyordu. Kızın yüzü önce pembeleşti, sonra kızardı ve sonunda mosmor kesildi. Direnişi giderek zayıflıyordu.

«Sokak orospusu, sokak orospusu, sokak orospusu,» diye kesik kesik tısladı katil. Artık gerçekten katil oluyordu şimdi. Alma Frechette'in önüne gelene poposunu sürme günleri bitiyordu. Kızın gözleri panayırlarda satılan oyuncak bebeklerin gözleri gibi dışarı fırlamış, deli deli bakıyordu. Katil kesik kesik soludu. Kızın elleri tahtanın üstünde kımıldamadan duruyordu. Katilin parmaklarıysa boğazına gömülmüştü.

Ellerini kızın boğazından çekti, en ufak bir kıpırtıda yeniden geçirmek üzere. Biraz sonra

titremeler içinde kızın paltosunu çekip açtı ve pembe garson üniformasının eteğini yukarı kaldırdı.

Kasvetli bir hava vardı. Castle Rock Kentinin parkı terkedilmiş gibiydi. Alma Frechette'in boğulmuş ve tecavüz edilmiş cesedi ancak ertesi gün bulunabildi. Şerif bunu kentten geçen birinin yapmış olabileceğini ileri sürdü. Kamuoyu da bunu destekliyordu.

Herhalde kent çocuklarından biri böyle bir şey yapacak değildi.

Herb ve Vera Smith, Pownal'a dönüp her zamanki yaşamlarını sürdürmeye başladılar. Herb o aralık ayında Durham'daki bir evin ahşap işlerini «bitirdi. Sarah'nın öngördüğü gibi, tüm birikmiş paraları kısa zamanda suyunu çekmişti. Bunun üzerine Olağanüstü Felaket Yardımı için başvurular. Bu başvuru Herb'i en azından Johnny'nin geçirdiği kaza kadar sarsmıştı. Onun gözünde düşkünlere yardım gibi bir şeydi bu. Tüm yaşamını durmadan, dinlemeden çalışarak geçirmiş, devletten bir dolar bile yardım istemek zorunda kalmayacağını düşünmüştü. Ama olmamıştı işte.

Vera din sömürüsü yapan üç dergiye daha abone olmuştu. Bu berbat baskılar yetenekli bir ilkokul çocuğunun yapabileceği; resimlerle doluydu. Johnny'nin kazasını çoğu kez bu dergilerde; okuduklarıyla özdeşleştiriyordu. Herb için ona katlanmak giderek zorlaşmaktaydı. Bir süre sonra Vera bu dergilerle ve dergiden aldığı adreslerle yazışmaya başladı. Çoğunun başından benzer olaylar geçmişti.

Yazıştığı insanların çoğu Vera gibi iyi kalpli, ona yardım edip acısını yatıştırmak isteyen insanlardı. Çeşitli dualar, dua tabletleri, maskotlar gönderip, gece dualarına Johnny'nin sağlığını da katacaklarına söz veriyorlardı. Ama bunların arasında dolandırıcılar da yok değildi. Herb karısının bunları ayırt edemediğini farkedince korkuya kapıldı. Birisi 99.98 dolara Tanrının Gerçek Haçını, kimiyse posta giderleri dışında 110 dolarcık olan ve Johnny'nin alına sürüldüğünde mucizeler yaratacak kutsal su satıyordu. Evangelist Billy Humbarr'ın İncil'den çeşitli bölümler seslendirdiği kaset, yanında armağan olarak Billy Humbarr'ın imzalı resmi olduğu halde, bunların tümünden daha ucuzdu ve Vera'ya çok çekici gelmişti. Bu kaseti Johnny'nin başucunda birkaç hafta çalınca neler olmazdı neler.

Herb onu uyarmak için işe karıştıkça Vera ondan uzaklaşmaya başladı. Artık kocasına dinsiz, imansız bir adam gözüyle bakıyor, ona hiç güvenmiyordu.

***

Sarah Bracknell'in sabahlarını okul alıyordu. Öğleden sonraları ve akşamlarıysa Dan'le ayrılış sonrasında farklı değildi. Bir şeyler olmasını bekliyor, ne yaptığını bilmiyordu. Paris'te barış görüşmeleri uzadıkça uzamıştı. Nixon yurt içinde ve dışındaki tüm protestolara karşın, Hanoi'nin bombalanmasını emretmişti. Yaptığı bir basın toplantısında Amerikan uçaklarının Kuzey Vietnam hastanelerini bombalamadığını kanıtlamak için çeşitli resimler göstermişti, ama kendisi sürekli askeri bir helikopterle yolculuk yapıyordu. Castle Rock cinayetinin sanığı olarak tutuklanmış olan eski bir akıl hastası suçsuzluğu kanıtlanınca serbest bırakılmıştı. Janis Joplin blues şarkılarıyla herkesi büyülüyordu. Sarah için bütün bu olup bitenler bitişik odada konuşulan konular gibiydi.

Kar birkaç kez serpiştirdikten sonra okulların kapanmasına yol açan bir fırtınayla bastırdı. Noel yaklaştıkça Johnny'le olan ilişkisi -aslında o denli kısaydı ki, ilişki bile zor denirdi- başka bir mevsimin olayı gibi geliyordu Sarah'ya. Bu durum onu ürkütmüş, geçen günlerin arasında boğuluyormuş duygusunu vermişti.

Beyin zedelenmeleri, koma durumları hakkında bol bol yayın okudu. Hiç de yüreklendirici şeyler değildi bunlar. Maryland'de bir kız tam altı yıldır komadaydı. Başına vinç kancası çarpan Liverpool'lu bir işçi on dört yıl komada kaldıktan sonra ölmüştü. Ölene dek tüm saçları dökülmüş, göz sinirleri erimiş, organları kısalmış, çürüyüp gitmişti.

Zavallı Johnny, seni bu durumda tutmaları ne haksızlık, diye geçirdi içinden.

Her on günde ya da iki haftada bir Herb'den mektup alıyordu. Mektuplarında Herb iyi olduklarını yazıyor, Vera'nın durumundan yakınıyordu. Bir mektubunda Noel'i birlikte geçirmek üzere Sarah'ı

Pownal'a çağırıldı. Sarah bu mektubu alınca biraz ağladı ama Noel'i geçirmek için Pownal'a gitmedi. Bunun bir nedeni, Vera'nın durumu, diğeriysen Johnny'nin ailesiyle arasındaki ilişkinin artık kendisine tuhaf gelmesindendi. Hastane yatağında kıvıldamadan yatan insan bile belleğinde bulanır gibi olmuştu artık. En iyisi kendini biraz uzak tutmak olacaktı.

Herb de bunu sezmiş olacak, mektuplarını giderek seyrekleştirdi. Bir tanesinde neredeyse Sarah'ya artık kendi yaşamını kurma zamanı geldiğini söylüyordu. Mektubun sonunda Sarah'yla çıkmak isteyecek bir sürü erkek olduğunu belirtmişti. Ama Sarah onca zaman kimseyle çıkmadı, çıkmak da istemedi. Gerçekten kendisiyle çıkmak isteyen birçok erkek olmuştu. Matematik öğretmeni Gene Sedecki yine aramış, hatta kene gibi yapışmış, ama Sarah hep geri çevirmişti.

Walter Hazlett adında bir hukuk öğrencisi Sarah'ya oldukça çekici geliyordu. Anne Strafford'un evinde yılbaşı partisinde tanışmışlar, bütün gece birlikte olup konuşmuşlardı. Sarah onun; da çıkma önerisine hayır demişti. Ama çok zor olmuştu bu.

Nedeniyse, Walter Hazlett'in kahverengi saçları, uzun boyu ve alaycı gülümsemesiyle Johnny'e çok benzemesiydi. Tabii, Sarah'ya çok çekici gelmişti, ama bu temel üzerine bir ilişki kuramazdı.

Daha sonra ilgisini çeken başka erkeklerden gelen önerileri de geri çevirdi.

En iyisi beklemektir. Nasıl olsa bir şeyler olurdu.

Ama hiçbir şey olmadı.

***

1971 yazında on sekiz yıl önce loWa'da bir köpeği tekmeleyerek öldüren İncil satıcısı Greg Stillson, yeni kurduğu sigorta ve emlak komisyonculuğu şirketinin arka odasında oturuyordu. Geçen yıllar boyunca sanki hiç yaşlanmamıştı. Yalnızca gözünün altında halkalar vardı ve saçı biraz daha uzundu, ama yine de tutucu bir saç biçimiydi. Hâlâ iri yapılıydı, döner koltuğu en küçük bir kıpırtısında çatırdıyordu. Elinde bir Pall Mal sigarası, karşısındaki koltukta rahatça yayılmış olan adama bakıyordu. Greg'in bu adama bakışı, bir zoologun ilk kez gördüğü bir hayvan cinsine bakışı gibiydi.

Sonny Elliman, «Yeşil bir şey mi gördün?» diye sordu.

Elliman'ın boyu bir doksandan fazlaydı. Sırtında kolları ve düğmeleri kesilmiş olan yağ lekeleri içinde eski bir jean ceket, boynunda Nazi haçından bir madalyon, bira şişkini göbeğindeyse fildişi kurukafadan yapılmış kemer tokası vardı. Omzuna kadar uzanan saçlarının arasından kulağındaki gamalı haç biçiminde küpeler görünüyordu. Parmağının ucunda çevirip durduğu bir motosiklet miğferi vardı. Sırtında bir şeytan resmi, altındaysa «Şeytanın Adamları ve Sonny Elliman» yazıyordu.

«Hayır,» dedi Greg Stillson. «Yeşil bir şey görmedim ama iki ayak üstünde yürüyen bir hıyar görüyorum.»

Elliman önce biraz gerildi ama sonra gevşeyip gülmeye başladı. Tüm kirli ve vahşi görünüşüne karşın koyu yeşil gözleri onur ahmak olmadığını ve espriden anladığını açığa vuruyordu.

«Sıçır sıva bakalım,» dedi. «Daha önce de yaptılar. Kozlar elinde şimdi.»

«Bunun farkındasın, değil mi?»

«Tabii. Arkadaşlarımı Hamptons'da bırakıp buraya yalnız geldim. Tek başımayım, işte. Ama seni böyle bir durumda elimize geçirecek olursak, böbreklerine bile postal giymek istersin.»

«Göze alıyorum,» dedi Greg. Elliman'ı şöyle bir tarttı. İkisi de iri yapılıydılar. Elliman belki bir yirmi kilo fazla gelirdi ama bunun 5 çoğu bira kilosuydu. «Seni haklayabilirim, Sonny.»

Elliman'ın yüzü dostça bir gülüşle kırıştı. «Kimbilir. Ama biz biraz farklı oynarız bu oyunu. O filmlerde John Wayne'in oynadığı gibi değil.» Sonra bir sır söylemişçesine eğildi. «Örneğin ben, elime bir hanım evladı geçecek olursa, canına okumadan bırakmam.»

«Deme yahu?» Greg'in sesi yumuşaktı.

Sonny, «Ne istiyorsun benden?» dedi. «Hadi, bir an önce bitirsene işini. Toplantına geç kalacaksın.»

«Hayır,» dedi Greg. «Toplantılarımız salı geceleri olur. Şimdi dünya kadar zamanımız var.»

Elliman «yandık» der gibilerden gürültülü bir iç çekti.

«Oysa,» diye devam etti Greg, «Senin benden bir şeyler isteyeceğini sanıyordum.» Çekmecelerini açıp içinden marijuana dolu üç küçük plastik torba çıkardı. «Bunları uyku tulumunun içinde buldum.» Greg başını salladı. «Çok kötü, çok kötü, Sonny. Yaramaz çocuk. Kolay kolay bir yere gidemezsin biliyor musun? Gideceğin yer New Hampshire Eyalet Hapishanesi olur.»

Elliman, «Arama yetkin yoktu,» dedi. «Çocuk bir avukat bile beni bu işten kurtarır, sen de bunu biliyorsun.»

Greg Stillson, «Böyle bir şey bilmiyorum,» dedi. Sırtını döner, koltuğuna yaslayıp ayaklarını masanın üstüne uzattı. «Bu kentte bayağı büyük bir adamım ben, Sonny. Birkaç yıl önce New Hampshire'e geldiğimde hiçbir şeyim yoktu, ama şimdi işlerim oldukça iyi gidiyor. Belediye meclisindekilerin birkaç sorunu çözmelerine yardım ettim, polisin esrarla yakaladığı gençler konusunda... ama senin gibi it kopuk gençler değil. Sonny, senin gibi serserileri üzerinde böyle bir servetle yakaladığımız zaman ne yapacağımızı çok iyi biliriz. Ama sözünü ettiğim gençler buranın çocukları, cici çocuklar. Kimse onların cezalandırılmasını istemiyor. Ben de bir çıkar yol buldum. Hapishaneye göndereceğimize, onları toplum projelerinde çalıştıralım dedim. Bu önerim çok iyi sonuç verdi. Şimdi bu gençler kentte bayağı yararlı işler yapıyorlar.»

Elliman sıkıntıdan uyuklayacak gibiydi. Greg birden hızla ayaklarını yere indirip yanı başında duran vazoyu Elliman'ın burnuna doğru fırlattı. Vazo hedefinin yarım santim yanından geçip duvara çarparak paramparça oldu. Elliman ilk kez şaşkınlık belirtisi gösteriyordu. B'r an için artık yaşlanmış, akıllanmış Greg Stillson'un yüzü, köpek tekmeleyen genç İncil satıcısı gibi olmuştu.

«Ben konuşurken dinlesen, iyi edersin,» dedi öfkesiz bir sesle. «Çünkü burada seninle tartıştığımız konu, senin önümüzdeki on yıl içindeki meslek durumun. Hapishanede plakaların üstüne damga vurarak on yılını geçirmek istemiyorsan, söylediklerimi iyi dinle, Sonny. Bugünü okulun ilk günümü gibi gör ve her şeyi ilk seferinde öğrenmeye bak, **Sonny.**»

Elliman önce yerdeki kırık vazo parçalarına, sonra Stillson'a baktı. Eski sıkıntısının yerini şimdi giderek artan bir ilgi almıştı. Uzun zamandır hiçbir şey ilgisini çekmiyordu. Gerçek anlamda. Biraya da can sıkıntısı yüzünden sarılmıştı. Bu iri yapılı herif tepesinde mavi lambası olan arabasıyla yolunu kestiği zaman, «Tamam,» demişti. «İşte sana tipik kasaba şeriflerinden biri daha, Harley Davidson motoruyla gelip bela çıkarmak isteyen asi genci bölgesinden uzaklaştıracak...» Ama bu herif bambaşkaydı. Bu herif...

Kaçıktı be! Bu yargısı, Sonny'i yitirdiği bir şeyi bulmuşçasına sevindirdi. Şuna bak, duvarda iki tane toplum hizmetleri ödülü asılı, çeşitli dernek başkanlarıyla çekilmiş boy boy resmi, şimdi kent meclisinde üye, gelecek yıla kalmaz başkan olur ve herif tepeden tırnağa kaçık!

«Peki,» dedi Elliman. «Seni dinliyorum.»

Greg, «Meslek yaşamım iniş çıkışlarla doludur,» dedi. «İyi günlerim oldu, ama kötülerini de gördüm. Yasalarla çeliştiğim zamanlar da oldu. Demek istediğim, Sonny, sana karşı hiçbir düşmanlığım yok. Buradaki diğerleri gibi değil yani. **Union-Leader'de** senin ve motosikletli arkadaşlarının bu yaz Hampston'u ne hale getirdiğinizi okumuşlar. Ellerine bir geçerseniz, paslı jiletle hadım ederler.»

«O işi yapanlar bizimkiler değil,» dedi Sonny. «Başka gruplardan birkaç kişi var, ama asıl kim, biliyor musun? Bir sürü üniversite öğrencisi.» Sonny'nin dudakları nefretle büzüldü. «Ama gazeteler onlara toz kondurmaktansa bizi suçlamayı yeğ tutarlar.»

Greg, «Siz çok daha renklisiniz,» dedi. «Üstelik **Union-Leader**'deki William Loeb motosiklet derneklerinden hiç hoşlanmaz.»

Sonny, «O kel kafalı serseri,» diye hırladı.

Greg çekmecesinden yassı bir şişe viski çıkararak, «İşte buna içerim,» dedi. Tıpayı açıp şişenin yarısını bir dikişte bitirdi. Gözleri sulanmıştı, derin bir soluk verdi ve şişeyi uzattı. «İçer misin?»

Geri kalan yarısını da Sonny mideye indirdi. Karnında başlayan ılık ateş boğazına kadar yükseleli. «Aman kibrit çakma,» dedi kesik kesik.

Greg başını arkaya atıp bir kahkaha savurdu. «Seninle anlaşacağız, Sonny. İçime doğuyor, seninle çok iyi anlaşacağız.»

Sonny, «Ne istiyorsun?» diye bir kez daha sordu, elinde boş şişeyle.

«Hiçbir şey... şimdilik. Ama içimde bir his var...» Greg'in gözleri uzaklarda bir yere bakıyor gibiydi. «Sana dediğim gibi, şu anda RidgeWay'de büyük adamlardan biriyim. Gelecek seçimlerde belediye başkanlığı için aday olacağım, büyük bir olasılıkla da kazanırım. Ama bu...»

Sonny, «Bu daha işin başı mı?» diye kızıştırdı.

«Başlangıç sayılır.» Greg'in yüzü hâlâ dalgındı. «Aklıma koyduğumu yaparım. Herkes de bilir bunu. Becerikliyimdir. Bana öyle geliyor ki... daha çok yükselebilirim. Sınırım yok gibi. Ama... ne bileyim.. bilmem anlatabiliyor muyum?»

Sonny omuzlarını silkmekle yetindi.

Greg'in yüzündeki dalgınlık geçti. «Bir öykü vardır, Sonny. Bir fare bir aslanın pençesine saplanan bir diken çıkarmış, Aslan birkaç yıl önce onu yemediği için kendini borçlu hissetmiş. Bilir miydin bu öyküyü?»

«Çocukken duymuş olabilirim.»

«İşte şimdi o birkaç yıl öncesindeyiz, Sonny.» Masanın üstündeki plastik torbaları gösterdi. «Ben de seni yemiyorum. İstesem bunu yapabilirim, biliyorsun. Öyle çocuk avukatlar filan seni kurtaramaz. Yirmi mil ötede seninkiler Hampston'u yerle bir ederken, kim gelse seni RidgeWay'de kurtaramaz. Buranın halkı seni ipte bile görse yetinmez.»

Elliman karşılık vermedi, ama Greg'in haklı olabileceğini düşünüyordu. Cici gençlerin ana babaları onun ve onun gibilerin taş ocaklarında saçları dibinden kesilmiş, taş kırmasından sevinç duyarlardı.

Greg, «Seni yemiyorum,» diye yineledi. «Eğer birkaç yıl içinde pençeme bir diken batarsa, umarım bunu anımsarsın... ya da sana bir iş önerdiğim zaman. Aklında tutarsın, değil mi?»

Minnet duygusu Sonny Elliman için hepten yabancı bir şeydi, ama ilgi ve merak öyle değildi. Bu Stillson denen adam onda her ikisini de körüklemişti. Gözlerindeki o çılgınlık her türlü şeyi kapsayabilirdi, ama can sıkıntısı bunların içinde olmazdı.

«Birkaç yıl sonra kimin nerede olacağı belli mi?» diye geveledi. «Ölmeyeceğimiz ne malum?»

«Aklında tut yalnızca. Senden tüm istediğim bu.»

Sonny yeniden kırık vazo parçalarına baktı. «Seni aklımdan çıkarmayacağım,» dedi.

***

1971 yılı geçti. Haziran başlarında, okulların kapanmasına az bir zaman kala Sarah genç hukuk öğrencisiyle bir kez daha karşılaştı. Birlikte Clint Eastwood'un son filmi **Dirty Harry**'ye gittiler. İyi de eğlendiler. Walter Hazlett sakal bırakmış, artık Johnny'e benzeyen yanı kalmamıştı. Aslında Johnny'nin yüzünü anımsamak bayağı zor geliyordu Sarah'ya. Yalnızca düşlerinde net olarak görüyordu. Şans Tekerinin başındayken.

Sarah'yla Walt sık sık çıkmaya başladılar. Sarah ondan hoşlandığını farkediyordu. Ekim ayında Walt, Sarah'nın pırlanta bir yüzük kabul edip etmeyeceğini sordu. Sarah haftasonunda düşünmek için

izin istedi. O cumartesi gecesi hastaneye gidip Johnny'nin başında bir saate yakın tek başına oturdu. Dışarda uğuldayan rüzgâr gelecek soğukların, karın ve ölümlü bir mevsimin haberini getiriyordu. Panayır ve kaza gecesinden bu yana İ on altı gün eksiğiyle bir yıl geçmişti.

Rüzgârın sesini dinleyerek oturduğu yerden Johnny'e baktı. Başındaki sargılar çıkarılmıştı. Kaşının üstünde başlayan yara izi saçlarının arasına kadar uzuyordu. Sarah'nın gördüğü kadarıyla, gövdesi daha çürümemişti ama çok kilo vermişti. Derin uykusunda, ancak birkaç kez görmüş olduğu genç bir adama bakıyordu sanki.

Eğilip Johnny'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sanki o peri masalında olanlar olacakmış gibi. Ama Johnny uyumaya devam etti.

Sonra dönüp evine gitti ve yatağ'nda saatlerce ağladı. Dışarda rüzgâr sarılı kırmızılı yaprakları önüne katmış, karanlık sokakları dolaşıyordu. Pazartesi günü Walt'a eğer gerçekten bir pırlanta yüzük almak istiyorsa -ama küçük bir şey- onu parmağına takmaktan mutluluk ve övünç duyacağını söyledi.

Sarah Bracknell'in 1971 yılı böyleydi işte.

1972 yılı Haziranında Edmund Muski başkan adaylığını George McGovern'a kaptırdı. Aynı ay İçinde Sarah Bracknell'in soyadı Hazlett oldu. Walt'la Bangor kilisesinde evlendiler. İki mil ötede Johnny Smith uyumaya devam ediyordu. Düğün konukları önünde Walt onu öperken, Sarah'nın aklına Johnny geldi ve bir an Jekyll-Hyde maskesini giymiş hali gözlerinin önünde canlandı. Walt'ın kolları arasında biraz gerilir gibi olduysa da sonra geçti.

Epey düşündükten ve Walt'la tartıştıktan sonra Sarah, Johnny'nin annesiyle babasını da düğününe çağırmişti. Herb tek başına gelmişti. Sarah, Vera'nın durumunu sordu.

Herb geçen on sekiz ay içinde sanki beş yıl yaşlanmıştı. Saçları daha da dökülmüş, yüzündeki çizgiler daha derinleşmişti. Yeni takmaya başladığı belli olan gözlüklerinin ardında gözleri kırgın ve tetikte bakıyordu.

«Ne yazık ki, Sarah, durumu pek iyi değil. Doğrusunu istersen, şimdi Vermont'da bir çiftlikte kalıyor. Dünyanın sonunun gelmesini bekliyor.»

«Nee?»

Herb, Vera'nın altı ay kadar önce kendilerine «Son Günlerin Amerikan Toplumunu» adını veren on kişilik bir grupla yazışmaya başladığını söyledi. Grubun başında bulunan bir karı koca bir uçan dairenin gelip kendilerini cennete götürdüğünü söylüyorlardı. Orada onlara Son Günlerin çok uzakta olmadığını bildirmişler ve telepati gücü verip birkaç dini bütün kişi toplamaları için dünyaya geri göndermişler. Böylece on kişi biraraya gelip bir çiftlik satın almışlar. Yedi haftadır uçan dairenin gelip kendilerini almasını bekliyorlarmış.»

«Çılgınca...» diye başladı Sarah ama gerisini getiremedi.

Herb, «Biliyorum, çılgınca bir şey,» dedi. «Gerçekten de öyle. İki dönümlük çorak yere tam dokuz bin dolar vermişler. Vera'ya da yedi yüz dolar düştü. Engel olamadım bir türlü. Her neyse, bunlar düğününde konuşulacak şeyler değil, Sarah. Sen ve eşin dilerim mutlu olursunuz.»

Sarah elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı. «Sağol, Herb. Vera döner mi dersin?»

«Tabii, döner. Eğer kışa dek dünyanın sonu gelmezse eminim dönecektir.»

«Sana iyi şanslar dilerim, Herb,» dedi Sarah ve adama sarıldı.

***

Vermont'daki çiftliğin sobası olmadığından ve ekim sonuna dek uçan daire görünmediğinden Vera evine döndü. Uçan dairenin gelmemiş olmasını daha tam olarak arınmamış olmalarına bağlıyordu. Sonra düşlerinde yeni bir haber aldı. Uçan daireyle cennete gitmesi istenmiyordu. Burada kalacak ve oğlu uykusundan uyandıktan sonra ona doğru yolu gösterecekti.

Herb onu bağına bastı, elinden geldiğince anlayış gösterdi ve yaşam akıp gitti. Johnny'nin koma

durumu iki yaşına basmıştı.

***

Nixon yeniden başkan seçildi. Amerikan gençleri birer ikişer Vietnam'dan dönmeye başlamışlardı. Walter Hazlett baroya giriş sınavlarında başarılı olamadı ve bir sonraki sınava çağırıldı. O sınava hazırlanırken Sarah da öğretmenliğe devam etti. İşe başladığı yıl daha çocukluktan çıkamamış olan öğrencileri artık bayağı büyümüşlerdi.

İkinci Arap-İsrail Savaşı ve ardından petrol boykotu oldu bitti. Ama yürek yakan benzin ücretleri değişmedi. Vera artık İsa'nın Güney Kutbundan dünyaya çıkacağına inanıyordu. Bu yeni bilgi dört buçuk dolarlık bir broşürün savıydı. Broşüre göre cennet ayaklarımızın altında, dünyanın içindeydi ve en kolay yüzeye çıkış yeri de Güney Kutbuydu. Kocasının bu konudaki yorumları Vera'nın müthiş öfkelenmesine yol açıyor, Herb'in giderek karamsarlaşmasına neden oluyordu. Bir gün içinden pilini pırtısını toplayıp çekip gitmek geldi. İyi bir marangoz nerede olsa para kazanırdı.

Ama böyle bir şey yapamayacağını biliyordu. Ekim aylarında hep böyle kötümser olurdu. Vera'nın da en kötü durumda olduğu ay yine ekimdi. Bir gece Herb'in içten bir sevgiyle yaptığı yaklaşım Vera'yı düzeltir gibi oldu. Ama sonra, «Johnny, Tanrı korusun, eğer uyanmayacak olursa, birbirimize yeteriz, değil mi?» diyecek olmuştu Herb.

Vera birden silkinip kocasına öfkeyle bakmıştı. «Sakın bir daha duymayım böyle konuştuğunu. Sakın bir daha Johnny'nin uyanmayacağını söyleme. Elbette uyanacak. Tanrının Johnny için planları var. Bilmiyor muyum sanıyorsun. Tanrı onun için çok büyük şeyler tasarlıyor.»

Herb, «Peki, Vera, peki,» deyip susmuştu.

Bu konuşmanın üstüne Herb için için Johnny'nin ölmesini istedi. Oğlunu doğduğu günden beri taparcasına severdi oysa. Birlikte geçirdikleri günlerden çeşitli görüntüler canlandı gözünde. Evet, onca sevgisine karşın artık oğlu ölsün ve bu iş bitsin istiyordu.

***

1974 başlarında Walter Hazlett baroya giriş sınavını kazanınca Sarah'yla birlikte evlerinde büyük bir parti verdiler. Biranın su gibi aktığı toplantıda kırk kadar davetli vardı. O gece Sarah ve Walt konukları gittikten sonra seviştiler. Altı hafta sonra Sarah gebe olduğunun farkına vardı.

Washington'da, Richard Nixon'un çevresi manyetik ses bandlarıyla tehlikeli bir biçimde sarılmıştı. Nixon'un yakında boşaltacağı kesin gözüyle bakılan göreve James Earl Carter adında donanmadan ayrılmış bir fıstık çiftçisi aday gösterilmeye başlamıştı.

Eastern Main Hastanesinin 619 numaralı odasında Johnny Smith hâlâ uyuyordu.

Kazadan sonraki gün Herb, Vera ve Sarah'yla konuşmuş olan Dr. Strawns, evinde çıkan bir yancın sonucu yanarak öldü. Johnny'nin bakımını iki yeni doktor üstlendi. Dr. Weizak ve Dr. Brown.

Nixon istifa ettikten dört gün sonra Herb çalıştığı bir evin temel çukuruna düşüp bacağını kırdı. Kemiğin kaynaması epey sürdü ve sonunda tam olarak da iyileşmedi. Artık topallıyor, yağışlı günlerde yanına bir baston alıyordu.

Ekim ortalarında, Gerald Ford'un sabık başkanı bağışlanışından hemen sonra, Vera yeniden dünyanın sonu geldiğine inanıyordu. Yapmak üzere olduğu şeye Herb son anda engel oldu. Ellerinde avuçlarında ne varsa, tümünü Son Günlerin Amerikan Toplumuna bağışlamış, hatta evi bile satışa çıkarmıştı. Bir gün komisyoncudan bir telefon gelince Herb durumu öğrendi.

Belki de ilk kez Vera'ya karşı tüm soğukkanlılığını yitirdi. «Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyorsun sen?» diye kükredi.

«Herbert, Tanrının adını sövgü için ağzına alma. Sakın...»

«Kes artık! Yeter be! Bıktım senin bu saçmalıklarından.»

Herb neredeyse elindeki bastonu karısının başına indirecekti.

«Beni iyi dinle, Vera. Bu işin sınırını çiziyorum sana. İstedğin kadar dua edebilirsin. Nasıl olsa bedava. İstedğin kadar da mektup yazabilirsin, posta pulu hâlâ on üç sent. O peygamber taslaklarının boktan yalanlarıyla istediğin gibi oyalanabilirsin. Ama beni bu işe katma. Tamam mı? Anladın mı?»

Vera dua etmeye başladı.

«Anladın mı?»

«Beni deli mi sanıyorsun?» diye bağırdı Vera, yüzü gözü ağlamaktan kırıışmıştı.

«Hayır,» dedi Herb biraz kendini toplayarak. «Daha değil. Ama sana açık açık söyleyim. Eğer bu işlere bir son vermezsen çok yakında sonun budur.»

«Göreceksin,» dedi Vera gözyaşları arasında. «Göreceksin. Tanrı gerçeği biliyor, ama bekliyor.»

«Aman beklerken evime ve mobilyalarım gözü koymasın da.»

«Son Günler geldi artık,» dedi Vera.

«Yok yahu? Bunun üstüne bir on beş sent koy da git bir kahve iç, Vera.»

Dışarda sicim gibi bir yağmur vardı. O yıl Herb elli iki, Vera elli bir, Sarah Hazlett yirmi yedi yaşındaydı.

Johnny komaya gireli dört yıl olmuştu.

***

Bebek Halloween gecesi dünyaya geldi. Sarah'nın doğumu dokuz saat sürdü. Aralıklarla verilen narkoz altında kendini Johnny'yle aynı hastanede yatıyor sandı ve birkaç kez adını seslendi. Ama sonradan bunu doğru dürüst anımsayamadı bile. Tabii, Walt'a hiç sözünü etmedi.

Bebek erkekti. Adını Dennis EdWard Hazlett koydular. Sarah kısa bir süre sonra okuldaki işine dönebildi. Walt, Bangor'da bir hukuk şirketinde iyi bir iş bulmuştu. Her ikisi de Sarah'nın 1975 Haziranında işten ayrılmasını tasarlıyorlardı. Aslında Sarah o denli istekli değildi ayrılmaya. Öğretmenliği sevmeye başlamıştı.

***

1975'in ilk günü Charlie Norton ve Norm LaWson adlarında iki çocuk Norton'ların arka bahçesinde kartopu oynuyorlardı. Norm dokuz, Charlie sekiz yaşındaydı.

Öğlen yemeği zamanı gelmiş, Norm da kartopu savaşının sonu geldiğine karar verip elindeki tüm kartoplarını ard arda atarak saldırıya geçmişti. Charlie neşeli seslerle eğile kalka, gelen atışlardan kurtulmak için bahçenin parmaklıklarından atlayıp arkadaki koruluğa kadar koştu. Kaçarken Norm iyi bir atışla onu tam ensesinden vurmuştu.

Sonra Charlie gözden kayboldu.

Norm bir süre arkasından baktıktan sonra seslendi. «Haydi, erkeksen çıksana, korkak!»

Charlie bu yeme gelmedi. Koşup gittiği dar yol az ilerde eğim yapıp küçük ırmağa iniyordu. Norm sabırsızca bastığı yerde ayak değiştirdi. Koruluk Charlie'nin bölgesi sayılırdı. Eğer üstün durumdaysa, kartopu savaşları Norm'un bayıldığı şeydi. Ama arkasından gitmek de işine gelmiyordu. Charlie yarım düzine sımsıkı kartopuyla pusuya yatmış olabilirdi.

Her şeyi göze alıp beş altı adım ilerlediğinde, ırmak tarafından bir çığlık yükseldi.

Norm bir anda buz kesti. Ellerindeki kartopları yere düştü. Bir çığlık daha. Bu kez ancak duyabileceği bir sesle.

Eyvah, dedi içinden, herhalde ırmağa düştü. Sonra korkunun tutukluğunu yenip koşmaya başladı. Düşe kalka koşarken, bir yandan da Charlie'yi ırmaktan kurtarışı gözünün önüne geliyor, bu kahramanlığının dergilere geçtiğini görür gibi oluyordu.

Eğimi inip de köşeyi dönünce, Charlie Norton'un ırmağa düşmemiş olduğunu gördü. Gözlerini dikmiş, eriyen kar içinde bir şeye bakıyordu. Norm ona doğru yaklaşırken Charlie boğuk çığlıklardan birini daha attı.

Norm, «Ne oldu?» dedi yanına gelerek. «Charlie, neyin var?»

Charlie ağızı açılmış, gözleri yerinden fırlayacakmış gibi baktı ona. Konuşmak için boşuna çabaladı, ağızından akan salyası çenesine doğru sızıyordu. Konuşamayacağını anlayınca eliyle gösterdi.

Norm biraz daha yaklaşıp baktı. Birden tüm gücünün kesildiğini ve bacaklarının üstünde duramayacağını hissedip olduğu yere çöktü. Başını dönüyordu.

Eriyen kar içinden iki bacak dışarı fırlamıştı. Bir ayak çıplak, diğerindeyse bir mokasen vardı. Havaya doğru kalkmış bir el, yardım ister gibiydi. Gövdenin geri kalanı karla örtülmüştü.

Charlie ve Norm'un buldukları on yedi yaşındaki Carol Dunbarger, Castle Rock Canavarı'nın dördüncü kurbanıydı.

Canavarın son cinayeti iki yıl önce olmuş, bu süre içinde kent halkı artık karabasanın son bulunduğunu sanmışlardı.

Ama değildi işte.

Dunbarger adlı kızın cesedi ortaya çıkarıldıktan on bir gün sonra New England yoğun bir kar fırtınası altında kaldı. Eastern Maine Hastanesinin altıncı katında işler biraz yavaş gidiyordu. Personelin çoğu işlerine gelmekte zorluk çekiyorlardı.

Sabah saat dokuzda görevlilerden Allison Conover adındaki genç kadın Bay Starret'in hafif kahvaltısını getirdi. Bay Starret geçirdiği kalp krizinin on altıncı gününü dolduruyordu. Her kalp krizinin ardından on altı günlük hastane bakımı zorunluydu. Bay Starret'in sağlığı 619 numaralı odacı gün geçtikçe iyiye gidiyordu. Önceleri odasını paylaşan canlı cesesdin soluma aygıtından çıkan fısıltı geceleri uykusunu kaçırıyordu, ama sonra bu sesi duymaz olmuştu.

Allison odaya girdiğinde televizyon açıktı. Bay Starret yatağında oturmuş, kontrol düğmesini elindö tutuyordu. İzlediği program bittiği halde televizyonu kapatmaya niyeti yoktu. Bugün çizgi filmi de izleyecekti. Yoksa Johnny'nin soluma aygıtının sonu gelmez fısıltısıyla baş başa kalacaktı.

Portakal suyu, yoğurt ve birkaç bisküviden oluşan kahvaltısına düş kırıklığı içinde baktıktan sonra, «Bu sabah sizden umudumu kesmiştim,» dedi Bay Starret. Şu anda canı bol yağda kırılmış iki yumurta, kalınca kesilmiş beş altı dilim jambon çekiyordu. Ama kuşbeyinli doktorunun söylediğine göre hastaneye düşmesine böyle yiyecekler neden olmuştu.

Allison, «Hava bayağı kötü dışarda,» dedi kısaca. Az önce altı hasta daha bu sabah gelebileceğini sandıklarını söylemiş, o da karşılık vermekten bıkmıştı. Allison aslında yumuşakbaşlı bir kızdı ama bu sabah kendini pek iyi hissetmiyordu.

Bay Starret, «Yollar çok kayıyor, değil mi?» dedi.

«Ya, öyle,» dedi Allison. «Kocamın arazi vitesli aracını almasaydım yolda kalırdım herhalde.»

Bay Starret yatağını biraz yükselten düğmeye bastı. Motorun çıkardığı ses televizyonun gürültüsü içinde duyulmadı bile. Bay Starret bir gün karısına, yan yatakta yatan adamın televizyonun yüksek sesinden hiç yakınmadığını, başka kanallardaki programlarla da hiç ilgilenmediğini söyleyip gülmüştü. Aslında pek öyle gülünecek bir espri değildi yaptığı, ama insan bir kalp krizi geçirip üstelik sebze haline gelmiş bir adamla aynı odada yatmak zorunda kalınca, ister istemez biraz kara mizah geliştiriyordu.

Allison televizyonun sesini bastırmak için neredeyse bağırarak bir şeyler anlatıyordu.

Öbür yataktan Johnny hafif bir sesle, «Tüm parayı on dokuzaya koyuyorum. Evet mi, hayır mı? Kız arkadaşım rahatsız,» dedi.

O ara, «Doğrusu bu yoğurt hiç de görüldüğü kadar fena değil,» diyordu Bay Starret. Aslında yoğurdu hiç sevmezdi ama konuşma uzasın istiyordu. Yalnız kalmak hiç hoş değildi.

Allison, «Bir şey duydunuz mu?» diye sordu, merakla çevresine bakınarak.

Bay Starret yatak motorunu susturdu ve kulak verdi. Televizyonda tavşan kardeşin başı dertteydi. «Televizyon sesinden başka bir şey duymadım,» dedi. «Bir şey mi oldu?»

«Bana öyle geldi sanırım. Pencereye vuran rüzgâr olsa gerek.» Allison başının ağrımasına başlayacağını hissetmişti. Onca işi tek başına yapıyordu zaten. Baş ağrısı iyice yerine oturmadan kovalamak istermişçesine elleriyle şakaklarını ovaladı.

Tam kapıdan çıkarken öbür yataktaki adama bir göz attı.

Farklı mı görünüyordu ne? Yatışını değiştirmiş gibi... Olur mu canım?

Allison odadan çıkıp tekerlekli kahvaltı tepsisini koridor boyunca sürmeye başladı. Gerçekten de korktuğu gibi zorlu bir sabah geçirdi ve daha öğlen olmadan şiddetli bir baş ağrısıyla kulakları zonklamaya başladı. Bu arada 619 numaralı odada duymuş olabileceği bir şeyi unutmuş olması son

derece doğaldı.

Bunu izleyen günler içinde Smith'in yatağına daha bir dikkatli bakmaya başlamıştı. Mart geldiğinde Allison yataktaki adamın biraz toparlanmış olduğundan neredeyse emindi. Oyle pek fazla değil... az bir şey. Birine söylesem mi, diye düşündü ama sonunda vazgeçti. Hem de ne de olsa oradaki görevi yalnızca servis yapmaktı, mutfakta çalışanlardan biraz daha yüksekçe bir yer.

Herhalde ona düşmezdi.

***

Dş olmalıydı.

Karanlık kasvetli bir yerdeydi... koridor filan gibi bir yer. Tavan göremeyeceği kadar yüksekte, duvarlar parlak eliktendi. Tek başınaydı ama sanki çok uzaklardan gelen bir ses çevresindeki boşlukta yüzüyordu. Tanıdık bir ses daha önce başka bir yerde, başka bir zaman işitmiş olduğu şeyleri söylüyordu. Sesten korkmuştu. İnleyen ve elik duvarlar arasında gidip gelen bir sestti. Kapana girmiş bir kuş gibi. Çocukluğunda grmştı. Babasının araç gereç barakasına girmişti kuş ve girdiği yerden çıkmayı akıl edemiyordu.'Panik içinde kanatlarını çırparak kendisini duvardan duvara atıp durdu, sonunda da öldü. İşittiği seste aynı nitelik vardı. Bulunduğu yerden hiç ıkmamayacaktı.

«Yaşamın boyunca planlar kurup elinden geleni yapıyorsun,» diyordu inleyen ses. «Sen onun için her şeyin en iyisi olsun istiyorsun ve bir de bakıyorsun herif gelmiş, saçı kıında, ABD Başkanı için 'domuzdur,' diyor. Domuzmuş! Boka bak be! Bana kalsa...»

Dikkat et, diye uyararak istemişti. Neye dikkat edecek? Bilmiyordu. Aslında kim olduğunu bile bilmiyordu, ama içinde bir his onun bir zamanlar ya bir ğretmen ya da bir papaz olduğunu söylüyordu.

«Eyvaah!» diye haykırdı uzaktan gelen ses. Yitik ses. Son çığlığını atan, boğuk ses. «Tanrım!»

Yeniden sessizlik. Yankılar da kesildi. Ama biraz sonra yeniden başlayacaktı.

Bir süre sonra -ne kadar sonra olduğunu bilmiyordu çünkü bulunduğu yerde zaman diye bir kavram yoktu- bu koridorun içinde yolunu aramaya başladı. Bir yandan da işittiği sese kendini duyurmak için sesleniyordu. Belki de böyle yapmayı aklından geçiriyordu yalnızca. O sesin sahibini bulup çıkış yolunu birlikte aramak için. Ya da biraz umut verip avutmak için.

Ama ses giderek zayıfladı, daha uzaktan gelmeye başladı.

Yankının yankısı olarak geldi. Bir süre sonraysa iyice yok oldu. Artık yalnızdı. Glgelerle dolu karanlık koridorun içinde. Artık bunun düz ya da görüntü olmadığı sonucuna varmıştı. Sanki yaşayanlarla ölülerin ülkeleri arasında bir yerdeydi. Ama hangisinin yönüne doğru gidiyordu?

Bazı görüntüler gelmeye başladı. Hoş olmayan şeyler. Koridorda yürürken önüne arkasına, iki yanına takılan hayaletler gibi. Canlı görüntüler. Dönen bir şans Tekeri... Gelecek için döndürülüyor, siyah ve kırmızı, yaşam ve ölüm, dönüşü yavaşlıyor. Nereye koymuştu bahsini? Anımsamıyordu, oysa anımsaması gerekti, çünkü varoluşu buna bağlıydı. Yaşama devam mı, yoksa değil mi? İkisinden biri. Olacaksa olsun. Kız arkadaşı hastaydı. Onu eve götürmesi gerekiyordu.

Bir süre sonra koridor aydınlanır gibi oldu. nce bunu dş içinde bir dş sandı. Ama daha sonra aydınlık dş olamayacak denli arttı. Koridor duvarları neredeyse görünmez olmuştu. İçinde bulunduğu o koyu karanlık grileşmiş, ılık bir mart sabahının alacakaranlığı gibi olmuştu. Artık koridorda değil de bir odanın içindeymiş gibi geldi. Doğuma az kala plasenta kesesi içinde bekleyen bebek gibi. şimdi sesler de duymaya başladı. Eskisi gibi yankılar değil, gerçek sesler, sanki adları olmayan ve yabancı bir dille konuşan tanrıların sesi... Giderek daha iyi işitilir oldu, neredeyse ne konuştuklarını anlayacaktı.

Zaman zaman gözlerini açmaya başladı (ya da oyle yaptığını sanıyordu) ve seslerin sahiplerini gördü. Önceleri yüzlerini göremiyordu, yalnızca üzerine eğilen, odanın içinde dolaşan şekiller. Bir an

bunun «yaşam sonrası» bir durum olduğunu, bu şekillerin de melekler olabileceğini sandı.

Zamanla yüzler de sesler gibi netleşmeye başladı. Bir keresinde annesini gördü. Gözlerinin önüne eğilmiş, anlayamadığı bir şeyler söylüyordu. Başka bir zaman babasını gördü. Okuldan Don Pelsen. Artık iyice tanımaya başladığı bir hemşire, adı Mary ya da Marie'ydi herhalde.

Bir şey daha anlamaya başlamıştı: Değiştiğini hissediyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Güven verici değildi. O değişiklik her neyse, iyi bir şey olamazdı.

Düş bitiyordu. Ne olduğunu tam anlayamamıştı ama bitiyordu işte. Oda artık iyice gerçekleşmişti ve çok yakındaydı. Sesler, o yüzler...

Odaya girecekti bu gidişle. Ama birden içinden geri dönüp koşmak, sonsuza dek karanlık koridorun içinde kalmak geçti. Koridor o denli iyi bir yer değildi, ama bu üzüntülü yeni duygudan daha güven vericiydi.

Başını çevirip arkasına baktı, evet, oradaydı işte, odanın duvarlarının çelik duvarlara dönüştüğü yer, tam iskemlelerin olduğu köşede, odaya girip çıkanların hiç farketmediği nokta. İşte tam orada sonsuzluğa giden bir geçit vardı. Öbür sesin gittiği yer...

Taksi sürücüsünün sesi.

Tamam. Şimdi anımsıyordu. Taksiyle yaptığı yolculuk, oğlundan ve oğlunun uzun saçlarından yakınan sürücü. Sonra yokuşun tepesinde beliren farlar, beyaz şeridin iki yanında birer çift far. Çarpışma. Acı duymayışı ama taksimetreyi baldırlarıyla yerinden söküşü. Sonra soğuk bir ıslaklık hissedışı ve şimdi de bu.

İçinden bir ses, «SEÇ BAKALIM,» diye fısıldadı. «SEÇ YOKSA SANA BIRAKMAYACAKLAR, BURASI HER NERESİYSE SENİ SÖKÜP ALACAKLAR, TIPKI DOKTORLARIN SEZARYENLE ANA RAHMİNDEN ÇOCUK ALIŞLARI GİBİ.»

Sonra Sarah'nın yüzü belirdi gözlerinin önünde. Her ne kadar diğer yüzlerin arasında onu görmediyse de, oralarda bir yerde olmalıydı. Oralarda bir yerde meraktan ölüyordu herhalde. Artık Sarah'yı kazanmış sayılabilirdi. Evlenme önerecekti ona.

Her zamankinden daha güçlü bir huzursuzluk hissetti, bu kez Sarah'yla ilgiliydi. Ama onu öyle çok istiyordu ki, hemen kararını verdi. Karanlık noktaya arkasını döndü. Biraz sonra son bir kez bakmak için döndüğünde o yer kaybolmuş, artık yalnızca dümdüz beyaz duvar ve iskemle görünüyordu. Çok geçmeden bu odanın ne olabileceğini anladı... tabii bir hastane odası olacaktı. Karanlık koridorsa bulanık bir anı gibi kalıyordu belleğinde. Ama o anda en önemli şey, adının John Smith olduğuydu. Sarah Bracknell adında cir kız arkadaşı vardı ve büyük bir trafik kazası geçirmişti. Sağ kaldığı için çok şanslı olmalıydı. Yeter ki, tüm organları yerli yerinde olsun. Eastern Maine Hastanesi'nde olduğunu tahmin etmesi güç olmadı. Herhalde epey bir zamandır burada yatıyordu... kimbilir belki bir hafta, belki de on gündür.

GİTME ZAMANI GELDİ. Gözlerini açtığı anda Johnny'nin aklından geçen buydu işte.

1975 yılı Mayıs ayının 15'iydi. Bay Starret çoktan taburcu olmuş, yerini yaşlı bir adam almıştı. Morfinle uyutulmuş yaşlı adamdan başka odada kimse yoktu. Saat öğleden sonra 3.15'di.

«İşte geldim,» diye gıcırdadı Johnny'nin sesi. Sesinin güçsüzlüğü onu çok şaşırttı. Odada takvim yoktu. Johnny tam dört buçuk yıldan bu yana sesini kullanmamış olduğunu bilmiyordu.

Hemşire kırk dakika sonra odaya geldi. Yaşlı adamın yatağına eğildi, serumunu değiştirip banyoya girdi. Oradan mavi bir su kabıyla çıkıp adamın çiçeklerini suladı. Altı tane buket ve bir o kadar da geçmiş olsun kartı duruyordu. Kadını izlerken Johnny'nin içinden bir daha seslenmek gelmedi.

Su kabını yerine bıraktıktan sonra hemşire Johnny'nin yatağına geldi. **Yastığımı çevirecek,** diye geçirdi içinden. Kısa bir an göz göze geldiler ama kadın bir tepki göstermedi. **Uyandığımı bilmiyor.**

Gözlerim daha önce de açılmıştı. Bu hiçbir şey ifade etmiyor ona.

Hemşire elini Johnny'nin boynuna koydu. Dokunması tatlı bir serinlik verdi. Johnny kadının evli ve üç çocuklu olduğunu biliyordu. En küçük çocuğu 4 Temmuzda bir gözünün büyük bir bölümünü yitirmişti. Havai fişek yüzünden. Çocuğun adı Mark'tı.

Kadın Johnny'nin başını kaldırıp yastığını devirdi ve yeniden yatırdı. Çıkmak üzere kapıya yöneldi, kapı ağzında naylon üniformasının belini şöyle bir çekiştirirdi, sonra merakla geri döndü yine. Gözlerinde bir değişiklik mi görmüştü? Belki daha önceden farketmediği bir şey.

Bir süre baktıktan sonra yeniden kapıya döndü. O sırada Johnny, «Selam, Marie,» dedi.

Kadın olduğu yerde donup kaldı bir an. Ellerini göğsüne bastırarak, «Aman Tanrım,» dedi. «Uyanmışsınız. Bir değişiklik olduğunu anlamıştım zaten. Adımı nasıl bildiniz?»

«Duymuş olmalıyım.» Konuşmak çok zor geliyordu, korkunç bir şey. Salyasız ağzında dilini oynatmak.

Hemşire başını salladı. «Son günlerde bir gelişme vardı zaten. Hemen gidip de Dr. Brown'ı ya da Dr. Weizak'ı çağırayım. Aramıza geldiğinizi duyuncs çok sevinecekler.» Ama bunları söyledikten sonra hemen çıkmadı. Johnny'i rahatsız eden bir biçimde bakıyordu.

«Yeşermiş miyim?» diye sordu Johnny.

Kadın heyecanlı heyecanlı güldü. «Yok... yok canım, olur mu öyle şey? İzninizle.»

Pencere kenarına çekilmiş iskemle gözüne çarptı Johnny'nin. Solgun bir çiçek ve İsa'nın bir resmi duruyordu. Resim tam annesinde bulunanlardan biriydi: İsa maça çıkacak bir sporcu gibi atletik yapıda. Ama resim nedense sarıydı... Sararmış ve köşeleri kıvrılmış. İçinde birdenbire kabaran korkuyla boğulacak gibi oldu. «Hemşire!» diye bağırdı. «Hemşire!»

Kadın tam kapıdan çıkmak üzereyken geri döndü.

«Bana hiç geçmiş olsun kartı gelmedi mi?» Birden soluması güçleşmişti. «Öbür yatakta yatan adamın bir sürü var da... bana kimse göndermedi mi?»

Hemşire gülümsedi, ama yapmacıktı bu. Bir şeyler gizleyen birinin gülümsemesi. Birden Johnny kadının yanına gelmesini istedi. Uzanıp dokunacaktı ona. Ona dokunduğu anda ne gizlediğini anlayacaktı.

«Şimdi doktoru gönderirim,» dedi ve Johnny'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden çıkıp gitti. «Johnny solgun çiçeğe ve sararmış resme korkuyla baktı. Bir süre sonra yine uykuya dalmıştı.

***

«Ama uyanmıştı,» dedi Marie Michaud. «Tümüyle aklı başındaydı.»

«Pekâlâ,» dedi Dr. Brown. «Sana inanıyorum. Eğer bir kez uyandıysa yine uyanacaktır. Öyle olması gerek. Yalnızca biraz...»

Johnny inledi. Gözleri açıldı. Boş bakışları tavana çevrilmişti. Sonra Marie'yi görür gibi oldu ve gözleri onun üstünde odaklandı. Gülümser gibi oldu. Ama yüzü hâlâ ölü gibi sarkıktı. Sanki gözlerinin dışında her şeyi uykusunu sürdürüyordu. Marie bu bakışın iliklerine kadar işlediğini hissetti.

Johnny, «Hiçbir şeyi kalmayacak,» dedi. «Zedelenmiş saydam tabaka temizlenince eskisinden iyi göreceksin. Öyle olması gerekir.»

Marie sesli bir soluk verdi. Dr. Brown şaşkın şaşkın baktı ona. «Ne oluyor?»

«Oğlumdan söz ediyor,» dedi Marie. «Oğlum Mark'tan.»

Dr. Brown, «Yok,» dedi. «Yalnızca uykusunda konuşuyor. Olayı büyütmeyin, hemşire.»

«Peki. Tamam. Ama şimdi uyumuyor, değil mi?»

«Marie,» diye seslendi Johnny ve gülümsedi. «Uyuyakalmışım, değil mi?»

«Evet,» dedi Dr. Brown. «Uykunuzda konuşuyordunuz. Marie'yi de bayağı heyecanlandırdınız.

Düş mü görüyordunuz?»

«Yooo... anımsadığım kadarıyla hayır. Bir şey mi söyledim? Siz kimsiniz?»

«Adım Dr. James Brown. Şu soul şarkıcısının adı gibi. Yalnız ben sinir uzmanıyım. Az önce, ‘Zedelenmiş saydam tabaka temizlenince hiçbir şeyi kalmayacak,’ dediniz. Böyleydi, değil mi, hemşire?»

Marie, «Oğlum böyle bir ameliyat olacak,» dedi. «Oğlum Mark.»

Johnny, «Hiçbir şey anımsamıyorum,» dedi. «Uyuyordum herhalde.» Dr. Brown’a baktı. Gözleri iyice odaklaşmıştı artık ve korkuluydu. «Kollarımı kaldıramıyorum. Felç mi oldum?»

«Hayır. Bir de parmaklarınızı deneyin.»

Johnny denedi. Parmakları kımıldadı. Rahatlayıp güldü.

«Çok iyi,» dedi Dr. Brown. «Adınızı söyleyin bana.»

«John Smith.»

«Güzel, göbek adınız var mı?»

«Yok.»

«Bu da güzel, zaten göbek adını ne yapacaksınız? Hemşire, lütfen yarın nörolojide kim var, bakar mısınız. Bay Smith’e bir dizi test uygulamak istiyorum.»

«Olur doktor.»

«Sam Weizak’a da haber iletiverin. Ya evdedir ya da golf parkurunda.»

«Tamam, doktor.»

«Bir de... gazetecilerden uzak durun... aman ha!» Dr. Brown gülümsüyordu ama ciddiye.

«Tabii, anlıyorum.» Marie beyaz kunduralarını gıcırtada gıcırtada odadan çıktı. Çocuğu iyileşecek, diye aklından geçirdi Johnny. Bunu söyleyin ona.

«Dr. Brown,» dedi Johnny. «Benim geçmiş olsun kartlarım nerede? Kimse göndermedi mi?»

Dr. Brown, «Size birkaç sorum daha var,» dedi telaşsızca «Annenizin adını anımsıyor musunuz?»

«Tabii anımsıyorum. Vera.»

«Kızlık adı?»

«Nason.»

«Babanızın adı?»

«Herbert. Herb. Hemşireye neden gazetecilerden uzak durmasını söylediniz?»

«Mektup adresiniz?»

«RFD, Pownal,» dedi Johnny hemen ama sonra sustu. Söylediği şeye şaşırıp gülümsedi. «Evet, ama şimdi Cleaves Mills’de, 110 Kuzey, Main Street’de oturuyorum. Neden size babamın adresini verdim ki? On sekiz yaşımdan beri orada oturmadım oysa.»

«Peki, şimdi kaç yaşındasınız?»

Johnny, «Açıp ehliyetimden bakın,» dedi. «Neden geçmiş olsun kartım olmadığını bilmek istiyorum. Hem kaç gündür bu hastanedeyim? Hangi hastane burası?»

«Eastern Maine Hastanesi. Diğer sorularınıza geçmeden, izin verirsiniz...»

Dr. Brown yatağın yanına çektiği bir iskemlede oturuyordu. Önündeki not defterine Johnny’nin o güne dek hiç görmediği bir dolmakalemle not alıyordu. Dolmakalemle tükenmez kalem arası bir şeydi bu.

Kalemi görür görmez Johnny nedenini bilmediği bir korkuya kapılıp Dr. Brown’ın sol elini yakaladı. Kolunun üstünde sanki altmış kiloluk bir ağırlık varmış gibi zorlukla hareket ettirmişti. Doktorun elini yakalayıp kendine doğru çekti.

Brown merakla baktı. Sonra yüzündeki merak geçip rengi uçtu ve korku doldu. Hemen elini çekti, zaten Johnny’nin sıkacak gücü yoktu ve birden bir sülük tutmuş gibi iğrenme duydu.

Ama sonra bu duygu da geçti ve yerini şaşkınlık aldı. «Neden yaptınız bunu, Bay Smith?..»

Gerisini getirmedi. Johnny'nin yüzü algıladığı şeyle donmuştu sanki. Gözlerinde, karanlığın içinde kımlıdayan korkunç bir şeyi görmüş ama ne olduğunu söylemeye dili varmayan bir insanın dehşeti vardı.

Ne var ki, gördüğü şey bir gerçektir ve ne olduğunun söylenmesi gerekti.

«Elli beş ay mı?» diye sordu Johnny boğulur gibi bir sesle. «Beş yıl mı doluyor? Olamaz, tanrım, olamaz.»

«Bay Smith,» dedi Brown iyice şaşırılmış durumda. «Lütfen, heyecanlanmanız doğru değil.»

Johnny gövdesinin üstünü şöyle birkaç santim kadar yataktan kaldırdı, sonra yine kendini bıraktı. Yüzü ter içindeydi. Gözleri elinde olmadan yuvaları içinde dolanıp duruyordu. «Yirmi yedi yaşında mıyım?» diye kekeleydi. «Yirmi yedi mi? Of Tanrım.»

Brown sessizce yutkundu. Smith elini tuttuğu anda çocukça bir tiksinti duymuştu. Birden aklına küçükken gittiği piknik yeri geldi. Yedi ya da sekiz yaşlarındaydı. Otururken eli sıcak ve kaygan bir şeye dokunmuştu. Eğilip baktığında, bunun yaz sıcağında en azından bir aydır orada duran ve artık üstü kurtlarla kaplı bir kuş cesedi olduğunu görmüştü. O anda bir çılgılık atmıştı, az önce de neredeyse aynı çılgılığı atacak gibi olmuştu. Ama bu duygu yavaş yavaş silinip yerini bir soruya bıraktı: Nasıl bildi? Bana dokunur dokunmaz bildi?

Ancak yirmi yıllık eğitimi üstün geldi ve bu soruyu bir yana itti. Koma hastalarının uyandıktan sonra çevresinde olup bitenleri bilmesi sık görülen olaylardandı. Her şeyde olduğu gibi komanın da dereceleri vardı. Johnny Smith hiçbir zaman yaşayan bitki olmamıştı. Eğer öyle olsaydı, şimdi karşısında konuşması olanaksızdı. Bazen koma durumu, tek yönlü bir camın arkasında olmaya benziyordu. Dışardan bakan biri hastanın ölü gibi yattığını görüyordu, ama hastanın duyuları tam güçle olmasa bile, yine de çalışıyordu.

Şimdiki de öyle bir durumdu, tabii.

Marie Michaud içeri girdi. «Nörolojiye bilgi verildi. Dr. Weizak da yolda.»

«Sanırım Sam, Bay Smith'le tanışmak için yarını beklemek zorunda,» dedi Brown. «Ona beş miligram Vallium vermenizi istiyorum.»

«Bana yatıştırıcı vermeyin,» dedi Johnny. «Buradan çıkmak istiyorum. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum!»

Dr. Brown, «Zamanı gelince hepsini öğrenirsiniz,» dedi. «Şu anda en önemli şey dinlenmeniz.»

«Tam dört buçuk yıldır dinleniyorum!»

Dr. Brown, «O zaman bir on iki saat daha dinlenmekten bir şey çıkmaz,» dedi.

Birkaç dakika sonra hemşire kolunu sıvayıp alkollü pamukla sildi ve iğneyi batırdı. Johnny hemen uyuyacak gibi oldu. Dr. Brown ve hemşireyi bulanık görüyordu.

«Hiç olmazsa bir şeyi söyleyin,» dedi Johnny. Sesi çok, çok uzaklardan geliyordu. Nedense birden çok önemli görmüştü. «Şu kalem. Bu kalemlere ne deniyor?»

«Bu mu?» dedi Brown kalemi göstererek. Mavi plastikten yapılmış, ucu keçeliydi. «Bunun adı flamanster. Haydi, uyuyun artık, Bay Smith.»

Johnny işittiği sözcük kulaklarında yankılana yankılana uykuya daldı.

Herb telefonu yerine bıraktıktan sonra gözlerini ondan ayıramadı. Uzun bir süre bakakaldı. Yan odadan avaz avaz televizyonun sesi geliyordu. Oral Roberts futboldan söz ederken, bir yandan da İsa'nın iyileştirici sevgisini anlatmaktaydı; aradaki ilişkiyi nedense Herb bir türlü yakalayamamıştı. Telefon gürültüsünü bastırmak için Oral'ın sesini yükseltmişti Vera. Birazdan program bitecek. Oral da son olarak izleyicilerine çok iyi bir şeyle karşılaşacaklarını söyleyecekti. Herif haklı mıydı ne?

Oğlum benim, diye geçirdi içinden Herb. Vera mucizeler için dua ederken, Herb oğlu ölsün diye

dua etmişti. Karşılık gören dua Vera'nınki olmuştu. Ne demek oluyordu bu? Vera'yı bu durum nasıl etkileyecekti?

Oturma odasına geçti. Vera koltuğa oturmuş, ayaklarını önündeki pufa uzatmıştı. Patlamış mısır yiyordu. Johnny'nin kazasından bu yana tam yirmi kilo almış, tansiyonu da roket gibi fırlamıştı. Doktor ilaç almasını söylediye de, Vera dinlemiyordu. Eğer Tanrı onun tansiyonu yükselsin istediye, o da öyle tutacaktı. Herb bir keresinde ona başı ağrıdığı zaman Tanrıyı dinlemeden ilaç aldığını söylemişti, ama Vera buna her zamanki gibi uzun bir gülücük ve en güçlü silahıyla karşılık vermişti: Susmak.

«Kimdi telefondaki?» diye sordu VĞra başını çevirmeden. Televizyonda Oral bir futbol takımının oyuncularını arasında vaaz veriyordu.

Herb gidip televizyonu kapattı.

«Herbert **Smith!**» Oturduğu yerde doğrulurken az kalsın mısırları dökecekti Vera. «O programı izliyordum. O adam...»

«Johnny uyandı.»

«... Oral Roberts'di ve...»

Ağzından çıkan sözler birden kesiliverdi. Sanki bir yumruk yemişcesine yeniden koltuğa çöktü. Herb karısının yüzüne korkuyla bakıyordu, başka bir şey söyleyemeden. Bayağı korkuyordu hem.

«Johnny uyan...» Vera gerisini getiremedi, yutkundu, sonra bir daha denedi. «Johnny... Johnny'imiz.»

«Evet. Dr. Brown'la on beş dakika kadar konuşmuş. O sandıkları şey olmadığı kesin, yani 'yalancı uyanma' değil. Aklı başında. Hareket edebiliyor.»

«Johnny uyanmış?»

Vera'nın elleri ağzına gitti. Kucağındaki patlamış mısır kâsesi tepetaklak halının üstüne yuvarlandı. Yüzünün alt yarısını kapatan ellerinin üstünde gözleri öylesine büyüdü ki, Herb bir an için yuvalarından çıkıp yere düşecek sandı. Sonra Vera gözlerini kapadı ye miyavlar gibi bir ses çıkardı.

«Vera? İyi misin?»

«Yüce Tanrım sana çok şükür bana oğlumu verdin, biliyordum Johnny'mi geri vereceğini biliyordum, çok şükür Tanrım sana çok şükür, ömrümün sonuna dek minnetimi göstereceğim Johnny'mi verdin bana...» Sesi giderek isterik bir zafer çığılığı biçimini alıyordu. Herb sabahlığının yakalarından tutup kendine gelmesi için onu biraz sarstı. Zaman sanki geri gitmiş, Johnny'nin kaza haberini aldıkları geceyi yaşıyor gibiydiler.

«Tanrım mucizen için, ah Johnny'im, çok şükürler olsun mucizen...»

«Yeter artık Vera!»

Vera'nın gözleri bulanık ve isterik bakıyordu. «Uyandığı için üzgün müsün? Bunca yıl benimle alay ettikten sonra? Herkese benim deli olduğumu söyledikten sonra?»

«Vera, ben kimseye senin deli olduğunu söylemedim.»

«**Bakışlarınla bunu demek istedin hep!**» diye bağırdı Vera. «Ama Tanrıyla alay edilmiyor. Değil mi, Herbert? **Değil mi?**»

«Evet,» dedi Herb. «Doğru.»

«Sana söylemiştim. Tanrının Johnny için bir şeyler tasarladığını söylemiştim. Bak görüyorsun işte, başladı bile.» Ayağa kalktı. «Yanına gitmeliyim. Ona söylemeliyim.» Gecelik ve sabahlıkla olduğunu unutup paltosunu almak için dolaba doğru yürüdü. Yüzü heyecanından taş kesilmişti.

«Vera.»

«Ona Tanrının planını anlatmalıyım...»

«Vera.»

Vera yüzünü Herb'e döndü ama gözleri çok uzaklarda, Johnny'sinin yanındaydı.

Herb yanına gidip ellenni karısının omuzlarına koydu.

«Git onu nasıl sevdiğini... nasıl dua ettiğini... beklediğini... özlediğini söyle. Senden başkasına düşmez bu iş. Annesisin. İçin kan ağladı. Görmedim mi son beş yıl içinde yüreğinin nasıl kanadığını? Johnny uyandı diye üzgün değilim, yanılıyorsun. Senin yaptığın şeyleri yapamadım, ama kesinlikle üzgün değilim. Benim de yüreğim kanadı onun için.»

«Öyle mi?» Vera'nın gözleri kuşkulu ve övünçlüydü.

«Evet. Sana bir şey daha söyleyeceğim, Vera. Tanrıdan, mucizelerinden ve Büyük Planlarından söz etmek yok. Johnny ayağa kalkıp...»

«Söylemem gereken her şeyi söyleyeceğim!»

«... Kendini toplayıncaya dek çeneni tutacaksın. Demek istediğim, sen üstüne çullanmadan önce bırak çocuk biraz yaptığı işten kendine pay çıkarsın.»

«Benimle böyle konuşmaya hakkın yok! Hiçbir hakkın yok!»

Herb, «Johnny'nin babası olarak, hakkımı kullanıyorum,» dedi kesin bir tavırla. «Belki de son kez olarak. Sakın bana karşı çıkmaya da kalkma, Vera. Anlıyor musun? Ne sen, ne Tanrı ne de o kanı kutsal İsa. Tamam mı?»

Vera suratını asıp kocasına bakarak sustu.

«Dört buçuk yıldan bu yana sönmüş bir ampul gibi kaldığını sindirmek zaten yeterince yıpratıyor onu. Daha yürüyebileceğinden bile emin değiliz. Sir sürü ameliyat geçireceğini biliyoruz. Weizak söyledi. Kimbilir kaç tane. Ve canını adamakıllı yakacak bir sürü tedavi. İşte bu yüzden yarın ona yalnız anneliğini göstereceksin.»

«Benimle böyle konuşmaya kalkma! **Konuşamazsın böyle!**»

«Vaaz vermeye başlayacak olursan, seni saçından sürükleyerek çıkarım oradan, Vera.»

Vera beyaz, titreyen yüzüyle gözlerini dikti kocasına. Sevinç ve öfke çatışıyordu içinde.

Herb, «Haydi, giyin artık,» dedi. «Yola koyulmamız gerek.»

Bangor'a dek suskun bir yolculuk yaptılar. Şu anda paylaşımları gereken mutluluk havası yoktu; yalnızca Vera'nın ateşli, militanca sevinci. Kucağında Incil'i, dimdik oturuyordu.

***

Ertesi sabah saat dokuzu çeyrek geçe Marie, Johnny'nin odasına girip, «Eğer görüşmek istersen, annenle baban gelmişler,» diye haber verdi.

«Sevinirim.» Bu sabah Johnny kendini daha güçlü ve daha az uyumsuz hissediyordu. Ama annesiyle babasını görmek düşüncesi onu biraz korkuttu. Kazadan beş ay önce görmüştü onları son olarak. O sıra babası bir evin temel işlerinde çalışıyordu. Şimdi o ev biteli en az üç yıl geçmiş olmalıydı. Annesi ona bezelye ve elma pastası pişirmiş, çok zayıf gördüğünü söylemişti.

Marie tam dönüp çıkacakken Johnny kadının kolunu yakaladı.

«Nasıllar? İyi görünüyorlar mı? Yani...»

«Çok iyi görünüyorlar.»

«Aman neyse.»

«Onlarla şimdi yarım saat görüşebilirsin. Eğer nöroloji testlerinden çok yorgun düşmezsen, akşam da biraz görüşebilirsin.»

«Dr. Brown'ın emirleri mi?»

«Ve Dr. Weizak'ın.»

«Pekâlâ. Ama bir süre için. Böyle itilip kakılmaya daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.»

Marie biraz duraksadı.

Johnny, «Bir şey mi var?» diye sordu.

«Yok... şimdi olmaz. Seninkileri görmek için sabırsızlanıyorsunuz. Onları şimdi yanına gönderirim.»

Johnny heyecanla bekledi. Yanındaki yatak boşalmış, Johnny valiumla uyutulduğu sırada, orada yatan adamı başka yere taşımışlardı.

Kapı açıldı. Annesiyle babası içeri girdi. Johnny şok ve rahatlama duygularını aynı anda hissetti. Şok nedeni, çok yaşlanmış görünmelerindendi. Rahatlamasıysa, yaşlı görünüşleri ölüme o denli yakın olmayışındandı.

Ama kendi içinde değişen bir şey vardı ve bu öldürücü olabilirdi.

Annesinin kolları arasına girinceye dek düşünebildikleri bu kadardı. Vera kulağına fısıltı yağdırıyordu. «Çok şükür Tanrım, çok şükür Tanrım, sonunda uyandı.»

Johnny de gücü yettiğinde annesine sarıldı. Kolları çok güçsüz olduğu için onu uzun süre tutamadı ama kadına dokunduğu altı saniye içinde annesinin ne durumda olduğunu, ne düşündüğünü ve ne olacağını anlamıştı. Ama bu bilgisi hemen sönüp gitti, kayboldu. Karanlık koridor görüntüsü gibi. Annesi yüzüne bakmak için kollarını çektiği zaman gözlerindeki sevinç yerini endişeli bir ilgiye bırakmıştı.

Sözcükler Johnny'nin ağzından sanki kendisinin değilmiş gibi boşalıverdi. «Bırak da sana ilaç versinler, anne. Böylesi çok daha iyi olacak.»

Vera'nın gözleri açıldı, dudaklarını ıslattı; sonra Herb geldi yanına. Onun da gözleri doluydu. Epey kilo vermişti. Vera'nın aldığı kadar değilse de, farkedilir biçimde zayıflamıştı. Saçları hızla dökülüyordu ama yüzü aynı sevecen, açık ve sevimli yüzdü. Cebinden büyük bir mendil çıkarıp gözlerini sildi ve elini uzattı.

«Selam, evlat,» dedi. «Seni yine aramızda görmek ne iyi.»

Johnny gücü yettiğinde babasının elini sıkmaya çalıştı. Solgun ve zayıf elleri babasının iri kırmızı avuçları arasında kayboldu. Bir annesine, bir babasına bakıyordu. Annesi hantal bir giysi içindeydi, babasının üzerindeki eski ceket de korkunç bir şeydi. Derken gözlerinden yaşlar boşandı.

«Bağışlayın,» dedi Johnny. «Üzgünüm, biraz...»

«Ağla, ağla,» dedi Vera başucuna otururken. Yüzü sakin ve kendindeydi. Çılgınlık belirtilerinden iz kalmamıştı. «Tutma kendini, ağla, bazen iyi gelir.»

Johnny de ağladı.

***

Herb, Germaine Teyzesinin öldüğünü söyledi. Vera da Pownall Kamu Binası inşaatının sonunda bittiğini bildirdi. Herb araya girip bu iş için ihaleye katıldığını ama dürüst işçiliğin o adamlar için fazla pahalı geldiğini anlattı. Vera ise kocasını kaybettiği için böyle konuştuğunu söyledi.

Kısa bir sessizlikten sonra Vera yeniden konuştu. «Umarım, komadan çıkmanın Tanrı mucizesi olduğunu kabul ediyorsundur, Johnny. Doktorların tümü umudu kesmişlerdi. İncil'in dokuzuncu bölümünde buna benzer...»

Herb, «Vera,» dedi karısını uyarmak için.

«Tabii kabul ediyorum, anne. Bilmez olur muyum?»

«Biliyor musun?»

«Tabii. Üstelik bu konuda seninle konuşmak da istiyorum... ne anlama geldiğini öğrenmek için fikrini almak istiyorum... Ama önce kendimi biraz toplayıp ayağa kalkayım.»

Vera ağzı açık, oğluna bakakalmıştı. Johnny'nin bakışları annesinin üzerinden geçip babasının gözleriyle karşılaştı. Adamın gözlerinde büyük bir rahatlama okunabiliyordu. Belli belirsiz başını salladı.

«Dinine döndü!» diye bir sevinç çığığı attı Vera. «Oğlum dine döndü! Tanrım çok şükür!»

Herb, «Vera, sakin ol,» dedi. «Hastanede Tanrıya şükrederken bunu içinden yapmalısın.»

«Buna mucizeden başka ne denir, bilmiyorum, anne. Bunu seninle iyice bir konuşalım. Hele şuradan bir çıkayım da.»

«Evine geleceksin,» dedi Vera. «Seni büyüttüğümüz evine. Orada iyileşinceye dek sana bakacağım. Sonra birlikte dua ederiz.»

Johnny gülümsedi, ama oldukça zorluyordu kendini. «Tabii, anne. Şimdi şu hemşire odasına gidip Marie'ye bana biraz meyva suyu göndermesini söyler misin? Epeydir konuşmadığım için sanırım, gırtlığım...»

«Tabii, hemen giderim.» Oğlunun yanağını öpüp ayağa kalktı. «Nasıl da zayıflamışsın. Ama eve geldiğinde ben icabına bakarım.» Vera odadan çıktı. Çıkarken Herb'e kısa ve zafer dolu bir bakış attı. Koridordan ayak seslerini duydular.

Johnny, «Ne kadar zamandır böyle?» diye sordu yavaşça.

Herb başını iki yana salladı. «Senin kazadan az sonra. Ama biliyorsun, daha önceden de bir şeyler vardı. Anımsıyorsun, değil mi?»

«Aklı...»

«Bilmiyorum. Güneyden gelen bazı adamlar vardır, bilirsin, yılanlarla oynayırlar. Bana sorsan tümüne kaçık derim. Ama Vera öyle değil. Her neyse. Sen nasılsın, Johnny? Gerçekten?»

Johnny, «Bilmiyorum,» dedi. «Baba, Sarah nerede?»

Herb öne doğru uzanıp ellerini dizleri arasında kenetledi. «Bunu söylemek istemezdim, Johnny, ama...»

«Evlendi mi? Yoksa evlendi mi?»

Herb karşılık vermedi. Johnny'nin yüzüne bakmadan başını sallamakla yetindi.

«Of, Tanrım,» dedi Johnny inilder gibi. «Böyle olmasından korkuyordum.»

«Yaklaşık üç yıldır Bayan Hazlett adını kullanıyor. Kocasını avukat. Bir de erkek bebekleri var. John... kimse komadan çıkacağını sanmıyordu. Annen dışında tabii. Aslında uyanmanı beklememiz için tek bir neden bile yoktu.» Herb'in sesi suçluluk duygusuyla titremeye ve kısılmaya başlamıştı. «Doktorlar bize... aman boşver, ne dedilerse dediler. Ben bile umudumu kesmişim. İtiraf etmek bana çok güç geliyor ama doğrusu bu işte. Senden tek isteğim, beni anlaman... Sarah'yı da anlaman.»

Johnny anladığını söylemek istediye de, boğazından yalnızca kurbağa sesine benzer bir hırıltı çıktı. Birden kendini çok hasta ve yaşlanmış hissetti. Yitirdiklerinin bilinci içinde boğulur gibi oluyordu. Yaşayamadığı zaman dilimiye tepesinde tuğladan bir duvar gibi duruyor, soyut bir kavram olmaktan çıkıyordu.

«Johnny, üzme kendini. Başka şeyler de var. Bir sürü iyi şey.»

«Biraz... zaman, alışabilmem için biraz zaman gerekecek,» diyebildi.

«Evet, haklısın.»

«Hiç görüşüyor musun?»

«Arasıra yazıyoruz. Kaza sırasında tanıştık. Gerçekten de çok tatlı bir kız. Hâlâ Cleaves Lisesinde ama galiba bu haziranda işi bırakıyor. Çok da mutlu, John.»

«Neyse,» dedi Johnny. «Hiç olmazsa mutlu olan biri var.»

«Evet...»

«Umarım benden gizli bir şey konuşmuyorsunuzdur,» diyerek Vera Smith odaya girdi. «Daha meyva suyu içmeye hazır değilmişsin, Johnny ben de sana zencefilli gazoz getirdim.»

«O da olur, anne.»

Vera bir kocasına, bir oğluna bakıp durdu. «Gizli bir şeyler mi konuşuyordunuz yoksa? Neden

somurtuyorsunuz öyle?»

Herb, «Johnny'e buradan çıkmak istiyorsa bayağı uğraşması gerekeceğini söylüyordum,» dedi.
«Bir sürü tedavi var.»

«Şimdi bunu konuşmanın sırası mı canım?» Johnny'nin bardağına zencefilli gazozu doldurdu.
«Her şey yoluna girecek. Göreceksin.»

Bardağın içine bir de kamış sokup Johnny'nin eline verdi.

«Haydi şimdi hepsini iç bakalım,» dedi gülerek. «Sana iyi gelir.»

Johnny bardağı bitirdi. Tadı çok acıydı.

«Gözlerini kapat,» dedi Dr. Weizak.

Kısa boylu, yuvarlak, uzun saçları ve favorileri olan bir adamdı.

Johnny gözlerini kapadı. Başı elektrik ileten uçlarla doluydu. Bu uçlardan uzanan kablolar duvara dayalı aygıtla bağlanıyordu. Aygıtın başında Dr. Brown ve bir hemşire durmuştu. Keşke bu hemşire Marie Michaud olaydı, diye geçirdi içinden. Biraz korkuyordu.

Dr. Weizak gözkapaklarına dokununca Johnny irkildi.

«Aa... kıpırdama, Johnny. Son iki taneyi yerleştiriyorum. Tamaam... o da oldu?»

«Tamam mı, doktor?» diye sordu hemşire.

Doktor mırıltıyla karşılık verdi.

«Nasıl, Johnny, rahat mısınız?»

«Gözkapaklarımın üstünde bozuk para var sanki.»

«Öyle mi? Hemen alışırsın. Şimdi sana ne yapacağımızı açıklayayım. Senden birkaç şeyi gözünün önüne getirmeni isteyeceğim. Her biri için de on saniye süren var. Topu topu yirmi tane şey sayacağım. Anlaşıldı mı?»

«Evet.»

«Tamam. Başlayabiliriz. Dr. Brown, hazır mısınız?»

«Hazırız.»

«Çok iyi. Johnny, şimdi senden bir masa düşünmeni istiyorum. Masanın üzerinde bir portakal var.»

Johnny düşündü. Gözünün önüne bacakları katlanabilen küçük bir oyun masası geldi. Masanın ortasında da iri bir portakal vardı.

«Güzel,» dedi Dr. Weizak.

«Gördüğüm portakalı bu aygıt da görüntülüyor mu?»

«E-ee, evet, ya, simgesel olarak görebiliyor. Makine beyin dalgalarını çiziyor. Biz de arada tıkanıklık var mı diye bakıyoruz, Johnny. Kafatası içinde kanama sonucu basınç var mı diye. Şimdi senden istediğim, başka soru sormaman.»

«Peki.»

«Şimdi bir televizyon görmeni istiyorum. Açık ama görüntüsü yok.»

Johnny kendi dairesindeki televizyonu gördü, bir zamanlar kendinin olan. Ekran karlıydı, görüntü yoktu. Antenleri bile gözünün önüne geldi.

«Güzel.»

Görüntüleme işi bir süre devam etti. On birinci sırada Weizak, «Şimdi yeşil çimenli bir bahçenin sol yanında duran bir piknik masası görmeni istiyorum,» dedi.

Johnny düşündü ve gözünün önüne bir bahçe koltuğu geldi. Biraz kaşları çatıldı.

Weizak, «Bir şey mi oldu?» diye sordu.

Johnny, «Yoo, yoo, bir şey yok,» dedi. Biraz daha zorladı kendini. Piknik, piknik. Kömür mangalları, eeee, yanında ne olur onun. Yahu bunda ne var bu denli uğraşacak, bu güne dek en azından bin tane piknik masası görmüşsündür. Plastik çatal, kaşık, kâğıt tabaklar, babasının aşçı külahı, önünde önlüğü. Önlüğünde AŞÇIYA İÇKİ VERİN yazılı. Babası birazdan hamburgerleri kızartınca sofraya...

Hah, şimdi geldi işte!

Johnny gülümser gibi oldu ama ağzı hemen toplandı yine. Gözünün önüne bir hamak gelmişti.

«Tüh be!»

«Piknik masası göremiyor musun?»

«Çok tuhaf bir şey. Nedense bir türlü... gözümün önüne getiremiyorum. Ne olduğunu biliyorum ama kafamın içinde göremiyorum. Bunda bir tuhafılık yok mu?»

«Aldırma. Şimdi bunu dene: Bir kamyonetin motor kapağı üstünde duran dünya küresi.»

Bu kolaydı.

On dokuzuncu olarak, bir sokak ilanı önünde duran bir kayak görmesi istendiğinde (nereden de akıllarına geliyor böyle şeyler, diye düşündü Johnny) yine zorlandı. Önce bir mezar taşı önünde deniz topu gördü. Biraz daha zorlayınca bir turnike geçişi gözünün önüne geldi. Ancak istenen şeyi bir türlü göremedi. Dr. Weizak onu yatıştırdıktan sonra başındaki ve gözkapaklarındaki kabloları çıkardı.

Johnny, «Neden o iki şeyi göremedim?» diye sordu. Gözleri Weizak'la Brown arasında gidip geliyordu. «Neden böyle oluyor?»

Brown, «Kesinlikle söylemesi zor,» dedi. «Küçük bir noktada bellek kaybı olabilir. Belki de kaza sonucu beyninin küçük bir parçası ölmüştür... çok küçük, mikroskobik bir parça. Kesin olarak bilmiyoruz, ama açıkça belli olan bir şey varsa, o da belleğinden birkaç anı yitirmiş olduğun. Biz iki tanesini bulduk. İlerde başkalarının da çıkması beklenebilir.»

Weizak, «Çocukluğunda bir beyin zedelenmesi geçirdin, değil mi, John?» diye sordu birdenbire.

Johnny pek anlayamadan baktı ona.

Weizak, «Eski bir yara izi var,» dedi. «İstatistik araştırmalara dayanan bir kurama göre, Johnny...»

Brown, «Ama tamamlanmış olmaktan çok uzak bir araştırma bu,» diye kesti.

«Doğru. Yine de bu kurama göre, uzun süreli komadan çıkabilen insanlar daha önceden bir beyin zedelenmesi geçirmiş oluyorlar... birinci zedelenme sırasında beyin bir çeşit bağışıklık kazanmış gibi. Böylece ikinci bir zedelenmeye karşı dayanıklı oluyor.»

Brown, «Ama daha kanıtlanmadı,» dedi. Weizak'ın bu konuyu ortaya getirmesini doğru bulmuyor gibiydi.

Weizak, «Yara izi duruyor işte,» dedi. «Nasıl olduğunu anımsamıyor musun, Johnny? Sanırım o zaman bayılmış olmalısın. Merdivenlerden mi düştün? Yoksa bir bisiklet kazası mı? Yara izine bakılırsa sen küçükken olmuş bu.»

Johnny belleğini zorladıysa da anımsayamayıp başını salladı. «Anneme ya da babama sordunuz mu?»

«İkisi de baş zedelenmesine ilişkin bir kaza anımsamıyorlar... senin de aklına gelmiyor mu?»

Bir an için bir şey gelir gibi oldu: Duman, kara, isli ve lastik gibi kokan bir duman. Soğuk. Ama hemen yok oldu. Johnny olumsuz anlamda başını salladı yine.

Weizak iç çekip omuz silkti. «Yorulmuş olmalısın.»

«Evet. Biraz.»

Brown muayene yatağının ucuna oturdu. «Saat on biri çeyrek geçiyor. Bu sabah epey çalıştın. Eğer istersen Dr. Weizak'la ben soracağın birkaç şeyi yanıtlayabiliriz. Sonra da odana çıkıp bir uyku çekersin. Tamam mı?»

Johnny, «Tamam,» dedi. «Şu beynimden aldığımız resimler...»

«Yalnızca bir dizi beyin filmi oluyor bu, Johnny,» dedi Weizak.

«Ne sonuca vardınız? Ne kadar ömrüm kalmış?»

Brown, «Ne demek oluyor, ne kadar ömrüm kalmış?» diye çıkıştı. «Eski filmlerden parçalar okuyorsun galiba.»

Johnny, «Uzun süreli komadan çıkanların fazla yaşamadıklarını duymuştum,» dedi. «Elektrik

anpulü gibi... tümüyle yanıp bitmeden az önce her zamankinden çok aydınlık verirmiş.»

Weizak yüksek sesle güldü. Neredeyse ağzındaki çikleti yutacaktı. «Melodram diye buna derim işte.» Elini Johnny'nin göğsüne dayadı. «Şimdi sen Jim'le beni bu alanda yeni yetmeler sanıyorsun, değil mi? Değiliz. İkimiz de sinir uzmanıyız. Siz Amerikalıların yüksek ücretli değerler dediğiniz cinsten. Sana söyleyim, evet, bugüne dek ölenler oldu. Ama senin durumun böyle değil. Bunu kesinlikle söyleyebiliriz, değil mi, Jim?»

Brown, «Evet,» dedi. «Sende öyle göze çarpan büyük bir hasar bulamadık, Johnny. Teksaslı bir adam dokuz yıl komada kalmıştı. Şimdi bir bankada çalışıyor, tam altı yıldır. Arizona'da bir kadın vardı, doğum sırasında yanlış anestezi yapıldığı için tam on iki yıl komada yattı. Şimdi tekerlekli iskemlede ama sağ ve bilinci yerinde. Komadan çıktığı zaman, doğurduğu çocuk yedinci sınıfa gidiyordu ve onur listesindeydi.»

«Ben de tekerlekli iskemlede mi yaşayacağım?» diye sordu Johnny. «Bacaklarımı uzatamıyorum. Kollarım biraz daha iyi ama bacaklarım...» Sonunu getiremedi.

Weizak, «Eklem bağları kısalır,» dedi. «Bu yüzden uzun süreli koma hastaları ana rahmindeki duruşlarını alırlar. Ama artık bu bedensel bozulma hakkında çok şey biliyoruz eskiye oranla. Az çok durdurabiliyorum. Sen uyurken bile hastane terapisti sana egzersiz yaptırıyordu. Sonra her hastanın komaya tepkisi farklı olur. Senin gövdendeki bozulma oldukça yavaş gelişti, Johnny. Dediğin gibi, kolların yeterli tepki gösterebiliyor. Ama sende de **bozulma** oldu. Tedavisi de uzun ve... sana yalan mı söyleyim? Söyleyemem. Uzun ve acılı olacak. Gözünden yaşlar akabilir. Terapistinden nefret edecek duruma gelebilirsin. Büyük bir aşkla yatağını arayacağın günler olacak. Ve ameliyat -eğer çok talihliysen yalnız bir tane, ama dört tane de olabilir- gerekecek, eklem bağlarını uzatmak için. Bu ameliyatlarda yeni sayılırız. Yüzde yüz başarılı olmayabiliriz, kısmen başarılı olabiliriz, belki de hiç başarılı olmayabiliriz. Ama yine de, Tanrının izniyle, yürüyebileceğini sanıyorum. Kayak yapman, engel atlaman sözkonusu değil ama koşabileceksin ve kesinlikle yüzebileceksin.»

Johnny, «Sağol,» dedi. Bu yabancı aksanlı, uzun saçlı adama içinde bir sıcaklık duymuştu. Karşılık olarak Weizak'a bir şeyler verebilmek istedi... ve bu duygunun itmesiyle ona dokunmak gereğini hissetti.

Birden uzanıp Weizak'ın elini avuçları arasına aldı. Doktorun eli iri ve sıcaktı.

«Evet?» dedi Weizak sevecen bir sesle. «Bir şey mi var?»

Ve birden her şey değişti. Nasıl olduğunu açıklamak olanaksızdı. Ama nasıl olduysa Weizak birden Johnny için çok belirgin olmuştu. Sanki üstüne spot ışık vurulmuş gibi. Yüzünün her çizgisinde ayrı bir öykü anlatılıyormuş gibi.

«Cüzdanını görmek istiyorum,» dedi Johnny.

«Cüzdanımı...» Weizak ve Brown şaşkınlıkla bakiştılar.

«Cüzdanında annenin bir resmi var, onu görmem gerek,» dedi Johnny. «**lütfen.**»

«Nasıl bildin bunu?»

«Lütfen!»

Weizak bir süre Johnny'nin yüzüne baktıktan sonra arka cebinden eski bir biçimsiz bir cüzdan çıkardı. «Cüzdanımda annemin resmi olduğunu nereden bildin? Annem öldü, Naziler Varşova'yı işgal ederken ölmüştü.»

Johnny cüzdanı Weizak'ın elinden kaptı. Her iki doktor da şaşkınlık içindeydi. Johnny cüzdanı açtı, ön cepleri boşverip hemen arka bölüme geçti ve oradaki kartvizitleri, boş çek sayfasını ve ıvır zıvırı ayıkladıktan sonra üstü plastikle kaplanmış bir kadın resmini buldu. Gülümseyen diri bir yüz. Kucağında küçük bir oğlan çocuğu. Kadının yanında Polonya ordusunun üniformasını giymiş bir adaim duruyordu.

Johnny resmi avuçları arasına alıp gözlerini kapadı ve bir an için yalnızca karanlık vardı, ama sonra karanlığın içinden fırlarcasına çıkan bir at arabası gördü... yok... at arabası değil, bir cenaze arabası. Atla çekilen bir cenaze arabası. Lambalar siyah kumaşlarla örtülmüştü. Tabii, cenaze arabasıydı, çünkü: **(yüzlerle, binlerle ölüyorlar panzerlerin karşısında, Alman savaş gücünün karşısında XIX. yüzyıl süvarileri dayanamaz. Makineli tüfekler, tanklar. Patlamalar, çığlıklar, adamlar ölüyor, yerde bir at kıvranıyor, bağırsakları dışarı sarkmış, gözleri deli gibi dönüyor, ters çevrilmiş bir top duruyor, arkadan adamlar geliyor, aralarında Weizak da var, kılıcını havaya kaldırmış, atının üstünde dimdik duruyor, 1939 yazının sonları. Adamları arkasında çamur içinde düşe kalka geliyorlar. Nazi tankı makineli tüfeğiyle onları tarıyor ve Weizak'ın belden aşağısı kopuyor, kılıcı bir yanda. Yolun sonu Varşova. Nazilerin önünde tek engel kalmadı.)**

Brown, «Bu işe bir son vermemiz gerek,» dedi endişeli bir sesle. «Böyle heyecanlanmaman gerek, Johnny.»

Sesler uzaktan geliyordu, sanki bir zaman tünelinden.

Weizak, «Bir çeşit transa girdi,» dedi.

Çok sıcak burası. Terliyordu. Terliyordu çünkü: **(kent yanıyor, binlerce insan kaçıyor, şose yolun üstünde Alman askerleriyle dolu bir kamyon hızla gidiyor. Resimdeki kadın şimdi gülmüyor, kaçıyor, kaçmaması için neden yok. Çocuk güvenli bir yere gönderildi. Şimdi de kamyon kaldırımın üstüne çıkıp ona çarpıyor çamurluğuyla, kalçası parçalanıp yanındaki saatçi dükkânının vitrininden içeri düşüyor, bir sürü zil ve çan sesi, saatler çalıyor, çalıyor çünkü...)**

«Saat tam altı,» dedi Johnny boğuk bir sesle. Gözleri irileşmişti. «2 Eylül 1939 ve tüm guguklu saatler ötüyor.»

Weizak, «Tanrım, nedir bu karşımızdaki?» diye fısıldadı. Hemşire duvara dayalı kayıt aygıtına sırtını vermiş, korku içindeydi. Artık herkes korkuyor çünkü: **(havada ölüm var. Böyle bir yerin havasında hep vardır, böyle bir hastane... eter kokusu. Bu ölüm yerinde herkes inliyor. Polonya öldü. Polonya yıldırım savaşı karşısında çöktü. Paramparça olan kalça, yan yatakta yatan adam su diye inliyor, inliyor, inliyor. Kadının aklına geliyor. «ÇOCUK KURTULDU» Hangi çocuk? Bilmiyor. Hangi çocuk? Kadının adı ne? Anımsamıyor. Yalnız bu işte.)**

«Çocuk kurtuldu,» dedi Johnny aynı boğuk sesle. «Tamam.»

Brown, «Buna bir son vermeniz gerek,» diye yineledi.

Weizak, «Nasıl yapmamızı önerirsin?» diye sordu. «Çok ileri gitti bile...»

Sesler giderek azalıyor. Sesler bulutların altında. Her şey bulutların altında. Avrupa savaş bulutlarının altında. Her şey bulutların altında ama doruklar değil, çünkü: **(dağ dorukları**

İsviçre'nin. Kadın şimdi İsviçre'de ve adı BORENTZ. Adı JOHANNA BORENTZ. Kocasını da ya mühendis ya da mimar, köprüleri, hangisi yaparsa işte. İsviçre'de çalışıyor, keçi sütü, peyniri... bir de bebek var. Oooof, doğum. Çok zor oluyor doğum, morfin gerekiyor. Morfin gerekiyor, çünkü JOHANNA BORENTZ'in kalçası parçalanmış. Sonra iyileşmiş ama bu doğum sırasında yine azıyor. Bebek çıkıyor... bir bebek... İki... sonra üç ve dört, tümü birarada gelmiyor, yok... geçen yılların meyvaları...)

«Bebekler,» dedi Johnny, şimdi bir kadın sesiyle konuşuyordu. Kesinlikle kendi sesi değildi. Tam bir kadın sesiyle sözleri anlaşılmayan bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Brown, «Tanrım, neler oluyor...» diye başladı.

Weizak, «Polonya dili, Lehçe söylüyor,» diye bir çığlık attı. Gözleri yerinden fırlamış, yüzünün rengi atmıştı. «Söylediği şey Lehçe bir ninnidir, Tanrım, şu işe bakın, ne biçim adam bu?»

Weizak öne eğilip sanki geçmiş yıllara Johnny'le birlikte girmek ister gibi yanaştı: (Köprü, Türkiye'de ve daha sıcak bir yerde, Uzakdoğu'da bir başka köprü, Laos herhalde ama kesin değil, orada bir adamımızı yitirdik, HANS'ı. Sonra Virginia'da bir köprü. Sonra California'da bir köprü daha, şimdi uyruk değiştirmek için başvuruyoruz, bir postanenin arka odasında zambokuları içinde, 1963 yılı Kasım. Kennedy' nin öldürüldüğünü duyunca ağlıyoruz. Sonra babasının tabutu başında oğlunun resmini görünce aklına geliyor: «ÇOCUK KURTULDU» ve belleğinde bölük pörçük bir şeyler belirlenir gibi oluyor. Yangın büyük bir yangın ve üzüntü... hangi çocuk? Çocuğu düşlemeye çalışıyor ve başı ağrıyor. Sonra adam ölüyor. HELMUT BORENTZ ölüyor... kadın ve çocuklar California'da yaşıyorlar, bir evde, sokağın adı, sokağın adı, adı, göremiyorum, ölü bölgede olacak. Kayık düşünmek istediğimde de olmuştu. Çocuklar dağılıyor... kadın onların diploma törenlerine gidiyor ama kalçası hep ağrıyor. Çocuklardan biri Vietnam'da ölüyor... diğerleri iyi... içlerinden biri köprü yapıyor. Kadının adı JOHANNA BORENTZ ve bazı geceler karanlığın içinde ÇOCUK KURTULDU diye düşündüğü oluyor.)

Johnny başını kaldırdı ve çevresine bakındı. Kafasını bir tuhaf hissediyordu. Demin Weizak'ı aydınlatan o ışık artık kalmamıştı. Johnny biraz kendine gelmiş gibiydi ama güçsüz kalmıştı ve başı dönüyordu. Elindeki resme biraz daha baktıktan sonra geri verdi.

Brown, «Johnny?» dedi. «İyi misin?»

«Yorgunum,» diye mırıldandı.

«Neler oldu, anlatabilir misin?»

Johnny, Weizak'a bakarak, «Annen yaşıyor,» dedi.

«Hayır, Johnny. Öleli yıllar oldu. Savaşta.»

«Bir Alman asker kamyonu ona çarpıp saat satan bir dükkânın vitrininden içeri savurdu,» dedi Johnny. «Hastanede kendine geldiğinde belleğini yitirmişti. Kimliği ya da ona benzer bir belgesi yoktu. Johanna adını aldı. Johanna... bir şey, soyadı ne bilmiyorum. Savaştan sonra İsviçre'ye gidip orada bir İsviçreli mühendisle evlendi. Adamın işi köprü yapmaktı, adı da Helmut Borentz. Kadının da adı böylece Johanna Borentz oldu.»

Hemşirenin gözleri giderek irileşiyordu. Yüzü gerilmiş olan Dr. Brown, ya Johnny'nin tümünü birden işlettiğini sandığı için ya da büyük bir özenle hazırlanan testlerin boşa çıkacağı korkusundan, son derece hoşnutsuz görünüyordu. Oysa Weizak'ın yüzü sakin ve düşünceliydi.

Johnny, «Annenle Helmut Borentz'in dört çocukları oldu,» diye devam etti aynı sakin ve yorgun sesle. «Mesleği gereği dünyanın çeşitli yerlerine gittiler. Bir süre Türkiye'de kaldı. Sonra Uzakdoğu, Laos ya da Kamboçya. Sonra buraya geldi. Önce Virginia, sonra birkaç yer daha dolaştıktan sonra California, Johanna'yla Helmut uyruk değiştirip Amerikan vatandaşı oldular. Çocuklardan biri öldü. Helmut Borentz de öldü. Diğerleri sağ ve iyiler. Ama annen bazı zamanlar seni düşünde görüyor. Bu düşlerde 'çocuk kurtuldu' diye sayıklıyor. Ama adını anımsamıyor. Belki de artık çok geç diye düşünüyor.»

«California mı?» diye sordu Weizak dalgın dalgın.

Dr. Brown, «Sam,» dedi. «Sen de körükleme bari.»

«California'nın neresinde, John?»

«Carmel. Deniz kenarında. Ama hangi sokak olduğunu söyleyemiyorum. Ölü bölgelerden birinde galiba. O piknik modası ve kayık durumunda olduğu gibi. Ama Carmel, California'da olduğunu biliyorum. Adı Johanna Borentz. Öyle yaşlı da sayılmaz.»

«Tabii, yaşlı olmasa gerek,» dedi Sam Weizak. «Almanlar Polonya'ya girdiklerinde daha yirmi dört yaşındaydı.»

Brown, «Dr. Weizak, ısrar etmek zorundayım,» dedi sertçe.

Weizak derin bir uykudan uyanır gibi oldu. Genç meslekdaşına baktığı zaman sanki onu İlk kez görüyormuş gibiydi. «Tabii,» dedi. «Haklısın. Zaten John'un da 'soru yanıt' süresi doldu. Yalnız galiba bizim ona söylediğimizden çok o bize anlattı.»

«Saçma,» dedi Brown ve John, korkudan ödü patlıyor, diye geçirdi içinden.

Weizak önce Brown'a, sonra da hemşireye bakıp gülümsedi. Kadın Johnny'e sanki çürük bir kafes içindeki kaplanmış gibi korkuyla bakıyordu. «Hemşire, sakın bu olayı kimseye anlatmayın, ne annenize, ne kardeşinize, ne sevgilinize ne de papazınıza. Anlaşıldı mı?»

«Peki, doktor,» dedi hemşire. Ama konuşacak, dedi Johnny içinden, sonra Weizak'a baktı. O da biliyor.

***

O öğleden sonra Johnny uzun süre uyudu. Saat dört sularında yatağından alıp asansöre bindirdiler ve yeni testler için nöroloji bölümüne götürdüler. Johnny ağladı. Yetişkinlerin kontrol edebildikleri çoğu işlevini kontrol edemiyordu. Odasına çıkarırlarken de üstüne işedi ve bebek gibi altını temizlemek zorunda kaldılar. Daha sonraları sık sık içine düşeceği umutsuzluk bunalımının ilk dalgası başlamıştı. Ölmüş olmayı istedi. Bunalımına bir de kendi kendine acıma duygusu eklendi ve başına gelenlerin ne büyük bir haksızlık olduğunu düşündü. Tam bir Rip Van Winkle (Yirmi yıl uyuduktan sonra uyanan bir roman kahramanı Ç.N.) olmuştu. Yürüyemiyordu. Sevdiği kız başka bir adamla evlenmiş, annesi dinle aklını bozmuştu. Önünde yaşamaya degecek bir şey göremiyordu.

Odasına döndüğünde hemşire bir şey isteyip istemediğini sordu. Eğer Marie'nin nöbeti olsaydı, Johnny bir bardak buzlu su isteyecekti. Ama Marie saat üçte gitmişti.

«Hayır,» dedi ve yüzünü duvara döndü. Kısa bir süre sonra uyumuştı.

O akşam annesiyle babası bir saatliğine geldiler. Vera bir yığın risale getirmişti.

Herb, «Haftasonuna dek kalacağız,» dedi. «Sonra senin durumun hep böyle iyi gidecek olursa bir süre için yine Pownal'a döneriz. Ama her haftasonu gelmek üzere.»

Vera, «Ben oğlumla kalmak istiyorum,» dedi yüksek sesle.

Johnny, «Kalmasan daha iyi olur, anne,» dedi. Geçirdiği bunalımı biraz atlatmıştı, ama nasıl bir şey olduğu da aklından çıkmıyordu. Kendini bu durumda hissederken, annesi Tanrı ve büyük planlarından söz ederse, katıla katıla gülmekten korkuyordu. «John, bana ihtiyacın var. Olanların açıklanması için bana ihtiyacın...»

Johnny, «Önce iyileşmeye ihtiyacım var,» dedi. «Ben yürümeye başladıktan sonra her şeyi açıklarsın. Olmaz mı?»

Annesi karşılık vermedi. Yüzünde gülünç denebilecek inatçı bir anlam vardı... ama kesinlikle gülünç değildi. Şansa bak. O yoldan beş dakika önce ya da sonra geçmiş olmam her şeyi **değiştirebilirdi. Bir de şu halimize bak, hepimizin ağızına edilmiş. Annem de buna «Tanrının planı» diyor. Ya öyle kabul edeceksin ya da keçileri kaçıracaksın.**

Tatsız suskunluğu bozmak için Johnny konuştu. «Nixon yeniden seçildi mi, baba? Karşısında kim vardı?»

Herb, «Yeniden seçildi,» dedi. «Karşısında McGovern vardı.»

«Kim?»

«McGovern. George McGovern. Güney Dokata'lı bir senatör.»

«Muskie değil mi?»

«Değil. Ama Nixon artık başkan değil. İstifa etti.»

«Ne?»

Vera, «Yalancının biriydi,» dedi buruk buruk. «Kibiriyle fazla kabarıncı Tanrı onu alaşağı etti.»

«Nixon istifa mı etti?» Johnny afallamıştı. «**Nixon, ha?**»

Herb, «Ya ayrılacaktı ya da atacaklardı onu,» dedi. «Mahkemeye vermek üzereydiler.»

Johnny birden Amerikan siyasetinde büyük ve temelli değişikliklerin olduğunu -tabii, bunun başlıca nedeni Vietnam savaşıydı- ve bütün bunları kaçırmış olduğunu anladı. Başka neler değişmişti? Sormaya korkuyordu neredeyse. Sonra birden içini ürperten bir şey geldi aklına.

«AgneW... Agnew bu başkan oldu?»

Vera, «Ford,» dedi. «İyi ve dürüst bir adam.»

«Henry Ford ABD Başkanı mı oldu?»

«Henry değil,» dedi Vera. «Jerry.»

Johnny kendisine korkunç bir şaka yapılmışçasına bir annesine, bir babasına bakıp duruyordu.

Vera, «AgneW da istifa etti,» dedi. Dudakları incelmış ve beyazlaşmıştı. «Hırsızlık yapmış. Görev başında rüşvet almış. Öyle diyorlar.»

Herb, «Rüşvet yüzünden istifa etmedi,» dedi. «Maryland'de karıştığı bir yolsuzluk için. Gırtlığına kadar batmış içine. Şimdi Jerry Ford başkan. Nelson Rockefeller de başkan yardımcısı.»

Johnny, «Peki, Nixon ne yaptı da mahkemeye çıkaracaklardı?»

«Watergate,» dedi annesi.

«Watergate mi? Vietnam'da yapılan bir operasyon filan mı?»

Herb, «Washington'daki Watergate Oteli,» dedi. «Demokratların çalışma odalarına gizlice birkaç

kişi girmiş. Nixon da bunu bildiği halde örtbas etmek istemiş.»

Johnny, «Şaka mı ediyorsunuz?» diyebilirdi sonunda.

«Ses bandları,» dedi Vera. «Hep o John Dean denen adam. Aslında o da gemiyi ilk terkeden fareden başka bir şey değil ya.»

«Baba, şu işi bana bir anlatsana.»

Herb, «Çalışırım,» dedi. «Ama işin gerçek yüzü tam olarak ortaya çıkmış.değil. Sana kitaplar da getiririm bununla ilgili. Üzerine milyon tane kitap yazıldı. En azından bir milyon daha da yazılır. 1972 yazındaki seçimden az önce...»

Annesiyle babası gitmiş, saat on buçuk olmuştu. Koğuş ışıkları çok az bir aydınlık veriyordu. Johnny'nin uykusu yoktu. İşittiği haberler gözünün önünde dans eder gibiydi. Kısa süre içinde ne de çok şey değişmişti.

Babası benzin fiyatlarının yüzde yüz arttığını söylemişti. Kaza olduğu sıralarda otuz iki sente aldığı bir galon benzin şimdi elli dört sent olmuş, benzin istasyonlarında kuyruklardan geçilmiyordu. Tüm ülkede hız sınırı saatte elli beş mile indirilmişti. Kamyon sürücüleri buna sert tepki gösteriyorlardı.

Ama bütün bunlar bir şey değildi. Vietnam işi bitmişti. Sonunda olmuştu işte. Sonunda tüm ülke komünistleşmişti demek.

ABD Başkanı Kızıl Çin'e gitmişti. Ama Ford değil, istifa etmeden önce Nixon. Bu işi eski komünist avcısı Nixon'un yapması olur şey değildi. Eğer babası söylemiş olmasaydı, Johnny kesinlikle inanmazdı buna.

Bütün bu haberler fazla gelmişti Johnny'e, korkutmuştu onu. Birden artık daha fazla öğrenmek istemediğini anladı, aklına kaçırmaktan korkuyordu. İrili ufaklı yüzlerce şey vardı ona durumunu anımsatan: Yaşamının bir bölümünü yitirdin, yaklaşık yüzde altısını. Zamanın gerisinde kaldın. Kaçırdın o bölümü.

«John?» Yumuşak bir sestti. «Uyudun mu, John?»

Yatağında döndü. Kapı eşiğinde bir gölge duruyordu. Kısa boylu, yuvarlak omuzlu bir adam. Weizak'tı.

«Hayır, uyumuyorum.»

«Ben de öyle tahmin ettim. İçeri gelebilir miyim?»

«Tabii, sevinirim.»

Weizak bu gece daha yaşlı duruyordu. Johnny'nin yatak, ucuna oturdu.

«Az önce telefonun başındaydım,» dedi. «Santral yardımıyla Carmel, California'yı arayıp Bayan Borentz adında bir kadının numarası var mı diye sordum. Telefonu varmış. Numarayı verdiler.»

«Demek öyle,» dedi Johnny. İlgilenmişti, çünkü Weizak'tan hoşlanıyordu, tek neden buydu. Yoksa söylediklerinin kanıtlanmış olması umurunda değildi, çünkü onların gerçek olduğunu adı gibi biliyordu.

Weizak, «Oturup uzun bir süre düşündüm,» dedi. «Sana annemin öldüğünü söylemiştim, ama bu tümüyle bir varsayımdı. Babam Varşova savunması sırasında ölmüş. Annem de bir daha ortaya çıkmamış. Bombardıman sırasında ölmüş olduğunu düşünmekten başka ne yapabilirdim? Belleğini yitirmiş olması, yani amnezi., bir sinir uzmanı olarak kalıcı olan genel amnezinin çok ender olduğunu söyleyebilirim. Gerçek şizofreniden bile daha enderdir. Otuz beş yıl sürdüğünü gösteren tek bir şey okumadım bugüne dek.»

Johnny, «Amnezi durumu biteli yıllar oluyor,» dedi. «Ama sanırım bazı şeyleri bilinçaltına kendisi itmiştir. Belleği yerine geldiğinde evliydi ve iki çocuk, belki de üç çocuk annesiydi. Anımsadığı şeyler belki suçluluk duygusu yarattı. Böyle olabilir. Ama düşlerinde seni görüyor.

‘Çocuk kurtuldu.’ Onu aradın mı?»

Weizak, «Evet,» dedi. «Doğrudan numarasını çevirdim. Artık santral aracılığı olmadan bu yapılabilir, duymuş muydun? Çok büyük bir kolaylık. Telefonu bir oğlan açtı. ‘Bayan Borentz evde mi?’ diye sordum. Çocuğun, ‘Anne, telefon sana,’ diye seslendiğini ve telefonu masanın üstüne bıraktığını duydum. Bana çok uzun gibi gelen bir beklemeden sonra telefonda bir ses, ‘Evet? Alo?’ dedi.»

«Sen ne dedin? Nasıl altından kalktın bu işin?»

Weizak, «İşin altından kalkamadım, senin deyişinle,» diye yanıtladı. «Telefonu kapadım. Ve sert bir içki aradım, ama bulamadım tabii.»

«Annen olduğunu anlamana yetti mi?»

«John, o nasıl soru! 1939 yılında ben dokuz yaşındaydım. O günden beri de annemin sesini işitmedim. Ben onu tanıdığımda yalnızca Lehçe konuşuyordu. Bense şimdi yalnızca İngilizce biliyorum.. ayıp bir şey ama anadilimi unutmuş gibiyim. Nasıl anlayabilirim annem olduğunu?»

«Haklısın, ama, **anladın mı?**»

Weizak ağır ağır alnını ovuşturdu. «Evet,» dedi. «Annemdi.»

«İyi ama, neden onunla konuşmadın?»

«Neden konuşmalıydım ki?» Weizak öfkelenmiş gibi oldu. «Kendi yaşamını yaşıyor. Senin de dediğin gibi. Çocuk kurtuldu. Tam huzur aradığı bir yaşında yaşamını altüst etmeme neden var mı? Tüm dengesini bozsa mıydım? Sözünü ettiğin o suçluluk duygusunu.. yeniden yüzeye mi çıkarsaydım? Böyle bir tehlikeyi göze almaya değer miydi?»

Johnny, «Bilmem,» dedi Weizak’ın soruları belalı sorulardı ve Johnny bunlara yanıt verecek durumda değildi. Ancak bu soruları sorarken Weizak’ın bir şeyler demek istediğini anlar gibi olmuştu. Yanıtlanamayan sorular.

«Çocuk kurtulmuş, güvenlik içinde, kadın kurtulmuş Carmel’de. Aralarında koskoca bir ülke var. Biz de bırakalım orada kalsın. Ama ya senin durumun, Johnny? Sana ne yapacağız?»

«Ne demek istediğini anlayamadım?»

«Sana tane tane söyleyim o zaman. Dr. Brown köpürüyor. Bana, sana ve sanırım biraz da kendine kızıyor. Gözleriyle gördüğü bir olaya tam inanmadığı için. Olanları gören hemşire hiçbir zaman çenesini tutmayacaktır. Bu gece yatakta kocasına anlatacak. Orada kalsa iyi ama ertesi gün adam gidip bunu patronuna anlatır ve göz açıp kapayıncaya dek bu iş yayılıp gazetelere geçer. ‘Koma Hastası Önseziyle Uyandı!’»

Johnny, «Önsezi,» dedi. «Önsezi dedikleri bu mu oluyor?»

«Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Medyumluk mu? Kehanet mi? Bu sözcükler hep bu durumlar için kullanılır ama bir şey açıklamaz. Hemşirelerden birine oğlunun göz ameliyatının başarılı olacağını...»

«Marie,» diye mırıldandı Johnny. Gülümsedi. Marie’den hoşlanıyordu.

«... söylemişsin, daha şimdiden tüm hastane bununla çalkalanıyordu. Geleceği mi gördün? Önsezi bu mu oluyor? Bilmiyorum. Annemin bir resmini alıp avuçlarının arasında tutun, sonra bana nerede yaşadığını söyledin. Önsezi mi bu? Düşünceleri okuyabiliyor musun? Eşyaları etkileyebiliyor musun? Ellerinde dokunarak iyileştirme niteliğin var mı? İşte tüm bunlara ‘uzaduyum’ diyorlar. Hepsi de önseziyle ilgili. Dr. Brown bunlara gülüp geçer. Hatta alay eder.»

«Ama sen ciddiye alıyorsun?»

«Böyle duyuları olan birkaç kişi var. Dr. Brown’a söyledim, alay etti. Bu konuda hiçbir şey işitmek istemiyor.»

Johnny bir şey söylemedi.

«İşte böyle... peki şimdi senin için ne yapacağız?»

«Bir şey yapılması gerekli mi?»

Weizak, «Sanırım evet,» dedi. Ayağa kalktı. «En iyisi bırakayım, kendin düşün bu işi. Ama düşünmeye başladığında şunu aklından çıkarma: Bazı şeyler hiç görülmezse, yitirilmiş olan bazı şeyler hiç bulunmazsa çok daha iyi olur.»

Weizak iyi geceler dileyip sessizce çıkıp gitti. Johnny oldukça yorgun olmasına karşın, uzun süre uykuya dalamadı.

Johnny'nin ilk ameliyatı 28 Mayıs olarak saptanmıştı. Hem Weizak, hem Brown ameliyat sürecini ayrıntılarıyla ona anlattılar. Genel anesteziyi tehlikeli buldukları için yerel uyuşturma yapılacaktı. İlk ameliyat dizkapaklarında ve ayak bileklerinde eklem bağlarını uzatmak içindi. Bunun için kalp kapakçığı ameliyatlarında da kullanılan plastik elyaflardan yararlanılıyordu. Eğer başarılı sonuç alınırsa, aynı işlem kalçasında, dirseklerinde ve hemen hiç çeviremediği boynunda yinelenecekti. Ameliyatı bu tekniğin öncülerinden olan Raymond Ruopp üstlenmişti. Salt bunun için San Fransisco'dan geliyordu.

Johnny, «Bu Ruopp denen adam öyle büyük bir yıldızsa, benimle ne işi var?» diye sordu. Bu büyük yıldız sözünü Marie' den öğrenmişti. Elton John gibi tuhaf adı olan, saçları dökülmüş, gözlüklü bir şarkıcı için böyle demişti Marie.

Brown, «Şendeki büyük yıldız niteliklerini küçümsüyorsun,» diye karşılık verdi. «Seninki gibi uzun komadan çıkan topu topu birkaç kişi var koca ülkede. Üstelik bunların arasında beyin zedelenmesi en az olanı da sensin.»

Sam Weizak daha dobra konuştu. «Kobay oluyorsun, tamam mı?»

«Ne?»

«Dediğim gibi. Şimdi şu ışığa bakar mısın, lütfen.» Weizak, Johnny'nin sol gözbebeğine ışık tuttu. «Şu anda optik sinirlerim görebiliyorum, biliyor musun? Ya, işte böyle. Gözler insanın yalnızca ruhunu sergilemekle kalmıyor. Beyinle ilgili önemli haberleri de veriyorlar.»

«Kobay, ha?» dedi Johnny kısık sesiyle..

«Evet.» Weizak ışığı söndürdü. «Kendine o denli acıma. Sana uygulanmış olan ve uygulanacak tekniklerin çoğu, Vietnam Savaşı sırasında geliştirildi. O sıralar kobay sıkıntısı yoktu tabii. Ruopp gibi bir adam seninle çok ilgileniyor, çünkü şu sıra senin bir benzerin yok. İşte, dört buçuk yıldır uyuyan bir adam. Acaba onu yürütebilecek miyiz? İlginç bir sorun. Tıp dergisinde senin hakkında yazacağı yazıyı şimdiden yayınlanmış görüyor olsa gerek. Seni armağan paketini açmak üzere olan bir çocuk gibi heyecanla bekliyor. Johnny Smith olarak hiçbir önemin yok onun için, acı çekiyor olman, sırtını kaşımak için bile yardım istemen onu etkilemiyor. Ama böyle olması iyi. Böylece elleri titremez en azından. Keyfine bak, Johnny. Bu Ruopp'u görsen tipik bir banka memuruna benzer ama Kuzey Amerika'nın en iyi cerrahlarından biridir.»

Johnny için keyfine bakmak hiç de kolay değildi.

Weizak'ın annesiyle ilgili söylediklerinden üç gün sonra Bangor'un Daily News gazetesinden David Bright adında bir gazeteci Johnny'nin kapısına gelip kısa bir görüşme için izin istedi.

Johnny, «Doktorlardan izin aldınız mı?» diye sordu.

Bright güldü. «Aldım diyemem.»

Johnny, «Peki, o zaman,» dedi. «Sizinle seve seve konuşurum.»

«Tam benim kafamda bir insansınız,» dedi Bright. Odaya girip oturdu.

İlk soruları kaza hakkındaydı ve Johnny'nin yaklaşık beş yıllık bir uykudan uyanınca neler hissettiğini kapsıyordu. Sonra Bright bir «kaynaktan» aldığı bilgiye göre, Johnny'nin kaza sonucu bir altıncı duyu kazanmış olduğunu söyledi.

«Medyum muyum diye soruyorsun?»

Bright gülümseyip omuz silkti. «Fena bir başlangıç sayılmaz.»

Weizak'ın söyledikleri üzerinde Johnny uzun uzun düşünmüştü. Düşündükçe, doktorun telefonu kapatmakla en iyi işi yapmış olduğunu anlamıştı. Johnny'nin aklına üç dilek tutan yaşlı çift geldi.

Masala göre yaşlı karı koca önce yüz sterlinleri olsun istemişler. Ama değirmende olan bir kaza sonucu oğulları ölmüş. Değirmen bozularak yüz sterlin tutarında hasar olmuş. Sonra yaşlı kadın oğlunun acısına dayanamayıp geri gelmesini istemiş... ve kapıyı açıp da bakınca oğlunu mezarından çıkmış korkunç durumuyla karşısında bulmuş. Son hakkı yaşlı adam kullanıp oğlunu geri göndermiş. Weizak'ın dediği gibi bazı şeylerin yitik kalması daha iyi oluyordu.

«Hayır,» dedi Johnny. «Medyum filan değilim.»

«Ama aldığım bilgiye göre...»

«Doğru değil.»

Bright gizli bir alayla gülümseyip üstelemeyi düşünür gibi olduysa da, sonra defterinde yeni bir sayfa açıp Johnny'nin gelecek hakkında düşündüklerini ve geçmişle ilgili duyduklarını sordu. Johnny bu sorulara elinden geldiğince doğru olarak yanıt verdi.

Bright, «Peki, buradan çıkınca ne yapmayı düşünüyorsun?» dedi defterini kaparken.

«Daha bunu düşünmeye başlamadım. Hâlâ Gerald Ford'un nasıl başkan olduğuna kendimi alıştırmaya çalışıyorum.»

Bright bir kahkaha attı. «Bak işte bunda yalnız değilsin, dostum.»

«Sanırım yine öğretmenliğe dönerim. Bildiğim tek şey bu

zaten. Ama şu anda bu bile düşünemeyeceğim denli uzak bir gelecek sayılır.»

Bright görüşme için teşekkür edip ayrıldı. Yazısı iki gün sonra, bacak ameliyatından bir gün önce gazetenin ön sayfasında çıktı. Başlık şöyle diyordu: JOHN SMİTH, MODERN RİP VAN WİNKLE GEÇMİŞ YILLARINA BAKIYOR. Üç tane de resim vardı. Biri, Johnny'nin kazadan önce çekilmiş bir resmi (Cleaves Mills yılığında alınmış), bir tanesi hastane yatağında eğrilmiş,, kol ve bacaklarıyla Johnny, bu ikisi arasındaysa kazada parçalanmış taksi görülüyordu. Bright'ın yazısında altıncı duyuyla ilgili tek bir şey yoktu.

Weizak, «Nasıl atlattın o konuyu?» diye sordu o akşam.

Johnny omuzlarını silkti. «İyi bir çocuğa benziyordu. Belk de beni sıkıştırmak istememiştir.»

Weizak, «Belki öyledir,» dedi. «Ama unutmayacaktır. Eğe iyi bir gazeteciye... ve duyduğuma göre de oldukça iyiymiş.»

«Duyduğuna göre mi?»

«Soruşturdum da.»

«Beni kollamak için mi?»

«Elimizden geleni yapıyoruz işte. Yarın için heyecanlanıyo musun, Johnn?»

«Heyecanlı sayılmam. Korkuyorum desem daha doğr olur.»

«Tabii, haklısın. Ben de üyle olurum.»

«Sen de bulunacak mısın orada?»

«Evet, gözlem bölümünde. Yukarda. Yeşilleri giydiği zaman beni diğerlerinden ayılamayacaksın, ama orada olaca ğım.»

Johnny, «Bir şey takınsana,» dedi. «Öyle bir şey tak ki bakınca senin olduğunu anlayabileyim.»

Weizak, Johnny'nin yüzüne bakarak gülümsedi. «Peki. K saatimi göğsüme iğnelerim.»

Johnny, «Çok iyi,» dedi. «Ya Dr. Brown? O da olacak mı?»

«Dr. Brown, Washington'da. Yarın senin durumunu Amerikan Sinir Uzmanları Birliğine anlatacak. Raporunu okudum. Bayağı iyi. Biraz abartılmış olsa da.»

«Sen çağırılmadın mı?»

Weizak ağzını çarpıtarak gülümsedi ve bir şey söylemedi.

Johnny, «Dr. Brown benden pek hoşlanmıyor, değil mi?» diye sordu.

Weizak, «Evet, pek değil,» dedi. «Bizi işlettiğini sanıyor. Sana özgü bazı nedenler yüzünden

uydurduğunu sanıyor. Dikkat çekmek için belki de. Ama salt bunu düşünerek onu yargılama, Johnny. Onun kafa yapısında bir insan başka türlü düşünemez. Eğer ona bir şeyler duyacaksan, bu yalnızca acıma olmalı. Parlak bir adam, yükselir de. Daha şimdiden çok iyi iş önerileri alıyor. Er geç bir gün Bangor'dan ayrılıp ya Boston'a, ya Havai'ye ya da belki Paris'e gidecektir. Ama şaşılacak denli sınırlı bir insandır. Beyin üzerinde usta bir teknisyendir. Ama neşteriyle beynin içini açtığı halde ruh bulamamıştır. Dünyanın çevresinde dolaştıkları halde Tanrıyı göremeyen astronomlar gibi. Unutma ki, bir teknisyen yalnızca üstün motor bilgisi olan bir çocuktur. Ama bu söylediklerimi sakın benden duyduğunu anlatma ona.»

«Olur.»

«Haydi şimdi dinlen artık. Yarın uzun bir gün bekliyor seni.»

***

Başındaki kep, üstündeki önlük ve eldivenleri dışında Johnny'nin dünyaca ünlü Dr. Ruopp olarak gördüğü tek şey, kalın çerçeveli gözlükleri ve alnındaki yağ çibanydı.

Ameliyat odasına gitmeden Johnny'ye iki iğne yapılmıştı. Sedyeyle taşınırken sarhoş gibiydi. Daha sonra, o güne dek görmediği denli büyük bir novocaine iğnesi yapıldı. İğne canını oldukça yaktı. Bağırılmamak için kolunu ısırды. Çok uzun gibi gelen bir süre sonra acı uyuşmaya başlamıştı. Biraz daha sonraysa sanki belden aşağısı yok gibiydi.

Ruopp'un üzerine eğilen yüzünü gördü. Yeşilli haydut, diye geçirdi içinden. Maske takmış Jess James. Ya paranı ya canını.

«Rahat mısınız, Bay Smith?» diye sordu Ruopp.

«Evet. Ama umarım deminki acıyı bir daha duymam.»

«İsterseniz dergi gibi bir şey okuyabilirsiniz. Ya da aynadan ameliyatı izleyebilirsiniz. Tabii sizi rahatsız etmezse.»

«Peki.»

«Hemşire, bana kan basıncını söyleyin, lütfen.»

«Yüz yirmi ve yetmiş altı, doktor.»

«Bu iyi. Beyler, başlayalım mı?»

«Lades kemiğini bana ayırın,» dedi Johnny güçsüz sesiyle. ' Herkes güldü. Ruopp eldivenli eliyle Johnny'nin omzunu sıvazladı.

Ruopp kendine bir neşter seçip yeşil örtülerin arasında kayboldu. Johnny aynadan her şeyi görebiliyordu.

«Bu da tamaam,» dedi Ruopp. «Hah, işte... tray-lay-lay... işte aradığımız burada... dam-di-dam... bu da oldu... bu da oldu... mengeneği verin, hemşire, haydi canım, uyanın biraz... eveet... bu da oldu... şimdi bana şunu verin... yok yok, onu vermeyin... size söylediğimi vermeyin, ne gerekiyorsa onu verin... tamam.»

Johnny gördüğü şeyleri makarna sosuna benzetti ve o, anda midesi bulandı. Başını çevirip yukarı baktığında yeşilli haydut çetesinin galeriden kendisini izlemekte olduğunu gördü. Gözleri soluk, acımasız ve korkutucuydu. Aralarında Weizak'ı buldu, kol saati önlüğünün önünde iğnelenmişti.

Johnny başıyla işaret verdi.

Weizak da karşılık verdi.

Biraz içi rahatlar gibi olmuştu.

***

Ruopp dizlerinde ve baldırlarındaki dikişleri bitirdikten sonra Johnny'i yüzüstü çevirdiler. Ameliyat devam etti. Johnny acı duymuyordu. Teyp dinlemek ister mi, diye sordular. Johnny de iyi olacağıni söyledi. Birkaç dakika sonra Joan Baez'in tatlı sesi ameliyat odasını doldurmuştu. Ruopp

işini sürdürürken Johnny'nin uykusu geldi ve kendinden geçti. Uyandıığında ameliyat sürüyordu. Weizak yerinden ayrılmamıştı. Johnny bir elini kaldırıp işaret etti. Weizak da başını salladı.

***

Bir saat sonra iş bitmişti. Tekerlekli sedyeyle ayılma odasına getirdiler. Burada bir hemşire ayak parmaklarına duyarlılık gelip gelmediğini sınıadı. Bir süre sonra Johnny'nin ayak parmakları her şeyi duyabiliyordu.

Ruopp girdi odaya, haydut maskesi yana sarkmıştı. «İyi misin?» dedi.

«Evet.»

Ruopp, «Çok iyi geçti,» dedi. «Ben iyimserim.»

«Sevindim.»

Ruopp, «Biraz acı duyacaksın,» dedi. «Belki de çok acı duyacaksın. Tedavi başlayınca da canın yanacak. Ama dayan.»

«Dayan,» diye mırıldandı Johnny.

«Hoşçakal,» diyerek ayrıldı Ruopp. Şimdi gidip hava kararmadan küçük bir parti golf çevirir, diye düşündü Johnny.

***

Akşam dokuz olduğunda yerel uyuşturmanın son kalıntıları da gitmiş, Johnny'yi acılar içinde bırakmıştı. İki hemşirenin yardımı olmadan bacaklarını oynatması yasaktı. Sanki dizlerinin içine burgulu vidalar sokulmuş, şimdi de büyük bir güçle sıkıştırılıyordu. Zamanı, küçük bir elma kurdunun sürünmesine benzetti. Son bakışından bu yana en az bir saat geçmiştir diye yeniden saate baktığında ancak dört dakika geçmiş olduğunu farkediyordu. Artık bir dakika bile bu acıya dayanmam, diye düşünürken o dakika doluyor, aynı düşünceler ve acılar için de yeni bir dakika başlıyordu.

Geçirmek zorunda olduğu dakikaları düşündü, para bozma makinelerindeki bozuk paralar gibi üst üste yığılmış. Korkunç bir umutsuzluk içini kapladı. Bu adamlar onu işkenceyle öldüreceklerdi. Dirseklerine, kalçalarına, boynuna ameliyat... Sonra tedavi. Koltuk değnekleri, tekerlekli iskemleler, bastonlar.

Acı duyacaksın... dayan.

Gel de sen dayan, diye geçirdi içinden Johnny. Yeter ki, bana dokunmayın. O kasap bıçaklarınızla yanıma gelmeyin. Eğer yapacağımız yardım buysa, eksik olsun.

Göz kırpmadan sancısı sürüyordu, etinden bir şeyler kopar gibi.

Karnında gıdıklayarak ilerleyen bir sıcaklık.

Üstüne işemişti.

Johnny yüzünü duvara dönüp ağladı.

***

Birinci ameliyattan on gün sonra, ikinci ameliyatın saptanan tarihinden de iki hafta önce Johnny okuduğu kitaptan **-Başkan'ın Tüm Adamları-** başını kaldırınca kapının eşiğinde kararsızlık içinde bekleyen Sarah'yı gördü.

«Sarah,» dedi. «Sen misin?»

Sarah titrek bir soluk verdi. «Evet. Benim, Johnny.»

Johnny kitabı bırakıp ona baktı. Üstünde şık bir yeşil giysi vardı. Elindeki kahverengi çantayı arkasına saklanmak ister gibi tutuyordu. Saçına yaptırmış olduğu meç çok yakışmıştı. Bunu görünce Johnny'nin içi kıskançlıkla burkuldu. Meç fikri Sarah'ın mıydı, yoksa birlikte yaşayıp birlikte yattığı adamın mı? Çok güzel görünüyordu.

«İçeri girsene,» dedi Johnny. «Gir de otur.»

Sarah içeri yürürken, Johnny kendini onun gözleriyle görür gibi oldu: bir deri bir kemik,

pencerenin önündeki koltuğun bir köşesinde, bacakları gerilmiş, üzerinde ucuz bir gecelik ve hastane sabahlığı.

«Gördüğün gibi cicilerimi giydim üstüme,» dedi Johnny.

«Çok iyi görünüyorsun.» Sarah yanağını öperken yüzlerce anı gözlerinin önünde dans etti. Sarah karşısındaki koltuğa geçip oturdu ve etek kıvrımlarını düzeltti.

Bir süre konuşmadan bakiştılar. Sarah'nın çok sinirli olduğu belliydi. Birisi gelip omzuna dokunsa havaya sıçrayacak gibiydi.

«Gelmem doğru mu oldu bilmiyorum,» dedi Sarah. «Ama çok istedim.»

«Geldiğine çok sevindim.»

Otobüste tanışan iki yabancı gibi, diye düşündü Johnny. **Böyle mi olmalıydı karşılaşmamız?**

«Eee, nasılsın?» diye sordu Sarah.

Johnny gülümsedi. «Savaştan çıktım. Yara izlerimi görmek ister misin?» Geceliğini yukarı kaldırıp dizlerindeki artık kapanmaya yüz tutan S biçimindeki kesik yerlerini gösterdi. Dikiş izleri hâlâ kırmızıydı.

«Tanrım, sana ne yapıyorlar böyle?»

«Kırık bir yumurtayı yapıştırmaya çalışıyorlar...» Johnny işi şakaya vuran sözlerle anlatırken Sarah'nın ağladığını farkettiler.

«Böyle konuşma, Johnny, lütfen böyle sözler söyleme.»

«Bağışla. Yalnızca... işi şakaya vuruyordum.» Gerçekten de böyle miydi? Gerçekten de güle güle anlatabi' <ceği bir şey miydi, yoksa **Beni görmeye geldiğin için sağol, işte bak böyle doğrular beni,** demenin başka bir anlatımı mıydı?

«Şakaya vurabiliyor musun?» Sarah bir kağıt mendil çıkarmış gözlerini siliyordu.

«Öyle her zaman değil. Galiba seni yine karşımda görünce... savunma duvarlarını yükselttim.»

«Seni buradan çıkaracaklar mı?»

«Eninde sonunda çıkaracaklar tabii. Eskiden kızilderililere tütsak düştüğünde de böyle yaparlarmış. Kabiledeki tüm savaşçılar birer kez baltalarını fırlattıktan sonra eğer hâlâ sağ kalmışsan, özgürmüşsün.»

«Bu yaza?»

«Yok, pek sanmıyorum.»

«Böyle olduğuna çok üzgünüm,» dedi Sarah. «Hep neden oldu diye düşünüyorum... ya da farklı olabilir miydi diye... ve uykularım kaçıyor. Eğer o bozuk sosisli sandviçi yemeseydim, eğer sen o gece orada kalsaydın...» Sarah başını sallayıp kırmızı gözlerle Johnny'e baktı. «Bazen insan yazgısını değiştiremiyor galiba.»

Johnny gülümsedi. «Çift sıfır. Paralar kasaya kalır. Hey, anımsadın mı? Şans Tekerini nasıl kurutmuştum?»

«Evet. Beş yüz dolardan fazla kazanmıştın.»

Johnny gülümsemeyi sürdürerek Sarah'ya baktı, ama artık gülücüğü donmuş gibiydi. «Sana komik bir şey söyleyim mi? Doktorların dediğine göre sağ kalma nedenlerimden biri küçükken geçirmiş olduğum bir beyin zedelenmesiymiş. Ama ben böyle bir şey anımsamıyorum. Annem ve babam da anımsamıyor. Ama ne zaman bunu düşünsem aklıma o Şans Tekerinin görüntüsü geliyor... bir de yanmış lastik kokusu gibi bir şey.»

Sarah, «Belki bir otomobil kazası filan...» dedi kararsızca.

«Hayır sanmıyorum. Ama sanki o Şans Tekerini beni uyarmak için bir şeydi... ve ben de aldırmadım.»

Sarah yerinde biraz huzursuzca kıpırdandı. «Artık bunları düşünme, Johnny.»

Johnny omuzlarını silkti. «Belki de dört yıllık şansımın tümünü bir gecede kullandım. Ama bak bir, Sarah.» Johnny bacağını uzattığı puftan kaldırıp dikkatle doksan derece büktü, sonra yeniden uzattı. «Belki de gerçekten kırık yumurtayı biraraya getirecekler. Uyandığım zaman bunu yapamıyordum, bacaklarımı şimdiki gibi de uzatamıyordum.»

Sarah, «Ve, düşünebiliyorsun, Johnny,» dedi. «Konuşabiliyorsun. Hepimiz senin... ne bileyim...» «Anlıyorum, şalgam Johnny olarak kalacağımı sanıyordunuz.» Aralarında yine rahatsız edici bir suskunluk doğdu.

Johnny zoraki bir canlılıkla sessizliği bozdu. «Eee, senden ne haber?»

«... Evlendim. Biliyordun herhalde.»

«Babam söylemişti.»

Sarah, «Çok tatlı bir adam,» dedi. Sonra birden patlar gibi boşandı. «Bekleyemedim, Johnny. Buna gerçekten üzgünüm. Doktorlar komadan hiç çıkamayacağını söylediler. Ama bu sonucu bilseydim bile...» Yüzünde bir savunma ifadesi belirdi. «Bilseydim bile, sanırım yine bekleyemezdim, Johnny. Dört buçuk yıl oldukça uzun bir zaman.»

Johnny, «Evet, gerçekten öyle,» dedi. «Bayağı uzun bir zaman. Sana inanamayacağın bir şey söyleyim mi? Bana tam dört yılın dergilerini getirmelerini istedim, kimin ne olduğunu, kimin öldüğünü öğrenmek için. Truman, Janis Joplin, Jimi Hendrix, sonra Bonanza'daki Dan Blocker. Tabii bir de sen ve ben. Biz de geçip gittik.»

Sarah, «Öyle üzülüyorum ki,» dedi fısıldar gibi. «Çok suçlu hissediyorum. Ama kocamı seviyorum, Johnny. Hem de çok.»

«Çok iyi, önemli olan da bu zaten.»

«Adı Walter Hazzlet, şu sıra bir...»

Johnny, «Çocuğundan s'öz etmeni yeğlerim,» dedi. «Alınmazsın değil mi?»

Sarah, «Şeftali gibi bir oğlan,» dedi gülerken. «Yedi aylık şimdi. Adı Dennis ama biz ona Denny diyoruz.»

«Bir gün gelirken onu da getirirsen sevinirim.»

«Tabii,» dedi Satâh, her ikisi de yalancılıktan güldüler, böyle bir şeyin olmayacağını bilerek. «Johnny, istediğin bir şey var mı?»

Yalnızca seni yavrurum. Bir de kaçırdığım dört buçuk yıl.

«Yoo,» dedi Johnny. «Hâjâ öğretmen misin?»

«Bir süre için hâlâ öğretmenim.»

«Hâlâ o pis kokaini çekiyor musun?»

«Aman, Johnny, hiç değişmemişsin. Hâlâ takılmadan duramıyorsun.»

«Takılmadan duramam,» dedi Johnny. Yeni bir sessizlik çöktü aralarına.

«Yine gelebilir miyim seni görmeye?»

«Tabii,» dedi Johnny. «Çok iyi olur, Sarah.» Johnny görüşmelerinin böyle bitmesini istemedi; ne Sarah'yı, ne de kendim incitecek bir şey olmadan, içinden gelen bir şeyler söylemek istiyordu.

«Sarah,» dedi. «En doğrusunu yaptın.»

«Öyle mi dersin?» Sarah gülümsemeye çalıştı, ama dudaklarının ucu titriyordu. «Bilmiyorum. Bütün bu olanlar öyle acımasız geliyor ki... elimde değil, her şey öyle yanlış oldu ki... Kocamı ve bebeğimi seviyorum, Walt bir gün Bangor'un en güzel evinde oturacağımızı söylediğinde ona inanıyorum. Bir gün Temsilciler Meclisine gireceğini söylüyor, buna da inanıyorum. Bir gün Maine'dan birinin başkan seçileceğini söylüyor, neredeyse buna bile inanıyorum. Sonra gelip sana bakıyorum ve çelimsiz bacaklarını...» Yeniden ağlamaya başlıyordu. «Sanki üzerinden bir silindir geçmiş gibi., bu denli zayıflamış olman...»

«Dur, Sarah, yapma.»

«Senin bu denli zayıflamış olman bana öyle haksız ve acımasız geliyor ki, **nefret ediyorum, nefret ediyorum**, çünkü böyle olmamalıydı, bunların hiçbiri olmamalıydı!»

«Bazen olmaması gereken şeyler oluyor işte,» dedi Johnny. «Dünyanın durumu bu. Bazen elinde ne kalmışsa onunla yetinmek zorunda kalıyorsun işte. Sen mutlu olmana bak, Sarah. Beni görmek istersen de, hiç düşünme hemen gel. Gelirken oyun kâğıtlarını da getir ama.»

«Getiririm,» dedi Sarah. «Ağladığım için üzgünüm. Seni pek neşelendiremedim, değil mi?»

«Önemli değil,» dedi Johnny ve güldü. «Şu kokaini bıraksan iyi olacak, yavrum. Burnun kopar yoksa.»

Sarah güler gibi oldu. «Hep aynı Johnny,» dedi. Birden eğilip Johnny'yi ağzından öptü. «Haydi, Johnny, n'olur çabuk iyileş.»

Sarah geri çekilirken Johnny dalgın dalgın yüzüne bakıyordu.

«Bir şey mi var, Johnny»

«Orada bırakmadın ki,» dedi Johnny. «Kesinlikle orada bırakmadın.»

«Neyi bırakmadım orada?» Sarah'nın kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı.

«Alyansını Montreal'da bırakmadın.»

Johnny elini başına götürmüş sağ gözünün üstünde bir yeri ovuşturuyordu. Kolunun gölgesi yüzüne düşünce sanki bir yanı aydınlık, bir yanı karanlık gibi oldu ve Sarah'nın aklına hemen HalloWeen maskesi geldi ve ürperdi. Walt'la balayı için Montreal'a gitmişlerdi, evet ama Johnny nereden biliyordu bunu? Herb söylemiş olabilir. Başka bir şey olamaz tabii. Ama otel odasında alyansını yitirdiğini yalnız Walt'la kendisi biliyordu. Evlerine dönmeden hemen yeni bir tane aldıkları için başka bilen yoktu. Annesine bile söylemeye utanmıştı.

«Nasıl...»

Johnny'nin gergin yüzü birden gevşedi ve gülümsedi. Alnını tutan eli inerek öbür eliyle buluştu.

«Eline uymuyordu,» dedi Johnny. «Bavul yerleştireliyordun, anımsadın mı, Sarah? Walt bir şey almak için dışarı çıkmıştı. Ne alacaktı bakayım... ne alacaktı... bilmiyorum. Ölü bölgede galiba.»

«Turistik şeyler satan bir dükkâna gidip bir sürü saçma sapan şeyler almıştı. Ama Johnny, yüzüğümü yitirdiğimi nasıl...»

«Bavul yerleştireliyordun. Yüzük eline uymuyordu, çok büyüktü. Döndüğünde yaptıracaktın. Ama o arada geçici olarak...» Johnny'nin yüzü yine gerildi, sonra gevşedi ve gülümsedi. «Tuvalet kağıdıyla sıkıştırmıştın!»

Sarah artık bayağı korkmaya başlamıştı. Sanki midesinde buz gibi bir su birikintisi dalgalanmaktaydı. Hipnotize olmuş gibi elini boğazına goturup Johnny'e bakıyordu. **O gece Şans Tekerinde de yüzü böyle olmuştu. Ne oluyor sana, Johnny? Sen nesin?** Gözlerinin mavisi menekşe olmuş, çok uzaklara bakıyor gibiydi. Sarah kaçıp gitmek istedi. Odanın içi de kararıyor gibiydi.

«Parmağından kayıp çıktı,» dedi Johnny. «Bavulun yan ceplerine Walt'ın traş takımlarını yerleştireliyordun, o sırada kayıp çıktı. Düşürdüğünü çok sonra farkedip odanın içinde sandın.» Kulak tırmalayan bir sesle kahkaha atmaya başladı, sesi buz gibiydi. «Ne aramıştınız ama! Her ikiniz de odanın altını üstüne getirdiniz. Ama bavulun içinde duruyordu yüzük. Hâlâ da o bavulun yan cebinde duruyor, Sarah. Eve gidince tavanarasına çık bak.»

Dışarda, koridorda birisi elindeki bardağı yere düşürdü ve yere çarpma sesini bir sövgü izledi. Johnny sesin geldiği yöne doğru başını döndürdü, gözlerindeki boşluk geçmişti. Yeniden Sarah'ya baktığında onun gözlerinin büyümüş, yüzünün korku ve endişeyle kasılmış olduğunu gördü.

«Ne oldu? Sarah, kötü bir şey mi söyledim?»

«Nasıl bildin?» Sarah'nın sesi hırıltı gibi çıktı. «Bütün bunları nasıl bilebilirsin?» ,,
«Bilmiyorum,» dedi Johnny. «Sarah, başla, eğer kötü...»
«Johnny, gitmem gerek, Denny'i bakıcı kadına bırakmıştım.»
«Peki, Sarah, seni ürküttüğüm için üzgünüm.»
«Alyansıma ne olduğunu nasıl bildin, Johnny?»
Çaresizlik içinde başını salladı.

***

Daha birinci koridora varamadân Sarah'nın midesi bir tuhaf olmaya başladı. Kendini güçlükle tuvalete atıp hemen kustu.

Sonra sifonu çekip gözlerini yumdu ve bir süre bekledi. Gülecek gibi olmuştu. Ne tuhaf, diye düşündü, Johnny'i son gördüğümde de küsmüştüm. Kapalı gözlerinin içinde karanlık dünya dönüyordu sanki. Tıpkı Şans Tekerı gibi.

***

Sarah, Denny'i bakıcı kadının evinde bırakmıştı. Bu nedenle eve geldiğinde odalar bomboş ve sessizdi. Dar merdivenlerden tırmanıp tavanarasına çıktı. Bavullar bir köşede toplanmıştı, bazılarının üstünde hâlâ Montreal pulları duruyordu. Üç taneydi. Birincisini açtı ve yan ceplerini yokladı. Bir şey yoktu. İkinci ve üçüncüyü de açıp yokladı, bir şey bulamadı.

Derin bir soluk aldı. Saçma bir iş yaptığını sanıyordu; hem düş kırıklığına uğramış, henı de rahatlamış gibiydi. Yüzük yoktu, üzgünüm Johnny. Ama pek de üzgün değilim. Eğer bulsaydım korkardım herhalde.

Sarah tam bavulları yerine yerleştireceği sırada içinden bir ses duydu. **Baştan savma aradın değil mi? Aslında aradığın şeyi bulmak istemiyordun, değil mi, Sarah?**

Evet. Evet, gerçekten bir şey bulmak istemiyordu orada. Eğer içinden gelen ses, bavulları yeniden arayacağını sanmıyorsa, aklından zoru vardı. Zaten Denny'i almak için on beş dakika gecikmiş, Walt da akşam yemeğine iş ortaklarından birini getiriyordu. Uganda'daki barış gönüllüsü arkadaşına mektup yazması da gerekti. Daha odalar temizlenecek, saçını yapacak, Denny'i yıkayacaktı. Toz duman içindeki tavanarasında durmaktansa yapacağı dünya kadar iş vardı.

, Ama üç bavulu da yeniden açıp bu kez yan cepleri büyük bir dikkatle gözden geçirdi. Bir tanesinin içinde parmağı köşeye sıkışmış olan alyansı buldu. Çıplak ampulün ışığı altında tutup baktı. Walt'ın bu yüzüğü parmağına geçirişi daha dün gibi akımdaydı. WALTER VE SARAH HAZLETT - 9 TEMMUZ, 1972.

Sarah uzun süre yüzüğüne bakakaldı.

Sonra bavulları yerine koyup aşağı indi. Üstündeki giysi toz içinde kalmıştı. Onu çıkarıp bir pantolon, gömlek giydi ve oğlunu almaya gitti.

***

Sarah mutfaktaki işini bitirip temizlik yaparken, Denny salonda kendi kendine oynuyordu. Tuvaleti temizlerken aklı hâlâ yülükteydi. Johnny bilmişti. Bu bilgiyi ne zaman edindiğiniyse Sarah kesin olarak söyleyebilirdi: Ayrılmak üzere onu öptüğü anda.

Johnny'yı düşünürken kendini garip bir biçimde güçsüz hissetti. Onun çarpık gülümsemesi hemen hemen aynıydı ama bedeni nasıl da değişmişti. Çelimsiz gövdesine, cansız saçlarına bakınca içinden kalkıp onu öpmek gelmişti.

«Kendine gel,» diye yüksek sesle söylendi. Banyo aynasında baktığı yüzü yabancı gibi görünüyordu. Kızarmış ve terli bir yüz... ama oldukça da çekici.

Eli birdenbire pantolon cebinde duran yüzüğe gitti ve daha ne yaptığının farkına varmadan, çıkarıp tuvaletin temiz mavimsi çukuru içine attı. Tertemiz tuvalet çukuru. Neme lazım, bakarsın gelen

konuklardan birinin eşi yemek sırasında bir ara tuvalete gitmek isteyebilir. Kirli bir tuvalet görüp de rahatsız olur, sonra Walt'ın iş yaşamını etkileyebilir. Kimbilir? Zaten kim ne biliyor ki bu dünyada?

Bir süre deliğin içindeki yüzüğe baktıktan sonra sifonu çekti. Artık alyans yoktu.

İçi boşalmış gibi oldu ve küvetin kenarına oturdu. Bir daha Johnny'i görmeye gitmeyecekti. Gittiği de iyi< olmamıştı. Altüst etmişti kendini. Bu gece Walt'ın konukları geliyordu, şampanya açacaklardı. Çok pahalıya gelen bir rosto pişirmişti, işte düşünmesi gereken şeyler bunlardı. Walt'ı ve Denny'i ne çok sevdiğini düşünmesi gerekirdi. Bu kaçık dünyada bir kez bir seçim yaptı mı, sonuna dek onunla yaşamayı bilmeliydi insan. Artık

Johnny'i ve onun çarpık, sevimli gülüşünü düşünmemesi gerekirdi.

O gece yemek toplantısı çok başarılı geçti.

10

Doktor, Vera Smith'in tansiyonu için bir ilaç verdi. Bu ilaç tansiyonunu düşürmeye yetmediği gibi onun daha güçsüz ve hasta olmasına yol açtı. En küçük bir hareket yaptıktan sonra soluk soluğa oturup dinlenmek zorunda kalıyordu. Johnny ısrar etmese, hapların tümünü pencereden fırlatıp atmıştı' Sile.

Doktor başka bir ilaç denedi ama o da öyle bir çarpıntı yaptı ki, hemen bırakmak zorunda kaldı.

«Daha 'sınama yanılma' sürecindeyiz, Vera,» dedi doktor. «Ama eninde sonunda seni iyileştireceğiz, merak ötmeye.»

Vera, «Merak etmiyorum,» dedi. «Tanrıya inancım tamdır.»

«Tabii, tabii öyle olması da gerek zaten.»

Haziran sonu geldiğinde doktor hydrodiurol ve aldomet adında iki ilaç üzerinde karar kılmıştı. Bu ilaçlar pahalı ve tatsız şeylerdi. On beş dakikada bir helaya gitmesini gerektiriyordu. Doktor Vera'ya artık tansiyonunun normale indiğini söylemişti anria o buna inanmıyordu. Doktorlar ne bilirlerdi ki zaten? Bak Johnny'i kese biçer ne hale getirmişlerdi. Üç ameliyat yapmışlar, her yanı dikişler içinde kalmıştı ama hâlâ koltuk değnekleri olmadan yürüyemiyordu. Eğer tansiyonu düşseyse, neden hâlâ öyle kötü hissediyordu kendini?

, Johnny, «Bu ilaçlara alışman için biraz süre gerek, anne,» dedi. Temmuzun ilk haftasıydı, annesiyle babası haftasonu ziyaretine gelmişlerdi. Johnny tedaviden yeni çıkmış, her bir elinde tuttuğu kurşun toplarla kas çalıştırması yapıyordu. Ağırılık bulunan ellerini kaldırıp indirdikçe dirseklerinde ve kollarının önündeki yara izleri kızarıp şişiyordu.

Herb, «Vera...» diye söze karışmak istedi.

Ama karısı hemen savunuya geçti. «Başlama yine Vera diye. Bu **saçmalaktır!** İstersen istediğin şey verilir, demez mi İncil? Ne benim o pis ilaçları almama, ne de oğlumun bu işkenceyi çekmesine gerek var. Yanlış işte, hiçbir işe yaramıyor, üstelik de **günahdır!**»

Johnny elindeki kurşun topları yatağın üstüne bıraktı. Kol kasları titriyor, kendini yorgun ve hasta hissediyordu. Annesine birden müthiş öfkelenmişti. «Tanrı ancak kendine yardım etmek isteyenlere yardım eder,» dedi. «Senin Hıristiyan Tanrısıyla hiçbir ilişkin yok, anne. Senin istediğin Tanrı, masallardaki cinler gibi şişenin içinden çıkıp senden dilek tutmanı isteyecek olandır.»

«Johnny!»

«Gerçek bu.»

«O doktorlar soktu bunları aklına değil mi? Bu kaçık fikirleri!» Vera'nın dudakları titriyordu; gözleri irileşmişti ama kuruydu. «Seni komadan Tanrı çıkardı, Johnny, iradesini yerine getiresin diye. Öbürleri, tümü birden...»

«Beni ayağa kaldırmaya uğraşıyorlar, Tanrının iradesini ömrümün sonuna dek tekerlekli iskemleden yerine getirmeyim diye.»

Herb, «N'olur, tartışmaya girmeyelim,» dedi. «Aile içinde böyle şeyler olmamalı.» Herb'in söyleyeceği hiçbir şey başlamak üzere olan atışmayı durduramazdı.

Vera, «Eğer Tanrıya güvenirsen, Johnny...» diye başladı Herb'i duymazlıktan gelerek.

«Artık hiçbir şeye güvenim kalmadı.»

«Senden bunu işittiğime çok üzüldüm,» dedi annesi. Sesi soğumuştur. «Şeytanın her yerde adamları var. Seni yazından saptırmaya çalışacaklar. Gördüğüm kadarıyla fena çalışmamışlar doğrusu.»

«Her şeyi tanrısal boyutlara çıkarmasan olmaz, değil mi? Sana ne olup bittiğini anlatayım, anne. Salakça bir kaza oldu, iki genç yarış yapıyordu, ben de aralarında söğüş oldum. **Ne istiyorum**, biliyor

musun, anne? Buradan çıkıp gitmek istiyorum. Tüm istediğim bu işte.»

«Ben gidiyorum.» Vera ayağa kalktı. Yüzü renksiz ve asıktı. «Senin için dua edeceğim, Johnny.»

Johnny annesinin mutsuz, çaresiz ve düş kırıklığı dolu görünüşüne baktı. Öfkesi geçmişti artık. Annesinde boşaltmıştı. «İlacını almaya devam et!» dedi.

«Dilerim gerçek yolu görmeye başlarsın.»

Vera taş gibi bir yüzle odadan çıktı.

Johnny ne yapacağını bilemeden babasına baktı.

Herb, «John, keşke böyle davranmasaydın,» dedi.

«Çok yorgunum. Böyle olunca doğru dürüst düşünüp kendimi tutamıyorum.»

«Anlıyorum,» dedi Herb. Bir şey daha söyleyecek gibi olduysa da vazgeçti.

«Hâlâ California'daki o uçan daire sempozyumu mu her neyse, oraya gitmeyi düşünüyor mu?»

«Evet. Ama fikir değiştirebilir. Bir gün sonra bile ne yapacağını kestiremezsin. Hem zaten daha bir ay var.»

«Bir şeyler yapman gerek.»

«Öyle mi? Ne? Onu bir yere mi kapatayım? Akıl hastanesine mi teslim edeyim?»

Johnny umutsuzca başını salladı. «Bilemiyorum. Ama bu saydıkların hiç sözkonusu olamazmış gibi davranmayı bırakıp da ciddi olarak düşünmeye başlasan iyi olur. Bayağı hasta. Bunu görmem gerek.»

Herb ansızın yüksek sesle konuştu. «Senin kazana dek hiçbir şeyi yo...»

Johnny tokat yemiş gibi irkildi.

«Kusura bakma, Johnny, öyle demek istemedim.»

«Tamam, baba.»

«Gerçekten öyle demek istemedim.» Herb'in yüzünden çok üzüldüğü belliydi. «Annenin peşinden gitsem iyi olacak. Koridorda önüne gelene risale saçıyordur.»

«Oldu, baba.»

Herb, Johnny'nin yanağını öptü. «Johnny bugün olanları unut ve iyileşmene bak. Annenin de, benim de seni nasıl sevdiğimizi bilirsin. Bizi anlamaya çalış.»

«Hiç merak etme, baba.»

Herb gittikten sonra Johnny ayağa kalkıp koltukla yatak arasındaki üç adımlık yerde yürümeye çalıştı. Yapabiliyordu. Büyük bir şey sayılmazdı ama ne de olsa başlangıçtı. Annesine öyle çıkışmış olmamayı aslında babasından da çok isterdi. İsterdi, çünkü içinde bir sezgi, annesinin kesinlikle çok yaşamayacağını söylüyordu.

***

Vera ilaçlarını bıraktı. Herb'in ısrarları, bağırıp çağırması da bir işe yaramadı. Vera'nın sürekli mektuplaştığı bağınazlar da onu destekliyorlardı. İçlerinden biri doktorların Tanrıyla boy ölçüşmeye kalktığını, Tanrının yerini almak için uğraştıklarını yazmıştı. Kanseri de onların yüzünden ortaya çıkmıştı zaten.

Herb, Johnny'e telefon edip durumu anlattı. Ertesi gün Johnny annesini arayıp özür diledi ve ilaçlarını almasını rica etti. Vera oğlunun özürünü kabul etti ama ilaçları almaya yanaşmadı. Eğer Tanrı dünyada kalmasını istiyorsa, nasıl olsa kalırdı. Eğer dünyadan ayrılmasını istemişse, günde bir fiçi dolusu ilaç alsa yine bir işe yaramazdı.

«Anne,» dedi Johnny. «Bir doktorun çıkıp senin ömrünü uzatabilecek ilacı bulması da Tanrının buyruğu değil mi? Neden bunu düşünmüyorsun?»

Şehirlerarası telefon görüşmesi, dinsel konuların tartışılacağı ortam değildi. Annesi telefonu kapadı.

Ertesi gün Marie Michaud, Johnny'nin odasına geldi, başını yatağın üzerine koyup ağlamaya başladı.

Johnny, «Sakin ol, sakin ol,» dedi şaşırıp telaşlanarak, «Ne oldu? Neden ağlıyorsun?»

«Oğlum,» dedi Marie, ağlamaya devam ederek. «Oğlum Mark. Gözünü ameliyat ettiler ve dediğiniz gibi oldu. Şimdi çok iyi. Sakat gözüyle bundan sonra yine görebilecek. Tanrıya şükür.»

Marie, Johnny'e sarıldı, Johnny de gücü yettiğince karşılık verdi. Kadının ılık gözyaşları yanağına değince Johnny bu işin o denli de kötü bir şey olmadığını düşündü. Belki de bazı şeylerin söylenmesi, sezilmesi ve yitik şeylerin ortaya çıkarılması gerekiyordu. Gerçi Johnny'nin Tanrı için düşündükleri biraz belirsiz ve belki de pek öyle ağza alınacak gibi değildi, ama kimbilir belki de gerçekten Tanrı onun aracılığıyla bir şeyler gösteriyordu. Marie'ye çok sevindiğini söyledi ve ameliyatı yapanın kendisi olmadığını unutmamasını istedi. Az sonra Marie odadan çıkıp Johnny'i düşünceleriyle baş başa bıraktı.

***

Ağustos başlarında Dave Pelsen, Johnny'i görmeye geldi. Lise müdür yardımcısı ufak tefek, kalın gözlüklü ve spor giyinmesini seven bir adamdı. Johnny kendisini görmeye gelen eski tanışları arasında en az değişenin Pelsen olduğuna karar verdi.

«Nasılsın bakalım, Johnny? Gerçekten nasıl hissediyorsun kendini?» diye sordu Dave bir süre sonra.

Johnny, «O denli kötü değil,» dedi. «Yakın mesafeleri tek başıma yürüyebiliyorum. Havuzda beş altı kulaç yüzebiliyorum. Arada sırada baş ağrılarım oluyor, bayağı kötü ağrılar. Doktorlar bunun daha bir süre devam edeceğini söylüyorlar. Belki de ömrümün sonuna dek.»

«Kişisel bir soru sorabilir miyim?»

«Eğer hâlâ kuşumu kaldırabiliyor muyum, diye sormayı düşünüyorsan,» dedi Johnny gülerek. «Yanıtı olumlu.»

«Buna sevindim, ama asıl öğrenmek istediğim şey para konusu. Bütün bunları ödeyebiliyor musun?»

Johnny hayır anlamında başını salladı. «Beş yıldan bu yana hastanedeyim. Ödeyebilmek için Rockefeller filan olmak gerek. Annemle babam beni şu devlet yardımı fonlarından birine sokmuşlar. Felaket yardımı ya da ona benzer bir şey galiba.»

David ne olduğunu anladı. «Olağanüstü Felaket Yardımı. Tahmin etmiştim. Ama nasıl oldu da seni devlet hastanesine göndermediler, Johnny? Burası para çukurudur.»

«Dr. Weizak ve Dr. Brown sayesinde. Aslında bugünkü durumumu da onlara borçluyum. Dr. Weizak'ın dediğine göre kobay olmuşum. Bu koma hastasını bitkileşmeden ne kadar süre tutabiliriz, diye öğrenmek istemişler. Komada olduğum son iki yıl fizik tedavi uygulanmış. Sürekli vitamin iğneleri vurulmuş. Popom hâlâ çiçek bozuğu gibi. Komadan çıkmamı bekledikleri için filan da değil bu yaptıkları. Daha işin başından beri umutsuz olaymışım. Dr. Weizak ve Brown umutsuz durumdaki hastaları yaşatma çabalarına gelen eleştirileri yanıtlamak için benimle uğraşmışlar. Yani eğer devlet hastanesinde olaydım, beni kullanamayacaklardı, onun için de burda tutmuşlar. Ama benimle işleri bittiği anda devlet hastanesine gönderileceğim herhalde.»

Dave, «Orada da görebileceğin en iyi bakım, sırtın yara olmasın diye altı saatte bir yatağında çevrilmek olurdu,» dedi.

Johnny, «Ama bir ameliyat daha olacaksın deseler, aklımı kaçırırım herhalde,» dedi. «Bundan sonra hep sekerek yürüyeceğim ve artık başımı sola çeviremeyeceğim.»

«Ne zaman bırakıyorlar seni?»

«Üç haftaya kadar. Tanrı izin verirse.»

«Sonra ne yapacaksın?»

Johnny omuzlarını silkti. «Sanırım eve dönerim. Pownal'a. Annem bir süre için California'ya gidiyor... dinsel bir iş için. Bu arada babamla birlikte oturup birbirimizi daha iyi tanımaya çalışırız. New York'taki büyük yayınevlerinden birinin temsilcisi başımdan geçenleri yazmamı öneriyor. Ben de şöyle kısa bir şey yazayım diyorum. Kimbilir belki kitap bir miktar satış sağlayabilir. Bu işten birkaç kuruş çıkarsa bayağı iyi olur, durum kötü çünkü.»

«Başka yayın organlarından ilgilenen oldu mu?»

«**Bangor Daiy. News** gazetesinden o adam var, bir de hani şu gazetede makaleyi yazan...»

«Bright mı? İyidir o.»

«Buradan çıktuktan sonra Pownal'a gelip beni bulmak istiyor. Şöyle doğru dürüst bir dizi yazmak için. İyi bir çocuk ama şimdilik uzak duruyorum. O işten para çıkacak gibi görünmüyor. Doğrusunu istersen şu anda aradığım tek şey para. İki yüz dolar versinler. 'Peygamberlik' bile yapabilirim. Babamların tüm birikmiş parası tükendi. Adam tam emekli olup rahat edeceği sırada eve ikinci ipoteği koydurmak zorunda kaldı.»

«Öğretmenliğe dönmeyi hiç düşündün mü?»

Johnny başını kaldırıp baktı. «Bu bir öneri mi?»

«Ciğer salatası değil herhalde.»

Johnny, «Sağol,» dedi. «Ama eylüle dek hazır olamam, Dave.»

«Eylül sözkonusu değil, zaten. Sarah'nın arkadaşı Anne Strafford'u anımsarsın, işte o artık Anne Beatty oldu ve aralık ayında doğum yapacak. Bu yüzden biz de ikinci dönem için bir İngilizce öğretmeni arıyoruz. Ders programı yüklü değil. Günde dört saat, iki boş ders.»

«Gerçek bir öneri mi bu, Dave?»

«Evet.»

«Çok nazıksın, Dave,» dedi Johnny sesi kısılarak.

«Bırak şimdi bunları,» dedi Dave. «Sen de bayağı iyi öğretmendir.»

«Birkaç hafta düşünebilir miyim?»

Daved, «Ekime dek düşünebilirsin,» dedi. «Bu arada kitap işinle de uğraşacak zamanın olur. Eğer gerçekleşirse.»

Johnny başını salladı.

Dave, «Sonra, Pownal'da uzun süre kalmak istemeyebilirsin,» dedi. «Biraz rahatsız olabilirsin...»

Johnny bir şey diyecek gibi oldu, sonra yutkundu.

Fazla uzun sürmeyecek, Dave. Annem beynini dağıtmak üzere. Bunun için de tabanca filan kullanacak değil. Önce felç gelecek. Eğer babam ve ben ilaçlarını almaya razı edemezsek Noel'e kalmadan ölecek. Bunun nedenlerinden biri de benim. Yüi?de kaç payım olduğunu bilmiyorum. Bilmek istediğimi de hiç sanmıyorum.

Bunlar; diyecekken yutkundu ve «Sen de biliyorsun, demek?» dğdi.

David omuz silkti. «Sarah'dan duyduğuma göre annenın bazı sorunları varmış. Nasıl olsa iyileşir o, Johnny. Sen bu arada işi düşün.»

«Düşüneceğim. Aslında şimdiden sana titrek bir evet diyebilirim. Yeniden ders vermek iyi olacak. Normale dönmek demek bu.»

Dave, «Anlaştık,» dedi.

Dave ayrıldıktan sonra Johnny yatağına uzanıp pencereden dışarı baktı bir süre. Çok yorgundu. **Normale dönmek.** Her nedense bunun gerçekten olabileceğini hiç sanmıyordu.

Baş ağrılarından birinin başlamakta olduğunu hissetti.

***

Johnny Smith'in komadan çıkarken yeni bir özelliğe sahip olması, hastaneden taburcu olmadan bir hafta önce gazetelere geçti. Haber birinci sayfada David Bright'in imzasıyla çıkmıştı.

Fizik tedavi salonunda Johnny yerde yatmış, karnında altı kiloluk sağlık topuyla mekik hareketini yapmaya çalışıyordu. Terapist Eileen Magown başında dikilmiş, sayı tutuyordu. Johnny'nin bu hareketi on kez yapması gerekliydi ama sekizincide duraklamış, soluk soluğa çabalamaktaydı. Ter içinde kalmıştı.

Eileen kısa boylu, sıırım gibi bir kadındı. Gür kızıl saçları ve koyu yeşil gözleri vardı. Tam bir asker gibi verdiği buyruklarla düne dek bastonsuz yürüyemeyen, bir bardak su tutmasını beceremeyen Johnny'yi ayağa kaldırmış, türlü jimnastik hareketleri yapmasını sağlamış, havuzun çevresini elli iki saniyede yüzebilecek duruma getirmişti. Eileen evlenmemişti ve büyük bir evde dört kedisiyle birlikte kalıyordu. Hastasından gelecek «yapamam» sözcüğüne hiç kulak aşmazdı.

Johnny sırtüstü çöktü. «Yapamıyorum. Daha fazla çıkmıyor, Eileen.»

«Kalk! Kalk!» diye bağırdı Eileen, sevimli bir sadistlikle. «Kalk haydi! Üç kez daha yaptıktan sonra bir coca-cola içebilirsin.»

«İki kez daha yaparım.»

«Üç yapmazsan benden çekeceğin var.»

«Urrrrrrrrgrah!» diye inleyerek Johnny sekizinci kez kalktı. Yeniden sırtüstü yatıp doğrulmaya uğraştı.

Eileen, «Çok iyi!» dedi. «Bir daha bir daha.»

«OOORRRRRRUNÇ!» diye çığlık atarak Johnny onuncuyu tamamladı. Kendini sırtüstü bırakıp sağlık topunu bir yana attı. «Her yanımı paraladım, mutlu musun? Tüm bağırsaklarım filan içimde yüzüyor. Seni mahkemeye vereceğim, canavar kadın.»

Eileen kalkması için ona elini uzatarak, «Bebek gibisin,» dedi. «Bundan sonraki hareketin yanında, bu yaptığın çocuk oyunu kalır.»

Johnny, «Boşversene,» dedi. «Bundan sonra yapacağım tek şey havuza girip...»

Johnny, yüzünde bir şaşkınlık bulutu dolaşarak Eileen'e baktı. Kadının elini neredeyse acıtacak denli sıktı.

«Johnny? Ne oldu?»

«Tanrım,» dedi Johnny hafifçe.

«Johnny?»

Eli hâlâ elinde kadının yüzüne bakıyordu. Garip bakışı Eileen'i ürkütmüştü. Johnny hakkında konuşulanları duymamış değildi ama kendi İskoç kafasına çok ters düştüğü için üzerinde hiç durmamıştı. Daha doktorlar bile tehlikeli bir ameliyat için yüzde yüz emin olmadıkları halde, Marie Michaud'un oğlu hakkında doğru bir kehanet yaptığı söyleniyordu. Başka bir söylenti de Dr. Weizak'ın ölü sandığı annesinin Batı Kıyısında bir yerde yaşadığı hakkındaydı. Eileen için bu söylenenlerin tümü palavra, ancak romantik hemşirelerin inanacağı türden masallardı. Ama şu anda Johnny'nin kendisine bakışı onu korkutmuştu. Gözleriyle içine işliyormuş gibiydi.

«Johnny, iyi misin?» Fizik tedavi salonunda yalnız ikisi vardı.

«Çabük,» dedi Johnny. «Hemen... hâlâ zaman var. Ancak yetişirsin.»

«Ne diyorsun, sen?»

Johnny kendine gelir gibi oldu. Kadının elini bıraktı... Öyle sıkılmıştı ki, elin üzerinde beyaz izler kalmıştı.

«Çabuk itfaiyeye haber ver,» dedi. «Ocağı kapatmayı unutmuşsun. Perdelerin alev alıyor.»

«Ne?...»

«Ocağın ateşinden bulaşık bezin alev aldı, o da perdeyi tutuşturuyor,» dedi Johnny sabırsızca.

«Çabuk ol, telefon et. Evin yansın mı istiyorsun?»

«Johnny, nereden biliyorsun...»

«Bırak şimdi nereden bildiğimi,» dedi Johnny, kadının dirseğini kavrayarak. Onu sürükleyip kapıdan çıkardı. Johnny yorgunluktan sol bacağının üstünde fena halde sekiyordu. Yüzme havuzunun bulunduğu bölümden geçip hemşire odasına vardılar. İçerde iki hemşire kahve içiyor, bir tanesiye telefonda konuşuyordu.

Johnny, «Telefonu açıyor musun, yoksa bu işi ben mi yapayım?» diye sordu.

Eileen'in başı dönmeye başlamıştı. Her sabah yaptığı işleri aklından geçirdi. Kendine bir yumurta haşlamış, greyfurt yemiş, sonra da evden çıkmıştı. Ocağı kapatmış mıydı? Tabii kapatmıştı. Tam olarak nasıl kapattığını anımsamıyordu ama ne de olsa alışkanlıktı bu. Kapatmış olmalıydı...

«Johnny, dinle bak, nereden aklına geldi bilmiyorum, ama...»

«Peki, o zaman ben ararım.»

Hemşire odası cam duvarlarla kaplıydı. Hastalardan gelen çağrılar için bir dizi küçük kırmızı lamba vardı. Bunlardan üç tanesi yanmaktaydı. İki hemşire kahvelerini içerken, içkiyi fazla kaçırın bir doktoru çekiştiriyorlar, telefondakiyse bir güzellik uzmanıyla konuşuyordu.

Johnny, «Özür dilerim, telefon etmem gerek,» dedi.

Hemşire bir eliyle telefonun ağzını kapayıp, «Lobide bir jetonla telefon...»

Johnny, «Sağol,» deyip telefonu elinden aldı. Açık hatlardan birinin düğmesine basıp O'ı çevirdi. Meşgul sesi geliyordu. «Nesi var bunun?»

«Hey!» Telefonu elinden alınan hemşire bağırdı. «Sen ne yaptığını sanıyorsun? Ver onu bana!»

Johnny hastanede olduğunu anımsayıp önce 9'u çevirmek gerektiğini anladı. Sonra O'ı çevirdi.

Yanakları öfkeyle kızarmış olan hemşire telefona uzanıp yakaladı. Johnny kadını geri itti. Öfkesi daha da artan hemşire Eileen'e döndü. «Eileen, bu kaçık herife ne oluyor?» Diğer iki hemşire de kahvelerini bırakmışlar, ağızları açık Johnny'e bakıyorlardı.

«Santral. Santral, OldtoWn'da bir yangını bildirmek istiyorum, hangi numarayı aramam gerek?»

«Hey,» dedi hemşirelerden biri, «Kimin evi yanıyor?»

Eileen dikildiği yerde huzursuzca kıpırdanarak, «Benim evim olduğunu söylüyor,» dedi.

Telefonda konuşan hemşire, «Aman Tanrım, demek o adam.»

Johnny parmağıyla çağrı panelini gösterdi. Altı tane lamba birden yanıyordu. «Gidip baksanıza, ne istiyorlar diye.»

Bu sırada santral OldtoWn İtfaiyesini bağlamıştı.

«Adım John Smith, bir yangını bildirmek istiyorum. Adres.» Eileen'e baktı. «Adresin ne?»

Johnny bir an için Eileen'in yanıt vermeyeceğini sandı. Kadının ağzı kıpırdadı ama ses çıkmadı. Kahve içen hemşireler odanın bir köşesine büzülmüşler, ilkokul belasındaki iki kız çocuğu örneği fısıldaşıyorlardı. İkisinin de gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Telefonun öbür ucundaki ses, «Evet, efendim?» diye sordu.

Johnny, «Haydisene, Eileen,» dedi. «Kedilerin kebab mı olsun istiyorsun?»

Eileen, «624 Çenter Sokağı,» dedi isteksizce. «John' sen aklını kaçırmışsın.»

Johnny adresi telefonda yineledi. «Yangın mutfakta çıktı.»

«Sizin adınızı öğrenebilir miyim?»

«John Smith. Eastern Maine Hastanesinden arıyorum.»

«Bu bilgiyi nasıl edindiniz acaba?»

«Bakın bütün günü telefonda geçirmeyelim. Verdiğim bilgi doğrudur. Gidip söndürün lütfen.» Telefonu çarparak kapattı.

«... sonra Sam Weizak'ın annesi gerçekten...»

Hemşire konuşmasını kesip Johnny'ye baktı. Bir an hepsi birden kendisine bakıyormuş gibi geldi Johnny'ye ve etine batıyormuşçasına bu gözlerden rahatsız oldu.

«Eileen,» dedi.

«Ne istiyorsun?»

«Kapı komşun var mı?»

«Evet... bitişikte Burt ve Jannice oturuyor...»

«Evde midirler?»

«Jannice evde olmalı.»

«Neden onu aramıyorsun?»

Eileen onun ne demek istediğini anlayıp davrandı. Telefonu Johnny'nin elinden alıp numarayı çevirdi. Hemşireler çok heyecanlı bir televizyon programının çekimine yanlılıkla girmiş gibi olanları izliyorlardı.

«Alo? Jan? Ben Eileen. Mutfakta mısınız?.. Pencereden uzanıp benim eve bir bakar mısınız, her şey yolunda mı diye?.. Şey, burada bir arkadaşım diyor ki... Neyse, sen git bak da sonra söylerim, tamam mı?» Eileen'in yüzü kızarmıştı. «Bekliyorum.» Bir kez daha Johnny'ye bakıp, «Sen aklını kaçırmışsın, Johnny,» diye yineledi.

Herkese çok uzun gelen bir duraklama oldu. Sonra Eileen yeniden kulak kesildi. Uzun bir süre dinledikten sonra her zamankinden çok farklı bir sesle konuşmaya başladı. «Yok, yok, o iş tamam, Jan. Haber verildi. Hayır... Şu anda sana anlatamam... sonra, olur mu?» Johnny'ye baktı. «Evet, nasıl bilebilirim, değil mi? Tuhaf, ama açıklaması var. En azından açıklayabileceğimi sanıyorum. Hoşçakal.»

Eileen telefonu kapattı. Hemşireler büyük bir merakla, Johnny ise sonuçtan emin, ona bakıyorlardı.

Eileen, «Jan mutfak pencereden duman püskürdüğünü söylüyor,» dedi ve üç hemşire aynı anda iç çektiler. İrileşmiş ve suçlar gibi bakan gözleri yeniden Johnny'nin üstünde toplandı.

Eileen, «Eve gitsem iyi olacak,» dedi. Azarlayan, bağırıp çağıran şirret terapist gitmiş, yerini kaygı dolu ufak tefek bir kadın almıştı. «Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Johnny... Önce inanmadığım için bağışla beni, ama...» Ağlamaya başladı.

Hemşirelerden biri ona doğru davrandı ama Johnny daha öpce yanına varmıştı. Kolunu omzuna atıp onu koridora doğru götürdü.

Eileen, «Demek gerçekten de sen...» diye fısıldadı. «Söyledikleri gibi...»

«Haydi, evine git,» dedi Johnny. «Her şey yoluna girecek, eminim. Çok az bir hasarla biter bu iş. Hani şu duvarda asılı olan sinema afişin var ya, işte onu yitireceksin, ama başka zararın da olmayacak.»

«Peki, Johnny. Sağol. Tanrı senden razı olsun.» Eileen uzanıp Johnny'i yanağından öptü ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Johnny başını çevirdiğinde, cam duvarların arkasında hemşirelerin sıra olmuş, kendisini izlemekte olduklarını gördü. Birden onların bu duruşlarını telefon telleri üzerine dizilmiş kargaların tünemesine benzetti. Yerde parçalayacak, gagalayacak bir şey görüp de gözlerini ayırmadan bakan kargalara.

«Haydi bakalım, gidip sizi çağıran hastalara kulak verin biraz da,» diye azarlar gibi çıktı. Hemşireler irkildi. Johnny onları birazdan başlayacak dedikodularıyla baş başa bırakıp seke seke asansöre doğru yürüdü. Yorgun olduğu zamanlarda sekmesi artıyordu. Bacakları ve kalça eklemleri sızılar içindeydi Yatağı gözünde tütüyordu.

11

Sam Weizak, «Ne yapmayı düşünüyorsun?» diye sordu.

Johnny, «Bilmiyorum ki,» dedi. «Aşağıda kaç kişi var demiştin?»

«Sekiz kadar. Aralarında kamera ve ışıkçılarıyla gelmiş tele vizyoncular da var. Hastane müdürü sana çok bozuluyor Johnny. Bir numara çevirdiğini sanıyor.»

Johnny, «Bir kadının evi yanıp kül olacaktı diye mi?» dedi. «Herhalde yazacak haber bulamadılar pek.»

«Aslında hiç de öyle değil. Ford iki kararı veto etti. Filistin Kurtuluş Örgütü Tel Aviv’de bir lokantayı uçurdu. Bir polis köpeği havaalanında iki yüz kilo esrarın kokusunu alıp ortaya çıkardı.»

Johnny, «O halde burada ne işleri var?» diye sordu. Sam

gelip de lobide muhabirlerin toplandığı haberini verince, Johnny’nin aklına gelen ilk şey, annesinin bu durumdan nasıl etkileneceği olmuştu. Annesi hâlâ Pownal’da babasıyla birlikteydi ama California’ya yapacağı geziye hazırlanıyordu. Johnny de, babası da bu gezi işini doğru bulmuyorlardı. Oğlunun medyum olduğu haberini duyarsa belki gitmekten cayabilirdi, gelgelelim Johnny bu olasılığın da bazı büyük sorunlar çıkaracağını düşünmekteydi.

Yine de bu yeni fikir Johnny’nin aklını çelmişti; belki de böylece annesi yeniden ilaçlarını almaya başlayabilirdi.

Sam, «Adamları buraya çekecek bir ‘haber’ var da ondan,» dedi. «Habercilik açısından kaçırılmaz bir olay.»

«Bir şey yapmadım ki, yalnızca...»

«Yalnızca Eileen Magown’a evinin yandığını söyledin ve gerçek çıktı,» dedi Sam. «Bırak şimdi, Johnny, böyle bir şeyin er geç olacağını biliyordun.»

«Reklam olmak istemiyorum,» dedi Johnny somurtarak.

«Hayır. Onu demek istemedim. Depremler de reklam olmak heveslisi değildir, ama gazetelere geçerler. Çünkü herkes bilmek ister.»

«Peki, ya görüşmeyi kabul etmezsem?»

Sam, «Böyle bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum,» diye karşılık verdi. «O zaman gidip bir sürü uyduruk şey yazarlar. Sonra sen hastaneden çıkınca başına üşüşürler. Mikrofonlarını burnuna dayayıp seni köşeye sıkıştırırlar.»

Johnny biraz düşündü. «Bright da aşağıda mı?»

«Evet.»

«Onu yukarı çağırırsam? Sonra gidip ona söylediklerimi herkese anlatabilir.»

«Bunu yapabilirsin, ama o zaman da diğerleri bundan hiç hoşlanmaz. Hoşnutsuz bir gazeteci de baş düşmanın olur. Nixon’a düşman olmuşlardı, sonra adamı liğme liğme ettiler.»

Johnny, «Ben Nixon değilim,» dedi, Weizak güldü. «Çok şükür ki değilsin.» Johnny, «Sen ne öneriyorsun?» diye sordu.

***

Johnny lobiden içeri girer girmez muhabirler ayağa kalkıp ona doğru atıldılar. Johnny beyaz bir gömlek ve üzerine bir hayli bol gelen bir blucin giymişti. Renksiz yüzünün altında boynundaki ameliyat izleri görünüyordu. Birbiri ardına yanıp sönen flaşlardan gözü kamaştı. Her ağızdan bir soru çıkıyordu.

Sam Weizak, «Ağır olun! Ağır olun!» diye bağırdı. «Karşınızda nekahatte bir hasta var! Kısa bir demec verip birkaç soruyu yanıtlayacak, ama biraz daha düzenli davranırsanız! Haydi şimdi biraz

açılın da soluk alsın!»

İki set televizyon flaşı odanın içini anormal biçimde aydınlatmış, kapı eşiğinde olup biteni izlemek için doktorlar ve hemşireler birikmişti. Johnny güçlü ışıklar karşısında gözlerini kırıştıtırırken gördüklerinin düş olmadığını kabullenmeye çalışıyordu.

«Sen kimsin?» dedi muhabirlerden biri Weizak'a.

«Adım Samuel Weizak, bu gencin doktoruyum. Adımı yanlış yazayım demeyin.»

Genel bir gülüşme oldu ve havadaki gerginlik biraz yumuşadı.

Weizak, «Johnny kendini iyi hissediyor musun?» diye sordu. Akşam olmak üzereydi. Eileen Magown'un mutfağındaki yangın Johnny için çok gerilerde kalmıştı.

«İyiyim,» dedi. Johnny, «Fizik tedavi uzmanım Eileen Magown adında bir kadındır. Sağolsun, gücümü kazanmam için bana yardım ediyor bir süredir. Bir kaza geçirmiştım de...» Kameralardan biri yüzünün önüne kadar uzandı. «... Epey güçsüz kaldım. Kaslarımda çöküntü gibi bir şey oldu. Bu sabah fizik tedavi salonundaydık, tam bitirmek üzereyken içimde bir his evinin yandığını bildirdi. Daha açık konuşayım, içimden bir ses Eileen'in ocağını kapatmamış olduğunu ve perdelerin tutuşmak üzere bulunduğunu söyledi. Biz de hemen itfaiyeye haber verdik, bütün olup biten bu işte.» Muhabirler, **İçimden bir ses ve olup biten bu işte**, sözlerini sindirebilmek için bir süre yutkunup durdular ama hemen sonra tümü birden aynı anda ateşe geçip sorularını yağdırmaya başladılar. Johnny kime ne diyeceğini şaşırıp bakakalmıştı.

Weizak, «Birer birer!» diye bağırdı. «Ellerinizi kaldırın! Hiç okula gitmediniz mi?»

Eller havada dalgalanmaya başladı; Johnny, David Bright'ı işaret etti.

«Buna bir medyum sezgisi denebilir mi, Johnny?»

Johnny, «Ben buna, bir çağrı derim,» diye karşılık verdi. «Mekik hareketi yapıyordum ve yeni bitirmiştım. Bayan Magown kalkmama yardım etmek için elimi tuttu ve o anda hissettim işte.»

Başka birine söz verdi.

«**Sunday Telegram** gazetesinden Mel Ailen. Bay Smith, kafanızda resim gibi bir şey mi gördünüz?»

Johnny, «Hayır, kesinlikle hayır,» dedi, Ama gerçekten nasıl bir şey olduğunu anımsamıyordu.

«Daha önce de olmuş muydu, Johnny?» Soruyu soran genç bir kadındı.

«Evet, birkaç kez.»

«Öbür olayları da anlatır mısınız?»

«Özür dilerim ama anlatamam.»

TV muhabirlerinden biri elini kaldırdı, Johnny ona da söz verdi. «Geçirdiğiniz kaza ve bunun sonucu komaya girmeden önce de böyle sezgileriniz olmuş muydu, Bay Smith?»

Johnny duraksadı.

Odanın içinde çıt yoktu. TV flaşları tropikal güneş gibi yüzünü ısıtıyordu. «Hayır,» dedi Johnny.

Yeni bir soru yağmuru başladı. Johnny ne yapacağını şaşırıp Weizak'a baktı.

«Durun! Durun!» diye kükredi Weizak. Uğultu biraz yatışırken Johnny'e baktı. «Yoruldu mu, Johnny?»

Johnny, «İki soru daha yanıtlayabilirim,» dedi. «Sonra... inanın çok yorucu bir gün geçirdim... evet, bayan?»

Johnny'nin söz verdiği, topluca bir kadındı. «Bay Smith,» diye seslendi çığlık atar gibi. «Gelecek seçimlerde Demokratların başkan adayı kim olacak?»

Johnny, «Bunu söyleyemem,» dedi soruya bir hayli şaşırarak. «Nasıl bilebilirim ki?»

Yine eller havaya kalktı. Johnny uzun boylu, koyu giysili bir adama söz verdi. Adamın ciddi ve faka basmam diyen bir görünüşü vardı.

«Bay Smith, ben Lewiston Sun gazetesinden Roger Dussault. Sormak istediğim şey şu: Neden böyle olağanüstü bir yeteneğe sahip olabilirsiniz... Eğer gerçekten böyle bir şey varsa tabii. Neden başkası değil de siz, Bay Smith?»

Johnny genzini temizledi. «Sorunuzdan anladığım kadarıyla... benden, nedenini benim de anlamadığım bir şeyi haklı göstermemi istiyorsunuz. Bunu yapamam.»

«Haklı göstermenizi istemiyorum, Bay Smith. Yalnızca açıklayın.»

Weizak bir adım ileri gelerek Johnny'nin yanında durdu. «Bunu ben yanıtlayabilir miyim?» dedi. «Ya da neden yanlanamayacağını açıklamaya çalışayım.»

Dussault, «Siz de medyum musunuz?» diye sordu soğuk bir tavırla.

Weizak, «Evet, tüm sinir uzmanları öyledir, öyle olmak zorundadırlar,» dedi. Yükselen kahkahalar arasında Dussault biraz kızardı.

«Bayanlar, baylar, bu adam dört buçuk yıl koma durumunda kaldı. İnsan beyni üzerine araştırmalar yapan bizlerin onun neden komaya girdiği ya da neden komadan çıktığı hakkında en küçük bir bilgimiz yok, çünkü daha işin başında, koma nedir onu bile bilmiyoruz. Nasıl ki, uyumak konusunda bir şey bilmiyorsak. Bayanlar, baylar, daha kurbağanın ya da bir karıncanın beynini bile anlayabilmiş değiliz. Bu söylediklerimi yazabilirsiniz... bakın, hiç korkuyor muyum?»

Yine herkes güldü. Weizak'tan hoşlanmışlardı. Ama Dussault gülmedi.

«Şu söyleyeceklerimi de yazabilirsiniz, isterseniz: Bu adamın bugüne dek görülmemiş bir yeteneğe sahip olduğunu söyleyebilirim ya da çok eskiden beri varolan bir güce. Neden mi? Eğer ben ve meslektaşlarım daha bir karıncanın beynini bile anlayamıyorsak, bunun nedenini söyleyebilir miyim? Söyleyemem, tabii. Sizin için önemi var mı, bilmem ama Johnny konusunda birkaç şey söyleyebilirim, Johnny'nin beyninde bir parça onarılamayacak denli zedelenmişti... çok küçük bir parça, ama beynin tüm parçaları önemli olabilir. Johnny buna 'ölü bölge' diyor ve anladığımız kadarıyla burası bellekle ilgili bir nokta. Burada saklanmış olan bazı bilgiler silinmiş durumda. Sanki bunu dengelemek için John Smith'in beyninde başka bir küçük parça **uyanmış** bulunuyor. Beyninin yan çıkıntılarından birinde. Bu kesim, beynin düşünmeyle ilgili alanlarından biri oluyor. İşte John Smith'in beyninin burasındaki elektrik tepkiler herkeste olduğu gibi olmuyor. Bu noktada bir şey daha çıkıyor karşımıza: Beynin yan çıkıntısı dokunma duyusuyla ilgilidir -ne denli ilgilidir bilemiyoruz- ve çeşitli biçimlerle dokuları tanımlayan beyin bölümüne çok yakındır. Kişisel gözlemime göre, Johnny'e flaşlar halinde gelen bu sezgiler hep bir dokunma sonucu olmuştur.»

Sessizlik içinde muhabirlerin kalemlerinden çıkan gürültü duyuluyordu. TV kameralar her ikisini de yakından alabilmek için öne doğru geldiler.

Weizak, «Böyle diyebilir miyiz, Johnny?»

«Bilmem, sanırım...»

Dussault önündeki muhabirleri yarararak yolunu açtı. Johnny ve Weizak'ın yanına gelince durdu ve boynundan bir şey çıkardı.

«Haydi bir gösteri yapalım,» dedi. Elinde altın zinciri olan bir madalyon vardı. «Görelim bakalım, bununla ne yapabileceksin.»

Weizak, «Olmaz öyle şey,» dedi. Fırça gibi kaşları çatılmış, Dussault'a kötü kötü bakıyordu. «Karşınızdaki adam panayır falcısı değil.»

Dussault, «Deminden beri siz bir sürü şey anlatırken, ben de kendi kendime düşünüyordum,» dedi. «Böyle adamlar, haydi, deyince hiçbir şey yapamazlar, çünkü üç dolarlık banknot gibi sahtedirler.»

Johnny diğer muhabirlere baktı. Bright biraz utanmış gibiydi ama diğerleri büyük bir hevesle olacakları bekliyordu. Tıpkı cam duvarın arkasından kendisini izleyen hemşireler gibi bakıyorlardı.

Sonuç ne olursa olsun, onlar kazançlı çıkacaklardı. Eğer bu madalyonla ilgili bir şeyler anlatabilirim, gazetelerine birinci sayfalık bir haber götürecekler, diye düşündü Johnny. Eğer bir şey söyleyemezsem, yine eş değerde bir haber elde etmiş olacaklar.

Dussault, «Eee?» diye sordu. Elindeki madalyon yumruğunun altında bip ileri, bir geri sallanıyordu.

Johnny, Weizak'a baktı ama Weizak nefretle başını çevirmişti.

Johnny, «Ver onu bana,» dedi.

Dussault madalyonu uzattı. Johnny bunu avuçları arasına aldı.

Odanın içine bir ölüm sessizliği çökmüştü. Kapı eşiğinde duran birkaç doktor ve hemşirenin yanında en azından altı yedi kişi daha bitmişti. Birinci kat televizyon odasına giden koridorun başında hastalardan oluşan bir kalabalık da merakla bekliyordu. Havada yoğun bir gerilim vardı.

Johnny yüzü solgun, beyaz gömleği ve bol gelen blucini içinde ses çıkarmadan duruyor, avucundaki madalyonu sıkmaktan şişen el ve bilek damarları görünüyordu. Olacakları büyük bir dikkatle bir yargıç gibi izleyen Dussault tam karşısındaydı. Geçen bir dakika, sonu gelmeyecekmiş gibi geldi herkese. Ne kimse öksürdü, ne de fısıldaştı.

«Aha,» dedi Johnny hafifçe... sonra, «Demek böyle oldu?» diye kendi kendine konuşur gibi sordu.

Parmakları ağır ağır gevşedi. Dussault'a baktı.

Dussault, «Eee?» diye sordu, ama sesindeki güven yok olmuştu. Az önce muhabirlerin sorularını yanıtlayan yorgun, heyecanlı genç adam da yok olmuştu. Johnny'nin dudaklarında yarım duran bir gülümseme vardı şimdi ve hiç de Öyle sıcak bir gülümsemeye benzemiyordu. Gözlerinin mavisini koyulaşmış, uzaklara bakıyor gibiydi. Weizak bunun farkına varınca tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Johnny, «Kızkardeşinin madalyonu,» dedi Dussault'a. «Adı Anne'di ama herkes ona Terry diyordu. Ablan. Çok severdin. Bastığı toprağa tapacak denli severdin.»

Birden müthiş bir şey oldu ve Johnny'nin sesi değişmeye başladı. Ergenlik dönemini yaşayan bir gencin çatlak ve güvensiz sesine dönüştü.

«Bu senin için, Terry, Lizbon Caddesinde yanlış trafik ışığında geçerken kullanırsın ya da o oğlanlardan biriyle park yerine gittiğinizde. Unutma, Terry... unutma...»

Johnny'e az önce Demokratların adayını soran şişman kadın korkuyla bir inilti çıkardı. TV kameramanlarından biri «Tanrım!» diye mırıldandı.

Dussault, «Kes artık!» diye tısladı. Yüzü solmuştu. Gözleri irileşmiş, dudağının üstü ıslanmıştı. Elleri Johnny'nin zincirinden tuttuğu madalyonu almak için davranacak gibi oldu. Ama ellerini kontrol edecek durumda değildi. Madalyon ileri geri sallanırken ışığın altında parıltıyordu.

Ergen sesi konuşmaya devam etti. «Beni unutma, Terry.» diye yalvardı. «N'olur kirletme kendini... lütfen, Tanrı aşkına temiz kal...»

«Kes artık! Kes artık, adi herif!»

Şimdi Johnny kendi sesiyle konuşmaya başlamıştı. «Hızlı yaşamaktan olmuştu, değil mi? Yirmi yedi yaşındayken kalp krizi sonucu öldü. Ama bu madalyonu on yıl boyunca taktı, Rog. Seni anımsadı. Hiç unutmamıştı. Hiç... hiç hiç.»

Madalyon Johnny'nin parmakları arasından kayıp küçük müzikal bir ses çıkararak yere düştü. Johnny hâlâ yüzünde donmuş o ifadesizlikle boş gözlerle bakıyordu. Dussault sessizliği bozan boğuk hıçkırıklar içinde ayakları dibinde duran madalyonu almak için atıldı.

Bu sırada bir flaş patladı ve Johnny içinde bulunduğu trans durumundan çıkarak kendine geldi. Yüzündeki ilk dehşet hemen acımaya dönüştü. Güçlkle Dussaultun yanına diz çöktü.

«Üzgünüm,» dedi. «Gerçekten çok üzgünüm, bu denli...»

«Seni ucuz sahtekâr!» diye bağırdı Dussault. «Tümü yalan! Hep yalan! Yalan!» Elinin içiyle Johnny'nin boynuna acemice bir yumruk attı. Johnny bu vuruşla yere düşüp başını sertçe yere çarptı. Gözlerinde yıldızlar uçuşmaya başlamıştı.

Büyük bir uğultu koptu.

Johnny hayal meyal Dussault'un kapıya doğru önüne geleni ite kaka yürümeye çalıştığını farketti. Bacaklardan ve ayakkabılardan oluşan bir orman içinde Dussault'u görebiliyordu. Weizak yanına gelip Johnny'i kaldırmak için yardım etti.

«John, iyi misin? Bir yerine bir şey oldu mu?»

«Ona olduğu denli kötü değil.» Ayağa kalkmak için uğraştı. Birkaç kişi yardım etti. Başını dönüyor, kusacak gibi hissediyordu. Yanlış bir iş yapmıştı, bayağı yanlış.

Kulakları yırtan bir çığlık yükseldi; Demokratların adayını soran şişman kadın bağırıyordu. Johnny, Dussault'un dizleri üstüne çöküp ağır ağır yere yığıldığını gördü. Madalyon hâlâ elindeydi.

«Bayıldı,» dedi birisi. «Adam bayıldı yahu. Şu işe bak.»

Johnny, «Benim suçum,» dedi Sam Weizak'a. Duyduğu suçluluğun utancıyla boğazı düğümlenmiş, ağlayacak gibi olmuştu. «Hep benim yüzümden.»

«Hayır,» dedi Sam. «Hayır, John.»

Ama öyleydi işte. Weizak'ın, onu tutan ellerinden sıyrılıp yavaş yavaş kendine gelmeye başlayan Dussault'un yanına gitti. Adamın başına iki doktor da gelmişti.

Johnny «Bir şeyi yok ya?» diye sordu. Yanıbaşında duran kadın muhabire döndü. Kadın birden irkildi. Yüzü korkuyla kasıldı.

Johnny öbür yanına dönüp TV muhabirine bir şeyler söylemek istedi. Birine açıklamak gerektiğini düşünüyordu. «Onu böyle sarsmak istemedim,» dedi. «Tanrı tanığımdır ki, onu böyle üzmem istemedim. Böyle olacağını bilmiyorum...»

TV muhabiri bir adım geri çekildi. «Tabii,» dedi. «Tabii istemedin. O kaşındı zaten, herkes gördü. Ama bana... sakın dokunma, tamam mı?»

Johnny dudakları titreyerek adama baktı, bir şey anlamıyordu. İçinde bulunduğu şaşkınlık durumu geçince anlar gibi oldu. Tabii, ya. Artık iyice anlıyordu. TV muhabiri gülümsemeye çalıştı ama korkusunu gizleyememişti.

«Aman bana dokunma, Johnny. Lütfen.»

«Ama bundan bir şey olmaz ki...» dedi Johnny ya da dediğini sandı. Ağzından ses çıkıp çıkmadığından emin değildi, «Bana dokunma, olmaz mı, Johnny?»

Muhabir geri geri giderek gereçlerini toplayan kameramanın yanına vardı. Johnny durduğu yerden ona bakıyor, her yanı titriyordu.

***

Weizak, «Kendi iyiliğin için, Johnny,» dedi. Beyazlar içindeki hemşire hayalet gibi arkasında duruyordu. Tekerlekli ilaç masasının üstü uyuşturucu düşkünleri için cennetlik sayılacak malzemeye doluydu.

Johnny, «Hayır,» dedi. Titremesi hâlâ sürüyor, soğuk soğuk terliyordu. «Artık iğne istemiyorum. Burama kadar geldi artık.»

«Hap verelim o zaman.»

«Artık hap da istemiyorum.»

«Uyumana yardımcı olur.»

«O uyuyabilecek mi? Dussault denen adam?»

Hemşire, ««aşınmıştı,» diye atıldı.

Weizak da hin hin güldü. «Hemşire haklı. Adam kaşınmıştı. Seni boş şişe satıyor sandı, Johnny.»

Şimdi iyi bir uyku çekersen, her şeyi bambaşka bir gözle görürsün.»

«İlaçsız uyumak istiyorum.»

«Johnny, lütfen.»

***

Saat on biri çeyrek geçiyordu. Odanın köşesinde duran televizyon kapatılmıştı. Johnny ve Sam haber programını birlikte izlemişlerdi. Ford'un veto haberinden hemen sonra yayınlanmıştı. Johnny kendisiyle ilgili haberin Ford'unkinden daha çok ilgi toplamış olduğunu düşünüp keyifsizce gülmüştü. Haber filmi Dussault'un yere yığılışıyla son buluyordu.

Haber bülteni diğer haberleri vermeye devam ederken, Weizak kısa bir süre için odadan çıkmıştı. Döndüğü zaman, hastane santralının Johnny'e gelen telefonlarla tıkanığını haber vermişti.

Tam bu sırada odanın telefonu çaldı.

Weizak fısıldar gibi bir sövgü savurdu. «Buraya bağlanmamalarını söylemişim. Sen açma, Johnny, ben...»

Ama Johnny telefonu açmıştı bile. Bir an dinledikten sonra başını salladı. «Evet, tamam.» Telefonun ağızlığını eliyle kapadı. «Babam arıyor,» dedi. «Selam, baba, sanırım...» Dinledi. Dudaklarındaki küçük gülümseme uçtu, yerini bir korku büzülmesi aldı.

Weizak, «John, ne olmuş?» diye sordu.

Johnny, «Tamam, baba,» dedi fısıltı gibi çıkan sesiyle. «Evet, Cumberland General Hastanesi. Yerini biliyorum. Tamam, baba.»

Sesi çatladı. Ağlamıyordu ama gözleri dolmuştu.

«Evet, bunu biliyorum, baba. Ben de seni seviyorum. Bağışla.»

Dinledi.

«Evet. Evet, öyle oldu,» dedi Johnny. «Görüşürüz, baba. Hoşçakal.»

Telefonu kapatıp ellerini gözlerine bastırdı.

«Johnny?» Sam eğilerek Johnny'nin elini tuttu. «Annene bir şey mi olmuş?»

«Evet, annem.»

«Kalp krizi mi?»

Johnny, «Felç,» dedi. Sam Weizak iğne yemiş gibi dişlerinin arasından tısladı. «Televizyon haberlerini izliyorlarmış... hiçbir şeyden haberleri yokmuş... sonra birden ben görünmüşüm... sonra da anneme felç gelmiş. Şimdi hastanedeymiş. Bir babam eksik kaldı, ona da bir şey olursa üçümüz de hastanelerde olacağız.» Tiz bir kahkaha attı. Gözleri deli gibi, bir hemşire, bir Weizak arasında dolaşıyordu. «Ne güzel bir gücüm var, değil mi?» dedi. «Herkeseye gerek bundan.» Bir kahkaha attı. Çılgılık gibi.

Sam, «Durumu çok mu kötü?» diye sordu.

«Babam bilmiyor.» Johnny bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Odasına gelince hastane geceliğini giymişti, ayakları çıplaktı.

Sam, «Ne yaptığını sanıyorsun?» diye sertçe sordu.

«Ne yapıyorum dersin?»

Johnny ayağa kalktı. Bir an Sam kendisini yeniden yatağa itecekmiş gibi geldi. Ama Sam kıpırdamadan Johnny'nin seke seke dolabına yürümesini izledi. «Saçmalama. Böyle bir şeyi yapmak için, hazır değilsin, John.»

Hemşirenin orada olmasına aldırmadan -Tanrı bilir kaç kez çıplak poposunu görmüşlerdi- Johnny üstündeki geceliği çıkarıp dolabın içinde beyaz gömleğini ve blucinini aramaya başladı.

«John, bunu kesinlikle yasaklıyorum sana. Doktorun ve dostun olarak sana söylüyorum, yaptığın iş çılgnlıktır.»

Johnny, «İstediğin kadar yasakla, ben gidiyorum,» dedi ve giyinmeye başladı. Yüzü trans durumundaki halini almıştı. Hemşire ağzı açık bakıyordu.

Sam, «Hemşire, siz odanıza gidebilirsiniz,» dedi.

Kadın isteksiz adımlarla geri geri gidip odadan çıktı.

«Johnny,» dedi Sam ve kalkıp yanına gitti. Elini omzuna koyarak, «Sen sorumlu değilsin,» diye onu yatıştırmaya çalıştı.

Johnny silkinip omzundaki elden sıyrıldı. «Benim sorumlu olan. O sırada beni izliyordu.» Düğmelerini ilikleme başladı.

«İlaçlarını alması için o kadar ısrar ettiğin halde dinlemedi.»

Johnny bir an Weizak'a bakmak için durdu, ama sonra yeniden ilikleme işini sürdürdü.

«Eğer bu gece olmasaydı, yarın olurdu, gelecek hafta olurdu, belki gelecek ay...»

«Belki de gelecek yıl. Ya da on yıl sonra.»

«Hayır. On yıl sonra olmazdı, hatta gelecek yıl bile. Sen de bunu biliyorsun. Neden bu işin yükünü üstlenmek için bu denli isteklisin? O sersem muhabir yüzünden mi? Yoksa kendine acımanın değişik biçimi mi? Lanetlenmiş bir adam olduğuna inanmak mı istiyorsun?»

Johnny'nin yüzü kırıştı. «Felç geldiğinde beni izliyordu. Anlamıyor musun? Bunu anlayacak kadar beynin yok mu?»

«Ta California'ya gitmek için yorucu bir yolculuğa hazırlanıyordu, bunu sen söylemiştin bana. Sempozyum mu, öyle bir şey için. Yine senin dediğine göre duygularını çok yıpratın bir şeymiş bu. Tamam mı? Evet. O zaman böyle bir şeyin olması da kaçınılmazdı. Felç dediğin gökten düşmez yere, Johnny.»

Johnny pantolon düğmelerini de ilikledikten sonra çok büyük bir güç harcamış gibi bitkinlikle yatağa oturdu. «Evet,» dedi. «Belki de haklısın.»

«Aklı başına geldi! Tanrıya şükür, aklı başına geldi!»

«Ama yine de gitmem gerek, Sam.»

Weizak ellerini iki yana açtı. «Gidip ne yapacaksın? Şu anda o, doktorların ve Tanrısının ellerinde. Durum bu işte. Herkesten önce bunu senin anlamın gerek.»

Johnny, «Babamın bana ihtiyacı var,» dedi yavaşça. «Bunu da anlıyorum.»

«Nasıl gideceksin? Gece yarısı oldu.»

«Otobüsle. Bir taksiye atlayıp Peters Candlelighter'a giderim. Otobüsler hâlâ oradan geçiyor, değil mi?»

Sam, «Bunu yapman gerekmez,» dedi.

Johnny'nin yatağın altında arayıp bir türlü bulamadığı ayakkabılarını Sam eğilip aldı ve ona verdi. «Seni ben götürürüm.»

Johnny başını kaldırıp Şam'a baktı. «Bunu yapar mısınız?»

«Küçük bir yatıştırıcı alman koşuluyla, evet.»

«Ama karın...» Johnny, Şam'ın özel yaşamıyla ilgili somut olarak bildiği tek şeyin annesinin California'da yaşadığı olduğunu farketti.

Weizak, «Boşandım,» dedi. «Bir doktor gecenin hangi saatinde olursa olsun yataktan kalkıp gitmek zorunda kalabiliyor. Karım da yalnız yatmayı sevmediğinden yatağın boş kalan yarısını bir sürü adamla doldurmuştu.»

Johnny, «Üzıldüm,» dedi sıkılarak.

«Bütün zamanını üzülmeyle geçiriyorsun, John.» Şam'ın gözleri sevecen ama güçlü bakıyordu. «Haydi, ayakkabılarını giy.»

Hastaneden ayrılmadan az önce Şam'ın verdiği mavi hapla tatlı bir uyuşukluk içine giren Johnny, doktorun son model otomobili içinde süzülür gibi giderken, gizli gizli bu yolculuktan hoşlandığını düşünüyordu. Beş yıldan bu yana hastaneden ilk çıkışıydı. Bulutsuz gecede yıldızlar ve yarım ay karanlık ağaç sıralarının üstünden kesintisiz bir aydınlık veriyor, otomobilin teypi dört hoparlöründen nefis bir müzik yayıyordu.

Yaklaşık beş yıl, bazı cinayet suçlularından bile uzun yattım.

Yıldızlara bakarken uyuyakaldı ve düş gördü.

«Johnny,» diyordu annesi. «Johnny, beni iyileştir.» Üstünde; dilenci partalları vardı. Kaldırım taşları üstünde Johnny'e doğru sürünmeye çalışıyordu. Yüzü bembeyazdı, dizkapaklarından ; kan sızıyordu. Saçlarında bit kaynamaktaydı. Titreyen ellerini ona doğru uzattı. «Bu gücü sana Tanrı verdi,» dedi. «Büyük bir sorumluluk altındasın, Johnny, layık olmalısın.»

Johnny annesinin ellerini tutarak, «Kötü ruhlar, bu kadını rahat bıraksın,» diye yakardı.

Annesi birden ayağa kalktı. «İyileştim!» Zafer dolu bir çığlık attı. «İyileştim! Oğlum beni iyileştirdi!»

Johnny itiraz etmek istedi, büyük işler peşinde olmadığını, hastaları iyileştirip yitik şeyleri bulmayı, gelecek hakkında kehanet yapmak istemediğini söylemek istedi. Ama dili bir türlü dönmüyordu. Annesi bu arada onun yanından uzaklaşmış yol boyunca bağıra bağıra yürümeye başlamıştı. «Kurtardı! Kurtarıcımız! Kurtardı!»

Johnny dehşet içinde annesinin arkasında daha binlerce, hatta milyonlarca insanın olduğunu gördü, tümü de sakat, hasta ve korku doluydu. Aralarında şişman kadın muhabir de vardı,; Demokratların adayının kim olacağını öğrenmek istiyordu. Ölü gözlü bir çiftçi gülümseyerek elinde oğlunun resmini tutuyor, 1972 yılında Hanoi üzerinde uçağı düştüğünden bu yana haber ' alınamadığı için, öldü mü kaldı mı diye bilmek istiyordu. Ve böyle insanlardan oluşan bir kuyruk kilometrelerce uzuyordu.

«Kurtardı!» Annesinin çığlığı yine duyuldu. «Kurtardı! Kurtarıcı!»

Johnny onlara iyileştirici bir niteliği olmadığını söylemeye çalıştıysa da, daha ağzını açmadan sıranın başında olan biri kolunu tutmuş, onu sarsmaya başlamıştı.

Bu sarsma oldukça gerçektir. Gözlerini açtığında kolunda Weizak'ın elini gördü. Otomobilin içi parlak portakal rengi bir ışıkla dolmuştu. Karabasan aydınlığı içinde Şam'ın sevecen yüzü bile canavar gibi görünüyordu. Johnny bir an için gördüğü düşün sürdüğünü sandı, ama sonra bu ışıkların park yerinden geldiğini farkettiler. Komada kaldığı süre içinde beyaz ışıklar değişmiş, yerine portakal rengi lambalar kullanılmaya başlamıştı.

Johnny, «Neredeyiz?» diye sordu.

Sam, «Hastaneye geldik. Cumberland General.»

Johnny oturduğu yerde doğruldu. Gördüğü düşten daha tam olarak sıyrılmış değildi.

«İçeri girmeye hazır mısınız?»

«Evet,» dedi Johnny.

Park yerini geçerken, Johnny'nin aklı annesindeydi. Ancak temiz hava ve hafif esintinin tadını çıkaramayacak denli kaptırmamıştı kendini. Bir an buraya neden gelmiş olduğunu düşündü ve açık havada bulunmaktan bu denli zevk duyduğu için utanır gibi oldu. Ama elinde değildi işte.

***

Herb koridorun başında karşıladı onları. Üzerinde eski pantolonu ve pijama gömleği vardı. Çorap

bile giymemişti. Herb'in görünüşü olayın ne denli ani olduğunu kolayca anlatıyordu. Aslında Johnny'nin bilmek istediğinden bile daha iyi açıklamaktaydı durumu.

«Oğlum,» dedi. Nedense ufalmış gibi görünüyordu. Bir şeyler daha söylemek istediye de beceremedi. Johnny ona sarılınca Herb hüngür hüngür ağlamaya başladı. Gözyaşları Johnny'nin gömleğini ıslatıyordu.

«Tamam, baba, merak etme. Her şey yoluna girecek.»

Babası kollarını Johnny'nin omuzlarına koyarak ağlamaya devam etti. Weizak başını çevirip duvardaki suluboya resimleri incelemeye koyuldu.

Herb biraz kendine gelir gibi oldu. Kolunun üstüyle gözlerini sildi. «Şu halime bak, hâlâ pijamamın üstü var. Cankurtaran geldiğinde değişecek zaman bulamadım. Aslında aklıma bile gelmedi. Bunamaya başlıyorum galiba.»

«Hiç de değil.»

«Her neyse.» Omuzlarını silkti. «Doktor arkadaşın mı getirdi seni? Sağolun, Dr. Weizak.»

Sam, «Sözü mü olur,» dedi.

Birlikte küçük bekleme odasına doğru yürüdüler. Johnny oturdu. «Baba, annem...»

«Giderek çöküyor,» dedi Herb. Artık iyice kendindeydi. «Bilinci yerinde ama gittikçe çöküyor. Seni sordu hep, Johnny. Sanırım seni görmek için dayandı bu denli.»

Johnny, «Benim suçum,» dedi. «Tüm olanlar benim...»

Kulağında duyduğu acıyla şaşırarak babasına baktı. Herb kulağını tutmuş büküyordu. Babasının o güne dek Johnny'e verdiği en büyük ceza böyle kulağını bükme idi. On üç yaşından bu yana Johnny bu cezayı görmemişti.

Herb, «Sakın bir daha bunu söyleme,» dedi.

«Ne yapıyorsun, baba?»

Herb belli belirsiz bir gülümsemeyle Johnny'nin kulağını bıraktı. «Kulak çekme işini unutmuştun değil mi? Benim de unuttuğumu sanıyordun herhalde. Hiç de öyle değil, Johnny.»

Johnny hâlâ şaşkınlık içinde babasına bakıyordu.

«Sakın bir daha bunu duymayım.»

«Ama o Tanrının cezası televizyonu İzliyordu...»

«Haberleri izliyordu. Birden coştı, heyecana kapıldı... sonra yerdeydi, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyordu.» Herb oğluna yaslandı. «Unutma, annen kendi adına büyük bir günah işledi, Johnny. Tanrının aklında olanları bildiğini sandı. Onun bu yanılığısı yüzünden sakın kendini suçlamayasın.» Herb'in gözleri yeniden doldu. «Tanrı bilir, tüm yaşamımız boyunca onu sevdim, ama son zamanlarda bayağı zorlaşmıştı. Bilmiyorum ama böylesi belki de en iyi...»

«Onu görebilir miyim?»

«Evet, koridorun sonunda, 35 numaralı oda. Seni bekliyor. Bir şey var, Johnny. Ne derse desin, evet de. Sakın... boşuna öldüğünü anlamasın.»

«Anlıyorum. Benimle geliyor musun?»

«Belki sonra gelirim.»

Johnny koridorun sonuna doğru yürümeye başladı. Yarı karanlık içinde yürürken, açık havanın verdiği kısa iyimserlik çok gerilerde kalmıştı. Yolda gördüğü karabasansa içinde bulunduğu duruma daha yakındı.

Oda kapısının önüne gelince Johnny'nin kafasında annesiyle ilgili bir sürü anı canlandı. Old Orchard plajında annesinin mendiliyle dondurma getirişi. Hep birlikte iskambil oynamaları. Daha sonraları din işi başladığında eve oyun kâğıdı sokmamıştı. Johnny bir gün kolunu arı soktuğunda nasıl annesine ağlayarak koştüğünü anımsadı. Annesi şişen yeri hemen öpmüş, sonra cımbızla arının

iğnesini çıkarmıştı.

Kapıyı itip açtı. Annesi yatağın üstünde belli belirsiz bir çıkıntı gibi duruyordu. **İşte ben de böyleyim**, diye geçirdi içinden. Başında bir hemşire nabzını sayıyordu. Kapı açılınca gözlükleri tavandan gelen ışığı yansıttı.

«Bayan Smith’in oğlu musunuz?»

«Evet.»

«**Johnny?**» Yataktaki yumrudan çıkan ses kuru ve yankısızdı. Johnny’nin tüyleri ürperdi. Yatağa doğru birkaç adım attı. Annesinin yüzü, sol yanında korkunç bir maske gibi büzülmüştü. Eliyse bir kuş pençesi gibi olmuştu. **Demek felç bu**, diye düşündü. **Eskiden buna şok derlermiş. En iyisi böyle demek. Şok geçirdi. Kötü bir şok.**

«John, sen misin?»

«Benim, anne.»

«Johnny? Sen misin?»

«Evet, anne.»

Yatağa iyice yaklaşıp annesinin kemikli elini tutmaya zorladı kendini.

«Johnny’ mi isterim,» diye inledi annesi.

Hemşirenin acıyan bakışını görünce Johnny’nin içinden kadına bir yumruk atmak geldi.

«Bizi yalnız bırakır mısınız?» dedi hemşireye.

«Çıkmamam gerekir, gerçekten...»

«Haydi, canım, bu kadın benim annem, onunla biraz yalnız kalmak istiyorum. Ne var bunda?»

«Ama nasıl olur...»

«Meyva suyum getirsene, baba!» diye bağırdı annesi. «Bir sürahi dolusu içecek gibi hissediyorum kendimi.»

«Buradan çıkıp gidiyor musun?» diye bağırdı Johnny hemşireye. İçinde giderek kabaran büyük bir üzüntü duyuyordu.

Hemşire çıktı.

«Anne,» dedi. «Annesi onun başucunda kimbilir kaç kez böyle oturmuş, dal gibi ellerini tutup onunla konuşmuştu. «Anne,» dedi bir kez daha ve kanca gibi duran elini öptü.

«Ver o çivileri, ben yaparım,» dedi annesi. Sol gözü sanki donmuş gibi, sağ gözüyse fıldır fıldır dönüyordu. Karnından vurulmuş bir atın gözü gibiydi. «Johnny’i istiyorum.»

«Anne, buradayım.»

«Johnny! **Johnny!** JOHNNY!»

Hemşirenin gelmesinden korkarak Johnny, «**Anne,**» dedi.

«Sen...» Annesinin başı biraz Johnny’e doğru döndü. «Şöyle görebileceğim bir yere eğil,» diye fisıldadı.

Johnny isteneni yaptı.

«Geldin demek,» dedi annesi. «Sağol. Sağol.» Sağlam olan gözünden yaşlar sızmaya başladı. Felç gelen diğer gözse kayıtsız, tavana bakıyordu.

«Tabii geldim.»

«Seni gördüm,» diye fisıldadı annesi. «Tanrı sana nasıl bir güç vermiş, Johnny! Demedim mi sana? Dememiş miydin böyle olacağını?»

«Evet, söylemiştin.»

«Sana görev düşüyor,» dedi. «Bundan kaçayım deme, Johnny. Sakın.»

«Peki. Kaçmam.» Johnny’nin şakakları zonkluyordu.

«İçinden bir ses duyduğun zaman ona kulak ver.»

«Peki, anne. Kulak veririm.»

Annesinin başı yastığın üstünde biraz döndü ve... **gülüyor muydu** yoksa?

«Delirdiğimi sanıyorsun, herhalde.» Başını biraz daha döndürüp doğrudan Johnny'nin yüzüne baktı. «Ama önemli değil. O sesi duyduğun zaman tanıyacaksın. Sana ne yapmam gerektiğini söyleyecek. O sesi duyacaksın, Johnny. Duyduğun zaman da... **görevini yap.**»

«Peki, anne.»

«Ne güç verdi sana,» diye mırıldandı. «Tanrı sana ne biçim bir güç verdi... biliyordum... başından beri biliyordum.» Sesi giderek uzaklaşıyordu. Sağlam olan göz kapandı. Diğeri hâlâ boş boş bakıyordu.

Johnny bir beş dakika daha oturduktan sonra kalktı. Tam kapı tokmağını çevirecekken annesinin kuru, çatlak sesini duydu.

«Görevini yap, Johnny.»

«Peki, anne.»

Johnny'nin annesiyle son konuşması olmuştu bu. Vera 20 Ağustos sabahı saat sekizde öldü. Aynı anda, onlaîrın kuzeyinde bir yerde Walt ve Sarah Hazlett, Johnny hakkında kavgaya benzer bir tartışma yapıyorlar. Güneyde bir yerdeyse Greg Stillson ukala bir serseriye yola getirmeye çalışıyordu.

Greg Stillson, «Anlamıyorsun,» dedi sabırlı bir sesle. Ridgeway polis karakolunun arka odasında, karşısında oturan genç bir çocuğa söylüyordu. Çocuk katlanan iskemleye kurulmuş belden, üstü çıplak, elindeki pepsi şişesiyle oyalanıyordu. Greg Stillson'a sırtarak bakarken anlamadığı bir şey vardı: Greg Stillson bir dediğini en çok iki kez yinelerdi, fazla değil. Çocuğun anladığı bir şey daha vardı, o da, odada yalnız bir tane ukala serseri olduğuydu. Ama bunun kim olduğunu anlamıyordu.

Bunu anlaması gerekliydi doğrusu.

Gerekirse zor kullanarak.

Dışarda sıcak bir ağustos sabahı vardı. Ağaçlar öten kuşlarla doluydu. Greg yazgısına giderek daha yakınlaştığını hissediyordu. O nedenle eline geçirdiğince ukala serseriyle işi sıkı tutmak zorundaydı. Bu çocuk o motosikletli itlerden biri değildi; üniversite öğrencisiydi, saçları biraz uzuncaydı ama temizdi. Üstelik George Harvey'in yeğeniydi. George aslında böyle serserileri kollamazdı ama bu çocuk onun akrabasıydı. George da kent meclisinde önemli adamdı. Komiser Wiggins'in, kızkardeşinin oğlunu tutukladığı haberini alınca hemen Greg'i bulmuş, **Şu oğlanı bir yola getiriver**, demişti Greg'e. Ama gözleriyle, **Sakin canını yakma, akrabadır**, diyordu.

Çocuk Greg'e miskin bir nefretle bakıyordu. «Anlıyorum,» dedi. «Polis şefiniz gömleğimi aldı, ben de geri istiyorum. Şimdi **senin** anlaman gereken bir şey var. Eğer gömleğimi geri almazsam, Amerikan Yurttaş Özgürlükleri Birliğini üzerinize salarım.»

Greg ayağa kalktı, çelik grisi dosya dolabına gidip cebinden anahtarlığını çıkardı, anahtarı bulup dolabı açtı. Dosyaların üzerinden kırmızı bir tişört çıkardı. Üzerindeki yazı görünsün diye tişörtün kollarını açtı: **GEL VURUŞALIM YAVRUM!**

Greg, «Bunu giyiyormuşsun,» dedi aynı yumuşak sesle. «Sokağın ortasında.»

Çocuk iskemlesinin arka ayaklarında sallanarak peysisinden bir yudum daha aldı. Dudaklarındaki alaycı gülümseme hâlâ değişmemişti. «Evet, doğru,» dedi. «Şimdi de geri istiyorum. Benim malimdir.»

Greg'in başı ağrımaya başlamıştı. Bu çok bilmiş it, ne kadar kolay olacağını farkında değildi. Oda ses geçirmezdi. Bu ses geçirmeyen duvarlar o güne dek çok çığlığı boğmuştu. Yok, herif anlamıyordu işte.

Ama kendini kolla. Sınırı aşma. Pişmiş aşa su katma.

Eğer akli başında davranırsa, uygulama da kolay olurdu. Ama bazen öfkesini bastıramıyordu işte.

Greg elini cebine sokup çakmağını çıkardı.

«Şimdi git o gestapo şefine ve faşist amcama Anayasanın Birinci Maddesi...» Çocuk sonunu getiremedi, gözleri büyüdü. «Hey, ne yapıyorsun... Hey! **Hey!**»

Sakin görünmeye çalışan Greg hiç aldırmadan çakmağını yaktı, iri bir alev çıkararak çocuğun gömleğini tutuşturdu. Bayağı da iyi yanıyordu doğrusu.

Çocuğun oturduğu iskemlenin ön bacakları hızla yere çarptı ve oğlan ansızın Greg'e doğru atıldı. Elinde hâlâ pepsi şişesi, yüzünde şaşkınlık ve o güne dek her şeyi kolay elde etmiş şımarık veletlere özgü bir öfke vardı.

Çocuğun kendisine söyledikleri aklına geldikçe Greg'in baş ağrısı artıyordu. Aman ha, dikkat etmesi gerekliydi.

Çocuk, «Ver onu bana!» diye bağırdı. Greg yanan tişörtü iki parmağının ucunda tutuyordu. «Ver onu bana, hıyar herif. Benim o!»

Greg elini çocuğun göğsüne yerleştirip var gücüyle itti; epey sert olmuştu. Oğlan odanın öbür ucuna neredeyse uçar gibi gitti. Yüzündeki öfke uçmuş, yerini şok ve -en sonunda Greg'in istediği gibi- büyük bir korku almıştı.

Greg yanan gömleği yere bırakıp çocuğun pepsi şişesini aldı ve içinde kalanı üzerine boşalttı. Tişört tıslayarak söndü.

Çocuk yavaş yavaş doğrulup sırtını duvara dayadı. Greg gözlerini onun gözlerine dikti. Yeşil gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Greg, «Şimdi seninle bir anlaşmaya varacağız,» dedi. «Kimin hıyar olduğu hakkında küçük bir seminer yapacağız. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Seninle bazı sonuçlara varacağız. Siz üniversite öğrencilerinin yaptığı gibi.»

Çocuk kesik kesik soluk alıyordu. Dudaklarını ıslattı, bir an için konuşacak gibi oldu, sonra çığılığı bastı. İmdat!»

«Evet, imdat istemekte haklısın,» dedi Greg. «Ben de zaten sana yardım edecektim.»

«Sen kaçıksın,» dedi George Harvey'in yeğeni ve bir kez daha çığılığı bastı. «İMDAT!»

«Olabilirim,» dedi Greg. «Tabii. Ama bizim burada öğrenmek istediğimiz şey, ukala hıyarın kim olduğu. Bilmem, anladın mı?»

Elindeki pepsi şişesine bir süre baktıktan sonra büyük bir öfkeyle çelik dolabın köşesine vurarak parçaladı. Çocuk yere düşen cam parçalarını ve Greg'in elinde kalan tırtıllı şişe artığını görünce bir çığılık daha attı. Neredeyse beyazlaşmış olan blucini apış arası yerinde birdenbire koyulaşmıştı. Yüzü kireç gibiydi. Greg yaz kış ayağından çıkarmadığı postallarıyla cam parçacıklarını eze eze ona doğru gelirken çocuk duvara yapıştı.

Greg, «Ben sokağa çıktığım zaman beyaz bir gömlek giyerim,» dedi. Beyaz dişlerini göstererek sırıtıyordu. «Bazen boyunbağı bile takarım. Sen sokağa çıktığında, üzerinde edepsiz şeyler yazan bu pisliği giyiyorsun. Söyle bakalım, hıyar kimmiş, ha?»

George Harvey'in yeğeni kişner gibi bir şey çıkardı. Yuvalarından uğramış gözleri bir an bile Greg'in elindeki tırtıllı şişe artığından ayrılmıyordu.

Greg, «Ben burada dimdik ayakta duruyorum ve altım kuru,» dedi biraz daha sokularak, «Şeninse iki bacağından arasından ayakkabılarının içine çiş akıyor. Kimmiş bakalım, hıyar?»

Greg elindeki şişe artığının tırtıllarını hafifçe George Harvey'in yeğeninin göğsüne sürtmeye başladı. Çocuk açıkça ağlıyordu artık. Greg, işte ülkenin altını üstüne getiren sıpalar bunun gibileri, diye düşündü. Bunun gibi ödlele muhallebi çocukları.

Aman sakın canını yakıp pişmiş aşı su katma.

Greg, «Ben insan gibi konuşuyorum,» dedi. «Sense bok çukuruna düşmüş bir domuz gibi sesler çıkarıyorsun, evlat. Kimmiş hıyar?»

Greg şişe parçasıyla bir kez daha dürttü. Keskin uçlarından biri çocuğun sağ meme altını çizmiş, ince bir çizgi halinde kan çıkarmıştı. Çocuk boğuk boğuk uludu.

Greg, «Sana soruyorum,» dedi. «Yanıt versen iyi olur, tıpkı okulda profesörüne yanıt verir gibi. Kimmiş bakalım hıyar?»

Çocuk bir şeyler gevelediyse de anlaşılır bir söz çıkmadı ağzından.

Greg, «Sınavı geçmek istiyorsan yanıtlaman gerek,» dedi. «Bağırsaklarını yere dökerim şimdi senin!» Bunu derken Greg şaka etmiyordu. Çocuğun göğsünde giderek kalınlaşan kan çizgisinden gözlerini kaçırıldı. Görürse, çıldıracağını biliyordu, ondan sonra isterse George Harvey'in yeğeni olsun... «Kimmiş hıyar?»

«Benim,» dedi çocuk ve hiçkırta hiçkırta ağlamaya başladı.

Greg gülümsedi. Başı zonkluyordu. «Bak işte bu güzel. İyi bir başlangıç, ne dersin? Ama

yeterince iyi değil. Senden, 'Ben bir hıyarım,' demeni istiyorum.»

Çocuk, «Ben bir hıyarım,» dedi hıçkırarak. Burnundan sümük çıkmış aşağı doğru akmak üzereydi. Elinin tersiyle sildi.

«Şimdi senden, 'Ben ukala bir hıyarım,' demeni istiyorum.»

«Ben... ukala bir hıyarım.»

«Şimdi, bir şey daha söylersen bugünkü dersimizi belki burada bitiririz. Şöyle diyeceksin: 'O pis gömleğimi yaktığınız için sağolun, Belediye Başkanı Stillson.'»

Çocuk dünden hazırды. Kurtuluş yolunu görüyordu. «O pis gömleği yaktığınız için sağolun.»

Ani bir hareketle Greg şişenin kırık ucunu çocuğun yumuşak karnında soldan sağa sürttü. Derisi belli belirsiz kesilmiş olmasına karşın çocuk canı çıkacakmış gibi bağırdı.

Greg, «'Belediye Başkanı Stillson' demeyi unuttun,» dedi ve o anda baş ağrısı bir kez daha zonkladıktan sonra kesildi. Elindeki şişe artığına bakınca, onu nasıl eline aldığını bile anımsayamadı. Hay Allah kahretsin. Bu şapşal çocuk yüzünden az kalsın her şeyi berbat edecekti.

«Belediye Başkanı Stillson!» Çocuk deli gibi bağıriyordu. Müthiş bir korku içindeydi. «Belediye Başkanı Stillson! Belediye Başkanı Stillson! Belediye...»

Greg, «Tamam, yeter artık,» dedi.

«... Başkan Stillson! Belediye Başkan Stillson! Bele...»

Greg çocuğun yüzüne sert bir tokat attı, oğlanın başı duvara çarptı. Sesi kesildi, gözleri irileşti.

Greg yaklaşp uzandı ve çocuğun kulaklarını ellerinin içine aldı. Yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. Burunları neredeyse birbirine değecekti, gözleri arasında bir santimetre aralık kalmıştı.

«Bak, senin amcan bu kentte gücü olan bir adam,» dedi yavaşça. «Ben de güçlüyüm... yavaş yavaş oluyorum... ama George Harvey gibi değilim daha. O burada doğmuş, burada yetişmiş filan. Şimdi sen burada olup bitenleri amcana söyleyecek olursan, RidgeWay'den beni kovalamak isteyebilir.»

Çocuğun dudakları sessizce seğiriyordu. Greg kulaklarından tuttuğu başını ileri geri sallayarak burunlarını tokuşturmaya başladı.

«Belki de istemez... bu gömlek olayına bayağı bozulmuştu. Ama isteyebilir de. Kan bağları güçlü bağlardır. Şimdi, iyi düşün bakalım, evlat. Eğer burada olup bitenleri amcana söylersen, o da üstüme gelirse, sanırım seni yakalayıp öldürürüm. Buna inanıyor musun?»

«Evet,» diye tısladı çocuk. Yanakları ıslanmış, parlıyordu.

«Evet efendim, Belediye Başkanım.»

«Evet efendim, Belediye Başkanım.»

Greg kulaklarını bıraktı. «Ya, işte öyle,» dedi. «Seni öldürürüm, ama önce seni tanıyan herkese nasıl altına işediğini, burnundan sümüklerin aka aka nasıl ağladığını anlatırım.»

Çocuk iğrenç bir şey kokuyormuş gibi Greg başını çevirip yanından uzaklaştı. Raflardan birinden yara bandı alıp ona fırlattı. Çocuk elinden düşürdü, tutamadı diye Greg bir daha saldırır korkusuyla hemen eğilip yerden aldı.

Greg banyoyu işaret etti. «Git orada temizlen. Sana bir tane Ridgeway DOSTLUK tişörtlerinden vereceğim. Sonra geri gönder ama. Kan lekesi filan da istemiyorum üstünde. Anladın mı?»

«Evet,» diye fısıldadı çocuk.

«Evet EFENDİM!» diye bağırdı Stillson. «EFENDİM! EFENDİM! **Aklında tutamıyor musun hiçbir şeyi?»**

«Efendim,» diye inledi çocuk, «Evet, EFENDİM!»

Baş ağrısı yeniden başlamak için uğraşıyordu. Birkaç kez derin soluk aldı ve ağrıyı bastırdı ama midesi çok kötü durumdaydı. «Pekâlâ, ders bitti. Ama sana son bir öğüt vereyim. Artık üniversiteye

dönme. Greg Stillson'un şaka ettiğini de sanma. Burada olanlarıysa ikimiz de unutacağız. Buraya bir kez daha düşersen yaşamının en büyük yanlışını yapmış olursun. Belki de sonuncusu olur.»

Greg son bir kez oğlana nefretle baktıktan sonra odadan çıktı. Bir daha bu çocukla ilgili bir sorun çıkmayacağından neredeyse emindi. Ve haklıydı da. O hafta içinde bir gün George Harvey, Greg'i berberde tıraş olurken yakalayıp yeğenine **biraz mantık aşıladığı** için teşekkür etti. «Sen bu çocukları çok iyi yola getiriyorsun, Greg,» dedi. «Ne bileyim... seni bir başka türlü sayıyorlar.»

Greg bunun teşekkürüne değmeyeceğini söyledi.

***

Greg Stillson, New Hampshire'de üzerinde edepsiz sözler yazılı bir tişörtü yakarken, Walter ve Sarah Hazlett Bangor, Maine'daki evlerinde sabah kahvaltısı ediyorlardı. Walt gazete okuyordu.

Kahve fincanını masanın üzerine koyarken, «Şu senin eski erkek arkadaşın gazetelere geçmiş, Sarah,» dedi.

Sarah uyku mahmurluğu içinde, saç başı darmadağınık, Denny'e mamasını yediriyordu. Bir gece önce bir partiye gitmişlerdi. Partinin onur konuğu, New Hampshire'in oldum olası parlamento temsilcisi olan Harrison Fischer'di. Gelecek yıl seçimlerde kazanmasına da kesin gözüyle bakılıyordu. Walt'la ikisinin bu partiye gitmeleri siyasal nedenlerdendi.

Partide Walt çok daha fazla içmiş olmasına karşın şimdi dipdiri duruyor, Sarah ise kendini mezardan çıkmış gibi hissediyordu.

«Böh!» diye bir ses çıkaran Denny ağzındaki meyva püresini tükürdü.

Sarah, «Hiç hoş değil,» dedi Denny'e. Sonra Walt'a dönüp, «Johnny Smith'den mi söz ediyorsun?»

«Ta kendisi.»

Sarah yerinden kalkıp Walt'ın yanına gitti. «Bir şeyi yok ya?»

«Turp gibi, sanırım bu yazılanların tadını çıkarıyordur.»

Gazeteye bakmadan önce Sarah, haberin Johnny'i görmek için gittiğinde olanlarla ilgisi bulunabileceğini aklından geçirmişti, ama başlığı görünce şok oldu: UYUYAN KOMA HASTASI BASIN TOPLANTISINDA MEDYUMLUĞUNU GÖSTERDİ. Yazının altında David Bright'ın imzası vardı. Resimdeyse Johnny, adı Roger Dussault olarak verilen ve yerde yatan bir adamın başucunda tüm sıskalığı ve yüzünde kendinden geçmiş bir ifadeyle duruyordu.

Sarah yanbaşıda duran iskemleye çöküp okumaya başladı. Bu durum Denny'nin hiç hoşuna gitmedi ve sabah yumurtasının verilmesi için mama iskemlesinin tepsisine vurmaya başladı.

Walt, «Sanırım, fena halde çağrılıyorsun,» dedi.

«Sen yedirir misin, hayatım? Zaten senin elinden daha iyi yiyor.» **Devamı Sayfa 9, Sü. 3.** Sarah dokuzuncu sayfayı açtı.

Walt, «Tatlı dil insana neler yaptırıyor,» dedi hoş bir sesle. Spor ceketini çıkarıp önlük giydi ve Denny'e yumurtasını yedirmeye başladı.

Sarah yazıyı bitirdikten sonra başa dönüp bir kez daha okudu. Sonra tekrar tekrar Johnny'nin o garip ifadeli yüzünü gösteren resime baktı. Çevresindeki insanlar korkmuş gibi ona bakıyorlardı. Sarah onu öptüğü zaman yüzünün ne duruma geldiğini anımsadı. O anda kendisi de korkmuştu.

Ama Sarah, senin korkun pek aynı şey değildi, ha?

«Haydi koca bebek, bir lokma daha,» diyordu Walt, sanki binlerce kilometre uzaktan. Sarah başını kaldırıp onlara baktı. Birden içini bir korku kaplamıştı yine. Kuburun içine düşen yüzük gözünün önüne geldi. Porselen üzerine düştüğü zaman çıkardığı sesi duyar gibi oldu.

«... Numara zaten,» dedi Walt önlüğü asarken. Denny'e yumurtasının tümünü yedirmişti. Çocuk şimdi iştahla meyva suyunu içiyordu.

«Dedim ki, yaklaşık yarım milyon dolarlık hastane borcu olan bir adam için bayağı iyi numara doğrusu.»

«Sen ne diyorsun, kuzum? **Numara** da ne demek oluyor?»

«Tabii,» dedi Walt, Sarah'nın öfkesi gözünden kaçarak. «Kaza ve koma hakkında bir kitap yazarsa yedi bin, hatta on bin dolar vurabilir. Ama komadan bir de medyum olarak çıkmışsa, sınırı gökyüzü olur.»

Sarah, «Ne biçim bir suçlama bu!» dedi, sesi öfkesinden incelmişti.

Walt yüzünde önce şaşkınlık, sonraysa anlayış gösteren bir ifadeyle Sarah'ya baktı. Anlayış gösteren yüz, Sarah'yı hepsinden çok öfkeliyordu.

Walt, «Bu konuyu açtığım için başla,» dedi.

«Johnny'nin sözü, en azından Papa'mın sözü kadar doğrudur... tamam mı?»

Walt'ın kükreyen kahkahası üzerine Sarah neredeyse önündeki fincanı kocasına fırlatacak gibi oldu. Ama ellerini masanın altında kenetleyip dişlerini sıktı. Denny de babasına bakıp gülmeye başlamıştı.

Walt, «Bak, tatlım,» dedi. «Bu oğlana karşı hiçbir düşmanlığım yok, yaptığı işe de karşı değilim. Doğrusunu istersen, saygı bile duyuyorum bu yüzden. Eğer o sırtı yosun tutmuş şişko Fischer on beş yıllık temsilciliği sırasında züğürt bir avukatken milyoner olduysa, bu çocuğun da medyum rolü oynayıp o kadar para toplamaya...»

«Johnny yalan söylemez.»

Walt, «Şu haftalık şamatacı dergiler için bir numara,» diye devam etti gülererek. «Ama itiraf edeyim, şu bizim Timmons davası için biraz önsezim olsun isterdim doğrusu.»

Sarah, «Johnny Smith yalan söylemez,» diye yineledi ve kulaklarında Johnny'nin sesi çınlamaya başladı. Parmağından kaymıştı. Bavulun yan ceplerinden birine tıraş takımlarını yerleştiriyordun... eve gidince tavanarasına çık da bak, Sarah. Göreceksin. Ama bunu Walt'a söyleyemezdi. Johnny'i görmeye gittiğini Walt bilmiyordu.

Bunda kötü bir şey yok ki, diye huzursuzca geçirdi aklından.

Peki, ama alyansını kubura atmasını nasıl karşılardı Walt? O anda bir korku duyup öyle yaptığını anlamayabilirdi. Aslında yüzüğünü kubura atıp arkasından sifonu çekmek çok kötü anlamlara da çekilebilirdi.

«Pekâlâ,» diyordu Walt. «Yalan söylemiyor. Ama ben inanmıyorum işte.»

Sarah, «Şu arkasında duran insanlara bak, Walt. Yüzlerine bak. Onlar inanıyor,» dedi sesini yumuşatarak.

«Sence bu Dussault denen adam sahtekâr mı? Yazıya göre Johnny'le daha önce hiç karşılaşmamışlar.»

Walt, «Gözbağcılığın koşulu budur, Sarah,» dedi sabırla. «Eğer bir sihirbaz tavşan yuvasından tavşan çıkarırsa hiçbir işe yaramaz. Şapkasının içinden çıkarmak zorundadır. Ya John Smith bu adam hakkında bir şeyler biliyordu ya da Dussault'un o anlık davranışlarına dayanarak çok yerinde varsayımlar yaptı. Ama yine söylüyorum, bu yüzden ona saygı duyarım. Büyük sükse yaptı. Eğer birkaç kuruş kazanırsa daha da güçlenir.»

O anda Sarah evlenmiş olduğu bu iyi adamdan nefret etti. Aslında kocasının öyle kötü bir yanı da yoktu, yalnızca herkesin birinci olmak için numara yaptığını sanırdı, o kadar. Bu sabah Harrison Fischer için sırtı yosun tutmuş şişko diyordu; dün geceyse, Fischer bilmem ne kentinde Greg Stillson diye bir belediye başkanının gelecek seçimlerde bağımsız adaylığını koyacak denli çıldırması olduğunu anlatırken, birlikte gümbür gümbür kahkahalar atıyordu.

Hayır, Walter Hazlett'in dünyasında kimsenin medyumluk gücü olamaz, kahramanlar ya da düzen

değişmeli fikirleri bulunmazdı. İyi adamdı, dengeli adamdı, Sarah'ı ve Denny'yi seviyordu, ama birden Sarah'nın içi, Johnny ve onunla geçiremediği beş yıl için sızlamaya başladı. Ya da onunla geçirebileceği bir ömür için. Daha koyu saçlı bir çocuk için.

«Artık gitsen iyi olur, sevgilim,» dedi yavaşça. «Yoksa müvekkillerinin başı iyice derde girecek.»

«Haklısın,» diyen Walt ona gülümsedi. «Barıştık mı?»

«Barıştık.» **Ama yüzüğün nerede olduğunu bilmişti. Tamam mı?**

Walt bir öpücük kondurdu, bir eliyle Sarah'nın boynunu tutarak. Her sabah kahvaltıda aynı şeyleri yerdi, hep aynı biçimde onu öperdi; ilerde bir gün Washington'a gideceklerdi ve hiçbiri de medyum filan değildi.

Beş dakika sonra Walt dışarda otomobili garajdan çıkarıyordu. Her zamanki gibi bir korna selamı verip uzaklaştı.

Sarah gülümseyerek masayı toplamaya koyuldu. Walter'in sinir yanlarına göz yummalıydı; kendisinin de yok muydu? Noel geldiğinde Johnny'e bir kart göndermekten fazlasını düşünmüyordu zaten. Böylesi daha güvenliydi. Sürdüğü yaşam iyiydi. Dan ve Johnny olaylarını -özellikle kendisinden haksızca koparılan Johnny... ama dünyada hiç mi haksızlık olmuyordu- atlatmış ve durgun sulara gelmişti. Artık burada kalması gerekirdi. Bu pırıl pırıl aydınlık mutfak fena yer değildi. En iyisi kasaba panayırlarını, Şans Tekerlerini ve Johnny Smith'in yüzünü unutmaktı.

Bulaşık yıkadığı sırada radyo haberleri kulağına geldi. İlk haberi duyunca donmuş gibi oldu. Johnny'nin annesine, oğlunu televizyonda izlerken felç gelmiş, bu sabah bir saat önce ölmüştü.

Sarah ellerini kurulayıp radyoyu kapattı. Denny'i bulunduğu yerden alıp oyun parkına soktu. Çocuğun yüksek sesli itirazlarına aldırmış etmeden telefona gidip Eastern Maine Hastanesini aradı. Aynı yanıtı vermekte gına geldiği belli olan santral memuru John Smith'in bir gece önce, gece yarısı sularında hastaneden ayrıldığını bildirdi.

Inside View gazetesinden muhabir, 16 Ekim günü Johnny'nin posta kutusuna mektuplarını almak üzere gidişinden az sonra gelmişti.

Babasının evi anayoldan çeyrek mil kadar uzaktaydı. Johnny bu yolu her gün yürüyordu. Önceleri eve döndüğünde yorgunluktan bacakları titriyor olurdu. Ama şimdi, bir buçuk ay sonra bu yürüyüş günlük zevklerinden biri olmuştu. Zevk veren şey tabii mektuplar değil, yürüyüşü yapmaktı.

Herb, Libertyville'de ev içi marangozluk işleri için bir sözleşme yapmıştı. «Yaşlılık gelip kapını çaldığında hemen anlarsın, John,» demişti gülerek. «Çünkü o zaman sonbahar başlar başlamaz ev içi işleri aramaya başlarsın.»

Johnny verandada koltuğun üzerine kurulup ayağını parmaklıklara dayadı ve mektuplarını açmaya başladı. Son günlerde gelen mektup sayısı bir hayli azalmıştı. Buraya geldiği birinci hafta günde iki düzineye yakın mektup, sekiz dokuz tane de paket aldığı oluyordu.

Bunların çoğu yaşam içinde başıboş sürüklenip giden, kendilerine yön arayan insanlardan geliyordu. İmzasını isteyen çocuklar, onunla yatmak isteyen kadınlar, umutsuz aşkları için öğüt isteyen kadınlar ve erkekler vardı. Bazıları uğur maskotları bile gönderiyordu. Gelen mektuplardan çoğu da imla yanlışları yapan dinci yobazlardandı. Bunlar Johnny'i bir peygamber olarak görüyorlardı.

Bunun yanında kötü niyetli mektuplar da yok değildi. Çoğu imzasız olan bu mektuplar onu sahtekârlıkla suçluyor, bazılarıysa intihar etmesi için ısrar ediyorlardı.

Ve çeşitli şeyler gönderiyorlardı. İşin en kötü yanı buydu.

Herb iş dönüşü her gün postaneye uğrayıp gelen paketleri almak zorunda kalıyordu. Gönderilen şeylerin ilişigindeki yazılar genellikle aynı şeyi istiyordu: **Söyler misin? Söyler misin? Söyler misin?**

«Bu atkı erkek kardeşimindi, 1969 yılında balık tutmaya çıktı ve bir daha dönmedi. Sağ olduğunu sanıyorum, nerede olduğunu söyler misin?»

«Bu ruj karımın makyaj masasında dururdu. Beni aldattığını sanıyorum. Söyler misin, gerçekten de aldatıyor mu?»

«Bu, oğlumun madalyonudur. Okuldan çıktıktan sonra geç saatlere dek eve gelmiyor. Ne yaptığını söyler misin?»

Kuzey Carolina'da bir kadın kömürleşmiş bir odun parçası göndermişti. Kadının evi yanmış, kocası ve beş çocuğundan ikisi yanarak ölmüşlerdi. Kadın bu yangının kundakçılık sonucu çıktığını sanıyordu. Acaba Johnny evi kimin kundakladığını söyler miydi?

Johnny mektuplardan hiçbirine yanıt vermedi. Gelen eşyaları da posta ücretini kendi cebinden ödeyerek geri gönderdi. Bazılarına dokunmamış değildi. Ama bir tanesi dışında hiçbiri onu etkilememişti.

Johnny'nin ilişki kurabildiği eşya, kardeşini yitiren kadının gönderdiği atkı olmuştu. En az bir milyon benzeri olan beyaz, el örgüsü bir atkıydı. Ama Johnny bunu eline alır almaz babasının evi ve içerden gelen televizyonun sesi kaybolmuş, yerini yaz böceklerinin birbirine karışan vızıltıları ve uzaktan gelen su fokurtuları almıştı.

Orman kokusunu burun deliklerinde duydu, Güneş ışığı kocaman ağaçların arasından yeşil bir leke gibi yere vuruyordu. Yerler balçık çamurdu. Korkuyordu, bayağı korkuyordu aslında ama paniğe kapılmamaya çalıştı. Bu büyük ormanda kaybolup da paniğe kapılırsan, git kendini as daha iyiydi. Arkadaşlarından ayrılalı iki gün olmuştu. Birlikte... nerede?.. (Ölü bölge olacak) kamp kurmuşlardı, alabalık tutmak için ve kendi sersem kafası yüzünden kaybolmuştu; körkütük sarhoştı o sırada.

Şimdi ağaca yasladığı sırt çantasını görebiliyordu, tam karşısında, ama uzanıp erişemiyordu. Çünkü işlemek için birkaç adım yürüyüp vıcık vıcık bir yere girmişti, çizmelerinin tepesine kadar yükselen bir çamur birikintisine. Hemen çıkıp daha kuru bir yer bulmak için çabalamış ama olmamıştı. Çıkamamıştı çünkü bu, çamur filan değildi. Bambaşka bir şeydi.

Durduğu yerde boşuna tutunacak bir dal parçası ararken, bir yandan da işeyecek bir yer bulmak için bataklığa girmesine, kendi ahmaklığına gülecek gibi oluyordu.

Önceleri olaya iyimser açıdan baktı. Sığ bir bataklık olmalıydı, olsa olsa çizmelerinin tepesine kadar batar, daha sonra arkadaşlarıyla buluştuğunda onlara anlatacak bir başka serüven bulmuş olurdu.

Hâlâ durduğu yerde bataklığın çamuru dizlerinin üstüne çıkınca içinde gerçek paniği duydu. Bataklığa düşünce hiç kıpırdamaması gerektiğini unutarak çabalamaya başladı. Göz açıp kapayınca dek beline kadar batmış, şimdi de çamur göğüs düzeyine yükselmişti. Kahverengi dudaklarıyla bataklık onu emiyor, soluk almasını zorlaştırıyordu. Bağırmağa başladı, ama çantasının üstüne konan bir sincaptan başka gelen yoktu.

Artık boğazına kadar yükselmiş olan bataklığın ağır kokusu burnuna doluyor, çığlıklarını ve soluğunu bastırıyordu. Tepesinde kuşlar cıvıldaşarak uçuyorlardı. Güneşin bakır ışıkları altında bataklık çenesine kadar yükseldi. Tek başına ölecekti, son bir kez bağırmağa için ağzını açtıysa da çığlığı hiç çıkamadı, çünkü bataklık ağzının içine dolmaya başlamıştı, dilinin üstünden ve dişlerinin arasından ince şeritlerle bataklığı yutuyordu ve son çığlığını hiç atamayacaktı...

Johnny içinde bulunduğu trans durumundan soğuk terlerle ve soluk soluğa çıkabilirdi. Sımsıkı tutmuş olduğu atkıyı yere fırlattı. Bir daha elini bile sürmeyecekti. Babası onu bir paket yapıp geri gönderdi.

Ama neyse ki, postayla gelen şeyler giderek azalıyordu. Muhabirler de artık görüşme yapmak için aramıyorlardı. Bunun bir nedeni belki telefon numarasının değişmesi, bir diğeryse, onunla ilgili haberlerin artık bayatlamış olmasındandı.

Roger Dussault başyazarı olduğu gazetede öfke dolu bir yazı yazmıştı. Her şeyin büyük bir sahtekârlık olduğunu söylüyor, Johnny'nin o gün basın toplantısına gelecek bellibaşlı muhabirler hakkında bilgi toplamış olacağını iddia ediyordu. Johnny'nin anlattıkları doğrulanıyordu, ama bu bilgiler istenildiği anda kolayca elde edilebilirdi. Yazıda Johnny'nin hastaneden hiç çıkmadığı halde bu bilgileri nasıl edindiğine değinilmiyordu kuşkusuz, ama çoğu okuyucu bunu düşünmezdi bile. Johnny'nin de umurunda değildi zaten. Olay kapanmıştı yeniden körüklemeye de niyeti yoktu. Atkı gönderen kadını bulup erkek kardeşinin çişini yapmak için yürürken bataklığa girdiğini, orada çırpınarak, çığlık çığlığa boğulduğunu anlatmanın ne yararı olurdu ki? Kadının içi rahatlar mıydı sanki?

Bugün posta kutusundan yalnızca altı mektup çıkmıştı. Biri elektrik faturası. Herb'in Oklahoma'daki kuzeninden bir kart. Johnny'e TaiWan'dan üzerinde İsa'nın ayak izi bulunan bir haç gönderen kadının mektubu. Sam Weizak'tan kısa bir not. Ve: gönderici adresi gözüne çarptığı anda dikkat kesildiği bir zarf., **S. Hazlett, 12 Pond Caddesi, Bangor.**

Sarah. Hemen zarfi açtı.

Annesinin cenazesinden iki gün sonra Sarah'tan bir başsağlığı kartı almıştı. Kartın arkasında Sarah'nın elyazısıyla şunlar yazılıydı: «Johnny, çok üzgünüm. Annenin ölümünü radyodan; duydum. Kişisel üzüntünün böyle ilan edilmesi büyük haksızlık. Kaza gecesini anneden söz ederken onu ne denli sevdiğini farketmiştim. Daha sonra baban onun nasıl bir değişim içinde olduğunu bana anlattı. Bu değişme sana olan sevgisi yüzündendi. Sana olanları bir türlü kabul edemiyordu. Ama galiba sonunda inancı ödüllendi. Çok üzüldüğümü bilmeni isterim. Şimdi ya da : ilerde senin için

yapabileceğim bir şey olursa, bana güvenebilirsin. Dostun, **Sarah.**»

Johnny bu karta bir yanıt göndermiş, içini dökmek için de çok özen göstermişti. Sarah artık evli bir kadındı. Kaza gecesi annesi hakkındaki konuşmaları anımsadığı gibi daha birçok şey vardı unuttuğu. Sarah'nın yazdıkları, o geceyle ilgili pek çok şey anımsatmıştı. Sarah Bracknell'i hâlâ seviyordu. Onun yerini başka bir kadının aldığını ikide bir kendi kendine anımsatmak zorunda kalıyordu. Kendisinden beş yıl ilerde, küçük bir çocuğun annesi olan bir kadın vardı artık.

Zarfin içinden tek sayfa üzerine yazılı mektubu çıkarıp hemen okumaya başladı. Sarah çocuğuyla birlikte Kennebunk'ta bir arkadaşına bir haftalığına geliyordu. Walt iş için üç haftalığına Washington'a gitmişti. Bir sakıncası yoksa Sarah bir öğleden sonra Johnny ve Herb'i görmek için Pownal'a gelmek istiyordu.

«814-6219 numaradan beni bulabilirsin. Eğer oraya gelmem seni herhangi bir şekilde rahatsız edecekse, lütfen telefon edip söyle. Hiç alınmam. Her ikinize de sevgiler, **Sarah.**»

En iyisi ne telefon edeyim, ne bir şey yazayım, ne de herhangi bir şey yapayım, diye düşündü Johnny. Sarah ne demek istediğini anlardı. Atkıyı gönderen kadına yaptığı gibi. Uyuyan köpeğe tekme atılmazdı. Sarah mektuplarının sonunda, sevgiler, diyebilirdi ama o diyemezdi. Johnny geçmişin açtığı yarayı daha kapayamamıştı. Onun kendi yaşamına göre Sarah daha altı ay önce birlikte çıktığı kızdı. Duyguları hâlâ bu koma dönemini sindirmiş değildi. Yazışmak ne de olsa kolaydı ama yüz yüze gelince saçma bir şey söylemekten korkuyordu. En iyisi bu işi kapatmaktı.

Ama her şeye karşın, yine de arayacaktı tabii. Arayıp onu davet edecekti.

Huzursuzca mektubu zarfin içine yerleştirdi.

Anayoldan eve uzanan patika üzerinde tamponları parlayan bir Ford gözüküyordu. Tanıdık biri mi, diye Johnny gözlerini kısıp baktı. O güne dek çok posta gönderisi olmuştu ancak gelip uğrayanların sayısı üçü dördü geçmezdi. Pownal haritada bile yeri güç bulunan küçük bir yerdi. Eğer gelen, yine yitik bir şey sormaya gelmişse, Johnny onu hemen geri gönderecekti. Kibarca ama kesinlikle. Ayrılırken Weizak böyle öğütlemişti. Çok da haklıydı.

«Sakın danışma servisi olmaya kalkma, Johnny. Onlara cesaret vermezsen kısa zamanda seni unuturlar. Önceleri sana çok acımasızca gelebilir, ama unutma sözkonusu senin yaşamındır. Sakın yumuşama.» Johnny de hiç yumuşamamıştı.

Otomobil gelip kapının önünde durdu. İçinden çok uzun boylu, yepyeni bir blucin takım ve kırmızı gömlek giymiş bir adam çıktı. Adamın çevreye bakınmasından tipik bir kentli olduğu belliydi. Köşeden üstüne bir sırtlan atlayacakmış gibi tetikteydi. Başını kaldırıp verandada oturan Johnny'i görünce selam vermek amacıyla bir elini kaldırdı.

«Tünaydın,» dedi.

Brooklyn aksam, diye düşünen Johnny, «Selam,» diye karşılık verdi. «Yolu mu şaşırdın?»

«Umarım şaşırmamışımdır,» dedi yabancı merdivene doğru yaklaşarak. «Sen ya John Smith'sin ya da ikiz kardeşi.»

Johnny güldü. «Kardeşim olmadığına göre galiba doğru kapıyı çalmış oluyorsun. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?»

«Belki birbirimiz için yapabileceğimiz bir şeyler bulabiliriz.» Yabancı merdivenleri çıkıp elini uzattı. Johnny uzanan eli sıktı. «Adım Richard Dees. Inside View dergisinden.»

Saçları son moda uygun olarak kutak üstüne kadar kesilmişti ve hemen tümü griydi. Ama boyanmış gri. Johnny bunu farkedince içinden güldü.

«Dergiyi belki görmüşsündür.»

«Gördüm ya. Süpermarketlerde kasa yanındaki sergilerde satılıyor. Dergi için görüşme yapmak niyetinde değilim. Üzgünüm, ama buraya boşuna geldim.» Gerçekten de tam süpermarketlerde

satılacak bir dergiydi bu. İnsanları heyecanlandırmak için olmadık başlıklar atarlardı. UZAYDAN GELEN YARATIKLAR BİR ÇOCUĞU ÖLDÜRDÜ. ÇOCUKLARIMIZI ZEHİRLEYEN YİYECEKLER. 12 FALCI 1978 YILINDA CALİFORNİA'DA DEPREM OLACAĞINI SÖYLÜYOR.

Dees, «Doğrusunu istersen bizim de niyetimiz görüşme yapmak değil,» dedi. «Oturabilir miyim?» «Bakın, ben...»

«Bay Smith, ta New York'tan buraya geldim, Boston'dan buraya getiren o küçük uçakta içinde neredeyse aklım çıkıyordu korkudan.»

Johnny, «Portland-Bangor Havayolları mı?» diye sordu gülererek.

Dees, «Oydu ya,» diye onayladı.

«Pekâlâ,» dedi Johnny. «Görev anlayışın ve katlandıkların beni etkilediği için on beş dakika kadar seni dinleyebilirim. Ama yalnız o kadar. Öğleden sonraları uyumam gerekiyor.» Birazcık yalan söylemenin kimseye zararı yoktu.

Dees, «On beş dakika yeter de artar bile,» dedi. «Şimdi, yapmış olduğum tahmine göre, senin bir yere yaklaşık iki yüz bin dolar kadar borcun var. Yakın bir tahmin, değil mi?»

Johnny'nin gülümsemesi kayboldu. «Borcum var ya da yok,» dedi. «Yalnız beni ilgilendirir bu.»

«Pekâlâ, tamam, tabii. Alınma hemen. Inside View sana bir iş önermek istiyor. Çok kazançlı bir iş.»

«Hayır, kesinlikle hayır.»

«Bir dakika izin ver de işin ne olduğunu...»

Johnny, «Falcılık yapmıyorum. Bitti artık o iş. Bir daha öyle olayları yaşamak istemiyorum.»

«Bir dakika izin verir misin?»

«Bay Dees, korkarım anlamıyorsun, benim...»

«Bir dakika?» Dees kendinden emin gülümsedi.

«Hem, yerimi nasıl buldun?»

«Demek ona çok şeyler borçluyum?»

«Tabii,» dedi Dees. «Bahse girerim anlatacaklarımı duyduktan sonra gerçekten öyle düşüneceksin. Başlayım mı?»

Johnny, «Pekâlâ,» dedi. «Ama buraya gelmek zahmetine katlandın diye fikrimi değiştirecek değilim.»

«Tabii, nasıl istersen. Özgür bir ülkede yaşıyoruz. Bay Smith, **Inside View** kehanetler ve medyumluk konularında sivrilmiştir, bunu zaten biliyorsun sanırım. Açık konuşayım, okuyucularımız böyle şeyler için deli olurlar. Şu anda haftalık tirajımız üç milyon. Haftada tam üç milyon okuyucu, Bay Smith, ne dersin bu işe? Nasıl mı beceriyoruz bu işi? Her zaman canlı, manevi...»

Johnny, «Kundaktaki İkizleri Dev Ayı Yedi,» diye mırıldandı.

Dees omuzlarını silkti. «Eee, n'apalım? Bu acımasız dünyada böyle haberler de duyurulmalı, değil mi? Herkesin öğrenmeye hakkı var. Ama buna benzer her haber yanında üç tane de okuyucular için yararlı bilgi veriyoruz: Sıkıntı çekmeden nasıl kilo verilir, cinsel mutluluk nasıl sağlanır, Tanrıya nasıl daha yakın olunur...»

«Sen Tanrıya inanır mısın, Bay Dees?»

Dees, «Doğrusunu istersen, inanmam,» dedi adam tavlayıcı gülüşüyle. «Ama demokratik bir ülkede yaşıyoruz, herkes kendi ruhundan sorumlu, öyle değil mi? Ama asıl önemli olan okuyucularımızın Tanrıya inanmaları. Meleklerle de İnanırlar, mucizelere...»

«Şeytan kovuculara, şeytanlara, büyülere...»

«Tamam, tamam. İş anlıyorsun. Doğüstü her şeye inanan bir kitle var. Aralarında Amerika'nın

en ünlü falcısı Kathleen Nolan'ın da bulunduğu on medyum ve falcı bizim dergiye çalışıyor. Seninle de bir sözleşme yapmak istiyoruz, Bay Smith.»

«Ciddi mi?»

«Gerçekten de istiyoruz. Ne mi yapacaksın? Yılda yaklaşık on iki kez küçük bir sütunun olacak ve resmin yayınlanacak. Başkan Ford'un ikinci yönetimiyle ilgili, on ünlü medyundan kehanetler falan, filan. Her yılbaşında ve Dört Temmuz Bayramında Amerika'nın yakın geleceğiyle ilgili bilgiler de var. Yurtdışı siyaset olayları yanında ek olarak birkaç şey daha dolduruyoruz.»

Johnny, «Korkarım anlamıyorsun,» dedi. Karşısında bir çocuk varmış gibi tane tane konuşuyordu. «Bir iki tane sezgi gibi bir şey duyduğum doğru... buna geleceği gördüm de diyebilirsin... ama bu duyu kontrol edebildiğim bir şey değil. Bir inekten süt sağmayı ne kadar biliyorsam, ikinci Ford yönetimi hakkında da o kadar kehanet yapabilirim.»

Dees afallar gibi oldu. «Kehanet yapabileceğini kim söyledi? O sütunları zaten bizim redaktörlerimiz yazar.»

Johnny, «Redaktör...» diye başladı ve ağzı açık kaldı.

Dees, «Tabii, ya,» dedi sabırsızca. «Bak dinle. Dergide çalışan en tanınmış adamlarımızdan biri Frank Ross'tur. Doğal afetler uzmanı. Çok tatlı adamdır, ama ne yazık ki, ancak dokuzuncu sınıfa kadar okuyabilmiştir. İki kez orduya girip çıkmış, daha sonra biz onu bulup ortaya çıkarıncaya dek New York'ta bir otobüs şirketinde temizlik işçiliği yapmış. Ona sütun yazdırır mıyız sanıyorsun? Herif hata yapmadan kedi yazmayı bile beceremez.»

«Ya kehanetler?»

«Dayanaksız atıyorlar işte. Başka bir şey değil. Ama bu adamların palavralarından ne kadar çoğu doğru çıkıyor, bilsen şaşarsın.»

Johnny dinlerken öfkelenildiğini farkedip biraz şaşırıldı. Kendini bildi bileli annesi **Inside View** almıştı eve. Derginin içinde kanlı trafik kazalarının fotoğrafları, kaçak olarak çekilmiş idam fotoğrafları filan olurdu. Annesi burada yazan her şeye gözü kapalı inanırdı. Herhalde geriye kalan 2.999.999 okuyucu da öyleydi. Şimdi de gelmiş bu saçı boyalı herif ayağında kırk dolarlık kunduraları, ambalajından yeni çıkmış gömleğiyle, dergisinin palavralarını anlatıyordu.

Dees, «Ama işe yarıyor, işte,» diyordu bir yandan. «Eğer aklına iyi bir şey gelirse hemen bize telefon edersen, biz de uygun bir şeyler yazarız sütununa. Bu arada yayınevleriyle de sözleşme yapmak istersen, özgürsün. Fena para da vermiyoruz, hani.»

Johnny, «Ne kadar veriyorsunuz?» diye sordu. Koltuğunun kollarını sımsıkı kavramıştı. Şakağındaki damar ritmik bir biçimde atıyordu.

Dees, «İki yıl için otuz bin dolar,» dedi. «Eğer tutulursan, bu para daha da artabilir. Şimdi bak, bütün medyumlarımızın uzmanlık alanları var. Anladığım kadarıyla sen eşyalar konusunda iyisin.» Dees'in gözleri düş kurar gibi kısıldı. Çok güzel bir dizi geliyor gözümün önüne. İki ayda bir yayınlarız belki, hemen suyunu çıkarmamalıyız. 'John Smith **Inside View** okurlarını geleceklerini görmeleri için kişisel eşyalarını göndermeye çağırıyor...' Bunun gibi bir şey. Tabii baştan söyleriz herkese, pahalı şeyler göndermesinler. Geri vermeyeceğiz çünkü. Ama bilsen şaşarsın. Bazı insanlar nasıl kaçık oluyor. Öyle pahalı şeyler gönderirler ki. Elmaslar, altın paralar, alyanslar... sonra sözleşmene bir madde ekleyip sana gönderilen her şeyin senin malın olacağını belirtiriz.»

Artık Johnny gözlerinin önüne kırmızı bir perde düştüğünü hisseder olmuştu. «Bana kişisel eşyalarını gönderecekler, ben de bunların üstüne yatacağım. Öyle mi?»

«Tabii. Hiçbir sorunu da yok bunun. Yalnızca başında her şeyi açıklamak gerek. Bu da işin kreması.»

Johnny, «Diyelim ki,» dedi sesini kontrol etmeye çalışarak. «Diyelim ki, 31 Eylül 1976 yılında

Başkan Ford'a bir suikast yapılacak, dedim. İçimden geldiği için filan değil. Uydurdum işte. Ne olacak?»

Dees, «Eh, n'apalım, eylül ayı otuz çeker,» dedi. «Ama işin ruhunu kavradın. Sen tam aradığımız adamsın, Johnny. Büyük oynuyorsun. Bu çok iyi. Diğerleri ne kadar dar düşünüyor, bilsen şaşarsın. Adamlarımızdan biri iki hafta önce bize yazmış, Earl Butz gelecek yıl istifa etmeye zorlanacak diye. Fransızca

adları iyi okuyamıyorum, galiba yanlış telaffuz ettim. Her neyse, ama bu haberi kim sallar? Earl Butz, Amerikalı ev kadınının umurunda mı? Ama gördüğüm kadarıyla sende iyi parıltılar var, Johnny. Bu iş için biçilmiş kaftansın.»

Johnny, «İyi parıltılar var, doğru,» diye mırıldandı.

Dees merakla Johnny'nin yüzüne bakıyordu. «Rahatsız mısın, Johnny? Yüzün bembeyaz oldu.»

Johnny kendisine atkı gönderen kadını düşünüyordu. Herhalde o da Inside View okurlarındandı. «Şimdi bana söylediklerini bir özetlemeye çalışayım,» dedi. «Yılda bana otuz bin dolar veriyorsunuz, yalnız adım için...»

«Unutma bir de resmin var.»

«Resmim ve yazarı bilinmeyen sütunlar. Bir de ayrı bir dizide, bana gönderilen eşyalar hakkında yazılar yazıyorum. Ekstradan bir ikramiye gibi gönderilen eşyalar da bana kalıyor...»

«Tabii, işin hukuk yanını halledebilsek...»

«... Ve bunlar benim malım olacak. Anlaşma böyle, değil mi?»

«Bu daha işin iskeleti, Johnny. Nasıl gelişmeler olduğunu bir bilsen. Altı ay sonra her evde senden söz edilir, ondan sonra da kimse seni tutamaz artık. Televizyon şovları. Konferans turları. Tabii bu arada bir de kitap var. İstedğin yayınevini seçersin. Yayınevleri medyumlara para saçıyorlar artık. Kathy Nolan da seninki gibi bir sözleşmeyle başladı işe, şimdi yılda iki yüz bin dolardan fazla para topluyor. Bir de kendi adına kilise kurdu, vergi dairesi de yakasına yapışmıyor. Her numara vardır şu bizim Kathy'de.» Dees sırtıttı. «Dinle beni, Johnny, bu iş bir tuttu mu, sınırın göklerde dir.»

«İnanırım.»

«Eee? Ne düşünüyorsun?»

Johnny, Dees'e doğru uzandı. Yeni gömleğinin yakalarına asıldı.

«Hey! Ne yaptığını sanıyorsun...»

Johnny iki eliyle kavradığı yakalarından tutup Dees'i kendine doğru çekti. Beş aydır yaptığı kas çalışmalarını sonunda bayağı güçlenmişti.

Johnny, «Ne düşündüğümü sormuştun,» dedi. Başının içi zonklamaya başlamıştı. «Söyleyim. Bence sen bir mezar hırsızısın. İnsanların düşlerine girip soyan bir hırsız. Bence annen seni doğurduğu anda kanserden ölmeliydi. Eğer cehennem diye bir yer varsa, umarım orada yanarsın.»

Dees, «Benimle böyle konuşamazsın,» diye haykırdı. Sesi incelmışti. «Sen kaçıksın be! Boşver! Anlattıklarımın hepsini unut! Seni ahmak orospu çocuğu! Sana bir fırsat verdik! Sakın sürüne sürüne geleyim deme sonra...»

Johnny ayağa kalkarak, «Ayrıca sesin de sinirlerimi bozuyor,» dedi. Dees'i de birlikte kaldırmıştı. Yakasından tutmuş ileri geri sallıyordu. Dees artık öfkelenmeyi filan bırakmış, ağzından anlamsız gevelemeler çıkıyordu.

Johnny onu sürükleyerek verandanın merdivenlerine kadar getirdi. Ayağını kışına dayayıp itti. Dees hâlâ bağırp çağırırken merdivenden aşağı yuvarlandı ve tozlu toprağın üstüne düştü. Tozlanmış blucini daha gerçekçi görünüyordu ama Johnny, Dees'in bundan hoşlanacağını hiç sanmadı.

«Seni polise şikayet edeceğim,» dedi boğuk bir sesle.

Johnny, «Nasıl istersen öyle yap,» dedi. «Ama büranın yasaları davetsiz konuklara hiç de iyi davranmaz, bilesin.»

. Dees'in yüzünde korku, öfke ve şok dolaşıyordu. «Eğer bize işin düşerse, Tanrı yardımcın olsun.»

«Haklısın,» dedi Johnny. «Ben de öyle düşünüyorum.»

«Çok pişman olacaksın. Tam üç milyon okur. Senin hesabını gördüğümüz zaman, nisan ayında ilkbahar olacak desen kimse inanmayacak sana. Kimse sana inanmayacak...»

Johnny, «Defol git buradan pis herif,» dedi.

Dees, «O kitap işini de unut!» diye çığlık attı, aklınca en korkunç tehdidini savururken, «New York'ta bir tek yayınevi bile sana iş vermeyecek. Seninle işimi bitirdikten sonra gece bekçileri bile yazdığını okumaz zaten. Senin gibi hıyarların hakkından gelmesini biliriz. Seni...»

Johnny, «Gidip şu tüfeğimi alayım da...» diye başladı.

Dees sövgüler yağdırarak kiralık otomobile döndü. Arabayı hızla geri alırken çiçekliğin koruyucu duvarına çarpıp yıktı. Johnny bunu görünce başındaki ağrıya karşın güldü. O duvarı onarmak iş değildi, ama Dees otomobilin çamurluğundaki ezik yer için Hertz Şirketine çok zor hesap verecekti.

Dees'in tozu dumana katarak gidişini bir süre izledikten sonra Johnny yeniden sallanan koltuğuna oturup baş ağrısının iyice yerleşmesini bekledi.

***

«Ne yapacağım, dedin?» diye sordu banker. New Hampshire'deki odasında duvarlar çam panellerle kaplanmıştı. Dışarda akan trafiğin gürültüsü içeri doluyordu.

«Gelecek yıl temsilciler meclisi için adaylığımı koyacağım,» diye yineledi Greg Stillson. Haki renkte pantolonu, kolları sıvanmış mavi gömleğiyle oldukça iri yapılı bir adamdı. Bankerin süslü odasında bu haliyle uyumsuz duruyordu. Sanki birden ayağa kalkıp ortada ne var ne yoksa altüst edecekmış gibi.

Banker Charles Gendron, diğer adıyla Chuck, biraz kararsız, biraz da kuşkulu bir biçimde güldü. Stillson'un bir özelliği de karşısındakini kuşkuya düşürmekti zaten.

Gendron'un kıkırdamasına kaşlarını çatarak baktı.

«Yani demek istediğim, George Harvey bu işe ne der sonra, Greg?» George Harvey kent siyasetinde büyük söz sahibi olmasının yanısıra Cumhuriyetçi Partinin de adayydı.

Greg, «George bir şey demez,» dedi sakın bir tavırla. Saçlarında grileşmiş teller görünüyordu ama yüzü birden yıllar önce Iowa'da bir çiftlikte köpek tekmeleyen genç adamın yüzü oluvermişti. Yine de sesi telaşsızdı. «George bu işde izleyici olarak kalacak, ama benim yanımda. Benim adaylığımın ona zararı olmaz, çünkü bağımsız olacağım.»

Ghuck Gendron biraz duraksadıktan sonra, «Şaka ediyorsun, değil mi Greg?»

Greg'in suratı yine asıldı. «Chuck, ben hiç şaka etmem. Herkes... herkes benim şaka ettiğimi sanıyor. Şu **Union-Leader** ve **Daily Democrat** gazetelerindeki goygoycular da benim şaka ettiğimi sanıyorlar. Ama git George Harvey'le konuş. Sor bakalım ona hiç şaka ediyor muyum, yoksa giriştiğim her işi bitiriyor muyum? Aslında bunu senin de bilmen gerekir. Birlikte az iş çevirmedik, değil mi Chuck?»

Greg'in asık suratı değişerek insanı ürperten bir gülümsemeyle yayıldı. Gendron ürpermekte haklıydı, çünkü nasıl olduysa Greg Stillson'un birkaç tasarısına ortak olmuştu. Üstelik bu işlerden iyi de para kazanmışlardı, ama tabii sorun para değildi. Arsa işlerinde birkaç şey... pek yasal olarak çözülmemişti.

Toprağını satmak istemeyen yaşlı bir çiftçinin önce on dört on beş kadar tavuğu bilinmeyen bir

hastalık sonucu ölmüş, daha sonra patates ambarında yangın çıkmış, sonra bir gün adam evde yokken evinin içinde oturma odası ve yemek odası köpek pisliğiyle doldurulmuş, sonunda adam arsasını satmıştı.

Sonra bir de şu motosikletli serseri, Sonny Elliman yine ortalarda dolaşıyordu. Greg onunla çok iyi dosttu. Salt onunla değil, daha birçok hipi, asi genç ve motosikletli Greg'in dostuydu. Bu da, Greg'in kurmuş olduğu Uyuşturucu Madde Yardım Merkezi ve RidgeWay'de keşler, alkolikler ve trafik suçlusu gençler için uygulanan görülmemiş programın sonucuydu. Bu çocuklara ceza verilecek yerde kent hizmetinde çalıştırılıyordu. Greg'in fikriydi bu... ve çok iyi bir fikir olmuştu doğrusu. Greg'i belediye başkanı yapan nedenlerden de biriydi.

Ama bu söylediği, resmen delilikti.

Bu sırada Greg bir şey daha söylemişti ama Gendron tam anlamadı.

«Bağışla, bir daha söyler misin?» dedi.

Greg, «Benim seçim kampanyamı yönetir misin, dedim,» diye yineledi.

Greg...» Gendron söze başlamadan genzini temizlemek gereğini duydu. «Greg, korkarım anlamıyorsun. Üçüncü Bölge temsilcisi Harrison Fisher'dir. Harrison Fisher Cumhuriyetçi, son derece saygın ve sonsuza dek kalıcıdır.»

Greg, «Kimse o denli kalıcı değildir,» dedi.

Gendron, «Harrison neredeyse öyledir,» dedi. «İstersen Harvey'e sor. Okula birlikte gitmişler. 1800'lerde filan olmalı herhalde.»

Greg bu alayı duymamış gibi davrandı. «Kendime Şakacı Boğa filan gibi bir ad bulacağım... herkes benim dalga geçtiğimi sanacak... ama sonra, Üçüncü Bölge'nin cici halkı güle oynaya beni Washington'a gönderecektir.»

«Sen kaçıksın, Greg.»

Greg'in yüzündeki gülümseme birden yok oldu. Korkunç bir biçim aldı. Hiç kıpırdamadan bakıyor, gözlerinin neredeyse yalnızca beyazları görünüyordu.

«Sakın bir daha böyle bir şey deme, Chuck. Sakın ha.»

Banker artık ürpermiyordu. İliklerine dek korkuyordu.

«Greg, özür dilerim, yalnızca...»

«Sakın ha, sakın ha böyle bir şey deme, yoksa bir gün o hangar gibi otomobiline binerken Sonny Elliman'ı yanbaşımda bulursun.»

Gendron'un ağzı kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı.

Greg yeniden gülümsemeye başladı, kara bulutların arasından çıkan parlak güneş gibi. «Neyse, boşver. Birlikte çalışacaksak birbirimizi kırmayalım.»

«Greg...»

«Bu iş için seni istiyorum, çünkü New Hampshire'de bütün işadamlarını iyi tanırırsın. Bir kez rayına oturdu mu oluk gibi para akacak. Ama önce biraz pompalamak gerekiyor. Artık biraz alanımı genişletip salt RidgeWay'in adamı gibi değil de, devlet adamı gibi bakmalıyım her şeye, yaptığım hesaplara göre elli bin dolar bize yeter.»

Son dört seçimde Harrison için çalışmış olan banker,

Greg'in siyaset konusundaki saflığına öylesine şaşırılmıştı ki, açıklamaya nereden başlayacağını kestiremedi önce. Sonunda, «Greg,» dedi. «İşadamları seçim kampanyalarına bağış yaparken, bunu iyi yürekli oldukları için yapmazlar, kazanan adam onlara borçlu kalsın diye yatırım yaparlar. Birkaç adaylı bir seçimdeyse kazanma şansı olan herhangi bir adaya kesenin ağzını açarlar, çünkü nasıl olsa vergiden düşeceklerdir. Ama unutma, yalnız kazanma şansı olanlar için geçerlidir bu. Şimdi Fisher bu yıl...»

Greg, «Kesin favori,» diye tamamladı. Arka cebinden bir zarf çıkardı. «Şuna bir bakar mısın?»

Gendron önce zarfa, sonra Greg'e kararsızca baktı. Greg başıyla zarfi alması için ısrar etti.

Banker zarfi alıp açtı.

Gendron'un çıkardığı ilk şok sesini uzun bir suskunluk izledi. Masasının üstünde duran aile resminin yanına bir sürü fotoğraf yayılmıştı. Siyah saçlı bir kadının bacakları arasında bankerin başı görünüyordu. Kadın bankerin karısı değildi. RidgeWay'de oturanlar onun Bobby Strang'ın lokantasında çalışan garson kız olduğunu hemen tanırlardı.

Bankerle garson kızın daha birçok pozisyonda resimleri vardı ve bunların hiçbiri de cinsel sağlık dergilerinde yayınlanacak nitelikte değildi.

Gendron neden sonra başını resimlerden kaldırabilirdi. Kalbi dörtlünela koşan bir at gibi atıyordu. Kriz geçireceğinden korktu.

Greg ona bakmıyordu bile. Pencereden dışarısını izliyordu. «Değişme rüzgârları esmeye başladı,» dedi. Gendron'a döndü. «Şu bizim merkeze gelen keşlerden biri bana ne verdi, biliyor musun?»

Chuck Gendron hayır anlamında başını salladı. Titreyen ellerinden biriyle göğsünün sol yanına masaj yapıyor, gözünü fotoğraflardan ayıramıyordu. Tanrının cezası fotoğraflardan. Ya sekreteri şu anda içeri girirse? Masaj yapmayı bırakıp resimleri topladı.

«Bana Mao'nun küçük kırmızı kitabını verdi,» dedi Greg. Fıçı gibi göğsünden bir kahkaha çıktı. Bir zamanlar kaburgaları sayılan göğsünden. «İçindeki özdeyişlerden biri şöyle... tam olarak anımsamıyorum ama özünde şunu diyordu: 'Rüzgârın değişimini önceden gören adam rüzgârgülü değil, yeldeğirmeni yapmalıdır.' İşte buna benzer bir şeydi.»

Oturduğu yerde öne doğru eğildi.

«Harrison Fisher artık favori değil. Bir zamanlar öyleydi. Ford da öyle. Muskie de bir zamanların adamı. Humphrey de öyleydi. Seçimlerin ertesi günü uyandıkları zaman soyu tükenmiş kuşlar gibi kalacak daha bir sürü politikacı var.»

Greg Stillson gözlerini bankerden ayırmıyordu.

«Gelecekte neler olacağına bir göz atmak mı istiyorsun? Maine'dan çıkan şu Longley denen adama bak. Demokratlarla Cumhuriyetçiler birbirlerini yerken, aradan sıyrılıp o seçildi. Öbür ikisi kendilerinden emindiler. Ama halk iki partiye de yüz vermedi. Gidip LeWiston'lu bir sigortacıyı seçti. Şimdi onun başkanlık için oynayacağı söyleniyor.»

Gendron hâlâ konuşamıyordu.

Greg soluk tazeledi. «Hepsi benim şaka ettiğimi sanacaklar, tamam mı? Longley'in de şaka ettiğini sanıyorlardı. Ama ben ciddiyim. Yeldeğirmeni yapıyorum. Sen de bana yapı araç gereçlerini sağlayacaksın.»

Greg sözlerini bitirdi. Saatin çıkardığı ses dışında çıt yoktu büronun içinde. Bir süre sonra Gendron fısıldar gibi konuştu. «Bu resimleri nasıl elde ettin? Elliman mı çekmiş?»

«Bırak allasen, o işi hiç konuşmayalım. Resimleri unut gitsin. Sende kalsın.»

«Negatifler kimde kalacak?»

Greg, «Chuck,» dedi ciddileşerek, «Anlamıyorum. Sana Washington'a gitmekten söz ediyorum. Bizi kimse tutamaz, aslanım! Senden öyle fazla para da bulmanı istemiyorum. Dediğim gibi, yalnızca pompalamaya yetecek kadar bir şey. Ondandır para kendiliğinden gelmeye başlayacak. Sen parası olanları tanırsın. Onlarla yemek yiyip poker oynuyorsun. Zamanında onlara ticari krediler açıyorsun. Onları kafakola almayı da bilirsin.»

«Greg, anlamıyorsun, anlatamıyorum...»

Greg ayağa kalktı. «Tıpkı benim seni kafakola aldığım gibi,» dedi.

Banker başını kaldırıp ona baktı. Gözleri çaresizlik içinde fıldır fıldır dönüyordu. Greg adamı kendi ayağıyla mezbahaya girmiş bir koyuna benzetti.

«Elli bin dolar,» dedi. «Nasıl bulursan bul.»

Böyle dedikten sonra Greg kapıyı yavaşça kapatıp dışarı çıktı. Gendron bitişik odadan gelen gürültülü sesini duydu, sekreteriyle şakalaşyordu. Sekreteri altmış yaşlarında tahta göğüslü bir kadındı. Stillson onu küçük bir kız gibi güldürebilmeyi becermişti. Tam bir soytarıydı. Zaten belediye başkanı seçilmesinde suçlu gençler için çıkardığı programlar kadar bu yanının da rolü vardı. Ama halk soytarıları Washington'a gitsin diye seçmezdi.

Eh, birkaç istisna sayılmazsa.

Her neyse, bu onun sorunu değildi. Onun sorunu seçim kampanyası için eli bin dolar bulmaktı. Aklından çeşitli olasılıklar geçti. Evet, yapılmayacak iş değildi. Evet, evet, yapılabilirdi... ama o kadarla bitecek miydi?

Beyaz zarf hâlâ masasının üstünde duruyordu. Aile resminin bulunduğu çevreden karısı gülen gözlerle zarfa bakıyordu sanki. Hemen alıp pardösüsünün iç cebine yerleştirdi. Elliman olmalıydı. Nasıl yaptıysa, bir yolunu bulup bu resimleri o çekmişti.

Ama ne yapması gerektiğini söyleyen Stillson'du.

Belki de bu herif o denli soytarı değildi. 1975-76 siyasi havası için söyledikleri tümüyle saçma sayılmazdı. Rüzgârgülü yerine yeldeğirmeni yapmak.

Onun sorunu bu değildi.

Sorun elli bin doları bulmaktı.

Herkese neşe saçan, Lions Derneği Başkanı Chuck Gendron masasının üst çekmecesinden bir defter çıkarıp içindeki isim listesinden seçim yapmaya başladı. Bu sırada anacaddede Greg Stillson, yüzünü sonbahar güneşine çevirmiş, iyi bir iş becerdiği için kendi kendini kutluyordu.

Daha sonraları üzerinde düşündükçe, Johnny o gün Sarah'yla yatağa girmelerini, Inside VieW'dan gelen o adama, Richard Dees'e bağladı. Sonunda biraz yumuşayıp Sarah'ya telefon ederek çağırmasının nedeni, biraz da sevdiği bir ihsanla oturup konuşmak ve ağzındaki çirkin tattan kurtulmak içindi. Ya da böyle olduğuna inandırdı kendini.

Kennebunk'a telefon açtığı anda karşısına Sarah'nın arkadaşı çıkmış, onun gelmesi için geçen kısa sürede Johnny'nin içinden telefonu kapatıp bu işe bir sünger çekmek gelmişti (ama öyle ciddi biçimde değildi). Sonra Sarah'nın sesini duydu.

«Johnny? Sen misin?»

«Ta kendisi.»

«Nasılsın?»

«İyi. Ya sen?»

«İyiyim,» dedi Sarah. «Aradığına sevindim. Aslında... pek emin değildim.»

«Hâlâ o pis kokaini çekiyor musun?»

«Hayır, artık eroin kullanıyorum.»

«Oğlun da yanında mı?»

«Tabii, onsuz bir yere gitmem.»

«O zaman, hazır buralardayken neden bir gün bize gelmiyorsunuz?»

«Bunu gerçekten isterim,» dedi Sarah içtenlikle.

«Babam Westbrook'ta çalışıyor, o yüzden yemekler ve bulaşıklar bana ait. Akşam saat dört buçukta gelir, yemeğe de beş buçuk dolaylarında otururuz. Akşam yemeğine kalmanızı isterim, ama seni uyarayım, yaptığım en iyi yemekler Fransız-Amerikan karışımı spagetti üzerine kurulmuştur.»

Sarah kıkırdadı. «Çağrın kabul edildi. Hangi gün gelmemizi istersin?»

«Yarın ya da öbür güne ne dersin, Sarah?»

Sarah, «Yarın iyi,» dedi kısa bir duraklamadan sonra. «Görüşmek üzere.»

«Hoşçakal, Sarah.»

Aklı düşüncelerle doluydu telefonu kapatırken. Kendini hem suçlu hissediyordu, hem de çok heyecanlıydı.

Bilmesi gereken şeyi biliyor ne de olsa... Babamın kaçta evde olacağını biliyor... bilmesi gereken başka bir şey de yok zaten.

Sonra aklından geçen bir soruyu yanıtladı. **Ya tam öğlen zamanı gelirse ne yaparsın?**

Hiçbir şey, diye yanıtladı ama pek inanmıyordu buna. Sarah'yı düşünürken, dudaklarını, çekik yeşil gözlerini anımsarken bile başı dönüyor, gücü kesiliyor ve biraz da umutsuzluğa kapılıyordu.

Mutfığa girip akşam yemeğini hazırlamaya başladı. Baba oğul birlikte hiç de kötü bir yaşam sürmüyorlardı, ama beraberlikleri ocak ayı başında sona erecekti. Don Pelsen'in postayla gönderdiği altı aylık sözleşmeyi imzalamıştı ve Cleaves Mills Lisesinde öğretmenliğe yeniden başlayacaktı. Babası tek başına ne yapardı o zaman? Ne yapacak, yaşamına devam edecekti tabii. İnsanlar her duruma alışmakta ustaydılar. Ama sık sık Herb'i ziyaret etmeye gelirdi, belki her haftasonu.

Rostoyu fırına koyduktan sonra oturup düşünmeye başladı. Bebek geldi aklına. Eğer Sarah erken gelirse, ne de olsa bebek vardı yanlarında.

Ertesi gün Sarah saat on ikiyi çeyrek geçe geldi. Küçük kırmızı otomobilden çıkarken uzun boyu, koyu sarı saçlarıyla her zamanki gibi güzeldi.

«Selam, Johnny!» diye seslendi el sallayarak.

«Sarah!» Johnny verandadan inip yanına geldi ve Sarah'ın uzanan yanağını öptü.

«Bir dakika, şu imparatoru da çıkarayım arabadan,» dedi Sarah ve otomobilin arka kapısını açtı.

«Yardım ister misin?»

«Yoo, gerek yok. Haydi bakalım Denny.» Sarah bebeğin güvenlik kemerini çözüp otomobilden çıkardı. Denny bahçeye vahşi bir ilgiyle göz gezdirdi, sonra gözleri Johnny'e takılıp orada kaldı. Gülümsedi.

«Vig!» dedi Denny ve iki elini de sallamaya başladı.

Sarah, «Galiba sana gelmek istiyor,» dedi. «Olmadık şey. Denny de babası gibi biraz uzak duran tiplerdendir. Kucağına almak ister misin?»

Johnny, «Tabii,» dedi biraz kuşkulu.

Sarah güldü. «Korkma, kırılacak değil. Düşürmezsin,» diyerek Denny'i, Johnny'nin ellerine bıraktı. «Zaten düşürsen de top gibi sıçrayıp yine kucağına çıkar. Hiç böyle tombul bebek gördün mü?»

Denny, «Vun bunk!» diye sesler çıkararak Johnny'nin boynuna kolunu doladı ve oradan annesine güvenli bakışlar attı.

Sarah, «Gerçekten şaştım bu işe,» dedi. «Bu güne dek kimseye böyle sokulmamıştı... Johnny? Johnny?»

Bebek kolunu boynuna dolar dolamaz Johnny'nin içinden bir sürü karmaşık duygu geçti. Ilık bir su gibi. Ama karanlık, rahatsız edici değildi. Bebeğin aklında geleceğe dönük hiçbir düşünce yoktu. Dert yoktu. Geçmişin mutsuzluğu da yoktu. Sözcükler de olmadan, yalnızca görüntüler ve duygular vardı: Sıcaklık, altının kuru oluşu, annesi ve kendisini kucağına alan adam, yani Johnny.

«Johnny?» Sarah bir şeyler sezmeye çalışarak ona bakıyordu.

«Bir şey mi oldu?»

Denny'i soruyor bana, diye geçirdi içinden Johnny. Denny'nin bir şeyi var mı? Kötü bir şey görüyor musun? Herhangi bir sorunu var mı?»

«Her şey yolunda,» dedi Johnny. «İstersen içeri girebiliriz, ama ben bu saatlerde genellikle verandada otururum. Zaten çok sürmez, içeri girip soba başında kıvrılmak zorunda kalırız.»

«Bence de veranda iyi olur. Denny'e bakacak olursan, bahçeyi gezmek yanlısı. Ne büyük bahçe, diyor, değil mi, bebek?» Çocuğun saçlarını okşadı, Denny güldü.

«Bir şey olmaz ya?»

«Yok canım, yeter ki şu molozları yemeye kalkmasın.»

Johnny değer biçilmez bir Ming vazoymuş gibi büyük bir özenle Denny'i yere bıraktı. «Soba için biraz odun kesmiştim de.»

«Nasılsın? Bedensel bakımdan yani?»

Johnny birkaç gün önce Richard Dees'i nasıl silkelediğini anımsayarak, «Galiba,» dedi. «Umulan gelişmeleri gösteriyorum.»

«Buna sevindim. Son gördüğüm zaman pek iyi değildin.»

Johnny başıyla onayladı. «Ameliyatlar vardı o zaman.»

«Johnny?»

Johnny, Sarah'ın yüzüne bakarken yine suçluluk, umutlanma ve heyecanla karışık bir duyguya kapıldı. Sarah ise içten ve dürüst gözlerle bakıyordu.

«Evet?»

«Anımsıyor musun... şu benim alyansımı?»

Johnny başını salladı.

«Oradaydı. Söylediğin yerde. Ama attım onu.»

«Öyle mi?» Johnny pek şaşırılmamıştı. Bazen yitik şeylerin bulunmaması daha iyi oluyordu.

«Yüzüğü attım ve Walt'a hiçbir şey söylemedim.» Sarah başını iki yana salladı. «Neden öyle yaptığımı da bilmiyorum. Hep içimi kurcalıyor.»

«Takma kafana, Sarah.»

İkisi de merdivende duruyorlardı, yüz yüze. Sarah'nın yanakları kızarır gibi olmuştu, ama gözlerini Johnny'nin gözlerinden ayırmadı.

«Bitirmek istediğim bir şey var,» dedi. «Bir türlü bitirmek fırsatını bulamadığımız bir şey.»

Johnny, «Sarah...» diye başladıysa da sonunu getiremedi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Aşağıda Denny beş altı adım attıktan sonra poposunun üstüne çakıldı.

«Evet,» diye devam etti Sarah. «Yanlış mı doğru mu bilemiyorum. Walt'ı seviyorum. İyi bir insan, onu sevmek zor değil. Bildiğim bir şey varsa, o da iyi insanla kötüsünü ayırabildiğimdir. Dan, hani şu üniversitedeyken çıktığım çocuk, kötü bir insandı. İyi insan nasıl olur, onu da bana sen öğrettin, Johnny. Sen olmasaydın, Walt'ı hiçbir zaman değerlendiremezdim.»

«Sarah, böyle konuşman...»

«**Gerekir,**» diye karşı çıktı Sarah. Sesini alçaltmış ve yoğunlaştırmıştı. «Çünkü insan böyle şeyleri yaşamı boyunca ancak bir kez söyleyebilir. İstedğin şeyi söyleyebilse de, söyleyemesen de ilk ve son kez ağzından çıkmış olur, çünkü bir daha denemeye bile cesaret edemezsin. Bilmem anlatabildim mi?»

«Evet, sanırım anlıyorum.»

«Seni seviyorum, Johnny,» dedi Sarah. «Her zaman da sevdim. Kendi kendime bizi Tanrı böyle ayırdı, deyip durdum. Bilmiyorum. Bozuk bir sosisli sandviç Tanrının oyunu mu? Ya da gece yarısı iki çocuğun arka yollarda yarış yapması? Tüm istediğim... bizden koparılan şeyi geri almak.» Sesi titredi ve gözlerini yere çevirdi. «Ve bunu tüm kalbimle istiyorum, Johnny. Ya sen?»

«Evet,» dedi Johnny. Kollarını Sarah'nın omuzlarına koydu ama Sarah başıyla istemediğini işaret edip geri çekilince şaşırıldı.

«Yok,» dedi Sarah. «Denny'nin önünde olmaz. Belki saçma gelecek ama o zaman çok uluorta yapmış oluruz. Her şeyiyle eksiksiz olsun istiyorum, Johnny.» Sarah'nın yüzü yeniden kızardı ve heyecanı arttı. «Bana sarılıp öpmeni istiyorum,» dedi. Sesi yine titredi, neredeyse çatlayacaktı. «Yanlış bir iş yaptığımı biliyorum, ama elimde değil. Yanlış olmasına yanlış ama bir bakıma da doğru. Hakkımız bu bizim.»

Johnny elini uzatıp Sarah'nın yanağından kayan gözyaşını parmağıyla sildi.

«Ve yalnızca bir kez için, değil mi?»

Sarah sessizce onayladı. «Bu bir kezle her şeyin hesabını görmüş oluruz. Terslikler çıkmasaydı, olabilecek her şeyin.» Başını kaldırıp baktı, yaşaran gözlerinin yeşili her zamankinden daha parlaktı. «Ama bir kezle her şeyin hesabını görebilir miyiz, Johnny?»

«Hayır,» dedi Johnny gülümseyerek. «Ama denemek elimizde, Sarah.»

Sarah sevecen gözlerle odun kırma kütüğüne tırmanan Denny'e baktı. «Birazdan uyur,» dedi.

***

Verandada oturup Denny'nin kendi kendine oynamasını izlediler. İkisinin de acelesi yoktu ama aralarında giderek artan bir elektrik vardı.

Bir süre havadan sudan konuştular, aceleyle gerek yoktu. Johnny ilk kez zamanın düşmanlığını görmüyordu. Birlikte çalıştıkları ortak arkadaşlarından ve kimin kimle evlendiğini konuştular.

Sarah başıyla Denny'i göstererek, «Şuna bak,» dedi.

Denny, Vera'nın diktiği çiçeklerin önünde oturmuş, parmağı ağzında uykulu uykulu bakınıyordu. Sarah otomobilden onun yatak arabasını çıkardı ve bebeği uyuttu.

«İşte oldu,» dedi ve Johnny'nin yanına sokulup kollarını boynuna doladı. «Beni öpmeni istiyorum,» dedi telaşsızca. «Beni bir daha öpmen için tam beş yıl bekledim, Johnny.»
Johnny kollarını Sarah'ın beline doladı ve dudaklarını öptü.
«Oh, Johnny,» dedi Sarah başını boynuna yaslayıp. «Seni çok seviyorum.»
«Ben de seni, Sarah.»
«Nereye gideceğiz?» diye sordu bir adım geri çekilerek. Gözleri yakut gibi koyulaşmıştı.
«Nereye?»

***

Johnny rengi atmış eski ordu battaniyesini samanların üzerine yaydı. Tatlı bir koku vardı. Tepelerinde samanlık kuşlarının kanat çırpışları ve cıvıltıları duyuldu. Sarah küçük tozlu pencereyi parmağıyla silip Denny'i görmek için dışarı baktı.

Johnny, «Rahatı yerinde mi?» diye sordu.

«Evet. İyi ki buraya geldik, Johnny. Evde olsaydı...» Sonunu getiremedi.

«O zaman babamı da mı işe karıştırmış olurduk?»

«Evet. Oysa bu yalnız ikimizin arasında.»

«İkimizin işi.»

«Yalnız ikimizin,» dedi Sarah. Karnının üstüne uzanarak yüzünü yana çevirdi. Bacaklarını dizden büküp ayaklarıyla iterek ayakkabılarını çıkardı. «Fermuarımı aç, Johnny.»

Johnny yanına diz çöküp fermuarı aşağı çekti. Külotunun beyazlığı yanında Sarah'ın sırtı sütlü kahverengindeydi. Johnny eğilip omuzlarının arasını öptü, Sarah titredi.

«Sarah,» diye mırıldandı Johnny.

«Efendim?»

«Sana bir şey söylemeliyim.»

«Ne o?»

«Ameliyatlar sırasında doktor bir yanlışlık yapıp beni hadım etmiş.»

Sarah, Johnny'nin omzuna bir yumruk attı. «Hiç değişmezsin, Johnny,» dedi. «Bir de Topsham Fuarında boynunu kıran bir arkadaşın vardı, değil mi?»

«Vardı, ya.»

Johnny, Sarah'ın elini hissetti.

«Görünüşe bakılırsa fazla bir hasar yapmamışlar,» dedi Sarah. Gözlerini Johnny'nin gözlerine dikti. «Hem de hiç yapmamışlar. Bir yoklayalım mı?»

Samanlığın tatlı kokusu içinde zaman su gibi aktı. Sert dokulu ordu battaniyesinin üzerinde Sarah'ın yumuşak teni ve yalın gerçekliği vardı. Johnny bir türlü aklından çıkaramadığı eski bir düşün içine dalmış gibi hissediyordu kendini.

«Johnny, sevgilim...» Sarah'ın sesi heyecan içinde yükseliyordu.

Tatlı saman kokusu. Sert dokulu battaniye. Eski, ahşap samanlığın, ekim rüzgârının okşadığı bir gemi gibi kendi kendine çıtırdaması, tavandaki yarıklardan içeri sızan hafif beyaz ışık...

Sarah inledi. Daha sonra Johnny'nin adını bağırdı, birkaç kez arka arkaya, şarkı söyler gibi. Parmaklarını mahmuz gibi etine geçirdi.

Sonra pencerenin kenarına oturup birlikte dışarıya, bahçeye baktılar. Sarah teninin üstüne giysisini geçirip, verandaya gitti ve Denny'nin battaniyesini düzeltti. Geri geldiğinde, «Daha en az bir yarım saat uyur,» dedi.

Johnny, «Öyle mi?» dedi gülerek. «Ben de biraz kestireyim, diyorum.»

Sarah çıplak ayağını Johnny'jin karnı üstünde gezdirdi. «Öyle bir şey yapayım deme.»

Bir kez daha, ağır ağır seviştiler.

«Sarah...»

«Yok, Johnny. Söylemesen daha iyi. Zaman doldu, biliyorum.»

«Çok güzel olduğunu söyleyecektim.»

«Öyle miyim?»

«Öylesin,» dedi Johnny yavaşça. «Tatlı Sarah.»

«Her şeyin hesabını gördük mü dersin?» diye sordu Sarah.

Johnny gülümsedi. «Elimizden geleni yaptık.»

Herb eve döndüğü zaman Sarah'yı görünce şaşırmadı. Candan davranıp bebeği sevdi. Neden daha önce Denny'i getirmedi diye Sarah'ya çattı.

Yemekten sonra Herb çeyrek yüzyıl önce Johnny için yapmış olduğu tahta otomobil ve kamyonları sakladığı yerden çıkarıp oynaması için Denny'e verdi. O günlerin genç Herb'i. Sağlıklı, neşeli karısı o zamanlar akşamları bir şişe siyah bira bile içerdi. Herb'in saçlarında bir tek gri tel bile yoktu, gönlü oğlu için büyük umutlarla doluydu.

Bir süre söyleştikten sonra saat sekiz buçuk olmuş. Sarah, Denny'nin huzursuz kıpırdamaları üzerine gitmek için kalkmıştı. «Artık gitsek iyi olur, dostlar. Bizi ağırladığınız için sağolun.» Parlayan yeşil gözleri bir an için Johnny'nin gözlerine takıldı.

Herb, «Çok sevindik,» dedi ayağa kalkarak. «Değil mi, Johnny?»

Tabii,» dedi Johnny. «Arabayı ben götüreyim otomobile, Sarah.»

Johnny bebek arabasını otomobilin bagaj kısmına yerleştirdikten sonra Sarah'nın yanına geldi.

«Elimizden geleni yaptık,» dedi Sarah ve gülümsemeye çalıştı. Ama gözlerinde artan ışıltılar yeniden ağlamak üzere olduğunu belli ediyordu.

Johnny, «Hiç de fena olmadı,» dedi.

«Yine görüşür müyüz?»

«Bilmiyorum, Sarah. Görüşür müyüz?»

«Evet, herhalde görüşmeyiz. Ama ne kolay olurdu, değil mi?»

«Çok kolay olurdu, evet.»

Sarah yanına sokulup yanağından öptü. Saçından gelen temiz güzel kokuyu Johnny içine çekti.

«Kendine iyi bak,» diye fısıldadı Sarah. «Aklımda olacaksın.»

«Esen kal, Sarah,» dedi Johnny ve parmağıyla burnuna dokundu.

Sarah direksiyonun başına geçti ve küçük otomobil yola koyuldu. Kocasını yükseldikçe yükselen, evli bir kadın gibi, diye düşündü Johnny. Gelecek yıl Sarah'nın bu küçük otomobili kullanacağını hiç sanmıyordu. Elleri cebinde son bir kez arkasından bakarken yüreğinde o güne dek açık olan bir şeyin kapandığını hissetti.

Eve girdiğinde, babası oturma odasındaki büyük koltuğunda oturuyordu, televizyon kapalı, halının üstü sağa sola saçılmış oyuncaklarla doluydu.

Herb, «Sarah'yı bir kez daha gördüğüme sevindim,» dedi. «İyi zaman geçirdiniz mi... baş başa?» Arada Herb duraksar gibi olmuştu.

Johnny, «Evet,» dedi.

«Yine gelecek mi?»

«Hayır, sanmıyorum.»

Baba oğul bir süre bakıştılar.

Herb, «Belki böylesi daha iyi olur,» dedi sonunda.

O yıl kar erken başladı. Kasımın ilk haftasında kar kalınlığı on beş santimi buluyordu. Johnny posta kutusuna giden patikayı yürümek için yüksek çizmeler ve eski parkasını giymişti. İki hafta önce Don Pelsen o yıl okutacağı dersin kitaplarını göndermiş, Johnny de hemen hazırlıklara başlamıştı. Yeniden öğretmenliğe başlamak için Johnny büyük bir özlem duyuyordu. Don, Cleaves kentinde Johnny için bir de ev bulmuştu.

Bugün posta kutusuna yaptığı gezi sırasında kar serpiştirmeye başlayınca, birisi görececek sıklıganlığını duymadan, Johnny düşen kar tanelerini diliyle yakalamaya çalıştı. Artık hiç topallamıyor ve kendini çok iyi hissediyordu. İki haftadan fazla bir süredir baş ağrısı da olmamıştı.

Postadan bir reklam broşürü, bir **Newsweek** dergisi ve bir de gönderici adresi olmayan bir zarf çıkmıştı. Eve dönerken Johnny zarfı açtı. İçinden çıkan tek sayfa üzerinde **Inside View** yazısını görünce yarı yolda durdu.

Son sayının üçüncü sayfasıydı. Sayfanın altlarında bir yazı kalemle çember içine alınmıştı. Başlıkta MAINE MEDYUMU OYUNUNU AÇIKLIYOR yazılıydı. Kimin yazdığıysa belirtilmemişti.

Inside View her zaman olduğu gibi yine «sözümüne ulusal basın»ın (!) dikkate almadığı medyumlar hakkında size bilgi vermekle kalmıyor, bu alanda gerçek medyumların haksız yere suçlanmasına neden olan sahtekârları ve şarlatanları da açığa çıkarmaya devam ediyor.

Son günlerde bu şarlatanlardan biri hilesini **Inside View** muhabirine açıkladı. Pownal, Maine kentinde yaşayan bu sözde medyum, John Smith, muhabirimize yaptığı açıklamada, «Olanların tümü, hastane giderlerimi ödeyebilmek için kurulmuş bir düzmeceydi,» demiştir. «Eğer bu iş tutarsa borçlarımı ödediğim gibi, daha birkaç yıl sıkıntı çekmem. Son zamanlarda insanlar her söylenene inanıyor... neden ben de yükümü tutmayım?»

Gerçek olan her bir medyum için iki tane sahtesi bulunduğunu savunan ve okurlarını uyaran **Inside View** böylece John Smith'in yükünü boşaltmış olmaktadır. Okurlarımıza ülke çapında tanınmış medyumların sahtekârlıklarını kanıtladıkları takdirde 1000 dolar ödül verdiğimizizi anımsatırız.

Hileciler ve şarlatanlar, kollayın kendinizi!

Johnny yazıyı iki kez arka arkaya okuduğu sırada kar yağışı da oldukça hızlanmıştı. Derginin muhabiri iyice bozulmuş olmalıydı. Sayfayı yeniden zarfın içine yerleştirdi ve gülererek, «Dees,» diye söylendi. «Dilerim hep öyle bozuk kalırsın.»

Babası bunda gülünecek bir şey göremedi. Yazıyı okuduktan sonra mutfak masasının üstüne öfkeyle çarptı. «Bu orospu çocuğunu mahkemeye vermelisin. Düpedüz iftira bu, Johnny.»

«Kabul,» dedi Johnny. Dışarda hava kararmıştı. Öğleden sonra başlayan kar yağışı gece tipi olacağını gösteriyordu. «Ama biz konuştuğumuz sırada üçüncü bir kişi yoktu yanımızda. Dees de bunu çok iyi biliyor. Onun mu, yoksa benim mi sözüme inanacaklar?»

«Attığı yalanların altına imzasını koyacak yürek de yokmuş herifte,» dedi Herb. «Şuna bak, «**Inside View** muhabiriymiş'. Kim be bu muhabir? Uğraşırsan hiç olmazsa adını vermek zorunda kalırlar. Ben bunu istiyorum.»

Johnny, «Ben istemiyorum,» dedi gülererek. «Çok büyük bir açık vermiş olurum. Sonra bana topyekün savaş açarlar, birinci sayfa üzerinde hem. Aman, istemem. Bana sorarsan, büyük bir iyilik yaptılar aslında. Dedesinin hisse senetlerini kaybedenlere, altılı ganyanı kim kazanacak diye bilmek isteyenlere ya da hangi piyango biletini alayım diye soranlara dert anlatmak istemiyorum.»

«Bu söylediklerinin dergide çıkan yazıyla ne ilgisi var anlamadım?»

«Eğer herkes beni sahtekâr bilirse, rahat bırakırlar.»

«Anlıyorum,» dedi Herb. Piposunu yaktı. «Bu iş en başından beri seni huzursuz ediyordu, değil mi?»

«Evet,» dedi Johnny. «Üzerinde fazla konuşmadık seninle, ama konuşmadığımız iyi oldu. Galiba başkalarının tek konuşmak istediği konu da bu.» Salt konuşmak istemeleri değildi Johnny’i rahatsız eden. Ekmek almak için gittiği fırında tezgâhtar kız parayı alırken eline değmemeye çalışmış ve korkmuştu. Babasının arkadaşları geldiğinde, elini sıkmak yerine uzaktan bir merhabayla yetiniyorlardı. Ekim ayında Herb haftada bir kez temizlik yapması için liseli bir kız tutmuştu. Üç hafta sonra kız hiçbir neden göstermeden ayrılmıştı. Herhalde lisedeki arkadaşları kimin evini temizlediğini söyleyip onu uyarmışlardı.

Sonuçta, her Johnny’e dokunup onun yeteneğinden yararlanmak isteyen bir kişinin yanında bir tane de ondan öcü görmüş gibi kaçan çıkıyordu. Böyle zamanlarda Johnny’nin aklına, Eileen Magown’a evinin yandığını haber verdiği gün telefon telleri üstüne tünemiş kargalar gibi bakan hemşireler geliyordu. Bir de, basın toplantısı sonunda kendisinden kaçan TV muhabiri. Her iki durum da Johnny için sağlıksızdı.

Herb, «Evet, seninle bu konuyu hiç konuşmuyoruz,» diye onayladı. «Bana anneni anımsattığı için galiba. Tanrının sana böyle bir... her-ne-ise vereceğinden öyle emindi ki. Bazen, acaba haklı mıydı, diye düşünmekten alamıyorum kendimi.»

Johnny omuz silkti. «Tüm isteğim normal bir yaşam. Bu Tanrının cezası işi de gömmek istiyorum. Eğer bu yazı gömmeme yardım ederse ne iyi.»

Herb, «Ama hâlâ yapabiliyorsun, değil mi?» diye sordu. Gözlerini oğlundan ayırmıyordu.

Johnny’nin aklına yaklaşık bir hafta öncesinin gecesı geldi. Akşam yemeğini dışarda yemek için çıkmışlardı. Dar bütçeleri için ender bir olay. Çevrenin en iyi ve her zaman kalabalık olan lokantasına gitmişlerdi. Gece oldukça soğuktu, ama lokantanın içinde sıcak ve neşeli bir hava vardı. Johnny babasınınkini ve kendi paltosunu asmak için vestiyerde boş askı ararken, orada asılı paltolara dokundukça bir dizi görüntü aklının içinden akıp geçmişti. Bazen böyle oluyordu. Bazen de her bir paltoyu alıp yirmi dakika tutsa, hiçbir çağrı almadığı da olurdu. İşte yakası kürklü bir kadın mantosu. Kadın kocasının poker arkadaşlarından biriyle iş pişiriyor ve bundan çok korkuyor. Ama ilişkisini nasıl keseceğini de bilmiyor. Bir erkek ceketı, koyun postu astarlı. Bu adam da bir hafta önce bir inşaat sırasında ağır yaralanan kardeşi için endişeliydi. Küçük bir erkek çocuğu parkası. Çocuk, transistörlü radyosunu dışarıda, otomobilde bıraktığı için babasına kızıyordu. Bir başkası, uzun, siyah bir erkek paltosu

Johnny’i ürpertmiş, bütün iştahını kaçırmıştı. Bu paltonun sahibi olan adam deliriyordu. Bugüne dek kimseye belli etmemiş, hatta karısı bile kuşkulanamamıştı, ama dünyaya bakışı giderek artan paranoid kuruntularla kararlıyordu. Paltoya dokununca içi yılan kaynayan bir sepeti ellemiş gibi oldu.

Johnny, «Evet, hâlâ yapabiliyorum,» dedi kısaca. «Keşke yapamaz olaydım.»

«Gerçekten istemiyor musun?»

Johnny yine o siyah paltoyu düşündü. Lokantanın içinde adamı seçebilmek için bir o yana, bir bu yana bakmaktan yemeğini bile yememişti.

«Evet,» dedi. «İstemiyorum.»

Herb, «O zaman boşver, unut gitsin,» dedi ve oğlunun omzunu sıvazladı.

***

Bunu izleyen bir ay boyunca gerçekten de unutulur gibi olmuştu. Johnny yıl ortasında öğretime başlayacak öğretmenler için yapılan bir toplantıya katılmak amacıyla Cleaves’e gitmiş, yeni evine götürmek için birkaç kişisel eşyasını da yanına almıştı. Evi küçük, ama sevimliydi.

Babasının otomobiliyle yapacağı yolculuğa çıkmadan önce Herb, «Heyecanlı mısın?» diye sordu.

Johnny hayır anlamında başını salladı. Kazayı düşünmek artık onu rahatsız etmiyordu. Eğer bir şey olacağı varsa, nasıl olsa olurdu. Yıldırım aynı yere iki kez düşmez düşüncesiyle, kendini güvende bile hissediyordu; otomobil kazasında ölmeyecekti.

Aslında yolculuk Johnny'e bayağı iyi gelmişti. Toplantıdan sonra hâlâ Cleaves Lisesinde çalışan eski meslekdaşları yanına uğrayıp geçmiş olsun dileklerinde bulundular. Johnny çok azının kendisiyle el sıkıştığını ve genellikle tavırlarında bir çekingenlik olduğunu farketti. Eğer Inside VieW'larını okumuşlarsa, benden çekinecek bir şey olmadığını bilirler, diye aklından geçirip güldü.

Okulda işi bittikten sonra Pownal'a gidip Noel tatilini beklemekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı. Artık postadan kişisel eşya çıkmıyordu. Bir anda kesilmişti. Basın gücü, diyordu Johnny babasına. Bunların yerine öfke kusan imzasız mektuplar gelmeye başlamıştı. Mektup sahipleri Johnny tarafından dolandırıldıklarını sananlardı. Birkaç kişi de ortak olmak için başvuruyordu. «Bir sihirbazın asistanlığını yaptım,» diyordu bunlardan biri. «En uyanık geçinenleri bile aldatabilirim. Eğer gözbağcılık numaraları düşünüyorsan, sana benim gibi biri gerek.»

Sonra mektupların da sonu geldi. Kasım sonlarında bir gün posta kutusuna gittiğinde Johnny kutuyu boş gördü. Artık ünü bitmişti ve bundan çok mutluydu.

Ama işler hiç de umduğu gibi gelişmeyecekti.

«Smith?» diye sordu telefondaki ses. «John Smith mi?»

«Evet.» Tanıdık bir ses değildi, yanlış numara da olamazdı. Babası üç ay önce telefon kaydını sildirmiş olduğu için Johnny buna şaşırды. Aralığın 17'si olmuş, Herb oturma odasının köşesine tıpkı Johnny'nin küçüklüğünde olduğu gibi bir Noel camı yerleştirmiş ve süslemişti. Dışarıda kar yağıyordu.

«Adım Bannerman. Şerif George Bannerman, Castle Rock kentinden.» Genzini temizledi. «Size bir... önerim var.»

«Bu numarayı nasıl buldunuz?»

Bannerman yine genzini temizledi. «Telefon şirketinden de alabilirdim, çünkü ne de olsa polis olayı sözkonusu. Ama numaranızı bir dostunuzdan aldım. Weizak adında bir doktordan.»

«Numaramı Sam Weizak mı verdi?»

«Öyle oldu.»

Johnny akli iyice karışmış olarak telefonun başındaki koltuğa oturdu. Bannerman adını şimdi anımsar gibi olmuştu. Pazar günü gazetede görmüştü. Pownal'ın bir hayli batısında bulunan Castle Rock şerifiydi.

«Polis olayı mı?» diye yineledi Johnny.

«Sanırım böyle diyebiliriz. Acaba birlikte bir kahve içer miydik...»

«Şam'la mı ilgili?»

Bannerman, «Hayır. Dr. Weizak'la ilgisi yok,» dedi. «Kendisi bana telefon edip sizin adınızı verdi. Bu dediğim.. a-a-a, en azından bir ay kadar önce oluyor. Açık konuşayım, onu kaçık sanmıştım. Ama şimdi biz de neredeyse kafayı üşütmek üzereyiz.»

«Ne için? Bay... Şerif... Bannerman, neden söz ettiğinizi anlamıyorum.»

Bannerman, «Birlikte bir kahve içerken konuşsak gerçekten çok daha iyi olur,» dedi. «Bu akşam uygun mu? Bridgton'da Jon'un Yeri diye bir yer var. Pownal'la burası arasında yarı yol sayılır.»

«Hayır, kusura bakmayın,» dedi Johnny. «Ne hakkında görüşeceğimizi bilmem gerek. Hem nasıl oluyor da Sam beni hiç aramadı?»

Bannerman iç çekti. «Sanırım siz de hiç gazete okumayanlardansınız,» dedi.

Ama bu doğru değildi. Johnny bilinci yerine geldiğinden bu yana, kaçırmış olduğu haberleri toplamak için hiç aksatmadan gazeteleri okurdu. Bannerman'ın adını da son günlerde okumuştı.

Tabii. Çünkü Bannerman oldukça sıkışık bir durumdaydı. Sorumlu olduğu yerde...

Johnny birden telefonu kulağından çekti, durumu anlamıştı. Elindeki telefona zehirli bir yılanmış gibi bakıyordu.

«Bay Smith?» diye sordu telefonun ucundaki ses. «Alo? Bay Smith?»

Johnny, «Buradayım,» dedi yeniden kulağına dayayarak. İçinden Sam Weizak'a öfkeli olduğunu farketti. Sam daha bu yaz ona herkesten uzak durmasını öğütlemişti, şimdi de tutmuş bu şerife Johnny'nin haberi olmadan neler söylemişti.

«Şu boğulan kadınlar işi, değil mi?»

Bannerman uzun süre duraksadı. Sonra, «Görüşebilir miyiz, Bay Smith?» dedi.

«Kesinlikle hayır.» İçindeki uyuşuk öfke birden parlamıştı. Öfke ve bir şey daha. Korkuyordu.

«Bay Smith, çok önemlidir. Bugün...»

«Hayır. Beni rahat bırakın. Hem siz Inside View okumuyor musunuz? Ben zaten numaracının biriyim.»

«Dr. Weizak bana dedi ki...»

«Olmayan şeyleri söylemiş!» diye bağırdı Johnny. Her yanı titriyordu. «Güle güle!» Telefonu hızla çarparak yerinden kalktı. Şakaklarında zonklayan bir baş ağrısının başladığını farkediyordu. Şimdilik hafifti. Ben de California'ya telefonu açıp annesine onun nerede olduğunu söyleyeyim, diye geçirdi içinden. Söyleyeyim, arasın onu. Ödeşmiş oluruz.

Ama bunu yapmadı, yerine, Şam'ın Bangor'daki ofis numarasını bulup bu numarayı çevirdi. Bir kez çaldıktan sonra içinde bir korku duyarak hemen kapadı. Sam neden yapmıştı bunu ona? Allah kahretsin, neden?

Gözleri Noel ağacına takıldı.

Aynı süslemeler. Yıllar içinde hiç değişmeyen şeylerden biri de Noel ağacı süslemeleriydi. Hem çocukluğunda, hem yetişkinliğinde değişmeyen şeyler. İnsanın küçükken edindiği çoğu şey zamanla elden çıkar, yerini başkaları alırdı. Elde kalsa kalsa ya bir kitap, ya uğur parası ya da pul koleksiyonu filan olurdu.

Bir de baba evinde saklanan Noel süsleri. Her yıl aynı süs melekler, ağacın tepesinde aynı teneke yıldız ve o güne dek sağlam kalabilmiş bir bölük cam top (içlerinde bazılarının nasıl kırıldıklarını Johnny dün gibi anımsıyordu) ve ağaç kaidesi. Ama, diye düşündü Johnny, insanın çocukluğunu anımsatan bu son şeyler bile kalmasa daha iyi olurdu. İlk okuduğunda seni o denli sarmış olan kitaba şimdi baktığın zaman hiç de aynı heyecanı duymuyordun. Uğur paran da seni yaşamın tokatlarından korumuş değildi. Bu süslere baktığın zamansa, süsleme işini yöneten anneni anımsıyordun. Ya, «Biraz daha yükseğe as, olmadı,» diyor ya da, «Sol yana çok yıldız koydun, yavrum,» diye düzeltmeye çalışıyordu. Süslere şimdi bakınca bu yıl çamın çevresinde yalnızca ikimizin olduğunu farkediyordun. Yalnız ikiniz, çünkü annen aklını kaçırap ölmüştü, ama bu dayanaksız Noel ağacı süsleri hâlâ her zamanki yerlerinde duruyorlardı. Noel zamanı intihar olayları artarmış, diyorlar. Buna hiç şaşmamalı.

Tanrı sana ne büyük bir güç vermiş, Johnny.

Tabii, doğru. Tanrı çok iyidir. Beni bir otomobilin ön camından dışarı fırlattı, bacaklarımı kırıp beş yıl komada yatırdı ve üç kişi öldü. Sevdiğim kız evlendi. Benden olması gereken bir oğlu ve Washington'a gidip en büyük oyuncaklarla oynamak için kışını yırtan bir kocası var. Bense, birkaç saat sürekli ayakta duracak olsam apış arama kazık çakılmış gibi oluyorum. Tanrı çok şakacıymış. Öyle güzel bir komik-opera düzenlemiş ki, üç beş tane Noel süsü senden çok yaşayabiliyor. Şık bir dünya ve başında birinci sınıf bir Tanrı. Vietnam'da da herhalde bizim yanımızdaydı, çünkü yaratılıştan bu yana işlerini bu biçimde yürütür hep.

Sana bir görev düşüyor, Johnny.

Gelecek yıl bir daha seçilebilirsin diye kıcı kırık bir şerifi çukurdan çıkarmak mı?

Görevinden kaçma, Johnny. Saklanma.

Şakaklarını ovaladı. Dışarda rüzgâr hızlanmıştı. Babam işinden dönerken dikkatli olsa, diye geçirdi içinden.

Johnny oturduğu yerden kalkıp sırtına kalın bir kazak geçirdi. Odunluğa giderek yerde yığılı eski gazeteleri karıştırmaya başladı. Soğuktan parmakları hemen uyuşmuştu, ama sonunda aradığını buldu: Üç hafta öncesinin pazar gazetesi.

Eve girip gazeteyi mutfak masasının üstüne yaydı. Aradığı yazıyı bularak okumaya başladı. Başlık şöyle diyordu: CASTLE ROCK CANAVARI HÂLÂ ARANIYOR.

Gazetenin yazdığına göre beş yıl önce, Alma Frechette adında bir garson kız iş yerinden evine dönerken ırzına geçilip boğularak öldürülmüştü. Yapılan aramalar sonuçsuzdu. Ertesi yıl yine Castle Rock'ta Carbine Sokağındaki evinin üçüncü katında yaşlıca bir kadın ırzına geçilmiş ve boğularak öldürülmüş. Bu olaydan bir ay sonra bir ortaokul öğrencisi kız çocuğu aynı biçimde ölü bulunmuştu.

Soruşturmalar yoğunlaştırılmış, FBI bile yardıma gelmişti. Gelgelelim sonuç yine sıfır. O yıl yapılan seçimlerde neredeyse İç Savaş'tan beri Castle Rock şerifliğini yapan Cari M. Kelso kaybetmiş, Castle Rock Canavarını bulma vaatleriyle kampanya yapan George Bannerman seçilmişti.

İki yıl geçti. Canavar yakalanmamış, ama yeni cinayetler de olmamıştı. Sonra, geçen ocak ayında iki oğlan çocuğu on yedi yaşındaki Carol Dunbarger'in cesedini bulmuşlardı. Ailesi daha önceden kızlarının kaybolduğunu polise bildirmişti. Kız o güne dek Castle Rock Lisesinde disiplinsizlik yüzünden birkaç kez ceza yemiş, dükkân hırsızlığı yaparken yakalandığı için birkaç kez de gözaltına alınmış ve bir kez de evden kaçmıştı. Gerek Bannerman, gerekse eyalet polisi onun otostop yaparak eyalet dışına çıktığını sanmışlardı... ama katilin kurbanı olmuştu işte. Adli tabipler kızın cesedi bulunmadan iki ay önce öldürülmüş olduğunu bildirmişlerdi.

Sonra, bu Kasımın 2'sinde yeni bir cinayet olmuştu. Kurban, Castle Rock Ortaokulunun sevilen öğretmenlerinden Etta Ringgold adında dindar ve iyiliksever bir kadındı. Onun ölümüyle yer yerinden oynamıştı. Boston canavarı, Albert DeSalvo ve cinayetleriyle yapılan benzetmeler de bir işe yaramadı. New Hampshire'de çıkan **Union Leader** gazetesi başyazısında KARDEŞ EYALETİMİZİN İŞE YARAMAZ POLİSLERİ diyordu.

Johnny'nin okuduğu bu üç haftalık pazar gazetesinde bir ruhbilimci, olayı bir cinsel sapıklık olarak niteliyor ve katilin orgazm olurken şiddet gösterme gereğini duyduğunu belirtiyordu. Bunları okurken Johnny'nin baş ağrısı giderek artmıştı.

Bir başka ruhbilimciyse beş cinayetin de sonbahar sonları ve kış başlarında işlendiğini belirterek, katilin dönemsel bunalımlara girdiğini varsayıyordu. Bu kurama göre katil eylem mevsiminde kendini çok güçlü, korkusuz ve iyimser hissedebilirdi. Polisin kendisini asla yakalayamayacağına inanması da olasıydı. Yazının sonunda katilin bu inancında hiç de haksız olmadığı belirtiliyordu.

Johnny gazeteyi bırakıp saatine baktı. Babası neredeyse gelirdi.

Benim işim değil. Hep bu Sam Weizak'ın yüzünden zaten.

Sakın saklanma, Johnny.

Hiç de saklanıyor denemezdi. Yalnızca çok zor bir dönem geçirmişti, o kadar. Yaşamından iri bir parça koparılmış olması az şey miydi?

Kendine ne kadar da acıyorsun.

«Kes artık be,» diye mırıldandı kendi kendine. Pencereye gidip dışarı baktı. Rüzgâr yönünde lapa lapa yağan kardan başka bir şey görünmüyordu. Babası dikkatli olsa iyi ederdi. Bir an önce gelmesini ve için için yaptığı bu tartışmaya bir son vermesini diledi. Yeniden telefonun başına gidip kararsızlık içinde dikilip durdu.

İster kendine acıma densin, ister denmesin, yaşamından iyi bir parça koparılmamış mıydı? Yaşamının baharı bile denebilirdi bu döneme. Kimseye bulaşmadan yaşamaya hakkı yok muydu? Normal bir yaşam istemesi çok bir şey miydi?

Hiç umutlanma, aslanım, normal yaşam diye bir şey yoktur.

Peki, belki de yoktur, ama anormal yaşam diye bir şey vardır. O gece lokantanın vestiyerinde olduğu gibi. Paltolarına dokunduğun insanların tüm korkularını, küçük sırlarını, zaferlerini bilebilmek... işte bu anormaldi. Bu iş yetenek filan değil, düpedüz lanetlenmekti.

Haydi bu şerifle görüştü diyelim. Ona herhangi bir şey söyleyebileceği garanti değildi. Ya söyleyebilirse? Ya adama gümüş bir tepsi içinde aradığı katili getirirse? Hastanede olduğu gibi bir basın toplantısı ve yine sirk gösterisi.

Başı ağrıya ağrıya Weizak'ın ofis numarasını çevirdi. Saat beşi geçtiği için Weizak'ın çıkmış olacağına güveniyordu. Telefon altı yedi kez çaldıktan sonra Johnny kapatmak üzereyken açıldı ve Sam çıktı. «Alo?»

«Sam?»

«John Smith?» Şam'ın sesinde farkedilir bir hoşnutluk vardı... ama biraz da huzursuzluk var mıydı ne?

«Evet, benim.»

«Karla aran nasıl?» dedi Weizak yersiz bir heyecanla. «Bulduğun yerde de yağıyor mu?»

«Yağıyor.»

«Burada da bir saat önce başladı. Hava tahmin... John? Şerif yüzünden mi? Bunun için mi öyle soğuk konuşuyorsun?»

Johnny, «Bana telefon etti,» dedi. «Ben de neler olup bittiğini merak ediyordum. Neden ona benim adımları verdiğini. Neden sonra beni bulup haber vermediğini... neden önce beni arayıp izin istemediğini.»

Weizak sıkıntılı bir iç çekti. «Johnny, istesem sana şimdi bir yalan atabilirim, ama böylesi iyi olmaz. Sana önceden açıp iznini almadım, çünkü hayır diyeceğinden korkuyordum. Bunu yaptığımı sonradan haber vermedim, çünkü şerif bana gülmüştü. Biri benim bir önerime gülerse, doğal olarak bu önerimin değerlendirilemeyeceğini sanırım.»

Johnny bir eliyle ağrıyan şakağını ovuşturarak gözlerini yumdu. «Ama neden, Sam? Bu konuda neler düşündüğümü biliyorsun. Hiç sesimi çıkarmazsam bu işin unutulup gideceğini sen söylemiştin bana.»

Sam, «Gazetede o haberi okuyunca,» dedi. «İçimden Johnny de oralara yakın bir yerde oturuyor, dedim. Beş tane ölü kadın. Beş tane.» Weizak'ın sesi kısılmış, sıkılgan bir ton almıştı. Şam'ın böyle konuşmasını duymak Johnny'i daha da beter etti. Keşke aramasaydım, diye düşünüyordu.

«İkisi daha ergenlik çağında. Biri genç bir anne. Biri de şiir seven bir öğretmen. Ne aşağılık değil mi. Sinemaya ya da televizyona bile alınamayacak denli aşağılık. Beni en çok düşündüren o öğretmen oldu. Kadını çöp torbası gibi tıktırıp...»

Johnny, «Yeter,» dedi. «Beni bu düşüncelerinin içine sokmaya hiç hakkın yoktu.»

«Yoktu, sanırım.»

«Sanırım inanırım yok bu işin!»

«Johnny, bir şeyin yok ya? Sesin...»

«İyiyim!» diye bağırdı Johnny.

«Sesin hiç de iyi gelmiyor.»

«Bok gibi başım ağrıyor, şaşırдың mı? Ne olurdu şu işe beni bulaştırmasaydın? Sana annenin yerini söylediğim zaman onu aramadın. Çünkü...»

«Yitik olan bazı şeylerin bulunmaması daha iyi olur. Ama bu dediğim her zaman için geçerli

değil, Johnny. Bu adam, her kimse, oldukça tehlikeli bir akıl hastası. Kendini de öldürebilir. Eminim, iki yıl ortada görünmeyince polis böyle sanmıştır. Böyle saldırgan manyaklarda bazen uzun süren düzgün dönemler olur... ‘Normallik düzlüğü’ diyorlar buna. Ama sonra işi azıtıyorlar yine. Son olarak o öğretmen kadını öldürdükten sonra kendini öldürmüş olabilir. Ama öldürmemişse, o zaman ne olacak? Birini daha öldürebilir. Belki bu sayı iki olur. Belki dört. Belki...»

«Yeter.»

Sam, «Neden Şerif Bannerman seni aradı? Ne oldu da fikrini değiştirdi?»

«Bilmem. Seçmenleri peşine düştü herhalde.»

«Onu aradığım için gerçekten üzgünüm, Johnny. Ama daha çok üzüldüğüm nokta, sonradan seni arayıp ne yaptığımı söylemeyişim. Yanlış bir iş yaptım. Elbette yaşamını sessizce sürmek senin de hakkın.»

Aklından geçenleri Şam’ın ağzından duymak Johnny’i fazla rahatlatmadı. Tersine kendini daha kötü ve suçlu hissetti.

«Pekâlâ,» dedi Johnny. «Olmuş bir kere, Sam.»

«Bir daha kimseye en küçük bir şey bile söylemeyeceğim. Bunu demem, at çalındıktan sonra ahıra kilit vurmaya benziyor, ama diyecek başka bir şey de bulamıyorum. Çenemi tutmadım. Bu da bir doktor için oldukça kötü bir şey.»

Johnny, «Tamam,» dedi. Kendini çaresiz hissediyor, Şam’ın utana sıkıla konuşmasıyla daha da kötü oluyordu.

«Seni yakında görür müyüm?»

«Gelecek ay öğretmenliğe başlıyorum, Cleaves’de olacağım. Sana uğrarım.»

«Güzel. Bir kez daha özür dilerim, John.»

Yeter artık, söyleme bunu!

Vedalaşıp telefonu kapadıktan sonra Johnny, Sam’i aradığına pişman olmuştu. Belki de onun yanlış bir iş yaptığını hemen kabul etmesini beklemiyordu. Belki de gerçekten istediği şey, Şam’ın «**Tabii şerifi aradım ya. Kıçımı kaldır da bir şeyler yap bakalım,**» demesiydi.

Bir süre odanın içinde amaçsız dolaştıktan sonra pencereden, dışarda üfüren karanlığa baktı. **Çöp torbası gibi tikiştirip...**

Öf, başı ne korkunç ağrıyordu.

Yarım saat sonra Herb geldi ve Johnny’nin bembeyaz yüzünü görünce sordu. «Baş ağrısı mı?»

«Evet.»

«Çok mu kötü?»

«Yok, o denli değil.»

Herb, «Aman haberleri izleyelim,» dedi. «İyi ki, eve zamanında geldim. Bu öğleden sonra NBC’den bir sürü adam gelmiş, Caötle Rock’da film çekiyorlardı. O senin çok beğendiğin bir kız davardı.»

Herb, Johnny’e bakınca ilk tepkisi gözlerini kırpıştırmak oldu. Oğlunun yüzü sanki yalnızca gözlerinden oluşmuştu. Faltaşı gibi açılmış, korkunç bir acı çekiyormuş gibi bakıyordu.

«Castle Rock mu dedin? Yeni bir cinayet mi?»

«Evet. Kent parkında bu sabah küçük bir kızın ölüsünü buldular. Daha feci bir şey olamaz. Bir ödev hazırlamak için kütüphaneye gitmiş herhalde. Kütüphaneden çıkmış, ama evine dönememiş... Johnny, çok hasta görünüyorsun, sen.»

«Kaç yaşındaymış?»

Herb, «Dokuz,» dedi ve koltuğa çöktü.

«Johnny, gerçekten bir şeyin yok ya? Kâğıt gibi beyazlaştın?»

«Bir şeyim yok. Televizyonu açsana.»

Çeşitli iç ve dış haberlerle araya sıkıştırılan bir reklamdan sonra spiker cinayet konusuna girdi. «Batı Maine’de bu gece halkı korku ve öfke içinde soluyan bir kent var. Bu kent Castle Rock’tır ve burada geçen beş yıl içinde yaşları yetmiş birle on dört arası değişen beş kadın iğrenç bir biçimde tecavüz edildikten sonra boğularak öldürülmüştür. Bugün bu kentte kurbanı dokuz yaşında bir kız olan, altıncı bir cinayet ortaya çıkarıldı. 1 Şimdi kameralarımız Castle Rock’ta ve karşınızda muhabirimiz Catherine Mackin.»

Johnny’nin beğendiği muhabir kız kent belediye binasının önünde görüntü ve olayı anlatmaya başladı. «Castle Rock halkı,¹ yerel basının ‘Castle Rock Canavarı’ ya da ‘Kasım Katili’ olarak adlandırdığı kimliği meçhul bir katilin varlığını biliyor ve uzun zamandır heyecan içinde yaşıyordu. Kent parkında Mary Kate Hendrasen’in ölüsü bulunduğu andan bu yana bu heyecan yerini müthiş bir korkuya bıraktı. Katilin birinci kurbanı olan Alma Frechette’in ölüsü de yine aynı yerde bulunmuştu.»

Kameralar kent parkı ve bando platformunu uzun uzun gösterdiler. Görüntü, Mary Kate Hendrasen’in gülümseyen okul fotoğrafıyla değişti. Saçları beyaza yakın sarı, dişlerinde tel düzeltici ve üzerinde elektrik mavisi bir giysi vardı. Okul fotoğrafı için annesi en cici giysisini giydirmiş olmalı, diye düşündü Johnny.

Muhabir, katilin geçmiş cinayetlerini anlattığı sırada Johnny yerinden kalkmış, telefonun başına geçmişti. Başını zonklarken numaraları ağır ağır çevirdi.

Herb televizyonun başından kalkıp yanına geldi ve merakla baktı. «Kimi arıyorsun, oğlum?»

Johnny yanıt vermeden başını salladı ve telefonun çalmasını dinledi. Karşı uçta telefon açıldı. «Castle İlçesi Şerif Bürosu.»

«Şerif Bannerman’la görüşmek istiyorum, lütfen.»

«Adınızı öğrenebilir miyim?¹»

«John Smith, Pownal’dan.»

«Ayrılmayın lütfen.»

Johnny beklerken yeniden televizyona döndü ve tam o sırada ekranda görünen Bannerman’a baktı. Gazetecilerin sorularını yanıtlarken oldukça huzursuz ve yorgun görünüyordu. İriyarı, kıvrırcık saçlı ve gözlüklü bir adamdı. «Elimizde bazı ipuçları var,» diyordu Bannerman.

«Alo? Bay Smith?» dedi Bannerman.

Bannerman hem televizyonda konuşuyor, hem de telefonda kendisine sesleniyordu. Johnny bir tuhaf oldu.

«Bay Smith? Orada mısınız?»

«Evet, buradayım. Fikrimi değiştirdim.»

«Aslansın! Bunu duyduğuma çok sevindim.»

«Ama yine de size hiç yardımım dokunmayabilir.»

«Biliyorum. Ama ne kaybederiz?» Bannerman genzini temizledi. «Bir medyuma başvurduğumu bilseler beni bu kentten tekme tokat kovalarlar aslında.»

Johnny’nin yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. «Hem de adı sahtekâra çıkmış bir medyum.»

«Bridgton’da John’un yerini biliyor musun?»

«Bulurum.»

«Saat sekizde buluşabilir miyiz?»

«Olabilir.»

«Sağol, Bay Smith.»

«Tamam.»

Telefonu kapattı. Herb başının ucunda dikilmiş onu izliyordu. Televizyonda hâlâ haberler

sürüyordu.

«Daha önce aradı seni, ha?»

«Evet, aradı. Sam Weizak ona yardımcı olabileceğimi söylemiş.»

«Yapabilir misin?»

Johnny, «Bilmiyorum,» dedi. «Ama başımın ağrısı biraz geçer gibi oldu.»

***

Johnny, Bridgton'daki Jon'un Yerine vardığında buluşma saatini on beş dakika geçirmişti. Lokantanın kapısı önünde üzerinde CASTLE ROCK İLÇE ŞERİFİ yazan bir otomobil duruyordu. Johnny bu otomobilin arkasına park etti.

Bannerman içerde bir masada kahvesini yudumlarken önündeki kırmızı biberli fasulyeyi karıştırıyordu. Televizyon görüntüsü Johnny'i yanıltmıştı. Adam iriyarı değil, düpedüz devdi. Johnny yanına gidip kendini tanıttı.

Bannerman ayağa kalkıp elini sıktı. Johnny'nin solgun yüzünü ve paltosunun içinde yüzen sıska gövdesini görünce Bannerman'ın aklından geçen ilk şey, bu çocuk hasta... fazla yaşamaz, oldu. Johnny'nin canlı olduğunu gösteren, yalnızca deler gibi bakan mavi gözleriydi. El sıkıştıkları anda Bannerman içinden bir şeyin çekilir gibi olduğunu hissetti. Sanki çıplak bir elektrik telini avuçlamıştı. Çok kısa bir an için.

Bannerman, «Gelebildiğine sevindim,» dedi. «Kahve?»

«Evet.»

«Acılı fasulye yer misin? Burada çok iyi yaparlar. Aslında benim yememem gerek, ülserim var, ama dayanamıyorum.» Johnny'nin yüzündeki şaşkınlığı görüp güldü. «Biliyorum, benim gibi iri bir adamın nasıl ülseri olur, diyorsun, değil mi?»

«Herkeste olabiliyor herhalde.»

«Nasıl oldu da kararını değiştirdin?»

«Haberleri izledim. O küçük kız. Aynı adam olduğundan emin misin?»

«Aynı adamdı. Aynı belirtiler. Aynı sperm tipi.»

Garson kız yanlarına gelince Johnny'nin yüzüne baktı. «Kahve mi?» diye sordu kız.

«Evet,» dedi Johnny.

Bannerman, «Ona bir de acılı fasulye getirin, lütfen,» dedi. Garson gittikten sonra, «Bu doktor dostun,» dedi. «Elini bir şeye sürdüğün zaman birtakım bilgiler edindiğini söylüyor.»

Johnny güldü. «Evet, bazen oluyor. Az önce elini sıktım ve şimdi senin Rusty adında yaşlı bir köpeğin olduğunu, gözlerinin giderek görmediğini, bir iğne yaptırıp onu öldürmeyi düşündüğünü biliyorum, ama durumu kızına nasıl açıklayacağımı düşünüyorsun.»

Bannerman'ın elindeki kaşık fasulye tabağının içine plop diye düştü. Ağzı açık, Johnny'e bakakaldı. «Aman, Tanrım,» dedi. «Bunları hemen şimdi mi öğrendin benden?»

Johnny başıyla doğruladı.

Bannerman şaşkınlık içinde başını sallayıp duruyordu. «Böyle bir şey,» diye geveledi, «Seni yormuyor mu?»

Johnny şaşkınlık içinde Bannerman'a baktı. Bugüne dek böyle bir soruyla karşılaşmamıştı. «Evet. Evet, yoruyor ya.»

«Ama, doğru bildin. Şu işe bak yahu.»

«Ama, bakın şerif...»

«Bana George de. Yalnızca George.»

«Pekâlâ, sen de bana yalnızca Johnny, de. Bak, George, senin hakkında bilmediklerim beş cilt kitap yapar. Nerede doğup büyüdüğünü, hangi polis okuluna gittiğini, dostlarının kim olduğunu,

nerede oturduğunu filan hiç bilmiyorum. Yalnızca küçük bir kızın olduğunu, adının da Cathy gibi bir şey olduğunu biliyorum, o kadar. Geçen hafta ne yaptın, hangi TV programlarını beğenirsin bilmiyorum.»

Bannerman, «Kızımın adı Katrina,» dedi yumuşak bir sesle.

«O da dokuz yaşında. Mary Kate'le aynı sınıftaydılar.»

«Demek istediğim.. bu edindiğim bilgiler bazen çok sınırlı şeyler oluyor. Ölü bölge yüzünden.»

«Ölü bölge mi?»

«Buna, bazı işaretleri kapamıyorum, diyebilirsin,» dedi Johnny. «Sokak adlarını ve adresleri çıkaramıyorum. Sayılar da zor oluyor ama bazen alabiliyorum.» Garson, Johnny'nin kahvesiyle fasulyesini getirdi. Fasulyenin tadına bakıp Bannerman'a başını salladı. «Haklısın. Çok iyi yapmışlar. Hele böyle bir gece' de çok iyi gidiyor.»

Bannerman, «Yemeğe bak,» dedi. «Ben de bol acılı fasulyeye bayılırım. Yediğim zaman ülserim yaygarayı basıyor, ama canın cehenneme ülser, deyip göçürüyorum.»

Johnny fasulyesini yerken konuşmadılar. Bannerman ilgiyle, onu izliyordu. İçinden, Smith yaşlı bir köpeğim olduğunu ve gözlerinin görmediğini birisinden öğrenmiş olabilir, diye geçirdi. Dahası, Katrina'nın da adını bir yerden öğrenip, bana 'Cathy gibi bir şey,' numarası da yapmış olabilir, daha inandırıcı olsun diye. Ama **neden?** Zaten üzerinde düşündükçe, el sıkışmaları sırasında duyduğu o çok garip duyguyu da açıklayamıyordu. Eğer bu' adam sahtekârsa, böylesine helal olsun, derdi.

Dışarıda çığlıklar atan rüzgâr lokanta binasını yerinden uçuracak gibi esiyordu. Kar yağışı da hızlanmıştı.

«Şu fırtınayı işitiyor musun?» dedi Bannerman. «Bütün gece sürecektir herhalde. Sakın bana kışların artık hafif geçeceğini söyleme.»

«Elinizde bir şey var mı?» diye sordu Johnny. «Aradığınız¹ adama ait herhangi bir şey?»

Bannerman, «Öyle bir şey var sanıyoruz,» dedi ama sonr çaresizce başını salladı. «Ancak pek güvenilir bir şey değil.»

«Anlatsana.»

Bannerman her şeyi anlatmaya başladı. Okulla kütüphane kent parkının iki yanında karşı karşıyaymışlar. Öğrenciler bir araştırma ya da toz hazırlayacakları zaman öğretmen onlara bir kart yazar kütüphaneye gönderirmiş. Parkın ortalarında bir yerde zemin çukurlaşmış. Çukurun batısında bando platformu varmış. Bando konserlerini izleyenler için iki düzine kadar bank bulunmuş.

«Adamın o banklardan birine oturup çocuklardan birinin gelmesini beklediğini sanıyoruz. Parkın iki yanından da bakılırsa, oturduğu yerde görünmez. Ama yürüyüş yolu çukurun kuzeyinden, banklara yakın bir yerden geçiyor.»

Bannerman ağır ağır başını salladı.

«İşin kötü yanı, Frechette denen kızın da aynı yerde, bando platformu üzerinde öldürülmüş olması. Mart ayında yapılacak belediye toplantısında beni duman edecekler.. tabii eğer marta dek bu görevde kalırsam. Neyse, onlara belediyeye yazdığım, okul saatleri içinde park gözetçisi istediğim yazıyı gösterebilirim. Ama bunu yazarken cinayeti hiç düşünmemiştim doğrusu. Aynı yerde ikinci kez cinayet işleyeceğini aklımdan bile geçirmezdim.»

«Bu istediğin şeyi geri mi çevirdiler?»

Bannerman, «Para yetmiyormuş,» dedi. «Tabii, onlar da suçu başkalarının üstüne atacaklar ve sonunda dönüp dolaşıp yine beni bulacak. Bu arada Mary Kate Hendrasen'in mezarında otlar bir karış olur...» Bannerman sustu ve yutkundu. Johnny ona acıyarak bakıyordu.

Bannerman, «Belki de hiçbir şeyi değiştirmezdi,» diye devam etti. «Park gözetçisi olarak

genellikle kadın memur çalıştırırız. Bu manyak herif de yaşına başına bakmadan kadınlara saldırıyor.»

«Ama o banklardan birinde oturup beklediğini sanıyorsunuz, değil mi?»

Bannerman öyle sanıyordu. Bankların sonunda yeni sayılacak bir düzine kadar sigara izmariti ve boş bir paket bulunmuştu. Ama ne yazık ki, tümü de Marlboro'ydu, ülkede en çok satılan markalardan biri. Paketin üzerindeki selafon kâğıdı parmak izi için aranmış, ama bir şey çıkmamıştı.

Johnny, «Hiçbir iz yok mu?» diye sordu. «Biraz tuhaf değil mi?»

«Neden tuhaf buluyorsun?»

«Haydi, katil eldiven giymişti diyelim. Parmak izini düşünmese bile en azından hava soğuktu... ama ya ona sigarayı satan...»

Bannerman gülümsedi. «Aklın bu işlere iyi çalışıyor,» dedi. «Ama sigara içmiyorsun.»

«Hayır,» dedi Johnny. «Üniversitedeyken tek tük içerdim, ama kazadan sonra bir daha hiç başlamadım.»

«Sigara içen biri paketini genellikle göğüs cebinde tutar. İçeceği zaman paketi çıkarır, bir sigara alır yine yerine koyar. Eğer elinde eldiven varsa, her sigara içmek için cebinden çıkarışta paketin üzerini silmiş olur. Tamam mı? Bir şey daha var, Johnny, gözünden kaçırdığın. Söyleyim mi?»

Johnny bir an düşündükten sonra, «Belki de o paket, karton kutu içinden alınmıştı. Kartonlar da makineyle doldurulur.»

Bannerman, «Tamam,» dedi. «Gerçekten de bu işde iyisin.»

«Paketin üzerindeki vergi pulunda ne yazıyor?»

Bannerman, «Maine,» dedi.

Johnny, «Demek ki, eğer katiller sigaraları içen adam aynı kişiyse...» dedi dalgın dalgın.

Bannerman omuzlarını silkti. «Tabii, böyle olmayabilir de. Ama düşünüyorum da, başka kim gelip soğuk, bulutlu bir kış sabahı parkta oturup bir düzineden fazla sigara içerek zaman geçirir, hiçbir yanıt bulamıyorum.»

«Bu iş parmak izi olmayışından daha tuhaf. Sana da öyle gelmiyor mu?»

«Hem de nasıl. Üstelik korkutuyor da. Şimdi bu herif parka gelip oturuyor ve beklediği şey tek bir çocuk... bir kız... yalnız başına olması gerek. Çocuklar gelip giderken seslerini duyuyor ve bando platformunun arkasına saklanıyor...»

Johnny, «Ayak izleri,» dedi.

«Bu sabah hiç yoktu. Sabah kar yağmamıştı, yalnızca buz tutmuştu yerler. İşte bu manyak bok çuvalı, gelip oturuyor ve bekliyor. Saat 8:50 dolaylarında Peter Harrington ve Melissa Longgins oradan geçiyorlar. Okulda ders başlayalı yirmi dakika olmuş. Onlar geçtikten sonra herif yeniden bankın üzerine kuruluyor. Saat 9:15'te yeniden bando platformunun arkasına gizleniyor. Bu kez geçenler iki kız; Susan Flarhaty ve Katrina Bannerman.»

Johnny elindeki bardağı masaya vurdu. Bannerman gözlüklerini çıkarmış, öfkeli öfkeli tozunu siliyordu.

«Bu sabah senin kızın da mı oradan geçti? Tanrım!»

Bannerman yeniden gözlüklerini taktı. Öfkeli yüzünde büyük bir korku okunuyordu. Bu korkusu yeniden seçilmeyecek ya da gazeteler polis beceriksizliğiyle alay edecekler diye değil, bu sabah kendi kızının da oradan geçmiş olmasındandı.

«Benim kızım,» diye onayladı Bannerman. «Bu sabah o... hayvanın bulunduğu yerin on beş metre yanından geçmiş. Bunu düşününce insan neler hissediyor, biliyor musun?»

«Tahmin ediyorum,» dedi Johnny.

«Hayır, tahmin edebileceğini sanmam. Asansör boşluğuna adımımı atmış gibi hissediyorum. Sanki

son anda ziyafetteki mantar yemeğini yemekten caymışım da, biraz sonra yanımdaki adam mantar zehirlenmesinden ölmüş gibi. Ve kendimi iğrenç hissediyorum. Pislik içinde. Belki şimdi neden sonunda seni aradığımı anlarsın. Şu anda bu herifi enselemek için her şeyi yapabilirim. Aklına gelebilecek her şeyi.»

Dışarda park eden bir otomobilin farları görüldü. Az sonra iki adam içeri girip oturdular. Johnny kahvesini içmiş ama fasulyeyi bitirecek iştahı kalmamıştı.

Bannerman, «Herif yeniden banka oturmuş,» diye devam etti. «Ama uzun sürmemiş. 9:25'te Harrington'ların oğluya Loggins'lerin kızı okula dönmek üzere oradan geçmişler. Tabii yine platformun arkasına gizlenmiş. Saat 9:45'te beşinci sınıftan üç oğlan kütüphaneye gitmek için platformun yanından geçmişler. İçlerinden, biri, platformun öbür yanında 'bir adam' görmüş olabileceğini söylüyor. İşte elimizdeki bütün tanım bu. Ne dersin telsizle bu bilgiyi her yana dağıtalım mı? Herkes arasın bu 'bir adam'ı.»

Bannerman'ın ağzından havlamaya benzer kesik bir kahkaha çıktı.

«Saat 9:55'te kızımın arkadaşı Susan okula dönmek için oradan geçmişler. Saat 10:05'te Mary Kate Hendrasen yola çıkmış... tek başına. Katrina ile Susan onu okul merdivenlerinden inerken görmüşler. Selâmlaşmışlar.»

«Tanrım,» diye mırıldandı Johnny.

«En sonunda, 10:30'da beşinci sınıfa giden o üç oğlan kütüphaneden çıkmışlar. İçlerinden biri platformun üzerinde bir şey görmüş. Bu, külotu aşağı indirilmiş, bacaklarının üstü kan içinde yatan Mary Kate, işte. Yüzü... yüzü...»

«Sakin ol,» dedi Johnny ve elini Bannerman'ın kolunun üstüne koydu.

«Hayır, sakın olamam,» dedi Bannerman. Özür diler gibi konuşuyordu. «On sekiz yıllık polislik yaşamımda böyle şey görmedim ben. O küçücük kızın ırzına geçmiş, belki bu bile ölmesine yeterdi... adli tıp raporuna göre çocuğun içinde bir şeyler parçalanmış... ama sapık herif bununla yetinmeyip bir de boğmuş onu. Dokuz yaşında ve boğulmuş olarak yerde yatıyor... külotu sıyrılmış, kanlar içinde.»

Bannerman birden ağlamaya başladı. Gözlüklerinin arkasında gözleri yaşla doldu ve yanaklarından aşağı sızmaya başladı. Az önce içeri giren iki adam son futbol maçını konuşuyorlardı. Bannerman yine gözlüklerini çıkarıp mendiliyle yüzünü sildi. Johnny tabağındaki fasulyeleri karıştırıp bekledi.

Bir süre sonra Bannerman mendilini cebine soktu. Gözleri kırmızıydı.

«Kusura bakma,» dedi. «Çok uzun bir gün geçirdim.»

Johnny, «Aldırma,» dedi.

«Böyle yapacağımı biliyordum, ama eve, karımın yanına gidene dek dayanırım sanmıştım.»

«Herhalde o denli bekliyecek gibi değildin.»

«İnsanı rahatlatan bir şey var sende,» dedi Bannerman gözlüklerini takarken. «Aslında yalnız bu da değil. Bir şeyler var sende. Bir türlü çıkaramıyorum ne olduğunu, ama var işte.»

«Başka anlatacak bir şey var mı?»

«Yok. Bütün öfkeyi ben üzerime çekiyorum, ama eyalet polisi daha ortaya çıkmış değil. Ne de savcılığın özel soruşturmacıları ya da yerel FBI ajanı. Adli tıp sperm tipini saptadı ama bu aşamada bir işe yaramıyor daha. Asıl kafamı kurcalayan şey, kurbanların tırnaklarında saç ya da deri kalıntısı bulunmayışı. Tümü de bir boğuşma yapmış olmalı, ama şu kadarıcık bile deri bulunmadı. Şeytan da bu herifin yanında herhalde. Ne bir düğme düşürmüş, ne bir alışveriş listesi, ne de herhangi bir iz. Augusta'dan bir ruhbilimci geldi, böyle heriflerin eninde sonunda kendilerini ele verdiğini söylüyor. Aman ne iyi. Ama ya eninde değil de sonunda olursa... şöyle bir on iki ölü daha bulunduktan sonra?»

«Sigara paketi Castle Rock'ta mı?»

«Evet.»

Johnny ayağa kalktı. «Haydi öyleyse, gidelim.»

«Benim arabamla gidelim mi?»

Johnny güldü, dışarda rüzgâr deli gibi esiyordu. «Böyle bir gecede yanında polis olması insanı bayağı rahatlatıyor,» dedi.

***

Şiddetli kar fırtınası altında Castle Rock'a varmaları bir buçuk saat sürdü. Belediye binasının kapısına gelip botlarında biriken karları silkelerken saat onu yirmi geçiyordu.

Lobide, yağlıboya tabloların altındaki bankların üzerinde oturmuş bekleyen altı yedi tane gazeteci vardı. İçeri girer girmez Bannerman ve Johnny'nin başına üşüştüler.

«Şerif Bannerman, yeni gelişmeler olduğu söyleniyor doğru mu?»

Bannerman, «Şu anda söyleyebileceğim hiçbir şey yok,» dedi kararlı bir sesle.

«Şerif Bannerman, yeni gelişmeler olduğu söyleniyor, doğru mu?»

«Hayır. Şimdi lütfen izin verin, geçelim.»

Gazetecilerin gözleri Johnny'e çevrilmişti. Johnny aralarında en az iki tanesinin hastanedeki basın toplantısında bulunanlardan olduğunu farkettiler.

«İşe bak!» dedi içlerinden biri. «Sen John Smith'sin, değil mi?»

Johnny allak bullak oldu. «Evet,» dedi.

«Şu medyum olan mı?» diye sordu bir başkası.

Bannerman, «Bırakın da geçelim!» dedi sesini yükselterek, «Yapacak başka işiniz yok mu sizin...»

«Inside View sizin sahtekâr olduğunuzu söylüyor,» dedi genç bir muhabir. «Doğru mu?»

«Inside View istediğini yazabilir, bu konuda başka bir şey söyleyemem,» dedi Johnny. «Bakın, bu konuda...»

«Inside View'un yazdıklarını yalanlıyor musunuz?»

«Bakın, gerçekten bu konuda başka bir şey söyleyemem.»

Şerifin odasına girip buzlu cam kapıyı kaparlarken gazeteciler lobideki jetonlu telefonlara saldırmışlardı.

Bannerman, «Şimdi ayvayı yedik işte,» dedi yüzü iyice asılarak. «Yemin ederim, böyle bir gecede hâlâ burada bekleyeceklerini hiç tahmin etmemiştim. Seni arka kapıdan sokmam gerekirdi.»

«A-a-a, bilmiyor muydun?» diye sordu Johnny buruk buruk. «Biz medyumlar ilgi çekmeye bayılırız.»

Bannerman, «Yooo, buna inanmıyorum,» dedi. «En azından sen öyle değilsin. Ama, ne yapalım oldu bir kez. Elden bir şey gelmez artık.»

Ama Johnny gazete başlıklarını görür gibi oluyordu. CASTLE ROCK ŞERİFİ CANAVAR OLAYINDA KOMŞU MEDYUMU YARDIMA ÇAĞIRDI «KASIM KATİLİ»Nİ MEDYUM BULACAK. SMİTH SAHTEKÂRLIĞIM HAKKINDA YAZILANLAR UYDURMADIR DİYOR.

İçeri girdiklerinde iki tane şerif yardımcısı vardı. Biri uyukluyor, diğeri kahvesini yudumlarırken önündeki rapor yığınını bakıyordu.

Bannerman uyuyan adamı göstererek, «Ne o, karısı dışarı mı atmış bunu?» diye sordu.

«Augusta'dan az önce geldi,» diye yanıtladı öbür yardımcı. Çocuk denecek yaştaydı, ama gözlerinin altında yorgunluk halkaları belirmişti. Merakla Johnny'i süzdü.

«Johnny Smith, bu Frank Dodd'dur. Oradaki uyuyan güzel de Roscoe Fisher.»

Johnny başıyla selam verdi.

Dodd, «Roscoe'nun dediğine göre Augusta davanın kendilerine verilmesini istiyormuş,» dedi

Bannerman'a. Öfkeli, meydan okuyan ama acınacak bir görünüşü vardı. «Ne güzel bir Noel armağanı, değil mi?»

Bannerman elini Dodd'un boynuna koydu ve hafifçe salladı. «Çok dert ediyorsun, Frank. Hem bu olay üzerine çok düşünüyorsun.»

«Bu raporlarda gözümüzden kaçan bir şey olmalı, diyorum...» Omuz silkip masanın üstündeki raporlara bir parmak attı. «**Bir şey olmalı...**»

«Eve git de dinlen biraz, Frank. Uyuyan güzeli de götür. Dışardaki fotoğrafçılardan biri bu durumda resmini çekerse, o zaman gör sen şamatayı. Resmin altına, 'Castle Rock'ta Yoğun Aramalar sürüyor,' diye yazarlar, biz de tekmeyi yeriz.»

Bannerman, Johnny'i özel bürosuna götürdü. Masanın üstü kâğıtlarla doluydu. Pencerenin önünde, Bannerman, karısı ve kızı Katrina'nın birlikte çekilmiş bir aile fotoğrafı duruyordu.

«Kahve içer misin?» diye sordu Bannerman.

«Sağol, çay varsa içerim.»

«Korkarım yok. Sana bir tonik ikram etmek isterdim, ama bunun için lobiden geçmek gerekiyor. Şu herifler bir gitseler artık evlerine.»

«Ziyarı yok.»

Bannerman küçük bir zarf getirdi. «İşte bu,» dedi. Bir an duraksadıktan sonra zarfı Johnny'e verdi.

Johnny zarfı aldı fakat hemen açmadı. «Hiçbir şey garanti etmiyorum, bilesin. Söz vermiyorum. Bir şey duymadığım zamanlar da oluyor.»

Bannerman yorgun yorgun omuz silkti. «Denemekle bir şey kaybetmeyiz.»

Johnny zarfı açıp içindeki boş Marlboro paketini çıkardı. Kırmızı beyaz renkli bir kutu. Sol eline alıp karşısındaki duvara baktı. Duvar gri, elindeki kutu kırmızı beyazdı. Sigara paketini öbür eline aldı, sonra her iki elinin içinde tuttu. Bir şeyler gelsin diye bekledi. Gelen giden yoktu. Bir şeyler duyduğu zaman bunun hemen olduğunu bile bile umudunu kesmeden bekledi.

Bir süre sonra sigara paketini geri verdi. «Üzgünüm,» dedi.

«Bir şey olmadı, ha?»

«Olmadı.»

Kapı tıklatıldı ve ardından Roscoe Fisher'in aralıktan uzanan başı görüldü. Utanmış gibiydi. «Frank'la ben gidiyoruz, George. Galiba beni uyuklarken yakalamışsın.»

Bannerman, «Yeter ki, devriye otomobilinde uyurken yakalamayım,» dedi. «Karına selam söyle.»

«Tamam,» Fisher, Johnny'e bir göz attıktan sonra kapıyı kapadı.

Bannerman, «N'apalım,» dedi. «Yine de denemeye değerd, sanırım. Seni götüreyim.»

Johnny, «Parka gitmek istiyorum,» dedi ansızın.

«Yok, bir işe yaramaz. Yarım metre kadar vardır şimdi.»

«Yerini bulabilirsin, değil mi?»

«Tabii bulabilirim. Ama neye yarar ki?»

«O gazeteciler bizi izler, Johnny. Bundan hiç kuşkun olmasın.»

«Bir arka kapı olduğundan söz etmiştin.»

«Evet, ama yangın kapısıdır o. İçeri girerken sorun değil, ama çıkarken alarm çalar.»

Johnny dişleri arasından bir ıslık çaldı. «O zaman bırakalım izlesinler.»

Bannerman bir süre ona baktı, sonra dalgın dalgın, «Pekâlâ,» dedi.

***

Bürodan çıkar çıkmaz gazeteciler onları hemen ablukaya aldılar. Johnny, Durham'da küçük bir kulübede bir sürü köpek besleyen yaşlı bir kadını anımsadı. Balık tutmaya gidip gelirken bu

kulübenin önünden geçerlerdi. Köpekler hemen üstlerine atılır, havlayarak, hırlayarak insanın ödünü koparırlardı. Gelip burunlarını sürtmelerine karşın hiç kimseyi ısırmaışlardı.

«Katili biliyor musun, Johnny?»

«Hiç fikrin var mı?»

«Beyin dalgaları aldın mı, Bay Smith?»

«Şerif, bir medyum çağırarak senin fikrin miydi?»

«Şerif Bannerman, eyalet polisi ve savcılığın bu gelişmelerden bilgileri var mı?»

«Olayı çözebilecek misin, Johnny?»

«Şerif, bu adamı yardımcı olarak mı atadınız?»

Bannerman paltosunun önünü iliklerken, bir eliyle de önündeki kalabalığı iteliyordu. «Yorum yok, yorum yok.» Bu arada Johnny hiçbir şey söylemedi.

Johnny ve Bannerman karlı merdivenlerden inerken, muhabirler de fuayede birikip arkalarından bakakaldılar. Ama otomobile binmeyip caddenin karşısına doğru yürüyünce, o zaman kent parkına doğru gittiklerini farkettiler. Paltosu içerde kalmış olanlar bir koşu almak için davranırken, diğerleri de şerifle Johnny'nin arkasından çocuk gibi bağıryorlardı.

***

Karla kaplı parkta patlayan flaşlar. Rüzgâr uğulduyor, bütün şiddetiyle yağın kar göz açtırmıyordu.

Bannerman, «Hiçbir şey göremeyeceksin,» dedi. «Seni; **n'oluyor yahu!**» Ağır bir palto giymiş bir gazeteci üzerine kapaklanırken, Bannerman'ın ayakları neredeyse yerden kesiliyordu.

«Kusura bakma, şerif,» dedi gazeteci. «Yerler çok kayıyor. Lastiklerimi evde bırakmışım.»

Önlerinde sarı bir naylon halat yollarını kesiyordu. Üzerinde rüzgârla sallanan bir levhada POLİS SORUŞTURMASI yazılıydı.

Bannerman, «Sen aklını da evde bırakmışsın,» dedi. «Haydi şimdi hepiniz geri durun, bakalım. Yaklaşmayın!»

«Kent parkı kamu malıdır, şerif!» dedi muhabirlerden biri.

«Doğru, ama bu da polis işi. Bu halatın gerisinde kalın yoksa geceyi benim hücrede geçirirsiniz.»

El fenerini halat boyunca gezdirerek muhabirlere yasak çizgisini belirledi. Sonra halatı yukarı kaldırıp Johnny'nin geçmesine yardım etti. Yokuş aşağı yürüyerek karla kaplanmış bankların olduğu yöne doğru ilerlediler.

Bannerman, «Kör uçuş yapıyoruz,» dedi.

Johnny, «Zaten görmeye değer bir şey yoktu,» dedi. «Değil mi?»

«Evet, yoktu. Frank'a o halatı kaldırabileceğini söylemişim. İyi ki, daha kaldırmamış. Bando platformuna gitmek ister misin?»

«Daha değil. Sigara izmaritlerini bulduğunuz yeri göstersenize bana.»

Biraz daha yürüdükten sonra Bannerman durdu. «İşte burası,» diyerek karla kaplı zeminde bir çıkıntı gibi duran bankı el feneriyle aydınlattı.

Johnny eldivenlerini çıkarıp paltosunun cebine soktu. Sonra diz çöküp bankın üstündeki karları eliyle süpürdü. Bannerman karşısındaki adamın yüzüne baktıkça bir tuhaf oluyordu. Dizlerinin üstüne çökmüş bir tövbekâr gibi, sanki umutsuz bir dua ediyordu.

Johnny'nin üşüyen elleri kısa zamanda tümüyle uyuşmuştu. Eriyen karlar parmaklarının arasından akıyordu. Karları süpüre süpüre bankın pürüzlü, aşınmış yüzeyini buldu. Apaçık görüyordu, neredeyse büyütle bakıyormuşçasına. Bir zamanlar rengi yeşildi, ama şimdi boyası gitmişti. İki paslı burguyla sırt dayama yeri tutturulmuştu.

İki eliyle bankı sınımsıkı tuttuğu anda birden içine bir şeylerin dokunduğunu hissetti... o güne dek

böyle yoğun bir şey duymamıştı; daha sonraysa yalnız bir kez hissedecekti. Kaşları çatılarak sımsıkı yapıştığı banka gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Birbirinden farklı kaç yüz kişi gelip bu bankta oturmuş, askeri marşları, okul marşlarını dinlemişti? Yaz aylarına özgü yapraklar, sonbahar yaprakları... Büyük bas davulun sesi... Altın sarısı trompetler... Okul üniforması giymiş bando...

Yazın buraya gelip oturan, dinleyen, alkış tutan insanlar.

Ama bu sabah burada bir katil oturmuştu. Johnny onu **hissede biliyordu**.

Karanlık ağaç dalları kar yüklü gri gökyüzüne doğru uzanıyordu. Burada oturduğum yerde sigaramı içerek bekliyorum ve kendimi çok iyi hissediyorum, dünyanın çatısına bir sıçrayışta erişip, iki ayağımın üstüne yumuşak iniş yapabilirim. Bir şarkı mırıldanıyorum. Rolling Stones'dan bir şarkı. Tam olarak alamıyorum, ama her şey... her şey ne?

Yolunda. **Her şey yolunda, her şey gri, kar yağmasını bekliyor** ve ben...

«Kurnazım,» diye mırıldandı Johnny. «Kurnazım, çok kurnazım.»

Rüzgârın uğultusunda Johnny'nin ne söylediğini işitemeyen Bannerman eğilip kulak verdi. «Ne dedin?»

«Kurnazım,» diye yineledi Johnny. Başını kaldırıp Bannerman'a bakınca, şerif elinde olmadan bir adım geriledi. Johnny'nin buz gibi gözleri insan gözüne benzemiyordu. Siyah saçları bembeyaz yüzünün üstünde dalganırken, rüzgâr karanlığın içinde üfürüyordu. Johnny'nin elleri sanki banka lehimlenmişti.

«Ne kurnazım be,» dedi Johnny net bir sesle. Dudaklarında zafer dolu bir gülümseme belirdi. Gözlerini Bannerman'a dikmişti. Bannerman o anda Johnny'le ilgili her şeye inandı. Kimse böyle rol yapamazdı. İşin en korkunç yanı... bu durumda ona birisini anımsatıyordu. Bu gülüş... bu ses tonu. Johnny Smith gitmiş, yerine başka bir insan şekli gelmişti. Onun olağan yüz çizgileri yerinde durduğu halde, sanki birinin yüzü belirmişti. Katılın yüzü.

Tanıdığı bir yüz.

«Beni hiç yakalayamazsın, çünkü senden kurnazım.» Kısa bir kahkaha çıktı ağzından. «Her zaman bunu giyiyorum üstüme, tırmaladıklarında., ya da ısırıldıklarında benden en küçük bir şey koparamıyorlar... çünkü **çok kurnazım!**» Sesi zafer dolu çılgın bir çığlık halini almıştı. Bannerman çaresizlik içinde bir adım daha geriledi.

Tanrım, dursun artık, diye diledi içinden. **N'olur dursun artık.**

Johnny başını bankın üstüne dayadı. Parmaklarının arasından eriyen karlar akıyordu.

(Kar. Sessiz, giz dolu kar...)

(Nasıl olduğunu anlayım diye mandal takardı annem. Hastalık kapınca nasıl oluyor, bileyim diye. O sokakta iş tutanlardan kapacağım bir hastalık. Onların tümü de sokakta görürler işlerini. Durdurmak gerek onları, durdurmak gerek, durdur onları, durdur, DURDUR - AMAN TANRIM DUR İŞARETİ-!)

Yine çocuk olmuştu. Okula gidiyordu, sessiz, giz dolu karların üstünde. O beyazlığın içinden ansızın korkunç bir adam çıkmıştı, korkunç kapkara bir adam, gözleri gümüş para gibi parlıyor, eldivenli bir elinde DUR işareti... o adam... o...l

(TANRIM N'OLUR... N'OLUR BENİ YAKALAMASIN...

ANNE... BENİ KURTAR... ANNEEEEE...)

Johnny çığlık atarak bankın yanına düştü, elleri birden yanaklarına gitmişti. Bannerman yanına eğildi, fena halde korkuyordu. Halatın gerisinde muhabirler kıpırdanıp homurdanıyorlardı.

«Johnny! Kendine gel! Dinle, Johnny...»

«Kurnazım,» diye mırıldandı Johnny. Başını kaldırıp kırgın gözlerle Bannerman'a baktı. Aklında

hâlâ gümüş para gibi parlayan gözleriyle o siyah adamı görüyordu. Apış arası hâlâ katilin annesi tarafından takılan mandalın acısını duyuyordu. O zamanlar daha katil değildi, yoo, yoo, hiç de katil değildi, hayvan da değildi, Bannerman'ın dediği gibi bok çuvalı da değildi. Yalnızca korkmuş, küçük bir çocuk, mandal takılı... şeyinin üstüne...

«Yardım et kalkayım,» diye mırıldandı.

Bannerman kalkmasına yardım etti.

Johnny, «Şimdi bando platformuna,» dedi.

«Yok. Artık dönsek iyi olur, Johnny.»

Johnny onu itip geçti ve ilerde büyük bir çember gibi duran gölgeli yere doğru yürümeye başladı.

Bannerman koşup arkasından yetişti.

«Johnny, katil kim? Kim olduğunu...»

«Kurbanların tırnaklarında doku parçaları bulamadınız, çünkü katil yağmurluk giyiyordu.» dedi

Johnny. Sözcükler ağzından soluk soluğa çıkmıştı. «Şapkalı bir yağmurluk, yapay deriden. Döndüğümüz zaman raporlara bak, göreceksin. Her seferinde ya yağmur ya da kar yağmıştı. Kurbanların tümü de onu tırmalamaya çalıştılar. Boğuşular. Hem de nasıl. Ama parmakları yağmurluğun üzerinde kaydı.»

«Kim Johnny? Kim?»

«Bilmiyorum. Ama şimdi öğrenirim.»

Bando platformuna inen merdivenlerin sonunda Johnny tökezlendi ve düşmek üzereyken Bannerman koluna girip kurtardı. Birlikte sahneye çıktılar. Koni biçimindeki çatı sayesinde burada kar daha azdı. Bannerman fenerini yere tuttu ve Johnny dizlerinin üstüne çöküp elleriyle zemini yoklamaya başladı. Elleri kıpkırmızı olmuştu.

Johnny birdenbire durdu ve aradığı şeyi bulan bir köpek gibi gerildi. «Burada,» diye mırıldandı.

«Burada olmuş.»

Görüntüler, dokular ve duygularla dolmuştu birden. Bakır tadında bir heyecan ve görülme olasılığının korkusu. Kız çırpınıyor, bağırmaya çalışıyordu. Ağzını eldivenli eliyle kapatmıştı. Müthiş bir heyecan. Kimse beni yakalayamaz, ben Görünmeyen Adam'ım, şimdi yetindin mi, anne?

Johnny inlemeye başladı, başını ileri geri sallıyordu.

Parçalanan giysinin sesi. Sıcaklık. Bir şeyler akıyor. Kan mı? Boşalıyor mu yoksa? Çiş mi?

Her yanı titremeye başladı. Saçları yüzüne düşmüştü. Yüzü. Yağmurluğun başlığıyla çember biçiminde çevrilmiş gülen, açık yüzü. Tam orgazm olurken elleriyle boğazını sıkıyor... sıkıyor... sıkıyor.

Görüntüler solmaya yüz tutunca kollarındaki güç de kesildi. Öne doğru kayıp sahnenin üstünde boylu boyunca yatmaya başladı. Hıçkırarak ağlıyordu. Bannerman omzuna dokununca irkildi ve kaçmak istedi. Yüzü korkudan çılgına dönmüş gibiydi. Sonra yavaş yavaş geçti. Başını platformun parmaklığına dayayıp gözlerini yumdu. Ard arda titremeler içine girdi. Her yanı karla örtülmüştü.

«Kim olduğunu biliyorum,» dedi.

***

On beş dakika sonra Johnny yine Bannerman'ın bürosunda oturuyor, üzerinde yalnızca külotuyla, elektrik sobasına sokulmuş ısınmaya çalışıyordu. Hâlâ üşümesi geçmemiş ve bitkin bir durumdaydı, ama artık titremiyordu.

«Kahve istemediğinden emin misin?»

Johnny başını sallayıp istemediğini belirtti.

«Johnny...» Bannerman yanına oturdu. «Gerçekten bir şey biliyor musun?»

«Onları kimin öldürdüğünü biliyorum. Eninde sonunda sen de bulurdun. Ama çok yakınındaydın.

O pırıl pırıl parlayan yağmurluğuyla çok gördün. Çünkü sabahları çocukları karşıdan karşıya geçirir. Elinde bir DUR işaretiyle çocukları caddeden karşıya geçirir.»

Bannerman yıldırım çarpmış gibi ona baktı. «Frank'tan mı söz ediyorsun? Frank Dodd? Sen kaçırılmışsın!»

Johnny, «Onları Frank Dodd öldürdü,» dedi. «Hepsini Frank Dodd öldürdü.»

Bannerman, Johnny'e bakarken içinden, güleyim mi yoksa kışına bir tekme mi indireyim, diye geçirdi. «Böyle kaçıkça bir şey duymadım hiç,» dedi sonunda. «Frank Dodd hem iyi bir memur, hem de iyi bir insandır. Gelecek kasımda belediye polis şefliğine aday olacak, ben de tüm gönlümle destekleyeceğim onu.» Bannerman'ın yüzünde şimdi yorgun bir iğrentiyle karışık alaylı bir ifade vardı. «Frank yirmi beş yaşında. Demek ki, bu boka on dokuz yaşında başlamış oluyor. Evinde sessiz sedasız annesiyle birlikte oturur. Annesinin sağlığı bozuk... tansiyonu çok yüksek, guatırı ve şekeri var. Johnny, yanlış kapı çaldın. Frank Dodd katil olamaz. Kalıbımı basarım buna.»

Johnny, «Cinayetler iki yıl için kesilmişti,» dedi. «O sıralarda Frank Dodd neredeydi? Kentte miydi?»

Bannerman yüzünü ona çevirdi, artık gülmüyordu. Sert ve öfkeyle bakıyordu. «Başka bir şey işitmek istemiyorum bu konuda. İlk sözlerinde çok haklıydın, sen sahtekârın birisin. İstedğin oldu, gazeteciler seni gördü işte. Ama burada iyi bir memura çirkef atmanı dinleyecek değilim, hem de böyle bir adama...»

«Oğlun gibi gördüğün bir adama,» dedi Johnny sessizce.

Bannerman'ın dudakları kasıldı ve yüzünün rengi uçtu. Karnına yumruk yemiş gibi duruyordu. Biraz sonra bu ifade yerini boş bakışlara bıraktı.

«Defol git buradan,» dedi. «Gazeteci dostlarından biri götürsün seni evine. Yolda basın toplantısı yaparsın. Ama Tanrı adına yemin ederim, eğer Frank Dodd'un adından söz edersen, seni bulup boynunu kırarım. Anladın mı?»

«Tabii ya, gazeteci dostlarım, değil mi?» diye bağırdı Johnny ansızın. «Haklısın! Görmedin mi, nasıl sorularını yanıtladım hep? Kameralarına poz verip durdum. Aman adımı doğru yazın, dedim.»

Bannerman şaşırır gibi oldu, sonra yine sertleşti. «Kes sesini!»

Johnny, «Kesmiyorum iştel!» diyerek sesini daha da yükseltti. «Galiba kimin kimi aradığını unutuyorsun! Sana anımsatayım. Beni arayan **şendin**. Çok istekliydim buraya gelmek için, değil mi?»

«Bu senin...»

Johnny ayağa kalkıp Bannerman'ın yanına geldi ve işaret parmağını tabanca gibi yüzüne tuttu. Beş altı santim daha kısa ve dört kilo daha zayıf olmasına karşın, Bannerman birkaç adım geriledi... parkta olduğu gibi. Johnny'nin yanakları kızarmış, dudaklarının arasından dişleri görünüyordu.

«Haklısın senin beni aramış olman hiçbir şey ifade etmez,» dedi. «Ama Frank Dodd olmasını istemezsin, değil mi? Başkası olsa hemen oturup araştıralım, ama bizim Frank'ımız olamaz. Çünkü Frank Dodd iyi insandır. Frank annesine bakıyor. Frank, Şerif George Bannerman'a karşı saygılıdır, daha neler neler... Frank çarmıhından inmiş İsa'nın ta kendisidir ama bir de yaşlı kadınların, küçük kızların ırzına geçip onları boğmasa. Senin kızın da onların arasında olabilirdi. Bannerman, anlamıyor musun kendi kızın da...»

Bannerman yumruğu çaktı. Son anda kendini tutacak gibi olduysa da, vuruş yine de Johnny'i sırtüstü devirecek güçteydi. Yüzüğü Johnny'nin yanağını çizmiş, kan çıkarmıştı.

Bannerman, «Bunu istedin,» dedi, ama sesinde gerçek bir öfke yoktu. Galiba yaşamında ilk kez sakat bir insana vurmuş oluyordu... ya da sakat denecek birine.

Johnny kendini uçuyor gibi hissetti, çanlar çalıyordu kafasının içinde. Ağzından çıkan ses başkasına aitmiş gibi geldi. «Oturup Tanrıya şükret ki, hiçbir ipucu bırakmamış, çünkü Frank Dodd

için onları görmezlikten gelirdin o zaman. Sonradan da Mary Kate Hendrasen'in ölümü için kendini sorumlu tutardın.»

«İğrenç bir yalan bu,» dedi Bannerman tane tane. «Bunu yapan kardeşim olsa yine tutuklardım. Kalk haydi yerden. Sana vurduğum için üzgünüm.»

Johnny'nin kalkmasına yardım edip yanağındaki sıyrığa baktı.

«İlk yardım takımını alayım da şuna bir tentürdiyot sürelim.»

«Boşver,» dedi Johnny. Sesindeki öfke gitmişti. «Birden sana fazla yüklenmiş galiba.»

«Bak, sana söylüyorum, katil Frank olamaz. Pekâlâ, reklam olma heveslisi değilsin. Hata ettim. O anlık öfkemle söyledim, tamam mı? Ama sezgilerin bu kez seni yanılttı, yanlış yere yöneltiyor.»

Johnny, «O zaman soruştur,» dedi. Gözlerini Bannerman'ın gözlerine dikti ve ayırmadı. «**Soruştur.** Yanıldığımı kanıtla bana.» Yutkundu. «Frank'ın çalışma çizelgesiyle tarihleri ve olay saatlerini karşılaştır. Bunu yapamaz mısınız?»

Bannerman isteksizdi. «Şu arka dolaptaki çizelgeler on dört on beş yıl eskisine dek gidiyor. Bu karşılaştırmayı yapabilirim herhalde.»

«O zaman yap, işte.»

«Bayım...» Bannerman sustu. «Bak, Johnny, eğer Frank'ı tanısaydın, bu söylediklerin için kendi kendine gülerdin. Ciddi söylüyorum. Üstelik böyle düşünen yalnız ben değilim, git kime sorarsan sor...»

«Eğer yanılmışsam, bunu seve seve kabul ederim.»

«Bu delilik, yahu,» diye mırıldanarak Bannerman eski çizelgelerin saklandığı dolaba gitti.

İki saat geçmişti. Şimdi sabahın biriydi. Johnny babasına telefon edip geceyi Castle Rock'ta geçireceğini söylemişti.

«Orada neler oluyor?» diye sordu Herb. «Bana söyleyebilir misin?»

«Telefonda anlatmam iyi olmaz, baba.»

«Peki, Johnny. Kendini fazla yorma.»

«Tamam.»

Ama çok yorulmuştu. Eileen Magown'la birlikte fizik tedavisi yaptığı günlerde bile bu denli yorulmamıştı. Ne iyi kadındı, diye düşündü Johnny. İyi ve dost bir kadın, en azından evinin yandığını söyleyinceye dek. Bu olaydan sonra Eileen ondan uzak durmuş, bir tuhaf olmuştu. Tabii, teşekkür etmişti, ama bir daha hiç ona dokunmuş muydu? Elini sürmüş müydü? Johnny hiç sanmıyordu. Bu iş bittiğinde Bannerman'la da aynısı olacaktı. Ne yazık. Eileen gibi, Bannerman da iyi bir insandı. Ama insanlar, bir dokunuşta kendileri hakkında her şeyi bilebilen birinin yanında çok huzursuz oluyorlardı.

Bannerman, «Hiçbir şeyi kanıtlamaz ki,» diyordu. Sesinde küçük çocuklara özgü bir aksilik ve küskünlük vardı. Johnny'nin içinden adamın iki yakasına yapışıp silkelemek geldi. Ama çok bitkindi.

Johnny boş bir kâğıt üzerine eski çizelgelerden çıkarılan bilgileri döküm yapmış, ortaya şöyle bir şey çıkmıştı:

CİNAYETLER FRANK DODD

Alma Frechette (garson) O sıra benzin istasyonunda çalışıyor

Saat 15:00, 11/12/1970

Pauline Toothaker İzinli

10:00, 11/17/1971

Cheryl Moody (Ortaokul öğrencisi) İzinli

14:00, 12/16/1971

Carol Dunbarger (lise öğrencisi) Yıllık izinde

11/?/1974

Etta Ringgold (öğretmen) Devriye görevinde

10/29(?)/1975

Mary Kate Hendrasen İzinli

10:10,12/17/1975

Cinayet saatleri ve günleri Adli Tıp tarafından yapılan varsayımlardır.

«Evet, bir şey kanıtlamıyor,» diye doğruladı Johnny, şakaklarını ovuşturarak, «Ama onu temize çıkarıyor da denemez.»

Bannerman elini kâğıdın üstüne vurdu. «Bayan Ringgold öldürüldüğünde görev başındaydı ama.»

«Evet, ama eğer gerçekten 29'unda öldürülmüşse. Oysa bu tarih 28 de olabilir 27 de. Hem o gün görevli olsa bile, kim polisten kuşkulandır?»

Bannerman büyük bir dikkatle kâğıdı inceliyordu.

Johnny, «Ya aradaki boşluğa ne dersin!» dedi. «İki yıllık boşluğa?»

Bannerman çizelgeleri gösterdi parmağıyla. «Hem 1973, hem de 1974 yıllarında Frank burada, görevinin başındaydı. Sen de gördün işte.»

«Belki o yıllarda bu dürtüyü hissetmemişti. En azından bildiğimiz kadarıyla.»

«Bildiğimiz kadarıyla, bir şey bilmiyoruz,» diye karşı çıktı Bannerman hemen.

«Peki, ya 1972 ? 1972 sonları ve 1973 başları? Bu tarihleri gösteren çizelgeler yok. Yıllık izinde miydi?»

Bannerman, «Hayır,» dedi. «Frank'la Tom Harrison adında bir çocuk Pueblo'daki Colorado Üniversitesinde bir sömestr hukuk derslerine katıldılar. Sekiz haftalık bir kurs. Ekim 15'ten Noel'e dek sürmüştü. Annesinin karşı çıkmasına karşın, benim de ısrarımla katıldı bu kursa, Polislik mesleğinde yükselmek istiyor. Böyle bir sertifika onun için çok iyi olurdu. Döndükleri zaman Frank geçirdiği mikrobik bir hastalık sonucu perişan durumdaydı. On kilo zayıflamıştı. O inekler ülkesinde kimse annesi gibi yemek pişiremiyor, diye açıklamıştı.»

Bannerman sustu. Söylediklerinin içinde bir şey onu rahatsız eder gibiydi. «Tatiller sırasında bir haftalığına rapor aldı, sonra hiçbir şeyi kalmamıştı,» diye özetle bitirdi, savunur gibi. «Ocağın 15'inde falan göreve dönmüştü. Çizelgelere bak istersen.»

«Bakmama gerek yok. Ama şimdi ne yapman gerektiğini sana söylememe de gerek yok.»

«Evet,» dedi Bannerman. Ellerine baktı. «Bu işde kafanın çok iyi çalıştığını söylemiştim. Galiba sandığımdan da iyisin.»

Telefonu kaldırıp, masanın içinden mavi kaplı kalın bir rehber çıkardı. «Bu rehberin içinde Birleşik Devletler'deki her ilçe şerifinin telefon numarası yazılı.» Aradığı numarayı bulup çevirdi.

Johnny oturduğu yerde kıpırdandı.

«Alo,» dedi Bannerman, «Pueblo Şerif Bürosu mu?.. Tamam. Adım George Bannerman. Batı Maine'da Castle Rock İlçesi şerifiyim.. evet, Maine eyaleti. Kimle görüşüyorum?.. Evet, Memur Taylor, size durumu anlatayım. Burada bir dizi cinayet oldu, geçen beş yıl içinde, altı tane kadar. Tümü de sonbahar, kış arası işlendi. Elimizde...» Bir an için çaresiz ve kırgın gözlerle Johnny'e baktı. Sonra yeniden telefona döndü. «Elimizde bir zanlı var, 1972 yılında, 15 Ekimle... 17 Aralık arasında Pueblo' daymış. Bilmek istediğim şey şu: Bu dönem içinde kayıtlarınızda çözülmemiş bir cinayet var mı? Kurban kadın, belirli yaşı yok, ırzına geçilmiş ve ölüm nedeni boğulma. Bir şey daha var, eğer böyle bir cinayet kayıtlıysa, acaba sperm tipi de saptanmış mı? Efendim?.. Evet, tamam. Sağolun... bekliyorum. Hoşçakalın, Memur Taylor.»

Bannerman, telefonu kapadı. «Araştırıp beni arayacak. Kahve... içmiyordun, doğru ya.»

Johnny, «İçmiyorum,» dedi. «Bir bardak su içerim ama.»

Bannerman kalkıp büyük cam su sebilinden bir bardak sil doldurdu. Dışarıda fırtına şiddetini

sürdürüyordu.

Johnny'nin arkasında, Bannerman konuşuyordu. «Evet, peki haklısın. Frank'a oğlum gözüyle bakarım. Karım Katrina'yı sezaryanla doğurdu. Doktor başka doğum yapmamasını öğütledi, çok tehlikeli olurmuş. Her ikimiz de ameliyatla başka çocuk olasılığını kaldırdık.»

Johnny elinde su bardağıyla pencerenin yanına gidip dışardaki karanlığa baktı. Görünen hiçbir şey yoktu, kardan başka. Arkasına döndüğü anda Bannerman'ın kendini tutamayıp ağlamaya başlayacağını biliyordu. Bunu anlamak için medyum olmaya gerek yoktu.

«Frank'ın babası demiryolunda çalışırdı. Frank beş yaşındayken iki vagon arasında sıkışıp öldü. Ayyaşın biriydi. O günden bu yana Frank evinin erkeği olmak zorunda kaldı. Roscoe'nun dediğine göre, lisedeyken bir kız arkadaşı varmış ama Bayan Dodd buna hemen son vermiş.»

Hiç şaşmam, diye düşündü Johnny. Öz oğluna... böyle bir şeyi yapan bir kadın... o mandal işi... böyle bir kadın her şeyi yapar. En az oğlu kadar kaçık olmalı.

«On altı yaşındayken gelip beni buldu. Yarım gün polis olarak çalışabilir mi, diye soruyordu. Çocukluğundan beri en çok istediği iş buymuş. Onu hemen gözüm tutmuştu. Yanımda iş verdim, maaşını da kendi cebimden ödedim. Gücümün yettiği kadar para verebiliyordum, ama bir kez bile ücretinden yakınmadı. Neredeyse beş para almadan bile çalışacaktı. Liseyi bitirmeden bir ay önce tam gün çalışmak için başvurusunu yaptı, ama o sıra boş kadromuz yoktu. O da Donny Haggart'ın benzin istasyonunda çalışmaya başladı. Geceleri de Gorham Üniversitesinde polis kurslarına gidiyordu. Galiba Bayan Dodd buna da karşı çıkmıştı, çok yalnız kalıyor diye. Ama o zaman Frank direndi, biraz de benim etkim altında kalarak. 1971 Temmuzunda onu işe aldık, o günden bu yana burada işte. Şimdi sen gelmiş bana ne diyorsun? Öte yandan, dün Katrina'nın oradan geçtiğini düşünüyorum, katile birkaç adım uzaklıktan. Frank bizim akrabamız gibidir. Evimize gelir gider, yemeğimizi yer, Katrina onun kucağında büyümüştür... sen de gelmiş ne diyorsun...»

Johnny başını çevirip baktı. Bannerman gözlüklerini çıkarmış, yine gözlerini ovuşturuyordu.

«Eğer gerçekten böyle bir görüş gücün varsa, sana acırım. Hilkat garibesi gibi bir şeysin sen. Bir kez panayırda gördüğüm iki başlı inekten hiç farkım yok. Kusura bakma, söylenecek şey değil bu aslında, biliyorum.»

Johnny, «İncil, Tanrı yarattığı her varlığı sever, diyor.» dedi. Sesi titriyordu.

«Öyle mi?» Bannerman başını salladı ve burnunun üstünde gözlüğünün bıraktığı kırmızı izi ovaladı. «Ama bu sevgisini çok tuhaf biçimlerde gösteriyor, değil mi?»

***

Yaklaşık yirmi dakika sonra telefon çaldı, Bannerman hemen açtı. Konuşma kısa sürdü. Johnny, Bannerman'ın yüzündeki çöküntüyü farketti. Telefonu kapadıktan sonra uzun süre konuşmadan Johnny'e baktı.

«12 Kasım 1972,» dedi. «Bir üniversite öğrencisi kız. Yol kavşağına yakın bir tarlada bulmuşlar. Adı Ann Simons'muş. Irzına geçilip boğularak öldürülmüş. Yirmi üç yaşında. Sperm tipi saptanmamış. Ama hâlâ kanıt sayılmaz bu, John.»

Johnny, «Aslında başka bir kanıtla gerek duyduğunu sanmıyorum,» dedi. «Elindeki bilgilerle üstüne gidecek olursan kendini ele verecektir.»

«Ya dediğin gibi olmazsa?»

Johnny bando platformunda gördüklerini anımsadı. Aynı duyguları, mandalın neden olduğu acıyı duyar gibi oldu. Mandalın acısını duyunca aklında hiçbir kuşkuya yer kalmamıştı.

Johnny, «O zaman külotunu çıkarıp bakarız,» dedi.

Bannerman bakakalmıştı.

Gazeteciler hâlâ lobide bekliyorlardı. Aslında olayda bir gelişme sezmiş olmasaydılar bile yine

buradan ayrılacakları kuşkuluydu. Kent dışında yollar geçilecek gibi değildi.

Bannerman ve Johnny malzeme dolabına açılan pencereden dışarı çıktılar.

Johnny, «Bu yaptığımız doğru oluyor mu acaba?» dedi. Bacakları sızlıyordu.

«Bilmiyorum,» dedi Bannerman kısaca. «Ama orada olman gerekir sanıyorum. Seninle yüz yüze gelmesi iyi olur, Johnny. Gel, haydi. Dodd'ların evi iki sokak ötede.»

Başlarında parkalarının başlığı, ayaklarında çizmeler, iki gölge kar fırtınasının içine daldılar. Bannerman yanına tabancasını ve kelepçelerini de almıştı. Kalın karda bir sokak yürümeden, Johnny fena halde sekmeye başladı, ama dişini sıkıp bir şey söylemedi.

Ama Bannerman bunu farketti. Yolun ortasında durdular.

«Evlat, n'oldu sana?»

Johnny, «Hiçbir şey,» dedi. Aslında başı da ağrımaya başlamıştı.

«Yok, yok, sende bir şey var. İki bacağın da kırılmış gibi yürüyorsun.»

«Komadan çıktıktan sonra bacaklarıma ameliyat yaptılar. Kaslar erimeye başlamış. Eklemler çürümüş. Sentetik parçalar yerleştirerek ellerinden geldiğince...»

«Şu 'Altı Milyon Dolarlık Adam' gibi, desene?»

Johnny'nin aklı, evdeki masanın üst çekmecesinde uslu uslu yatan hastane faturalarına gitti.

«Evet, onun gibi bir şey, işte. Uzun süre ayakta durunca biraz tutuluyor, o kadar.»

«Geri dönmek ister misin?»

Hem de nasıl. Geri dönüp, bu Tanrının belası işi aklımdan çıkarmak isterim. Keşke hiç gelmeseydim. Benim sorunum değildi. Üstelik bu adam biraz önce beni iki kaşlı bir ineğe benzetmedi mi?

«Hayır, bir şeyim yok,» dedi.

Güçlkle yola devam ettiler. Bir sokağa saptıktan beş ev sonra Bannerman küçük bir evin önünde durdu. Sokaktaki diğer evler gibi, bu da ışısız, karanlığa gömülmüştü.

Bannerman, «İşte bu ev,» dedi. Üstleri karla kaplı merdivenleri çıktılar.

***

Bayan Henrietta Dodd bir hayli fazla kilosunu olan çok iri bir kadındı. Johnny o güne dek böylesine hasta görünümlü bir kadın görmediğini farketti. Derisi sarı gri bir renkteydi; egzemalı elleri sürüngenleri anımsatıyordu. Kadının gözlerinde gördüğü özellik, hiç de hoşuna gitmeden, Johnny'e annesini anımsatmıştı. Vera Smith'in dinsel krizlerine girdiği zamanki görünüşü.

Bannerman beş dakika boyunca kapıya vurduktan sonra kapıyı açmıştı kadın. Johnny bir adım geride sızlayan bacaklarının üstünde dururken, bu gece hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyordu. Kar yüксеle yüксеle hepsini gömünceye dek sürer giderdi belki de.

«Gecenin bu saatinde ne istiyorsun, George Bannerman?» diye sordu kadın. Çoğu şişman kadın gibi sesi tiz ve kulak tırmalayıcıydı... bir şişe içine kapatılmış arıdan çıkan ses gibi.

«Frank'la konuşmam gerek, Henrietta.»

Henrietta Dodd, «O zaman bekle, sabah konuşursun,» dedi ve kapıyı yüzlerine kapamak için davrandı.

Bannerman elini uzatarak kapıyı tuttu. «Üzgünüm, Henrietta. Şimdi konuşmam gerek.»

«Öyle mi? Ben de onu uyandırmıyorum, işte!» diye bağırp kapının önüne geçti. «Zaten ölü gibi uyuyor! Bazı geceler çarpıntılarım oluyor, onu çağırmak için zil çalıyorum, uyanıp da geliyor mu sanıyorsun? Gözünü bile açmadan sabahı ediyor. Bir gün uyandığında sofrada kaynamış yumurtası yerine beni kalp krizinden ölmüş bulacak. Hep onu çok çalıştırman yüzünden!»

Kadın sırttı, sanki pis bir sırrı açıklamış gibi.

«Gece gündüz o işe koş, bu sarhoşun peşinden koş, hem ne malûm içlerinden birinin tabancası

olmadığı. Hep belalı işlere gönderirsin zaten, ama umurunda mı? O batakhanelerden birinde yosmanın biri bir bardak bira parasına altına yatıp ona bir hastalık geçirse çok mu iyi olur!»

Kadının sesi tüm gücüyle vızıldarken Johnny'nin başı gümbür gümbür zonkluyordu. Şu kadın bir sussa, diye geçirdi içinden. İşin kötüsü, sanrı olduğunu bile bile karşısındaki kadını annesi gibi görüyor, her an boynuna atılıp Tanrının ona verdiği büyük yetenekten söz edeceğini sanıyordu.

«Bayan Dodd... Bak, Henrietta...» diye başladı Bannerman sabırla.

O anda gerçekten de kadın Johnny'e döndü ve domuz gibi gözleriyle süzmeye başladı.

«Bu da kim oluyor?»

Bannerman, «Özel yardımcım,» dedi duraksamadan, «Henrietta, Frank'ı uyandırma sorumluluğunu ben alıyorum.»

«Oooo, sorumluluk ha!». Bu vızıltılı alayını duyunca Johnny kadının korktuğunu anladı. Korkusunu gürültülü ses dalgalarıyla yayıyordu sanki; bu da Johnny'nin baş ağrısını azdırıyordu. Bannerman bunu hissediyor muydu acaba⁹ «Sorumluluğu alıyorsun demek, aman ne iyisin! Sana yine söylüyorum, George Bannerman, gecenin yarısında oğlumu uyandıracak değilim. Al Özel yardımcını da bas git bakalım!»

Yine kapıyı yüzlerine kapamak istedi ama bu kez Bannerman eliyle itip sonuna kadar açtı. Bastırmak istediği öfkesi ve gerginliği sesinden belli oluyordu. «Çekil yolumdan, Henrietta, ciddiğim, hemen çekil.»

«Bunu yapamazsın!» diye bağırdı kadın. «Polis devleti değil burası! İşinden attıracağım seni! Arama kâğıdını görelim bakalım!»

Bannerman, «Tamam, haklısın, ama ben yalnızca Frank'la konuşacağım,» dedi ve onu itip geçti.

Johnny tam olarak ne yaptığının farkında olmadan arkasından gitti. Henrietta Dodd tutmak için davrandı. Johnny kadının bileğini yakaladı... ve ansızın başında az önceki ağrısını çocuk oyuncağı gibi bırakan korkunç bir acı duydu. **Buni kadın da hissetti.** İkisi çok uzun gelen bir an için sessizce bakiştılar, kusursuz bir iletişim içinde. Sanki bir an için gözleri birbirine lehimlenmişti. Sonra kadın elini göğsüne bastırıp geri çekildi.

«Kalbim... kalbim...» Sabahlığının cebinden bir hap şişesi çıkardı. Yüzü hamur rengini almıştı. Şişenin tıpasını açıp hapların çoğunu yere saçarak avucuna bir tane aldı ve dilinin altına koydu. Johnny sessiz bir dehşetle durmuş bakıyordu. Başı çatlayacak gibiydi.

«Biliyordun,» diye fısıldadı Johnny.

Kadının etli, kırışık ağzı açılıp kapandı, açılıp kapandı. Ses çıkmıyordu. Karaya vurmuş bir balığın ağzı gibiydi.

«Bunca zamandır **biliyordun, demek?**»

«Sen iblissin!» diye bağırdı kadın. «Sen canavarsın... iblis... ama kalbim... ölüyorum... ölüyorum galiba... doktor çağırın... **George Bannerman sakın yukarı gidip yavrumu uyandırayım deme!**»

Johnny kadını bırakıp Bannerman'ın arkasından merdivenleri çıkmaya başladı. Farkında olmadan elinde sanki kir kalmış gibi ceketine sürtüp duruyordu. Dışarda rüzgârın sesi hıçkıra hıçkıra ağlayan bir çocuk sesini almıştı. Merdivenlerin yarısında Johnny durup aşağı baktı. Henrietta Dodd bir koltuğa yayılmış, etten bir dağ gibi, dev göğüsleri elinde, soluyordu. Johnny'nin başı kaynayan bir kazan gibiydi. İçinden, **nasil olsa birazdan çatlar, ben de kurtulurum,** diyordu.

Üst katta, koridoru küçük bir yol halısı süslüyordu. Bannerman kapalı bir kapıya vurmaya başladı. Burası aşağıdan daha soğuktu.

«Frank? Frank! Ben George Bannerman! Uyan Frank!»

Yanıt gelmedi. Bannerman kapının tokmağını çevirip açtı. Eli tabancasının kabzasına gitti, ama kılıfından çıkarmadı. Frank Dodd'un odası boştu.

Kapının eşiğinde durup içeri baktılar. Burası bir çocuk odasıydı. Duvar kâğıdı palyaçolarla ve oyuncak atlarla süslüydü. Odanın ortasında bir çocuk iskemlesi, üzerindeyse siyah parlak gözleriyle onlara bakan oyuncak bir ayı vardı. Köşede oyuncak sandığı duruyordu. Yatağın üstünde de bütün uyumsuzluğuyla Frank Dodd'un tabancası asılıydı.

Bannerman, «Tanrım,» dedi sessizce, «Bu da ne?»

Aşağıdan Bayan Dodd'un sesi yükseliyordu. «İmdat, bana yardım edin...»

«Biliyordun,» dedi Johnny. «En başından beri, Frechette denen kadından bu yana. Frank anlatmış. O da örtbas etmiş.»

Bannerman ağır ağır odadan çıkıp başka bir kapıyı açtı. Yüzünde acıyla dolu bir şaşkınlık okunuyordu. Burası kullanılmayan bir konuk odasıydı. Dolabı açtı, yalnız fare zehiri vardı. Bannerman boş bir odanın daha kapısını açtıktan sonra koridorda çevresine bakındı. Merdivenlerin hemen başında bir kapı daha vardı. Arkasında Johnny, Bannerman bu kapıya gitti. Kilitliydi.

«Frank? İçerde misin?» Tokmağı zorladı. «Aç kapıyı, Frank!»

Karşılık yoktu. Bannerman ayağını kaldırıp tam tokmağın altına bir tekme indirdi. Kapı çatırdayarak açıldı.

«Frank.»

«Aman Tanrım,» diye boğulur gibi inledi Bannerman.

Johnny'nin, Bannerman'ın omzu üzerinden görebildiği kadarı bile fazlaydı. Dodd helanın üstüne yayılmış oturuyordu. Omuzları üstünde duran siyah yağmurluğu dışında çırılçıplaktı; yağmurluğun başlığı, (Johnny içinden, cellat başlığı, diye geçirdi) sifonun üstünden sarkıyordu. Nasıl becerdiyse, Frank gırtlakını kesmişti... Johnny bunu başkasından duysa inanmazdı. Lavabonun kenarında bir paket Wilkinson marka jilet duruyordu. Bir tanesi, üzerindeki kan damlalarıyla, yerdeydi. Boğazındaki damarlardan fişkırarak kan her yana bulaşmıştı. Yağmurluğun kıvrımlarında birikmiş yere akıyordu. Duş perdesine sıçramıştı. Perde kürek çeken ördekler ve şemsiye desenleriyle süslüydü. Tavanda bile kan vardı.

Frank Dodd'un boynuna asılı bir kâğıtta rujla İTİRAF EDİYORUM yazılıydı.

Johnny'nin başındaki ağrı artık dayanılmaz bir düzeye çıkmıştı. Bir eliyle kapıya dayandı.

Anladı demek ki, diye düşündü. Her nasılsa, beni görür görmez anladı. Her şeyin bittiğini anladı. Eve geldi. Bunu yaptı.

Gözünün önünde siyah halkalar dans etti.

Tanrı sana ne büyük bir güç vermiş, Johnny.

(İTİRAF EDİYORUM)

«Johnny?»

Ses çok uzaklardaydı.

«Johnny, iyi mi...»

Her şey kararıyor. Kararıyor. Bu iyi. Komadan hiç çıkmasaydı daha iyiydi ya. Herkes için. Eline fırsat geçmemiş değildi aslında.

«...Johnny...»

Frank Dodd buraya gelmiş ve nasıl yaptıysa, boğazını bir kulağından diğerine kadar yarmıştı. Tavana kadar fişkırılmıştı kanı.

Johnny o anda bir çılgılık atmış olduğunu sanıyordu, ama emin değildi. Belki de aklının içinden böyle yapmıştı. Ama çılgılık atmak istemişti; çılgılıkla birlikte içindeki dehşeti, acıyı ve acımayı da atmak.

Sonra karanlığın içine doğru yuvarlanmaya başladı, hiç direnmeden, seve seve. Johnny bayılmıştı.

***

19 Aralık 1975 tarihli **New York Times** gazetesinden:

MAINE MEDYUMU CİNAYET YERİNİ GÖRDÜKTEN SONRA ŞERİFİ KATİLE GÖTÜRDÜ

(Özel) PoWnaPlı John Smith belki medyum değildir, ama Castle Rock şerifi George F. Bannerman'ı kimse buna inandıramaz. Batı Maine'in küçük bir ilçesi olan Castle Rock'ta altı tane cinayet sonucu çaresiz kalan ilçe şerifi Bannerman telefonla Bay Smith'i arayıp, kendisine yardım etmesini rica etmişti. Elli beş aylık bir koma döneminden çıkararak ulus çapında dikkatleri çekmiş olan Bay Smith, daha önce haftalık **Inside View** dergisinde sahtekârlıkla suçlanmıştı. Ancak dün yaptığı basın toplantısında şerif Bannerman, «Biz burada, Maine'da, New York'lu muhabirlerin ne dediğine pek aldırmayız.» diyerek bu konudaki görüşünü açıkladı. Şerif Bannerman'ın açıklamasına göre Bay Smith altıncı cinayetin olduğu yerde dizlerinin ve ellerinin üstünde bir süre süründükten sonra parmakları yarı donmuş bir durumda ve ağzında katilin adıyla ayağa kalkmıştır. Katil Frank Dodd şerif yardımcısı olup, bu görevinde beş yıldır çalışmaktaydı.

24 Aralık 1975 tarihli **NeWsWeek** dergisi, sayfa 41:

YENİ HURKOS

Bu ülkede belki de Peter Hurkos'tan bu yana ilk gerçek medyum ortaya çıkmış bulunmaktadır. Hurkos kişilerin ellerine, kişisel eşyalarına dokunarak onlarla ilgili özel bilgileri edinebilen Alman asıllı bir medyumdu.

John Smith, Maine eyaletinin Pownal ilçesinde yaşayan sıkılgan ve gösterişsiz bir gençtir. Bu yılın başlarında, bir otomobil kazası sonucu girdiği dört yılı aşkın koma döneminden çıkmıştı. Doktor Samuel Weizak'ın açıklamasına göre, o günden bu yana «şaşırtan bir gelişme» göstererek sağlığı düzelmiştir. Bugünse uzun süre çözülemeyen bir cinayet dosyasını ortaya çıkardıktan sonra geçirdiği dört saatlik baygınlığı üzerinden atmaya çalışmakta...

27 Aralık 1975 ,

Sevgili Sarah,

Bu öğleden sonra aldığımız mektubunu babam da, ben de zevkle okuduk. Beni merak etmene gerek yok, gerçekten iyiyim. Ama ilgin için teşekkürler. Parmaklarımın donmasıyla ilgili haber basında çok abartıldı. Aslında önemli bir şey yok. Bayılma olayı da. Weizak buralara kadar gelip beni Portland Hastanesine götürdü. Burada yaptığı testler sonunda beynimde yeni bir hasar olmadığını, eskilerinde de bir gelişme görmediğini söyledi. Aslında yeni bir dizi test yapmak istiyor ama bu iş engizisyon işkencelerinden farksız olacak. «Tövbe et kâfir yoksa sana yeni bir beyin testi yaparız!» (Ha-ha, sahi, hâlâ şu kokaini çekiyor musun, yavrum?) Her neyse, Weizak'ın bu iyi niyetli önerisini geri çevirdim, tabii. Babam böyle yaptığım için bana bozuluyor, annemin ilaçlarını almayışıyla bunun arasında bir benzerlik kurmaya çalışıyor. Aslında Weizak bu testler sonunda bir şey bulsa bile şimdiye dek uyguladıklarından pek değişik bir şey yapma olasılığı yok gibi, ama bunu bir türlü babama anlatamıyorum.

Evet, **Newsweek**'te çıkan yazıyı gördüm. Yazıdaki resmim basın toplantısında çekilmişti. Karanlıkta öyle birini görmek istemezsin, değil mi? Ha-ha! Ama keşke o yazılar hiç yazılmasaydı. Yine bir sürü paket, mektup ve kart gelmeye başladı. Eğer üstünde gönderen adresi yazılıysa, açmıyorum bile. Hepsi de öyle acıklı ki... Tüm umutlarıyla, umutsuzluklarıyla, inançlarıyla bana annemi anımsatıyorlar.

Sana biraz fazla kararttım her şeyi galiba, aslında o denli karamsar değilim. Medyumluk yapmak istemiyorum, o kadar. Ne turneler, ne de televizyona çıkmak ilgilendiriyor beni. (NBC'den bir alçak nasıl becerdiyse telefon numaramı edinmiş, bana programa çıkar mıyım diye soruyor. Ne iyi fikir değil mi? Sunucunun biri çıkıp birkaç soğuk espri yapar, yeni sanatçı adaylarından bir genç kız çıkıp orasını burasını titretir, ben de bir iki kehanet yaptım mı, oldu sana program işte.) Böyle saçmalıklara

bulaşmayı gerçekten hiç istemiyorum. Tek düşünce bir an önce Cleaves Lisesine dönüp İngilizce öğretmenliği yapmak.

Bugünlük bu kadar yeter, sanırım. Walt ve Denny'le birlikte umarım iyi bir Noel geçirmişsindir ve önümüzde yapılacak iki yüzüncü seçimleri dört gözle bekliyorsundur (en azından Walt'ın öyle beklediğinden eminim). Ama Sarah, 1976 yılı fil (ABD Cumhuriyetçi Partinin simgesi Ç.N.) sevenlerin yılı gibi gelmiyor bana.

Babam da en iyi dileklerini iletmemi istiyor, Denny'nin resmini gönderdiğin için çok teşekkür ediyor. Mektubuna ve ilgine sonsuz teşekkürler.

Sevgiler,

Johnny

Not: Son kez söylüyorum, kız, şu kokaini bırak artık.

29 Aralık 1975

Sevgili Johnny,

On altı yıllık okul yöneticiliğimde sanırım bana en zor gelen ve acı veren mektubumu yazıyorum.. bu yalnızca seni iyi bir dost bildiğimden değil, aynı zamanda çok iyi bir öğretmen olduğuna inandığım içindir. Böyle bir haberi süsleyip püslemekte yarar görmediğimden hiç girişmeyeceğim bile.

Geçen akşam okul yönetim kurulu olağanüstü toplantıya çağrıldı (adlarını vermeyeceğim ama senin kolayca tahmin edebileceğin iki kişinin isteğiyle) ve sonuçta seninle yapılan sözleşmenin geri alınması için ikiye karşı beş oyla karar alındı. Nedeni: Etkin bir öğretmen olamayacak denli çelişkiler içinde bulunman. Az kalsın istifamı veriyordum; öylesine iğrenç buldum. Maureen ve çocuklar olmasaydı, kesinlikle istifa etmiştim. Ömrümde böyle iğrenç bir şey ne gördüm, ne duydum.

Bu görüşlerimi toplantıda bir bir söyledim, ne yazık ki, Çince konuşsam daha etkili olurdu sanırım. Tek bildikleri şey, **Newsweek** ve **New York Times'da** çıkan yazılarla televizyonda anlatılanlar. Yosun tutmuş beş ihtiyar; ders kitaplarından çok saçın uzun mu kısa mı diye bakan, çağdaş okul gereçleri sağlamaktan çok öğretmenler arasında esrar içen var mı diye dert edinen tiplerden.

Yönetim kurulunu protesto eden sert bir mektup yazdım, sanırım altına imza atması için Irving Finegold'u da inandırabilirim. Ama o beş ihtiyarı kararlarından döndürebiliriz dersem ' yalan söylemiş olurum.

Sana içten bir öğüt, Johnny, hemen bir avukat tut. Elinde imzalamış olduğun bir sözleşme var. Cleaves Lisesine ayağını atamasan bile maaşını kuruluşuna dek söke söke alabilirsin onlardan. Konuşmak istediğin zaman beni ara, çok sevinirim.

Bütün kalbimle üzüldüğüme inan.

Dostun,

Don Pelsen

Johnny posta kutusunun yanında durmuş, elinde Don'un mektubu, inanamadan bakıyordu. 1975'in son günü bulutsuz; ama ayazdı. Soluğu burnundan beyaz dumanlarla çıkıyordu. «Hay canına yandıgımın,» diye fısıldadı. «Canına yandıgımın işi.»

Hâlâ durumu tam olarak sindiremeden, kafası uyuşmuş bir halde posta kutusuna eğilip başka ne gelmiş diye bakındı. Her zamanki gibi kutunun içi tıka basa doluydu. Don'tn mektubu şans eseri, kutudan dışarı sarkmıştı.

Postaneden gelen bir kâğıt, gelip paketlerini almasını bildiriyordu. Arkası kesilmeyen paketler... «Kocam 1969 yılında beni terketti, işte size ona ait bir çift çorap, nerede olduğunu söylerseniz çocuğumun nafakasını koparabilirim...» «Bebeğim geçen yıl boğularak öldü, size onun çingırağını gönderiyorum, lütfen onun meleklerle mutlu olup olmadığını bana yazın. Babası istemediği için vaftiz

ettirmemiştim, şimdiyse yüreğim parçalanıyor...»

Tanrı sana ne büyük bir güç vermiş, Johnny.

Nedeni: Etkin bir öğretmen olamayacak denli çelişkiler içindesin.

Ani bir öfke krizi içinde Johnny kutunun içindeki mektupları ve büyük zarfları üçer beşer çıkarmaya başladı. Birkaç tanesini de karların üstüne düşürmüştü. Kaçınılmaz baş ağrısı başlamış, şakaklarından yükselen iki kara bulut gibi yavaş yavaş alında birleşerek, her yanını acıya boğmuştu. Tutamadığı gözyaşları arasında bir tanesinin üstünde kalın kurşun kalemle yazılmış adresi farketti: KÂHİN JOHN SMİTH.

Kâhin John, bu benim. Birden elleri şiddetle titremeye başladı ve elindeki her şeyi, Don'un mektubu da birlikte, yere düşürdü. Mektup ağır ağır uçarak, yazılı yanı yüzeye gelecek biçimde diğerlerinin üstünde kaldı. Johnny çaresiz gözyaşları içinde zarfın üzerinde basılı özdeyişi okudu:

ÖĞRENMEK, ÖĞRETMEK, BİLMEK, HİZMET ETMEK.

«Hizmetinizi kıçıma anlatın, soysuz köpekler.» dedi Johnny. Dizlerinin üstüne çöküp yerdeki mektupları bir kez daha topladı. Parmakları sızlıyordu, bir süre önce donmuş olan parmakları. Hela tüneğinde sonsuzluk yolculuğuna çıkan Frank Dodd'un anısı. Sapsarı saçları kan içinde. İTİRAF EDİYORUM.

Mektupların üstündeki karları eliyle süpürürken bozuk bir plak gibi aynı sözleri yineledi. «Öldürüyorsunuz beni, görmüyor musunuz? Rahat bırakın beni, öldürüyorsunuz.»

Kendi kendini susturdu. Bu yaptığı doğru bir davranış değildi. Yaşam sürüp gidecekti nasıl olsa. Bu kesindi.

Johnny eve doğru dönerken, bundan sonra ne yapacağını düşünmeye başladı. Bir şey çıkacaktı karşısına herhalde. Her neyse, artık annesinin vasiyetini yerine getirmişti. Eğer gerçekten Tanrı onu görevlendirmişse, o görevi yerine getirmişti işte. Kamikaze gibi, intihardan farksız olmuştu. Ama yapmıştı.

Artık yeterdi.

İkinci Bölüm

GÜLEN KAPLAN

17

Havuz başındaki şezlongda uzun bacaklarını gererek oturan çocuk ağır ağır, parmağıyla izleyerek okuyordu. Parıltılı bir haziran sabahıydı.

«Tabii genç Danny Ju... Juniper... genç Danny Juniper ölmüştü ve galiba ö... öö... ölümü hak etmediğini söy... söyle...’ Aman, olmuyor işte.»

«Galiba ölümü hak etmediğini söyleyecek çok az insan vardı dünyada,» dedi John Smith. «Yalnızca, Danny iyi oldu da öldü, demenin biraz daha süslü biçimi.»

Chuck, Johnny’e baktı; her zamanki gibi karmaşık duyguları yüzüne yansıtıyordu: Eğlenme, isteksizlik, sıkılganlık ve biraz da ciddiyet. Derin bir iç çekip yeniden elindeki kitaba döndü.

«‘Vardı dünyada. Ama benim en üz... üzül...’»

«Üzüldüğüm,» diye yardım etti Johnny.

«Ama benim en üzülüğüm şey, dünyada büyük bir hizmet yapıp, etmiş olduğu kö... kötülükleri biraz olsun silecekken ölmesiydi. Tabii, bu her... her... her...»

Chuck kitabı kapadı, pırıl pırıl bir gülümsemeyle Johnny’e baktı.

«Haydi, bu günlük burada keselim, Johnny, ne dersin?»

Yüzünde en baştan çıkarıcı gülümsemesi vardı. Futbol takımını coşturan kızları hiç zorluk çekmeden yatağa atan gülümsemesi. «Şu havuz hiç mi seni çekmiyor? Çekmez olur mu? Baksana, şu sıksa, besinsiz gövde ter içinde kalmış.»

Havuz gerçekten de çekiyordu insanı. Johnny içinden bu gerçeği kabul etti. ‘76 yazının ilk birkaç haftası olağanüstü sıcak geçiyordu. Ötede Vietnamlı bahçıvan Ngo Phat motorlu çim kesiciyle çimleri keserken, insanın içinden, iki bardak soğuk limonata içip tatlı bir uyku çekmek geliyordu.

«Sıksa gövdemle ilgili yorumlarını kendine sakla.» dedi Johnny. «Hem daha bu öyküye yeni başladık.»

«Evet ama, bundan önce iki tane okuduk.»

Johnny içini çekti. Aslında genellikle Chuck’ı kitap başında tutabilirdi, yine de bu öğleden sonra bir başkaydı. Zaten bugün de çocuk bir sürü kovboy ve kızıl deriliyle ilgili öyküleri kan ter içinde kalarak okumuştü.

«Peki, peki tamam, ama hiç olmazsa bu sayfayı bitir,» dedi. «O takıldığın sözcük de ‘herkesin’ di, Chuck.»

«Sağol!» Chuck’ın gülümsemesi daha büyüdü. «Soru da sormak yok. Tamam mı?»

«Bilmiyorum, belki birkaç tane sorabilirim.»

Chuck somurtur gibi yaptı, ama numara olduğu belliydi; bugün çok kolay kurtulduğunun farkındaydı aslında. Başında tabancalı bir kovboy resmi olan kitabı yeniden açtı ve ağır ağır okumaya başladı. Okurken çıkan sesi sanki başka bir insana aitti.

«Tabii herkesin olduğu gibi benim de içim bulandı. Ama Tam Keyn’in başucunda gördüğümün yanında bu hiç kalırdı. Yanına vardığımda gövdesine kurşunu yemiş hızla ölüyordu.»

Johnny, «Ölüyordu.» diyerek kıkırdadı. Sonra yeniden okudu. «Gövdesine kurşunu yemiş, hızla ölüyordu.»

Chuck’ın iki büküm olmuş su gibi okunması gereken bir kitabı parmaklaya parmaklaya

okuduğunu görünce Johnny ona çok acıyordu. Babası Stuart Chatsworth, New Hampshire'in sayılı işadamlarındandı. On altı odalı bu evde beş hizmetçi çalışmaktaydı. Bunlardan Ngo Phat haftada bir kez Portsmouth'a giderek ABD yurttaşı olabilmek için kurslara katılıyordu. Chatsworth'un altında bir Cadillac, kırk iki yaşında sevimli bir kadın olan karısının altındaysa son model bir Mercedes vardı. Chuck da bir Corvette'le yetinmişti. Aile serveti beş milyon dolar dolaylarındaydı.

Chuck on yedi yaşındaydı. Tanrı onu yaratırken bayağı özenmiş olmalı, diye düşünürdü Johnny. Fizik olarak çok güzel bir ihsandı. Bir doksan boyuyla seksen beş kilo geliyordu. Yüzü için tam anlamıyla yakışıklı denemezdi, ama çilsiz ve sivilcesiz düzgün cildiyle insanı bir bakışta çarpan yeşil gözleri vardı. Johnny gözleri gerçek yeşil olan bir kişi daha tanımişti: Sarah Hazlett. Okuduğu Lisede Chuck adeta tanrılaştırılmıştı. Geçen öğretim yılında birinci sınıf başkanlığı, futbol ve beyzbol takımları kaptanlığı yapmıştı ve bu güz döneminde yapılacak seçimlerde öğrenci derneği başkanı olmasına kesin gözüyle bakılıyordu. Ama bunların hiçbiri onun başını döndürmemişti. Bir kez Johnny'yi ziyaret etmek için gelen Herb Smith, Chuck için, «Sağlam delikanlı,» demişti. Herb'in sözlüğünde daha yüksek bir övgü bulunmazdı. İşte bu çocuk ilerde «sağlam ve zengin bir delikanlı» olma yolundaydı.

Şimdi de Johnny'nin karşısında, kitabın üzerine kapanmış, önüne çıkan sözcükleri birer birer tüfek atar gibi okuyordu. Johnny, Max Brand'ın en sürükleyici romanını almış, kanun kaçağı komançi Kızı Atmacayla Sherburne'ün kapışmaları Chuck'ı etkiler sanmıştı. Ne çare ki, umduğu gibi değildi durum.

Chuck ahmak değildi aslında. Matematik notları yüksek, belleği kusursuz, elleri becerikliydi. Tek sorunu, yazılı sözcükleri aklında tutmaktı. Sözcük bilgisi yeterli, fonetik bilgisiyse kuramsal olarak vardı, ama uygulamada bocalıyordu. Bazen uzun bir cümleyi hiç takılmadan okuyabilmesine karşın, aklında hemen hemen hiçbir şey kalmıyordu. Babası Chuck'ta dislexia (okuma zorluğu Ç.N.) hastalığı olmasından korkuyordu, oysa Johnny aynı görüşte değildi... gerçi böyle bir hastalığı olan kimse görmüş değildi o güne dek, ama çocuklarının okuma sorunlarını dislexia olarak nitelendiren çok aile tanıyordu. Johnny'e göre Chuck'ın sorunu sık rastlanan, kolay aşılabilecek bir okuma korkusuydu. .

Bu sorun Chuck'ın son beş yıllık okul yaşamında iyice ortaya çıkmıştı, gelgelelim ana babası ancak son zamanlarda bu işi ciddiye almaya başlamışlardı. Tâ ki spor izni alması tehlikeye düşünce. Daha bu da bir şey değildi. 1977 yılında üniversiteye başlayabilmesi için bu kez yapılacak olan olgunluk sınavını mutlaka vermesi gerekiyordu. Matematik sorun değildi ama sınavın geri kalanı... eh... eğer biri gelip soruları ona okusa hiç de fena bir sonuç olmazdı. En azından geçer bir not. Ama olgunluk sınavına girdiğinde kimse yanına bir okuyucu almasına izin vermezdi. İsterse babası o kentin ensesi kalınlarından olsun.

«Ama onu çok de... değişmiş buldum. Önünde kendisini neler bek... bek... beklediğini biliyordu. Pişman değildi. O ana dek içini kaplayan korku ve he... he... heyecan...»

Jöhnny **Maine Times** gazetesinde özel öğretmen arandığını okuduğu zaman hemen başvurmuştu, ama pek umutlu değildi. Her gün gelen gazetecilerden, dolup taşan posta kutusundan ve evine uğrayan heyecanlı kadınlardan kurtulmak için Pownal'dan taşınma gereğini duymuş ve şubat ortalarında Kittery'e gelmişti.

Kittery'deki üçüncü gününde bir aşçılık işi için başvurmuştu. Öğrenciyken yaz aylarında buna benzer işlerde çalışmış, başvurusunda bu deneyimlerden söz etmişti. Lokantanın sahibi, Ruby Pelletier adında çetin ceviz bir duldu. Başvuru mektubuna bakıp

Johnny'e, «Bu iş için biraz fazla okumuş değil misin?» diye sormuştu.

«Evet,» demişti Johnny, «Ama bu piyasanın içinde yaptım okumamı.»

Ruby Pelletier ellerini dolgun kalçalarına dayayıp kükrer gibi bir kahkaha atmıştı. «Sabahın

ikisinde on iki tane kamyon şoförü içeri dolup salamlı yumurta, kızarmış patates, sosis, jambon diye yaygarayı bastığı zaman iki ayağın bir pabuca girmez mi yani?»

«Beceririm sanıyorum,» demişti Johnny.

Ruby, «Galiba sen benim ne dediğimi pek anlamadın,» demişti. «Ama yine de sana bir şans tanımak istiyorum, okullu çocuk. Git kendine bir sağlık raporu çıkar, sonra gel başla.»

İki hafta aşçılık yaptıktan sonra Johnny, Chatsworth'un gazete ilanını görüp başvurmuştu.

Nisan sonlarında, lokantada ikinci ayını doldururken Johnny, Stuart Chatsworth'dan bir mektup almıştı. Chatsworth 5 Mayıs günü kendisiyle görüşmek istiyordu. Johnny izin gününü denk getirerek o gün saat 14.00'te Chatsworth'un yazıhanesine gitti. Buzlu pepsi cola'sını yudumlarken Stuart oğlunun okuma zorluğunu anlatıyordu.

Stuart, «Sizce bu dislexia değil mi?»

«Hayır. Bana kalırsa bu genel bir okuma korkusu.»

Chatsworth şöyle bir irkilmişti. «Jackson Hastalığı mı?»

Bu soru Johnny'i gerçekten çok etkilemişti. Michael Carey Jackson, Güney California Üniversitesinde çalışan bir okuma-dilbilgisi uzmanıydı. Dokuz yıl önce yazdığı **Okuduğunu Anlamayanlar** adlı kitabıyla ortalığı bir hayli karıştırmıştı. Kitapta anlatılan okuma sorunlarının tümüne birden Jackson Hastalığı demek yaygındı. Ağır bilimsel açıklamaları sindirebilersen, kitap çok yararlıydı. Görüldüğü kadarıyla Chatsworth bu işi yapmıştı. Bu da oğlunun sorunuyla ne denli yakından ilgilendiğini kanıtlıyordu.

Johnny, «Onun gibi bir şey,» dedi. «Ama tabii, daha oğlunuzla ne tanıştım, ne de onu okurken dinledim.»

«Geçen yıldan borçlu olduğu dersleri var. Amerikan Yazarları, dokuz haftalık bir tarih kursu ve tümünden önemlisi, yurt bilgisi dersi. O feci şeyi okuyamadığı için sınavı verememişti. New Hampshire'de öğretmenlik yapabilme lisansınız var mı?»

Johnny, «Hayır,» dedi. «Ama hemen çıkartabilirim.»

«Peki, oğluma nasıl yardım etmeyi düşünüyorsunuz?»

***

Johnny neler yapmayı düşündüğünü kısaca özetlemişti. Chuck'a yüksek sesle bir sürü kitap okutacaktı. Bilim-kurgu, Western'ler ve bunlar gibi ilgisini çeken romanlar olmalıydı. Okuduğu bölümler üzerine Johnny sürekli soru soracaktı. Sonra Jackson'un kitabında belirttiği rahatlatma tekniği geliyordu. Johnny, «Çok uğraşanlar başarmakta genellikle daha çok güçlük çekiyor,» dedi. «Fazla zorlanınca sanki zihinsel bir kekeleme oluyor ve o zaman engel daha güçlenip...»

Chatsworth, «Bu söylediğiniz Jackson'un kuramı mı?» diye kesti.

Johnny gülererek, «Hayır, bunu ben çıkardım,» dedi.

«Devam edin, lütfen.»

«Bazen öğrenci okumadan hemen sonra zihnini zorlaması ve aklında tutma gereğinin baskısını duymazsa, kafasının içindeki devreler açılır gibi oluyor. Böyle olunca da, anımsaması gerekenleri aklına getirebiliyor.»

Chatsworth'un gözleri parıldamıştı. Johnny adamın kendi kişisel felsefesine parmak basmıştı. Belki de kendi kendini yetiştirmiş çoğu insanın felsefesiydi bu. Chatsworth, «Başarı kadar hiçbir şey başarılı olamaz,» dedi.

«Evet, demek istediğim onun gibi bir şey.»

«Lisans çıkarmanız ne kadar sürer?»

«En çok iki hafta.»

«O zaman ayın yirmisinde başlayabilirsiniz.»

Johnny gözlerini kırptırıp, «İşe alındım mı yani?» diye sordu.

«Eğer istiyorsanız, alındınız. Konuk evinde kalırsınız. Böyle olunca bu yaz akrabalar da uzak durur hiç olmazsa... tabii Chuck'ın arkadaşları da. Artık ciddi olarak bu soruna eğilsin istiyorum. Size ayda altı yüz dolar veririm. Büyük para değil tabii, ama Chuck'ın göstereceği gelişmelere göre yüklü bir ikramiye alabilirsiniz. Epey yüklü.»

Chatsworth gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. «Oğlumu çok severim, Bay Smith. Onun iyiliğinden başka bir şey düşünmüyorum. Bize yardımcı olursanız çok seviniriz.»

«Elimden geleni yaparım.»

Chatsworth gözlüklerini takıp Johnny'nin özgeçmişini incelemeye başladı. «Uzun süredir öğretmenlik yapmamışsınız. Hoşlanmıyor muydunuz?»

Tamam, yine başladık, diye geçirdi içinden Johnny.

«Hoşlanıyordum,» dedi. «Ama bir kaza geçirdim.»

Chatsworth'un gözleri Johnny'nin boynundaki yara izlerinin üstünde gezindi. «Otomobil kazası mı?»

«Evet.»

«Büyük bir kaza mıydı?»

«Evet.»

Chatsworth, «Şimdi çok iyi görünüyorsunuz,» dedi. Özgeçmiş yazısını alıp bir çekmeceye soktu ve şaşılacak şey, soruşturma aşaması bitmişti. Böylece Johnny tam beş yıllık bir aradan sonra yeniden öğretmenliğe dönüyordu. Bir kişilik bir sınıfa olsa bile.

***

«Do... dolaylı olarak ona ölümünü ha... hazırlamış olan ben... son anında yanbaşımda durup... elini tutarken... beni bağışlayan gülümsemesini gördüm. Zorlu bir andı. Hiçbir zaman onaramayacağım bir hata yaptığımı a... anladım.»

Chuck çat diye kitabı kapattı. «Bitti işte. Haydi, kim havuza ilk önce atlayacak.»

«Bir dakika, Chuck.»

«Ahhhhhhhh...» Chuck çöker gibi oturdu yeniden. Yüzünde, işte yine soru kısmına geldik diyen bir ifade vardı. Yüzünde her zaman görünen neşeli maskenin altında Johnny bazen bambaşka bir Chuck olduğunu farkediyordu: Asık suratlı, endişeli ve korkan. Hem de çok korkan. Çünkü okuyanların kurduğu bir dünyada yaşıyordu. Chuck işin farkındaydı. Ve okullar açıldığı zaman başına geleceklerden çok korkuyordu.

«Yalnızca birkaç soru, Chuck.»

«Neden boşuna uğraşıyorsun? Nasıl olsa yanıtlayamayacağım.»

«Yoo, yoo. Bu kez tümünü yanıtlayacaksın.»

«Okuduğum şeyi hiç aklımda tutamıyorum, bunu çoktan anlamış olman gerekir.» Chuck'ın yüzü asık ve mutsuzdu. «Aslında neden hâlâ uğraşıyorsun, bilmiyorum, tabii eğer para için değilse.»

«Soruları yanıtlayabilirsin, çünkü kitapla ilgili değil.»

Chuck başını kaldırdı. «Değil mi? O halde neden soruyorsun? Ben...»

«Dediğimi yap, olmaz mı?»

Johnny hızlanan kalp atışlarını farkedince korktuğunu anladı ve pek şaşırmadı. Bu, ne zamandır tasarladığı bir şeydi. Uygun bir ortam beklemişti. Galiba bugünden iyisini de bulamayacaktı. Bay Chatsworth başlarında dolanıp gencin bir kat daha heyecanlanmasına neden oluyordu. Chuck'ın her zaman gelip havuzda oynaşan arkadaşları yoktu. Böyle olduğunda geri zekâlı bir çocuk gibi sesli okurken çok utanıyordu. Ve tümünden önemlisi, Chuck'ın dünyada herkesten çok hoşnut etmeye çalıştığı kimse, babası, yanlarında yoktu. Stuart Chatsworth Boston'da bir toplantıya gitmişti.

EdWard Stanney'in **Öğrenme Güçlüklerine Toplu Bakış** kitabından:

Rupert J., sinemanın üçüncü sırasında tek başına oturuyordu. Sahneye kendisinden sonra en yakın oturan izleyici altı sıra gerisindeydi. Yerdeki mazgalın içinde çıkan yangını görebilecek tek kişi oydu. Rupert J. ayağa kalkıp haykırdı. «Y-Y-Y-Y-» Arkasında bulunanlar onun oturup gürültü yapmaması için bağırdılar.

«Bu durumda kendini nasıl hissettin, Rupert?» diye sordum Rupert'e.

«Bin yıl yaşasam neler hissettiğimi anlatamam,» diye yanıtladı. «Korkmuştum, ama korkumdan önemlisi, duyduğum düş kırıklığıydı. Kendimi yetersiz hissettim, insan olmaya lâayık değilmişim gibi. Kekeme olduğum için zaten hep böyle hissederdim, ama şimdi bir de güçsüzlük duygusu çıkmıştı.»

«Başka bir şey duydu mu?»

«Evet, kıskançlık duydum, çünkü başka birisi yangını görüp benden önce...»

«Haber verip, olayın onurunu kazanacaktı, değil mi?»

«Evet, doğru. Yangını ben görmüştüm, yalnızca ben. Ama bozuk bir plak gibi ağzımdan çıkan tek şey Y-Y-Y-Y-Y olmuştu. İnsan olmaya lâayık değil, derken çok iyi tanımladım durumumu.»

«Peki, sonunda bu engeli nasıl aştınız?»

«Bir gün önce annemin doğum günüydü. Çiçekçiden yarım düzine kadar gül almıştım. İşte tam o sırada arkadan herkes bana çök, çök diye bağırırken aklıma bir şey geldi. Ağzımı açıp, bütün gücümle 'GÜLLER' diye bağıracaktım. Bu sözcüğü hazırlamıştım.»

«Sonra ne yaptınız?»

«Ağzımı açıp bütün gücümle 'YANGIN!' diye bağırdım.»

Johnny bu yazıyı okuyalı sekiz yıl geçmiş ama bir türlü unutamamıştı. Rupert J.'nin öyküsünde Johnny'e göre en önemli sözcük, güçsüzlük duygusu'ydu. Dünyadaki en önemli işin cinsel birleşme olduğunu düşünen bir erkek çok büyük bir olasılıkla yatakta başarısız olurdu. Eğer dünyadaki en önemli işi okuma olarak görürsen, yine...

Johnny, «Senin göbek adın nedir, Chuck?» diye sordu kayıtsızca.

«Murphy,» dedi Chuck ve hafifçe güldü. «Ne kötü değil mi? Annemin kızlık adıymış. Eğer bunu arkadaşlarıma söyleyecek olursan, sıska gövdende ağır hasarlar bırakabilirim.»

Johnny, «Hiç merak etme.» dedi. «Doğum günün ne zaman?»

«8 Eylül»

Johnny giderek artan bir hızla sorularını yağdırıyordu. Chuck'a düşünme fırsatı vermeden; zaten düşünme gerektirecek sorular değildi bunlar.

«Kız arkadaşının adı ne?»

«Beth. Beth'i sen de tanıyorsun, Johnny...»

«Onun göbek adı nedir?»

Chuck sıırıttı. «Alma. Korkunç bir ad değil mi?»

«Büyükbabanın adı ne?»

«Richard»

«Bu yıl Amerika liglerinde en iyi takım hangisi sence?»

«Yankee'ler.»

«Kim başkan olsun istiyorsun.»

«Jerry Brown olsun isterim.»

«Otomobilini değiştirecek misin?»

«Bu yıl düşünmüyorum. Belki gelecek yıla.»

«Annenin fikri mi?»

«Üstüne bastın.»

«Kızıl Atmaca gözetçileri nasıl atlatıp Danny Juniper’i öldürdü?»

«Sherburne hapisanenin bodrumuna giden gizli kapıya yeterince önem vermemiştii,» dedi Chuck hemen, hiç düşünmeden. Johnny bunu işitince bir şişe susuz viski içmiş gibi zafer sarhoşu oldu. Başarmıştı. Chuck’ı güller hakkında konuşturup, gür bir yangın çığılığı atmasını sağlamıştı.

Chuck büyük bir şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

«Kızıl Atmaca bodruma gizlendi. Sonra bodrum kapısını bir tekmede açıp içeri girdi ve Danny Juniper’i vurdu. Tom Kenyon’u da vurdu.»

«Doğru, Chuck.»

«Anımsadım,» diye giderek büyüyen bir gülümsemeye Johnny’e baktı. «Bir numara yapıp anımsamamı sağladın.»

«Yalnızca elinden tutup bugüne dek karşısında duran engelin yanından geçirdim,» dedi Johnny. «Ama bu engel hâlâ olduğu yerde duruyor. Kendi kendini kandırma hiç, Chuck. Şimdi söyle bakalım, Sherburne’ün tutkun olduğu kızın adı neydi?»

«Adı...» Gözleri bulutlanır gibi oldu ve üzgün üzgün başını sallamaya başladı. «Anımsamıyorum.» Birden öfkeyle elini dizine vurdu. «Hiçbir şey anımsamıyorum. Ulan, ne ahmağım be!»

«Annenle baban nasıl tanışmışlar, hiç anlattılar mı sana?»

Chuck başını kaldırıp biraz gülümser gibi oldu. Bacağında vurduğu yer kızarmıştı. «Tabii. Annem Charleston’da Avis oto kiralama şirketinde çalışıyormuş. Babama lastiği patlak bir otomobil kiralamış.» Chuck bir kahkaha attı.

«Peki, Sherburne’ün tutulduğu kızın adı neydi?»

«Jenny Langhorne. Başının belası. Aslında Gresham’ın kızıydı. Kızıl saçlı. Beth gibi. Kız...» Birden kesip Johnny’e baktı, sanki gömleğinin cebinden bir tavşan çıkarmış gibi. «Yine yaptın!»

«Hayır. Sen yaptın. Benimki yalnızca seni başka yöne çekmek oldu. Neden Jenny Langhorne için Sherburne’ün baş belası dedin?»

«Çünkü Gresham o kentin en önemli...»

«Kentin adı ne?»

Chuck ağzını açtı, ama bir şey çıkmadı. Birden gözlerini Johnny’den ayırıp havuza doğru bakmaya başladı. Sonra gülererek yeniden Johnny’e baktı. «Amity. Şu **Jaws** romanındaki gibi.»

«Çok iyi! Nasıl aklına getirdin?»

Chuck güldü. «Aslında çok saçma gibi geliyor, ama birden bu yıl yüzme takımına girsem mi diye geçirdim, içimden, o anda geldi işte aklıma. Ne numara ama. Ne büyük bir numara bu.»

«Pekâlâ. Bu günlük bu kadar yeter sanırım.» Johnny terlemiş, kendini yorgun ama çok iyi hissediyordu. «Büyük bir aşama yaptın. Chuck, belki farkında değilsin. Haydi, şimdi yüzelim. Havuza son giren...»

«Johnny?»

«Ne?»

«Hep böyle yapabilecek miyim?»

Johnny, «Eğer huy haline getirebilirsen, evet,» dedi. «Engelin ortasına saldırmak yerine yanından dolaştıkça, onu giderek ufaltacaksın. Sanıyorum okumanda da kısa zamanda büyük bir gelişme olur. Sana sakladığım birkaç küçük numaram daha var.» Sonra sustu. Az önce başardığı iş, sihirbazların yaptığından farklı değildi.

Chuck, «Sağol,» dedi. Yüzündeki acıklı ifade gitmiş, yerini su katılmamış bir minnet duygusu almıştı. «Eğer beni bu dertten kurtarırsan, sana... ne bileyim, istersen eğilip ayağımı bile öperim. Bazen öyle korkuyorum ki, sanki babamı utandırıyormuşum...»

«Chuck, bilmiyor musun, bu da sorununun bir parçası oluyor?...»

«Öyle mi?»

«Tabii, ya. Kendini çok fazla zorluyorsun. Çok yükleniyorsun. Her şeyi aşırı yapıyorsun. Hem bu yalnızca ruhsal bir engel olmayabilir, tamam mı? Bazılarına göre bu okuma zorlukları, Jackson Hastalığı filan doğum sırasında ya da doğuştan olan bir kusur, bir ö...» Johnny birden ağzını kapattı.

«Bir ne? diye sordu Chuck.

Johnny, «Bir ölü bölge,» dedi ağır ağır. «Her neyse. Verilen adlar önemli değil, önemli olan sonuçlar. Bu başka yöne çekme numarası, aslında numara falan değil. Yalnızca beyninin dinlenmiş bir bölümünü, kusurlu bölüm yerine devreye sokmak oluyor. Senin için bu, her engel karşısına çıkışta, beyninin sözlü düşünme bölümüne geçiş demek. Yaptığın iş, beyninde düşüncenin çıktığı yeri değiştirmekten başka bir şey değil. Yer değiştirmesini öğreniyorsun.»

«Ama, ben bunu yapabilir miyim? Ne dersin, başarır mıyım?»

Johnny, «Yapacağını biliyorum,» dedi.

«Peki. O halde yapacağım.» Chuck yaylanarak havuza atladı, sonra uzun saçlarından suları püskürterek başını sudan çıkardı. «Haydi, sen de gelsene. Su çok güzel!»

Johnny, «Geliyorum,» dedi, ama o anda havuzun başında durup Chuck'ın güçlü kulaçlarla yüzerken başarısının tadını çıkardığını görmek ona büyük bir zevk vermişti. Eileen Magown'un mutfağında perdelerin alev aldığını bilmesi, Frank Dodd'un adını ortaya çıkarması hiç de böyle tatlı bir duygu vermemişti Johnny'e. Eğer gerçekten Tanrı ona bir yetenek vermişse, bu öğretme yeteneğiydi, üstüne düşmeyen şeyleri bilmek değil. Johnny işte böyle bir iş için yaratılmıştı ve 1970'te Cleaves Mills'e öğretmenlik yaparken de bunun farkındaydı. Dahası, öğrenciler de bunu biliyorlardı ve karşılık veriyorlardı. Tıpkı şu anda Chuck, «Orada heykel gibi duracak mısınız?» diye sordu.

Johnny havuza atladı.

Warren Richardson her zaman olduğu gibi yine bürosundan saat beşe çeyrek kala çıktı. Otomobilinin kapısını açıp yüz kiloluk gövdesiyle direksiyonun başına geçti. Her şey her zamanki gibiydi. Her zamanki gibi olmayan tek şey, dikiz aynasında beliren uzun saçlı, esmer yüzdü. Yemyeşil gözleri olan bir yüz. Warren Richardson çocukluğundan bu yana böylesine korkmamıştı. Kalbi göğsünden dışarı fırlayacak gibi atmaya başladı.

«Selam,» dedi Sonny Elliman, ön koltuğa doğru uzanarak.

«Kim...» diye kekeledi Richardson, soluğu tutularak. Kalp atışları hızlanmış, gözlerinin önünde siyah noktalar dans etmeye başlamıştı. Kriz geçirmekten korkuyordu.

Arkasındaki adam, «Sakin ol.» dedi. «Sakin ol, dostum. Korkacak bir şey yok.»

Bunun üzerine Warren Richardson tuhaf bir duyguya kapıldı. Şükran. Onu korkutan adam demek bir daha korkutmayacaktı. İyi bir adam olmalıydı, nazik bir...

«Kimsin?» diye sorabildi.

«Bir dost,» dedi Sonny.

Richardson dönmek için davrandığı anda kerpeten gibi güçlü parmaklar etli boynuna gömüldü. Acı dayanılır gibi değildi. Richardson kişnemeye benzer bir sesle soluğunu içine çekti.

«Dönmene gerek yok, dostum. Dikiz aynasından baktığında beni istediğin gibi görebilirsin. Anlaştık mı?»

«Evet,» dedi Richardson. «Evet, evet, evet, ama, bırak n'olur!»

Kerpeten parmaklar biraz gevşediği anda Richardson yine o tuhaf şükran duygusunu duydu. Ama arkada oturan adamın çok tehlikeli olduğundan kuşkusu yoktu artık. Otomobilinde bulunmasının da bir nedeni olmalıydı... her ne kadar aklına bir neden gelmiyorsa da.

Ama sonra aklına böyle bir **neden** ve bunu yaptırabilecek birisi geliverdi. Meclis üyeliğine aday normal bir insan böyle işlere girişmezdi, ama Greg Stillson normal değildi ki. Greg Stillson kaçığın biri ve...

Warren Richardson sessizce ağlamaya başladı.

Sonny, «Seninle konuşmamız gerek, dostum,» dedi. Sesinde sevecen ve sanki pişmanlık duyan bir nitelik vardı, ama dikiz aynasında görünen yeşil gözleri durumdan çok eğlendiğini gösteriyordu. «Seninle etendi gibi konuşmamız gerek.»

«Stillson gönderdi, değil mi? Stili...»

Kerpeten kısıkaçları yeniden boynuna gömülüverdi. Richardson ince bir çığlık attı.

«Ad kullanmak yok,» dedi arkada oturan korkunç adam. «İstediğin sonucu çıkarabilirsin, Bay Richardson, ama adları kendine sakla. Başparmağım şahdamarının üstünde, parmaklarımın altında da toplardamarın duruyor. İstediğim an seni yaşayan bir bitkiye çevirebilirim.»

Richardson, «Ne istiyorsun?» diye sordu. Sesi inler gibi çıkmıştı. New Hampshire'in en işlek yerinde, kendi bürosunun önündeki otoparkta böyle bir şeyin başına gelebileceğine inanamıyordu. Karşıda duran saat kulesine baktı. Saat beşe on vardı. Evde karısı domuz pizolalarını fırına koymuş olmalıydı. Oğlu da herhalde televizyonun karşısına geçmiş, dizi filmi izliyordu. Buradaysa, arkasında duran adam boynundaki damarları sıkıp beynine giden kanı durdurarak onu bitkileştirmekle tehdit ediyordu. Gerçek olamazdı böyle bir şey, buna karabasan denirdi ancak. Uykuda bile inleyen bir karabasan.

Sonny Elliman, «Ben bir şey istemiyorum,» dedi. «Her şey senin ne istediğine bağlı.»

«Neler söylediğini anlamıyorum.» İşin kötüsü ne söylendiğini pekâlâ anlıyordu.

Sonny, «New Hampshire Journal gazetesinde, dümenli arsa satışlarıyla ilgili çıkan yazı,» dedi. «Epey bilgin varmış bu konuda değil mi, Bay Richardson? Özellikle bazı belirli kimseler hakkında.»

«Ben...»

«Örneğin, şu Capital Mali hakkında yazılanlar. Yok rüşvet verilmiş, yok bilmem ne yapılmış, her şey örtbas edilmiş. Bir sürü çrrkef.» Richardson'un boynuna gömülen parmaklar sıkılmaya başladı. Richardson yine inledi. Nasıl öğrenmişlerdi? Yazının sonunda kendisi tanıtılmamıştı ki, yalnızca «bilinmeyen bir kaynaktan alınan bilgiler» diye geçiştirilmişti. Greg Stillson nereden öğrenmişti bunu?

Arkasındaki adam Warren Richardson'un kulağına fısıldamaya başladı. Sıcak soluğu kulağını gıdıklıyordu.

«Böyle çirkefler atarak bazı kimselerin başını derde sokabilirsin, Bay Richardson, biliyorsun, değil mi? Devlet hizmeti için aday kimselerin. Böyle görevlere aday olmak briç oynamaya benzer, tamam mı? Böyle günlerde herkes sana çamur atıp takoz koymaya çalışır. Şimdilik bir sorun çıkmadı. Bunu sana sevinerek söylüyorum, çünkü gerçekten bir sorun çıksaydı, şimdi benimle oturup tatlı tatlı konuşmak yerine burnuna kaçan dişlerini topluyor olabilirdin.»

Bütün kalp atışına, bütün korkusuna karşın Richardson konuştu. «Bu... bu kimse... eğer onu koruyabileceğini sanıyorsan, kaçık olmalısın. Güneyde bir ilçede rahat rahat işini görmüş bugüne dek. Ama er geç...»

Sonny'nin başparmağı hızla kulağına çarpıp içine girdi. Korkunç bir acı duydu Richardson, inanılmaz bir acı. Başı yan pencereye çarpınca bir çığlık attı. Ne yaptığını bilmeden eli komaya gitti.

«Eğer o kornayı çalacak olursan seni öldürürüm,» dedi arkadaki ses.

Richardson elini kornadan çekti. Kulağındaki başparmak da çekilmişti.

«Arasına kulaklarını temizlesen iyi olur, dostum. Şu parmağıma bak, ne hale geldi.»

Warren Richardson ağlamaya başladı. Kendini tutamıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. «Lütfen artık canımı yakma,» dedi. «Lütfen, yeter artık.»

Sonny, «Sana söylediğim gibi,» dedi. «Yalnızca senin ne istediğine bağlı her şey. Bu bazı kimselere başkalarının ne söylediği seni ilgilendirmez. Seni ilgilendiren şey kendi ağzından çıkanlar. Senin işin, bir daha gazeteden birileri konuşmaya geldiği zaman oturup iyice düşünmek. 'Bilinmeyen bir kaynak' ne kadar kolayca bilinebiliyor, gördün işte. Ya da evinin bir yangında kül olabileceğini düşünebilirsin. Birisi karının yüzüne akü asiti atarsa, plastik ameliyat için kaç para harcayacağını da düşünebilirsin.»

Richardson'un arkasındaki adam şimdi kesik kesik soluyordu. Ormanın içinde bir hayvan gibi.

«Bir gün birisi gelip küçük oğlunu kaçırabilir, bunu da düşünsen iyi olur.»

Richardson, «Bunu bir daha ağzına alayım deme!» diye kısık sesle bağırdı. «Sakın bir daha bunu söyleyim deme, pis köpek!»

«Bütün söylediğim, ne istiyorsan onu düşünmen,» dedi Sonny. «Seçimler Amerikan geleneğidir, biliyorsun. Özellikle iki yüzüncü yılda. Herkes eğlenmeli. Senin gibi kafasız pezevenkler böyle asılsız boklar atarsa kimse eğlenemez. Senin gibi adi, kıskanç pezevenkler.»

Boynundaki el tümenden çekildi. Arka kapı açıldı. Oh, çok şükür Tanrıya. Çok şükür.

Sonny Elliman, «Sen yine bir düşün,» diye tekrarladı. «Anlaştık mı?»

Richardson, «Evet,» diye fısıldadı. «Ama eğer Gr... bu kimsenin böyle taktiklerle seçimi kazanacağını sanıyorsan, fena halde yanılıyorsun.»

Sonny, «Hayır,» dedi. «Yanılan biri varsa o da sensin. Çünkü herkes durumundan hoşnut. Dikkat et, sen açıkta kalmayasın.»

Richardson karşılık vermedi. Direksiyonun başında dimdik oturmuş, karşısındaki saat kulesine

bakıyordu. Saat beşı beş geçiyordu. Karısı pirzolaları birazdan çıkarırdı.

Arka koltukta oturan adam bir şey daha söyleyip otomobilden çıktı ve uzun saçları yakasının üstünde sallana sallana hızla uzaklaştı.

Richardson'a söylediği son şey, «Kulaklarını temizle,» olmuştu.

Richardson otomobili kullanabilecek duruma gelinceye dek bir süre oturduğu yerde titredi. İlk tepkisi korkunç bir öfke olmuştu. İçinden, hemen polise gidip durumu anlatmak geldi... karısı ve oğluya ilgili tehditler, hırpalanması... ve bunların kimin hesabına yapıldığını anlatmak istedi.

Karının plastik ameliyatı için harcayacağı parayı düşün... ya da bir gün birisi gelip oğlunu kaçırabilir.

Ama neden? Neden tehlikeye girecekti? O gazeteciye söylediklerinin tümü gerçektir. New Hampshire güneyinde emlak işiyle uğraşan herkes Stillson'un çevirdiği dümenleri biliyordu. Herif, bu yaptıklarından ötürü eninde sonunda deliği boylayacaktı. Eninde sonunda değil, bayağı yakın bir zamanda hem. Yaptığı seçim kampanyası da soytarılıktan başka bir şey değildi zaten. Şimdi de göz korkutma taktikleri! Böyle yöntemleri kullananlar Amerika'da barınmazdı, hele hele New England'da hiç.

Ama bırak başkası gelsin hakkından.

Yitirecek daha az şeyi olan biri.

Warren Richardson otomobilini çalıştırıp evinin yolunu tuttu. Pirzolalarını yedi ve kimseye bir şey söylemedi. Nasıl olsa biri çıkıp bu herifi durduracaktı.

Chuck'ın yaptığı aşamadan birkaç gün sonra Johnny aynanın karşısında traş oluyordu. Son günlerde aynaya bakınca sanki kendisinden büyük bir ağabeyini görür gibiydi. Alnındaki¹ derin çizgilere, dudağını iki yanda kıvıran yenileri eklenmişti. En tuhafı da saçlarındaki beyaz tellerin artmasıydı. Geri kalan saçı da grileşmeye başlamıştı. Sanki bir gecede olmuş gibi.

Tıraşını bitirdikten sonra buzdolabından bir pepsi çıkarıp haberleri izlemek üzere televizyonun karşısına geçti. Roger Chatsworth'un o akşam dönmesi bekleniyordu. Ertesi gün Johnny büyük bir sevinçle ona oğlunun gerçek bir gelişme gösterdiğini söyleyecekti.

Johnny o güne dek iki haftada bir babasını görmeye gitmişti. Babasına Chatsworth'ların evini, Chuck'ın sorunlarını anlatırdı. Babası da ona komşu kent NeW Gloucester'deki Charlene Mac Kenzie'nin evinde yaptığı onarım işlerini anlatmıştı.

«Kocası iyi bir doktordu ama ev işlerinden hiç anlamıyordu,» dedi Herb. Charlene ve Vera, Vera'nın hastalanmasından önce dosttular. Doktor olan kocası 1973 yılında ölmüştü. «Evi neredeyse başına yıkılacak zavallı kadının,» dedi Herb. «Cumartesileri gidip elimden geleni yapıyorum. O da bana eve dönmenden önce bir akşam yemeği veriyor. İtiraf edeyim, Johnny, senden iyi yemek yapıyor.»

«Eminim, benden güzeldir de,» dedi Johnny.

«Tabii, fena kadın değil, ama aklına bir şey gelmesin, Johnny. Annen öleli daha bir yıl olmadan...»

Ama Johnny'nin aklına bir şeyler geliyordu ve bu, hoşuna gitmiyor değildi. Babasının yaşlanırken bir başına olmasını istemiyordu.

Televizyonda seçim haberleri başlamıştı. Son gelişmelere göre, Demokratların adaylığını Jimmy Carter kazanmak üzereydi. Cumhuriyetçi partideyse Ford, Ronald Reagan ile zorlu bir savaşım içindeydi. Mektuplarından birinde Sarah şöyle demişti: «Walt, Ford'un kazanacağına yemin ediyor. Kendisi de senato seçimini kazanacağından öyle emin ki, şimdiden kuyruklu giysi diktirdi bile.»

Johnny, Kittery'e aşçılık yaparken yakın kentlere gidip başkan adaylarının propaganda gösterilerini izlerdi. Bu adamların yanlarına kadar gidip onlarla el bile sıkışmıştı. Hatta bunlardan Ronald Reagan, Johnny'i ateşli bir taraftar sanıp seçim sandıklarının başında yardım etmeye bile çağırılmıştı.

Johnny, başkan adaylarının çoğunu görmüş, onlara dokunmuştu. Ama sezgi gücüyle onlardan çok az şey öğrenebilmişti. Adamların gerçek kişilikleri sanki çok derinlere gizlenmişti. Eileen Magown ya da Frank Dodd'da olduğu gibi güçlü bir elektrik çekimi yalnızca bir kez hissetmişti.

O sabah Johnny saat yedide Manchester'e gelmişti. Sabahın altısına dek lokantada çalışmış ve oldukça yorgun olmasına karşın, içinden yatmak gelmemiş, alacakaranlıkta sevdiği bir kent olan Manchester'e gidip oradaki seçim hazırlıklarını görmek istemişti.

Sokakların arasından geçerken bir kundura fabrikasının önüne park edilmiş üç otomobil gördü. Fabrika kapısının önünde Jimmy Carter durmuş, işçilerle el sıkışıyordu. Her elini sıkığı işçiye söyleyecek bir şeyler buluyor, o zaman daha pek tanınmayan gülüşü hiç eksilmiyordu. Burnu soğuktan kızarmıştı.

Johnny otomobilini park edip fabrikaya doğru yürüdü. Carter'ın koruma görevlileri onu şöyle bir tarttıktan sonra yaklaşmasına ses çıkarmadılar.

«Vergileri düşürmekten kim söz ediyorsa oyumu ona vereceğim,» diyordu eski bir parka giymiş bir adam. «Bu vergiler bizi öldürecek, şakası kalmadı.»

Carter, «Bunun üzerinde duracağız,» dedi. «Beyaz Saraya adımımı atar atmaz ilk ele alacağımız konu, bu vergi işi.» Johnny, Carter'in sesindeki özgüveni farkettiler, ama biraz irkilir gibi oldu.

Carter'in masmavi gözleri dolanırken Johnny'nin üzerinde takıldı. «Selam,» dedi.

Johnny, «Selam, Bay Carter,» dedi Johnny. «Ben burada çalışmıyorum. Geçerken sizi görüp durdum.»

«Durduğuna sevindim. Başkan seçilmek için uğraşıyorum.»

«Biliyorum.»

Carter elini uzattı. Johnny sıktı.

Carter bir şey söylemeye başladı. «Umarım sen...» Ama kesti.

Eli sanki elektrik prizine dokunmuş gibi oldu. Carter'in gözleri kamaştı. Johnny'le karşılıklı çok uzun gibi gelen bir süre bakıştılar.

Koruma görevlisi durumdan hoşlanmamıştı. Carter'a doğru yürürken ceketinin düğmelerini açtı. Arkalarından bir yerden, milyonlarca kilometre uzaktan, fabrikanın işbaşı düdüğü çaldı.

Johnny, Carter'in elini bırakmıştı, ama iki adam hâlâ bakışıyorlardı.

Carter, «Ne oldu, yahu?» diye sessizce sordu.

«Sen zaten gitmek üzereydin, değil mi?» diye aralarına girdi koruma görevlisi. Elini Johnny'nin omzuna koydu. Oldukça iri bir eldi. «Tabii ya, önemli bir işin olmalı.»

Carter, «Zararı yok,» diyerek araya girdi.

Johnny, «Başkan olacaksınız,» dedi.

Koruma görevlisinin eli hâlâ omzundaydı. Johnny ondan da bir şeyler alıyordu. Adamın gözleri katil gözüydü, psikopat gözüydü. Soğuk ve tuhaf.

«Evet,» dedi Carter.

«Herkesin sandığından az farkla kazanacaksınız.»

Carter dudaklarında yarım bir gülücük bakakalmıştı.

«Bir kızınız var. Washington'da bir devlet okuluna gidecek. Okulun adı...» Ama okulun adı ölü bölgedeydi. «Okula özgür bırakılan bir kölenin adı verilmiş.»

«Haydi aslanım, gitsen iyi olur,» dedi koruma görevlisi.

Carter'ın bir bakışıyla adam sakinleşti.

Carter, «Sizinle tanıştığımıza çok sevindim,» dedi. «Bir tuhaflık oldu galiba., ama sizi tanıdığımıza sevindim.»

Birden Johnny kendine geldi. Her şey bitmişti. Kulaklarının üşüdüğünü, bir an önce helaya gitmesi gerektiğini farkettiler. «İyi günler,» dedi belli belirsiz.

«Evet. Sana da.»

Koruma görevlisinin gözleri üstünde, Johnny otomobiline döndü. Kısa süre sonra Carter, New Hampshire'da kazanıp Florida'ya gitmişti.

Haber spikeri siyasal haberleri bitirip Lübnan iç savaşına geçti. Johnny kalkıp pepsi bardağını yeniden doldurdu. Tam yerine oturduğu sırada hafifçe kapı vuruldu. «Girsene,» dedi Johnny. Chuck olmalı, diye düşünmüştü. Beni SomersWorth'taki açık hava sinemasına davet edecek. Ama gelen Chuck değil, babasıydı.

«Selam, Johnny,» dedi. Rengi atmış bir blucin ve kemerinin üstünden sarkan pamuklu bir spor gömlek giymişti. «Girebilir miyim?»

«Tabii. Sizi geç saatlerde gelir sanıyordum.»

«Öyleydi, ama Shelley telefonla aradı.» Shelley karısıydı. Roger içeri girip kapıyı kapadı. «Chuck ona gidip hüngür hüngür ağlamış, küçük bir çocuk gibi. Senin başardığını söylemiş, Johnny. Artık düzeleceğine inanıyormuş.»

Johnny bardağını bıraktı. «Daha yolun başındayız,» dedi.

«Chuck havaalanına beni karşılamaya geldi. Onu ne zamandır böyle görmemiştim. On yaşından beri mi, yoksa on bir mi ne? Bana gazeteden bir haber okudu. Olağanüstü bir gelişme var. Sana teşekkür etmek için uğradım.»

Johnny, «Chuck'a teşekkür edin,» dedi. «Çok uyumlu bir çocuk. Olumlu düşünebilmesi sayesinde oluyor çoğu. Yapabileceğine inandırdı kendisini. En doğru açıklaması bu işte.»

Roger oturdu. «Yer değiştirerek düşünmesini öğretiyormuşsun.»

Johnny güldü. «Evet, öyle denebilir.»

«Olgunluk sınavını verebilecek mi?»

«Bilmiyorum. Ama böyle bir kumara girip kaybetmesini istemem. Bu sınav büyük bir gerilim yaratır. Eğer önünde kâğıt kalem, sınav salonunda donup kalırsa çok büyük bir darbe yemiş olur. Bir yıllığına iyi bir hazırlık okuluna göndermeyi hiç düşündünüz mü? Pittsfield Akademisi gibi bir okula?»

«Aklımıza gelmedi değil, ama sanki kaçınılmaz bir şeyi erteliyormuşum gibi üzerinde pek durmamıştım.»

«Chuck'ın sorunlarından biri de bu zaten. Sürekli 'y^aPt> yapamadı' durumu.»

«Chuck'a hiç baskı yapmadım.»

«Bilerek değil, bunu biliyorum. O da biliyor. Ama bir de şu var: Zenginsiniz, çok başarılısınız ve hayat okulundan mezunsunuz. Galiba Chuck sizin başarınız karşısında eziklik duyuyor.»

«Buna karşı ne yapabilirim ben, Johnny?»

«Bence, evden uzak, bir yıl hazırlık okulunda bulunması ona çok yardımcı olur. Ve gelecek yaz, fabrikalarınızdan birinde çalışmak istiyor. Eğer Chuck benim oğlum olsaydı, fabrikalar da benim olsaydı, onu çalıştırdım.»

«Bunu Chuck mı istiyor? Neden bana hiç söylememiş?»

Johnny, «Yaranmak için yaptığını sanmanızdan korkuyor.» dedi.

«O mu söyledi bunu?»

«Evet. Bunu istemesinin bir nedeni de, işin pratiğine şimdiden girmek için. İlerde yararlı olacağına inanıyor. Çocuk sizin izinizde yürümek istiyor, Bay Chatsworth. Siz de ardınızda oldukça büyük izler bırakmışsınız. Okuma sorunu büyük ölçüde bununla ilgilidir.»

Johnny bir bakıma yalan söylemiş oluyordu. Chuck, Johnny'e bu anlama gelecek bazı şeyler söylemişti, ama şimdi Roger Chatsworth'a anlattığı gibi ayrıntılı ve açık hiçbir şey çıkmamıştı ağzından. Hiç olmazsa sözlü olarak. Ama Johnny arada sırada Chuck'a dokunup ondan sinyaller alıyordu. Babası hakkında neler duyduğunun farkındaydı. Johnny'nin bildiği ama karşısında oturan bu içten ve ölçülü adama söyleyemeyeceği daha birçok şey vardı. Chuck babasına tapıyordu. Çok rahat ve kayıtsız dış görünüşüne karşın, (babasının da dış görünüşü böyleydi) hiçbir zaman kendisinden bekleneni veremeyeceği korkusu içindeydi. Babası batmakta olan bir yün fabrikasına yüzde on hisseyle girip, kısa zamanda NeW England dokuma imparatorluğu kurmuştu. Chuck, babasının sevgisini, onun da böyle büyük işler başarmasına bağlı sanıyordu. Sporda yıldız olmak. İyi bir üniversiteye girmek. **Okumak.**

Roger, «Bu söylediklerinden yüzde yüz emin misin?» diye sordu.

«Yüzde yüz. Ama sizinle böyle konuştuğumuzu Chuck bilmezse sevinirim. Size anlattıklarım onun sırlarıdır.» **Hem de bana bile söylemediği sırları.**

«Pekâlâ. Annesiyle oturup şu hazırlık okulu işini görüşürüz. Aklımdayken... bunu sana vereyim, şenindir.» Cebinden düz bir beyaz zarf çıkarıp Johnny'e uzattı.

«Nedir o?»

«Aç, görürsün.»

Johnny zarfı açtı. İçinde beş yüz dolarlık bir çek vardı.

«Ooo, yoo! Bunu alamam.»

«Alabilirsin ve alacaksın. Bir şeyler yapabildiğin takdirde sana bir ikramiye vereceğimi söylemişim, şimdi sözümde duruyorum. Buradan ayrılırken bir tane daha alacaksın.»

«Bakin, Bay Chatsworth, ben gerçekten...»

«Şişş. Sana bir şey söyleyim, Johnny.» Öne doğru eğildi. Yüzünde garip bir gülümseme vardı. Johnny birden bu adamın hoş görünüşü altında bütün başarıları kazanan -bu evi, tesislerini, yüzme havuzunu, fabrikaları- gerçek kişiliğini görür gibi oldu. Tabii oğlunun okuma korkusunu yaratan da bu gizli kişilikti.

«Deneyimlerim sonunda dünyadaki insanların yüzde doksan beşinin işe yaramaz tembeller olduğunu öğrendim. Yüzde biri melek gibi çok iyi insanlar, yüzde biri de it kopuk. Geriye kalan yüzde üçüye, söylediğini yapabilen kimseler. Ben bu yüzde üçün içine giriyorum, sen de öyle. Bu parayı hak ettin. Fabrikalarımdaya bütün gün popolarını kaşırmaktan başka hiçbir şey yapmayan adamlara yılda on bin dolar maaş veriyorum. Ama bundan yakınacak değilim. Ben dünya adamıyım ve dünyayı döndüren gücü tanırım. Bu gücün yakıtı onda bir süper benzinse, onda dokuzu manda bokudur. Sen manda boku satmıyorsun. Şimdi sok o parayı cebine ve bir dahaki sefere kendine biraz daha fazla değer biç.»

Johnny, «Pekâlâ,» dedi. «Ne yalan söyleyeyim, o para bayağı işe yarayacak.»

«Doktor faturaları mı?»

Johnny başını kaldırıp Chatsworth'un yüzüne baktı.

Roger, «Senin hakkında her şeyi biliyorum,» dedi. «Oğluma öğretmen diye tutacağım adamı hiç soruşturmayacağımı mı sandın?»

«Her şeyi biliyor musunuz?»

«Galiba medyum falan gibi bir şeymişsin. Maine'da bir cinayetin ortaya çıkarılmasına yardım etmişsin. Yani en azından gazetelerin yazdığı bu. Geçen ocak ayında bir öğretmenlik işi için sözleşmen varmış, ama adın gazetelere geçince sanki elleri yanmış gibi seni bırakmışlar.»

«Demek biliyordunuz? Ne zamandan beri?»

«Buraya taşınmadan önce öğrenmiştim.»

«Buna karşın bana iş verdiniz?»

«Öğretmen arıyordum, değil mi? Görünüşte başaracağına benziyordun. Sanırım seni işe almakla çok iyi bir karar verdim.»

Johnny, «Sağolun,» dedi. Sesi kısıktı.

«Bunu söylemene gerek yok.»

Onlar konuşurken, spiker günlük ciddi haberleri bitirmiş, sıra o günün ilgi çeken, renkli olaylarını yansıtmaya gelmişti. «... Batı NeW Hampshire seçmenleri bu yıl karşılarında bir bağımsız aday buldular...»

Johnny, «Gerçekten de bu para çok işime yarayacak.» dedi. «Şu...»

«Şişş. Bir dakika, şunu dinlemek istiyorum.»

Chatsworth ellerini dizinden sarkıtarak öne eğildi ve yüzünde eğlenen bir ifadeyle kulağını televizyona verdi. Johnny da ekrana baktı.

«... Stillson,» dedi spiker, «Bu kırk üç yaşındaki sigorta ve emlak komisyoncusu, gerçekten de '76 seçim kampanyasının en renkli adayı. Gerçek Cumhuriyetçi aday Harrison Fisher, gerekse onun Demokrat rakibi David Bowes korku içindeler, çünkü açılan her sandıkta Greg Stillson önde gidiyor. Karşınızda, muhabirimiz George Herman ve olayın görüntüsü.»

Johnny, «Kim bu Stillson?» diye sordu.

Chatsworth güldü. «Aman, bu adamı bir görmelisin, Johnny. Lağım borularında yolunu şaşırılmış bir fare kadar çılğın bir herif. Ama galiba üçüncü bölge seçmenleri onu Washington'a gönderecek. Tabii bu arada çılğınlığı iyice açığa çıkıp ağızından köpükler saçmaya başlamazsa. Bu dediğim de uzak bir olasılık değildir hani.»

Televizyonda David BoWes göründü. Yakışıklı, genç bir adamdı. Yerel muhabirin söylediğine göre, Demokratların o; güne dek NeW Hampshire'den üye çıkardıkları görülmemişti. Bu yıl da pek şanslı sayılmazlardı.

Sonra ekrana altmış beş yaşında bir adam çıktı. Bu da Harrison Fisher'di. Üçüncü bölge seçmenleri 1960 yılından beri iki yılda bir yapılan her üye seçiminde Harrison Fisher'i seçmişlerdi, Mecliste güçlü bir yeri vardı ve üyesi bulunduğu beş komisyondan iki tanesinin başkanlığını da yapıyordu.

Görüntü değişti.

Johnny, «Aman Tanrım!» dedi.

Yanında oturan Chatsworth elini bacağına şaklatarak bir' kahkaha attı. «Görüyor musun şu herifi?»

Greg Stillson'u dinlemeye gelen topluluk ne David BoWes, ne de Harrison Fisher'in gösterilerinde görünenlere benziyordu.: Çoğunlukla gençlerden oluşan büyük bir kalabalık vardı. Greg Stillson kendi kenti olan RidgeWay'in görüntüsünün önünde bir platform üzerine çıkmış, arkasında bir Güneyli Asker heykeli! duruyordu. Stillson rengi atmış bir blucin ve iki cepli bir asker gömleği giymişti. Gömleğin üstünde ÖNCE BARIŞ yazılıydı.! Başında inşaat işçilerinin giydiği bir miğfer vardı. İki güçlü hoparlörden şarkıcı John Denver'in söylediği «Çok Şükür Köylü Çocuğuyum» parçasının sözleri duyuluyordu. Platformun üzerinde pırıl pırıl parlayan paslanmaz çelikten bir çek arabası vardı.

«Bu arabanın ne işi vardı orada?» diye sordu Johnny.

Roger, «Birazdan görürsün,» dedi gülerek.

Yerel muhabir anlatmaya başladı. «Ve bu iki adayın hiç hesaba katmadıkları Gregory Ammas Stillson. Kırk üç yaşında. Amerikan Doğru Yol İncil Şirketinin gezginci satıcısı, bir zamanların badanacısı ve doğup büyüdüğü Oklahoma'nın bir zamanlar yağmur duacısı.»

«Yağmur duacısı mı?» dedi Johnny şaşırarak.

Roger, «Bu da numaralarından biri,» dedi. «Eğer seçilirse yağmur sıkıntısı çekmeyeceğiz.»

John Denver kalabalığın da karşılık verdiği çığlıklarla şarkısını bitirdi. Sonra Stillson aldı mikrofonu. Ses düzenini gerçekten çok iyi kurmuşlardı. En küçük bir parazit bile yoktu. Stillson'un gürleyen sesinde kilise vaazlarını anımsatan bir nitelik vardı. Heyecanlı konuşması sırasında ağızından tükürükler saçıyordu.

«Washington'da ne yapacağız? Neden Washington'a gitmek istiyoruz?» diye kükredi Stillson. «Amacımız nedir? Beş ana ilkemiz var, dostlarım, tam beş tane! Nedir onlar? Söylüyorum işte! Birinci ilke: SERSERİLERİ ATACAĞIZ!»

Kalabalığın onayladığını gösteren büyük bir uğultu koptu. «Yeeeh-HOO!» diye bir çığlık yükseldi.

«Neden bu miğferi başıma giydim, biliyor musunuz, dostlarım? Nedenini söyleyim. Bunu giymemin nedeni, beni Washington'a gönderdiğiniz zaman o serserilere işte böyle tos atacağım! Tos diye toslayacağım onlara.»

Ve Johnny'nin şaşkınlık dolu gözlerinin önünde Stillson başını eğerek platformun üstünde boğa gibi bir aşağı bir yukarı saldırmaya başladı. Kalabalık çılğına dönmüş gibiydi. Stillson bir süre sonra

doğrulup miğferini kalabalığın ortasına fırlattı. Miğferi kapışmak için küçük bir arbede koptu.

«İkinci ilke!» diye haykırdı Stillson mikrofona. «Hükümetin , içinde ister en büyüğü, ister en küçüğü olsun, herhangi bir kimse karısından başka bir kadınla düşüp kalkarsa, onu da fırlatıp atacağız! Eğer zamparalık yapacaklarsa, devletin parasıyla yapmasınlar!»

Johnny, «Ne dedi, ne dedi?» diye sordu gözlerini kırıştırarak.

Roger, «Daha dur, yeni ısınıyor,» dedi ve yeni bir kahkaha krizine girdi. Johnny, keşke ben de gülünç bir yanını görebilseydim, diye geçirdi içinden.

Stillson, «Üçüncü ilke!» diye kükredi. «Bütün hava kirliliğini uzaya göndereceğiz. Torbalara doldurup Mars'a, Jüpiter'e, Satürn'ün halkalarına göndereceğiz. Havamız temizlenecek, suyumuz temizlenecek. Ve bütün bunları ALTI AY İÇİNDE YAPACAĞIZ!»

Kalabalık iyice kendinden geçmişti. Johnny aralarında birçoğunun gülmekten ölecek duruma geldiğini farkettiler. Tıpkı o anda; Roger Chatsworth'un olduğu gibi.

«Dördüncü ilke! Bize gereken bütün petrolü ve benzini alacağız! Bu Araplarla oynanan oyunlara bir son vereceğiz. Bundan böyle New Hampshire'de kimse donarak ölmeyecek!»

Bu kez herkes onaylayan çılgınlık attı. Bir kış önce, Portsmouth'da yaşlı bir kadın üçüncü kattaki evinde donarak ölmüş olarak bulunmuştu. Yakıt bedelini ödeyememişti büyük olasılıkla.

«Gücümüz yerinde, dostlarım, istediğimizi yapabiliriz! Bunun tersini düşünen var mı aranızda?»

«YOK!» diye uğuldadı kalabalık.

«Son ilke,» dedi Stillson ve metal arabasının başına geldi. Kapağını açar açmaz bir buhar bulutu yükseldi içinden. «SOSİSLİ SANDVİÇ!»

Stillson arabanın içinden sandviçleri ikişer üçer çıkarıp kalabalığın içine fırlatmaya başladı. Havada sosisli sandviçler uçuşuyordu. «Herkes, her kadına, her çocuğa sosisli sandviç!»

Görüntü yine değişmişti. Yerel muhabir, diğer iki adayın Stillson hakkındaki düşüncelerini yansıttı. Her ikisi de, bağımsız rakiplerini palyaço, çığırta vb. sıfatlarla tanımlamışlardı, ama New Hampshire'de açılan son sandıklara göre durum, oyların yüzde yirmisinin David BoWes, yüzde yirmi altısının Harrison Fisher ve yüzde kırk ikisinin Greg Stillson tarafından toplandığını ortaya koyuyordu. Muhabirin dediğine göre, Stillson belki seçmenlerin akıllarını çelemiyordu ama kalplerini fethetmişti.

Johnny yerinden kalkıp televizyonu kapattı. «İnanamıyorum,» dedi. «Bu adam gerçekten aday mı? Yoksa bütün bu olanlar şaka mı?»

«Şaka olup olmadığı kişinin kendi yorumuna bağlı,» dedi Roger. «Ama aday olduğu gerçek. Ben doğma büyüme Cumhuriyetçiyim, ama itiraf edeyim, bu Stillson ilgimi çekmiyor değil. Biliyor musun, yarım düzine de fedaisi var? Motosikletli asi gençlerden, sabıkalı gençlerden. Zırlı birlik gibi. Yok, çocuklar eski huylarını bırakmış gibi artık. Greg onları düzeltmiş epey. Ama yine de bıçkın tipler.»

Güvenlik gücü olarak motosikletli serserilerin kullanılması Johnny'nin hiç hoşuna gitmedi. Bir Rolling Stones konserinde güvenlik işini motosikletli gençlere bırakmışlardı. Sonuç hiç de iyi olmamıştı.

«Peki, halk bu motosiklet birliğini nasıl karşılıyor?»

«Yok, yok, sandığın gibi değil. Hepsi de eli yüzü düzgün gençler. Ayrıca Stillson sorunlu gençleri yola getirmekle büyük bir ün yapmış.»

Johnny kuşkulu kuşkulu homurdandı.

Roger, «Gördün işte adamı,» dedi. «Soytarının biri. Her gösterisinde böyle boğa gibi saldırır durur. Bugüne dek en azından yüz gösteri yapmıştır, sanırım... sosisli sandviç dağıtır. Soyтарыysa ne olmuş? Belki halk artık gülebileceği bir şeyler istiyor. Petrolümüz tükenmek üzere, enflasyon giderek büyüyor, orta gelirli vatandaşın vergi yükü bugüne dek hiç böylesine ağırlaşmadı, üstelik ne olduğu

belirsiz Georgia'lı bir fıstıkçıyı ABD Başkanı yapmak üzereyiz. İşte bu durumda halk biraz gülmek istiyor., Dahası, ellerini burunlarına götürüp hiçbir sorunu çözemeyen, siyasal kuruluşlara nanik yapmak istiyorlar. Stillson zararsızdır hiç olmazsa.»

Johnny, «Adam boşlukta uçuyor,» dedi ve ikisi de güldüler.

Roger, «Bir bakacak olursan, bir dolu kaçık politikacımız var aslında,» dedi. «NeW Hampshire'de Stillson var, temsilciler meclisine giden yolu sosisli sandviçleriyle aşmak istiyor. California'da Hayakawa var, o da danslarıyla senatoya girebilir. Ya da şu bizim, valimiz olacak Meldrim Thomson'u alalım. Adan geçen yıl Ulusal Muhafızları nükleer taktik silahlarıyla donatmal istedi. Ben buna kaçıklığın daniskası derim.»

«Yani üçüncü bölge halkının kendilerini temsil etsin diye köy soytarısını Washington'a göndermeleri olağan mıdır diyorsun nuz?»

Chatsworth, «Anlamıyorsun,» dedi sabırla. «Bir de seçmenlerin gözüyle bak, Johnny. Üçüncü bölge halkını genellikle işçiler ve dükkân sahipleri oluşturur. Bölgenin kırsal kesimi daha yeni yeni eğlence denen bir şeyin varlığını öğreniyor. Bu insanları David BoWes'a baktıklarında onu nasıl görürler, biliyor musun? Dustin Hoffman'a olan benzerliği ve iyi laf yapan ağzıyla seçile ceğini sanan genç, hırslı bir adam. Ayağına bulucın giydi diye herkes onu halk adamı sanacak sözde.

«Sonra bir de Fisher'i ele alalım. Benim adayım. Onun içir ve diğer Cumhuriyetçi adaylar için NeW Hampshire'de bağır kampanyaları başlattım. Adam öyle uzun süredir mecliste ki sanki o olmasa meclis binası ortadan ikiye ayrılır sanıyor. Ömr boyunca bir tek yeni bir düşünce geliştirmemiş, parti çizgisin den bir milim şaşmamıştır. Adı yolsuzluklara da bulaşmamıştı, gerçi, ama bunun nedeni yalnızca çok ahmak oluşundandır başka bir şey değil. Ama şu Koregate olayında ona da bira çamur sıçrar sanıyorum. Adamın yaptığı konuşmalar Ulusal Satış Tesisatçıların yıllık katoloğundan daha heyecanlı değildir. Halk bütün bunları ayrıntılarıyla bilmiyor, ama sezebiliyor. Harrison Fisher'in seçim bölgesi için bir şeyler yaptığını söylemek tek kelimeyle saçmalamak olur.»

«Peki o zaman çare, kaçığın birini seçmek mi oluyor?»

Chatsworth gülümsedi. «Bazen bu kaçıklar pekâlâ iyi işler beceriyorlar. Bak, Bella Abzug'a. O kaçık kafasının içinde bayağı iyi bir beyni var. Ama Stillson Washington'da, RidgeWay'deki gibi kaçık davranır mı? Eh, o zaman biliyoruz ki, o koltuğu yalnızca iki yıllığına kiralamıştır. '78 olduğunda halk ondan geri alacak, yerine dersi anlayan birini getirecektir.»

«Ders mi?»

Roger ayağa kalktı. «Halkı inek yerine koyma,» dedi. «İşte ders bu. Clayton PoWell bunu öğrendi. AgneW ve Nixon da öğrendi. Halkı uzun süre inek yerine koyma.» Roger saatine baktı. «Haydi şimdi bize gidip bir kadeh bir şey içelim, Johnny.»

Johnny gülümseyerek ayağa kalktı. «Peki,» dedi. «Başka çarem kalmadı.»

Ağustos ortalarında Johnny ve Ngo Phat, Chatsworth malikânesinde baş başa kalmışlardı. Chatsworth ailesi evlerini kapatıp üç haftalığına Montreal'a gitmişlerdi.

Roger karısının Mercedes'inin anahtarlarını Johnny'e bırakmıştı. Johnny lüks otomobilin içinde kendini krallar gibi hissederek Pownal'a, babasının evine gitti. Babasının Charlene MacKenzie'yle olan ilişkileri ciddi bir aşamaya girmiş, Herb artık durumu gizlemeye çalışmıyordu. Johnny baba evinde üç gün kaldıktan sonra yeniden Chatsworth Malikânesine döndü; kitaplarıyla, mektuplarıyla baş başa kalıp sessizliğin tadını çıkardı.

Havuzun içinde, yüzer kauçuk koltukta oturmuş gazozunu? yudumlayarak dergisini okurken Ngo geldi. Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını suya soktu.

«Ooooh,» dedi. «Çok iyi geldi.» Johnny'e bakıp gülümsedik «Ne sessiz, değil mi?»

«Çok sessiz, ya,» dedi Johnny. «Yurttaşlık dersleri nasıl gidiyor, Ngo?»

Ngo, «İyi gidiyor,» dedi. «Bu hafta tüm sınıf kır gezisine gidiyoruz.»

«Tüm sınıf, ha?»

«Evet. Trimbull'a gidiyoruz. Siyasi toplantı ve konuşmalar yapılacakmış. Yurttaşlık kurslarımızın seçim yılına rastgelmesi ne şans, değil mi?»

«Evet, ya. Kimin toplantısı varmış?»

«Greg Stirrs...» Ngo durdu ve doğru telaffuz edebilmek için özenerek yeniden denedi. «Greg Stillson. Bağımsız bir adaymış.»

Johnny, «Ondan söz edildiğini duydum,» dedi. «Sınıfınızda hiç onun hakkında konuşuldu mu, Ngo?»

«Evet. 1933 yılında doğmuş, çeşitli işlerde çalışmış. 1964; yılında NeW Hampshire'e gelmiş. Öğretmenimiz onun bunca zamandır burada yaşamış olduğu için artık kentin yerlisi gibi; görüldüğünü söylüyor.»

«Stillson'u biraz tuhaf bulmuyor musun?»

Ngo, «Amerika için belki biraz tuhaftır,» dedi. «Ama Vietnam'da onun gibileri çoktur. Böylelerine biz...» Ngo susup düşünmeye başladı. Sonra başını kaldırıp yeniden Johnny'ej baktı. «Söylemek istediklerimi anlatacak kadar İngilizce bilmiyorum. Ülkemde halkın oynadığı bir oyun vardı, adı Gülen Kaplan.! Sizin beyzbolunuz gibi sevilen, eski bir oyundur. Çocuklardan! biri kaplan kılığına bürünür. Bir post giyer. Dans edip koşarken,, diğer çocuklar da onu yakalamaya çalışırlar. Postun içindeki çocuk gülüyordur, ama aynı zamanda hırlayıp ısırmasını da bilir.

Oyunun kuralı. Ülkemde yönetim değişmeden önce köy başkanları bu oyunu oynarlardı. Sanırım Stillson da bu oyunu biliyor.»

Johnny tedirgin olmuştu ama Ngo oralı değildi. Bir süre daha konuştuktan sonra Ngo öğlen uykusu çekmek üzere odasına gitti.

Postun içindeki çocuk gülüyordur, ama aynı zamanda hırlayıp ısırmasını da bilir... Sanırım Stillson da bu oyunu biliyor.

Kaldığı yerden okumaya devam etmek için dergisini açtı, ama bir türlü dikkatini toplayamıyordu. Havuzdan çıktı. Trimbull otuz kilometre uzaktaydı. Bayan Chatsworth'un Mercedes'ine atlayıp bu cumartesi günü oraya gidebilirdi. Böylece Greg Stillson'u yakından görür, eğlenir, hatta belki onunla... el sıkışırdı.

Hayır. Hayır!

Neden olmasın? Bu seçim yılında politikacıları görüp dinlemek neredeyse bir hobi olmuştu.

Fazladan bir tanesini daha görmeye gitse bunda kaygılanacak ne vardı?

Ama **kaygılanıyordu** işte, lamı cimi yoktu. Kalbi de normalin üstünde bir hızla atmaya başlamıştı. Greg Stillson'u düşünmek nedense aklına Frank Dodd'u getirmişti.

Ne gülünç! Salt televizyonda görmekle Stillson hakkında nasıl yargıya varabilirdi ki?

Ondan uzak dur.

Belki durur, belki durmazdı. Belki de bu cumartesi günü Boston'a gider, orada bir sinemaya girerdi.

Ama konuk evindeki odasına vardığında açıklayamadığı bir korku iyice içine yerleşmişti. Evet, evet, en iyisi Boston'a gitmekti.

Sonradan çok düşünmesine karşın Johnny bir türlü o gün nasıl olup da kendini Trimbull'da bulduğunu anımsayamadı. Oysa o sabah yola çıkarken niyeti Boston'a gitmek ve Orson Welles Sinemasında oynayan filmi görmektir. Piknik sandviçlerini ve bira şişelerini Mercedes'in içine tıkp güneye doğru yola koyuldu. O ana dek her şey yolundaydı, ama sonra işler değişti. Önce ölüm döşegindeki annesinin görünüşü gözlerinin önüne ? geldi. Sesi sanki ağzına pamuk bir tıkaç kapatılmış gibi çıkıyordu.

Sana söylememiş miydim, Johnny? Demedim mi böyle olacağını?

Johnny radyoyu sonuna dek açtı. Çok sevdiği rock müziği Mercedes'in stereo hoparlörlerinden gümbürdemeye başladı. Dört buçuk yıllık uykusu sırasında bu müziğin ölmemiş olmasına şükretti ve radyoda çalan parçaya eşlik etmeye başladı.

Sana verilecek bir görevi var, Johnny. Ondan kaçma.

Radyo annesinin sesini bastıramıyordu. Annesi ölmüştü ama yine de söyleyeceğini söyleyecekti. Mezarında bile olsa.

Saklanma, Johnny.

Boston'a ayrılan yol kavşağına geldi... farkına vardığında kavşağı çoktan geçmişti. Hortlaklar bir türlü peşini bırakmıyordu ki... Neyse, uygun bir yer bulup geri dönebilirdi.

Saklanma, Johnny. Görevin var.

«Aman yahu,» diye kendi kendine mırıldandı. Bu kaçıkça şeyi aklından çıkarıp atması gerekiyordu. Annesi kafasını din yüzünden bozmuş değil miydi? Böyle düşünmek pek nazik değildi ama gerçeğin ta kendisiydi. Yok cennet Orion sistemindeymiş, yok uçan dairelerle gelen melekler, yeraltındaki krallıklar... Aslında annesi de Greg Stillson gibi deliydi.

Yeni bir yol kavşağına geldi. Sola sapan yol doğruca Trimbull'a gidiyordu. Johnny hiç düşünmeden o yola saptı. Aklı başka şeylerle doluydu.

Roger Chatsworth hiç de saf bir adam değildi, ama Greg Stillson'a gülmekten kırılıyordu. **Herif soytarı, Johnny.**

Eh, eğer Stillson gerçekten de öyleyse, o zaman hiçbir sorun yoktu, değil mi? Sempatik bir deli. Seçmenler oylarının altına bir de şöyle yazarlardı: **Diğerleri bugüne dek öyle işe yaramaz çıktılar ki, biz de bu kez iki yıllığına bu soytarıyı seçtik.** İşte Stillson böyle bir şeydi. Zararsız bir kaçık. Onu Frank Dodd'un yıkıcı, korkunç çılgınlığıyla bir tutmanın ne gereği vardı? Ama yine de... nedense... bir benzerlik çıkıyordu.

Bir el sıkışmaktan ne çıkar?

Belki de bir şey çıkmazdı. Koleksiyonuna bir politikacı daha eklemiş olurdu. Kimi pul toplar, kimi para koleksiyonu yapar ama Johnny Smith el sıkışma ve...

İtiraf et. Bu işin başından beri bir şeyler araştırıyordun.

Bu düşünce aklına gelince öyle sarsıldı ki, az kalsın yoldan çıkıyordu. Dikiz aynasına bir göz attığı zaman yüzünün her zamanki gibi rahat ve kaygısız görünmediğini farketti. Bu yüz, o basın

toplantısında ve Castle Rock parkında karların üstünde sürünürken olduğu gibi bembeyaz, gözlerinin altı çürümüş gibi görünen mor halkalarla ve derin çizgilerle doluydu.

Son yedi ay içinde en azından bir düzine ünlü politikacıyla tokalaşmıştı. Her el sıkışında, **Neler var bu adamda? Bakalım gizlediği bir şey var mı**, diye geçmemiş miydi aklından?

Aslında başından beri Frank Dodd'un siyaset alanındaki benzerini bulmaya çalışmıyor muydu? Evet, öyleydi.

Ama sonuçta, Carter'dan başka ona bir şey veren çıkmamıştı. Carter'la el sıkışırken duydukları, Stillson'u salt televizyondan izlerken edindiği duygu gibi korkutucu değildi. Stillson'un Gülen Kaplan Oyununu biraz daha geliştirmiş olabileceğini düşündü: Hayvan postu içinde insan, tamam, kabul.

Ya insan postu içinde bir hayvan...

***

Johnny kent parkına vardığında, henüz erken olmasına karşın çok sayıda insanın gelmiş oluşuna şaşıtı. Bando platformunda yoğun bir çalışma sürüyordu. Bir grup adam platformun üstünü süslerken, bir başka grup da ses düzenini kuruyordu.

Johnny mikrofonların ve hoparlörlerin en pahalı ve kaliteli cinsten olduğunu farketti. Kalabalığın çoğunluğunu on beşle otuz beş yaş arasındakiler oluşturuyordu. Bu sırada iki tane sarı okul otobüsü geldi ve içinden son derece şık giyinmiş kadınlar ve/ erkekler çıktı. Ngo'nun kırk kişilik sınıfı da başka bir araçla parka geldi.

Saat iki buçuk olduğunda park hınca hınç dolmuş, herkes omuz omuza duruyordu. Eyalet polisinden de destek güç alan kent polisi parka giden yolların tümünü kapatmıştı. Toplantı artık iyiden iyiye bir açık hava rock konserine benzemişti. Hoparlörlerden tam esrarcılara özgü bir müzik yayılmaktaydı.

Giderek yükselen motosiklet uğultusu üzerine kalabalık ayaklanmış, bir şey görebilmek umuduyla boyunlar uzamıştı. Göz kamaştıran kromlarıyla on kadar motosiklet otobüslerin; yanına park etti. Görünürde otomobil yoktu. Johnny bunların öncü güçler olduğunu tahmin etti.

Motosikletli gençler temiz birer blucin ve beyaz gömlek giymişlerdi. Tek sıra halinde bando platformuna doğru yürüdüler. İçlerinden yalnız biri dönüp bakındı, kalabalığı şöyle çabucak bir; taradı. Aradaki uzaklığa karşın Johnny adamın gözbebeklerinin; çok parlak bir yeşil olduğunu farketti. Adam sol yana bakıp orada durmakta olan polislere el salladı. Polislerden biri de eğilip; yere tükürdü. Johnny bunun bir haberleşme olduğunu sezince içindeki kaygı daha da büyüdü.

Motosikletli gençlerin tümünün ayaklarında küt burunlu postallar vardı. Bilek yerlerineyse parlak krom zincirler takılmıştı. Tümünün de yüzünde iyi niyetli, şakacı bir ifade görülüyordu ama bu dış görünüşün altında genç fabrika işçilerine ve yazları Durham'dan gelen üniversite öğrencilerine karşı büyük bir nefret de gizli olabilirdi.

Ve tümünün de cebinde kısaltılmış bilardo ıstakaları vardı, Johnny yanında karısı ve çocuğuyla duran genç bir adama sordu. «Bu sopaları taşımaları yasal mıdır?»

«Kimin umurunda ki?» dedi genç adam gülerken. «Zaten yalnızca göstermelik.» Bir yandan da sevgi gösterisi yapıyordu. «**Hakla onları, Greg!**»

Motosikletli gözcüler platformun önüne dizilip «tören rahatına geçtiler. Kalabalık durumdan hoşnuttu.

Hitler gençliği, diye içinden geçirdi Johnny. **Kahverengi gömleklilerden hiç farkları yok.**

N'olmuş farkları yoksa? Belki de böylesi daha iyiydi. Amerikalıların oldum olası böyle faşist yaklaşımlara eğilimi yoktu... Reagan gibi taş kafalı sağcılar bile böyle gösterilere yanaşmazdı. Yeni Sol istediği kadar yaygara yapsın, Joan Baez istediği kadar şarkı yazsın, bu iş böyleydi işte. Sekiz yıl önce Chicago polisinin faşist yöntemleri Hubert Humphrey'e seçim kaybettirmişti. Stillson bu

yollarla kendi kendini harcıyordu. Her şey bu denli tuhaf olmasaydı gerçekten de gülünç bulacaktı olanları.

Ama yine de hiç gelmemiş olmayı yeğlerdi.

***

Saat üç sularında Trimbull Lisesi Bandosü gösteri yürüyüşünü yaptı. Arkasından beyaz bir Ford kamyonet geldi. Üzerinde, güneşte yanmış teni, ağzında yayık mamut gülücüğü ve inşaat miğferiyle adayın kendisi duruyordu. Elindeki megafonun içine büyük bir coşkuyla haykırdı. «HERKESE SELAM!»

«Selam, Greg!» diye hemen karşılık geldi kalabalıktan.

Greg, diye yineleyip içinden güldü Johnny. **Adamla hemen samimi olduk.**

Stillson çevik görünmeye çalışarak kamyonetin üzerinden atladı. Johnny'nin televizyonda gördüğü gibi giyinmişti, blucin ve haki gömlek. Kendisine uzanan elleri sıkarak kalabalığın içinden bando platformuna doğru yürümeye başladı. Johnny karnının kasıldığını hissediyordu.

Yok, kesinlikle dokunmayacağım bu adama.

Ama nasıl olduysa, önündeki kalabalık bir an için yarılr gibi oldu ve Johnny kendini birinci sırada buldu. Neredeyse önünden geçen bando mızıkacısına dokunacaktı.

Bu sırada Stillson karşı tarafta el sika sika yoluna devam ediyordu. Johnny artık onun yalnızca sarı miğferini görebiliyordu. Böylesi iyi olmuştu. Adam onun yanına ulaşmadan gelip geçecekti. Podyuma vardığı zaman Johnny de bir yolunu bulup buradan sıvıştırdı. Doğrusu bu kadarı yeterdi artık.

Motosikletli fedailer Stillson'un iki yanını sarmış, onu kalabalığın arasında ezilmekten koruyorlardı. Bilardo sopaları henüz ceplerinden çıkmamıştı ama tümünün de gerginliği ve her an çıkabilecek bir soruna karşı tetikte oluşları gözden kaçmıyordu. Ne gibi bir sorun bekleyebilirler ki, diye düşündü Johnny.

O sırada bir şey oldu. Kalabalığın arasından bir kadın eli Stillson'un sarı miğferine dokunmak için uzandı. Uğur getirsin falan diye herhalde. Ama fedailerden biri bunu görüp hemen harekete geçti. Küçük bir çığlık ve ardından kadının eli hemen kayboldu.

Kalabalığın coşkusu büyüktü. Bir rock konserinde Elvis Presley ya da Paul McCartney herkesle tokalaşmak için kalabalığın içine dalsa bundan farklı olmazdı. Büyük bir uğultu halinde «GREG... GREG... GREG...» sesleri yükseliyordu.

Ve sonra Greg Stillson birdenbire arkasını dönüp Johnny'nin olduğu yana doğru yürümeye başladı. Arkası dolu olduğu için Johnny'nin geri çekilme olanağı yoktu. Stillson yanında duran tombul kadının ıslak öpücüklerinden kurtulduğu anda Johnny'le karşı karşıya kalmıştı.

Johnny'nin içini bir çeşit soğukluk kaplamıştı, trans durumuna giriş duygusu. Artık önemli olan tek şey bu adamın içini öğrenmekti. Hatta biraz güler gibi bile oldu ama kendi gülüşü değildi bu. Elini uzattı, Stillson bu eli tuttu ve sallamaya başladı.

«Hey, dostum, umarım bizi desteklersin seçim...»

Stillson sonunu getiremedi. Tıpkı Eileen Magown gibi. Tıpkı Roger Dussault gibi gözleri büyüdü ve... korku mu vardı? Hayır. Korku değildi. Stillson'un gözlerinde dehşet vardı.

O an sonsuzluk gibiydi. Johnny sanki karanlık bir koridorun içindeydi, ama bu kez yalnız değil, yanında Stillson da vardı ve... paylaşıyorlardı. .

(Her şeyi paylaşıyorlardı.)

Bugüne dek Johnny böylesine güçlü bir çağrı almamıştı.

Tüm görüntüler bir anda gelmeye başladı, sanki çığlıklar atarak üstüne gelen simsiyah bir tren gibi... Dar bir tünelin içinde, tepesinde yanan güçlü tek farıyla ve hızla gelen bir lokomotif. Kaçacak

bir delik yoktu ve bu tren gibi gelen bilgiler onu ezip geçecek, yamyassı edecekti.

Bağırarak gibi oldu, ama sesi çıkmıyordu.

Gözünü ayıramadığı bir görüntü vardı.

Stillson başkanlık yemini ediyordu. Bir eli havada, bir eli İncil üstünde. İleri yıllarda olmalıydı, çünkü Greg Stillson'un saçları epey azalmıştı. Yanında duran adam da Anayasa Mahkemesi Başkanıydı.

Sonra görüntülerin tümü birden mavi bir filtrenin arkasında gizlenmeye başladı. Ama bu filtre falan değil, somut bir şeydi.

(Bu ölü bölgeydi, gelecek için.)

Johnny artık kendini uçar gibi hissediyordu... mavilik içinde bir uçuş... altında tam olarak göremediği korkunç yıkıntılar ve üzüntülerle dolu görüntüler. Bu görüntülerin arasından Greg Stillson'un sesi yükseliyordu. «ONLARA BÖYLE TOS! TOS! DİYE TOSLAYACAĞIM ONLARI DELİP GEÇECEĞİM!»

Johnny, «Gülen Kaplan,» diye geveledi.

Sonra tüm görüntüler imgeler ve sesler birden yok oldu ve Johnny'nin zihnini bir boşluk kapladı. Bir kadının bağırıldığını duydu.

«Yeter artık, onu bana bırak serseri!»

Transtan çıkmıştı.

Böyle karşılıklı bakışmamız ne kadar sürdü? Bu soruyu sonradan kendi kendine sorup durdu Johnny. Olsa olsa beş saniye belki. Sonra Stillson elini Johnny'nin elinden koparır gibi çekti ve ağzı açık bakakaldı. Johnny adamın dişlerindeki dolguları bile görebiliyordu.

Yüzünde tam anlamıyla bir dehşet vardı.

Yaşsa! diye bağırarak istedi Johnny. **Çok güzel! Parçalan bakalım! Yok ol! Kahrol! Artık kaybol da dünyaya bir iyilik yap!**

Motosikletli gençlerden iki tanesi üzerine doğru geliyorlardı. Bilardo ıstakaları ellerindeydi. Johnny onları, görünce büyük bir korkuya kapıldı, çünkü gelip sopalarıyla başına vuracaklar, yine komaya girecek ve gördüklerini kimseye anlatamayıp hiçbir şeyi değiştiremeyecekti.

Gördüğü o korkunç yıkım -Tanrım! Ne korkunçtu!

Geri çekilmek istedi. Arkasındakileri itemiyordu, korku ya da heyecanla bir çığlık attı. Stillson fedailerine dönmüştü. Kendini toplamış onları yatıştırıyordu.

Johnny ondan sonra neler olup bittiğini göremedi. Ayaklarının üstünde sarhoş gibi sallandı. İçinde giderek büyüyen karanlık boşluk onu içine çekiyordu. Johnny seve seve kendini bıraktı ve bayıldı.

«Hayır,» dedi Trimbull polis şefi, Johnny'nin sorusuna karşılık olarak, «Hiçbir şeyle suçlanmıyorsun. Tutuklu değilsin. Sorularımızı yanıtlamak zorunda da değilsin. Ama yanıtlarsan seviniriz.»

«Hem de çok seviniriz,» diye ekledi, takım giysili bir adam. Adı Edgar Lanete'ydi ve FBI Boston bürosundandı. Ona göre, Johnny çok hasta görünüyordu. Alnında giderek morlaşan mavimsi bir şiş vardı. Bayıldığı sırada bandoculardan birinin ayakkabısının üstüne ya da motosikletli fedailerden birinin postalının burnu üzerine düşmüş olmalıydı. Lanete daha da ilerisini düşünerek, bu postalın Johnny düşerken hareket halinde olabileceği sonucuna vardı.

Johnny'nin yüzü sapsarı, elleri titriyor ve bir gözkapağı sinirli sinirli seğiriyordu. Tıpkı hasta bir katil görünüşü vardı. Her ne kadar üzerinden çıkan en öldürücü gereç küçük bir tırnak keseceğiyse de, Lanete bu görünüşe başka bir benzetme yapamamıştı.

Johnny, «Size ne söyleyebilirim ki?» diye sordu. Uyandığında polis merkezinde kapısı açık bir hücrede yatıyordu. Korkunç bir baş ağrısı vardı ama şimdi yavaş yavaş geçiyor, içinde büyük bir boşluk yaratıyordu. Saat akşamın dokuzu olmuş, Stillson'un konuşması çoktan bitmiş olmalıydı. Bütün sosisli sandviçler de yenmişti tabii.

Polis şefi Bass, «Tam olarak orada neler olduğunu söyleyebilirsin» dedi.

«Çok sıcaktı. Sanırım fazla heyecanlandım ve bayıldım.»

Lanete, «Sakat falan mısın?» diye sordu umursamadan.

Johnny gözlerini dikip ona baktı. «Benimle oyun oynamayın, Bay Lanete. Kim olduğumu biliyorsanız, açık açık söyleyin.»

Lanete, «Biliyorum,» dedi. «Belki de gerçekten bir medyumsun.»

Johnny, «Bir FBI ajanının seninle oyun oynayıp oynamadığını anlamak için medyumluk gerekmez.» dedi.

«Sen Maine'lisin, Johnny. Doğup büyüdüğün yer. Maine'lı birinin NeW Hampshire'de ne işi var.?»

«Ders veriyorum.»

«Chatsworth'un oğluna mı?»

«İkinci oluyor bu: Eğer biliyorsanız neden soruyorsunuz? Tabii, benden kuşkulanmıyorsanız.»

Lanete bir sigara yaktı. «Çok zengin bir aile.»

«Evet, öyle.»

Bass, «Sen de Stillson hayranı mısın, Johnny?» diye sordu. Johnny ilk tanışmasında kendisine birinci adıyla seslenilmesinden hiç hoşlanmazdı. Şimdi bu adamların ikisi de bunu yapıyorlardı. Sinirlenmişti.

«Ya siz?»

Bass ağzından tuhaf bir ses çıkardı. «Beş yıl önce gençler Trimbull'da bir açık hava rock konseri düzenlemek istediler. Önce istemedik, ama baktık çaresi yok, izin verdik. Eh, olsa olsa iki yüz kişi gelir, müzik dinleyip giderler, diye düşünmüştük. Ama tam bin altı yüz kişi toplanmıştı. Tümü de esrar içip viski şişelerini havaya dikiyorlardı. Ortalığı çöplüğe çevirince Belediye Meclisi bu işe çok bozuldu ve bir daha böyle şeylere izin verilmeyeceğini duyurdu. Çocuklar nasıl üzülüler, bilemezsin. 'N'olmuş, kimsenin canı yanmadı ya?' diye ıslak gözlerle soruyorlardı. Kimsenin canı yanmasın da, her yeri çöplüğe çevirmek sanki hoşgörülür bir şeydi. İşte bu Stillson da böyle. Bir keresinde...»

Lanete, «Stillson'a karşı bir kinin mi var, Johnny?» diye sordu. «Aranızda kişisel bir şey yok mu?» Haydi söyle de rahatla gibisinden babacan bir biçimde güldü.

«Altı hafta öncesine dek onu tanı mıyordum bile »

«Evet, anlıyorum, ama bu benim sorumu karşılamıyor, değil mi?»

Johnny bir süre sessiz durdu. Sonunda «Beni tedirgin ediyor,» dedi.

«Bu da benim sorumu yanıtlamaz.»

«Sanırım, yanıtlar.»

Lanete, «Bizim istediğimiz anlamda yardımcı olmuyorsun,» dedi üzüntüyle.

Johnny, Bass'a baktı. «Sizin kentinizde bayılan herkese FBI tedavisi mi uygulanır. Komiser Bass?»

Bass duraksadı. «Eee... hayır. Tabii ki hayır.»

Lanete, «Düşüp bayılmadan önce Stillson'la el sıkışıyordun,» dedi. «Yüzün allak bullak olmuştu, ama Stillson da korkudan yemyeşildi. Çok şanslı adamsın, Johnny. Şanslısın, çünkü Stillson'un fedaileri seni hoşafa çevirmediler. Ona bir numara çekiyorsun sanmışlardı.»

Johnny şaşkın gözlerle Lanete'ye baktı. Bir an için gözleri

Bass'la FBI ajanı arasına dolaştı. «Demek oradaydınız,» dedi. «Bass sizi telefonla çağırmadı. Oradaydınız. Toplantıda.»

Lanete sigarasını ezerek söndürdü. «Evet, oradaydım.»

Johnny, «FBI neden Stillson'la ilgileniyor?» diye heyecanla sordu.

«Şimdi senin hakkında konuşalım, Johnny. Sen...»

«Hayır, Stillson hakkında konuşalım. Fedaileri hakkında konuşalım. Testereyle kesilmiş bilardo istakası taşımaları yasalara ters düşüyor mu?»

Bass, «Düşmüyor,» dedi. Lanete ona uyarıcı bir bakış attı ama Bass bunu ya görmedi ya da görmezlikten geldi. «İstakalar, beyzbol sopaları, golf sopaları. Bunların taşınmasına karşı hiçbir yasa yok.»

«Duyduğuma göre fedailerinden bazıları eski motosikletçilerdenmiş. Motosikletli çetelerden.»

«Evet, bazıları NeW Jersey çetelerinden, bir bölümü NeW York...»

Lanete, «Komiser Bass,» diye kesti. «Korkarım şimdi bunun sırası...»

Bass, «Ona açıklamakta bir sakınca görmüyorum.» dedi. «Heriflerin tümü de serseri, it, keş. İçlerinde birkaçı 1972 yılında dağılan Şeytanlar Çetesinden. Stillson'un sağ kolu olan Sonny Elliman bu çetenin başkanıydı. En azından altı yedi kez tutuklanmış ama hiç mahkûm olmamış.»

Lanete, «Yanılıyorsun, komiser,» dedi. «Bir kez trafik cezası yemiş, tam yirmi beş dolar ödemiş.»

Johnny ayağa kalktı ve su sebiline gidip bir bardak su aldı. Lanete ilgiyle onu izliyordu.

Lanete, «Demek öyle, birdenbire bayıldın?» dedi.

Johnny, «Hayır,» dedi. «Elimdeki bazukayla onu vuracaktım ama tam ateş edecekken gövdemdeki biyonik ^Adevreler tutukluk yaptı.»

Lanete iç çekti.

Bass, «Johnny, istediğin zaman gidebilirsin,» dedi.

«Sağol.»

«Ama ben de Bay Lanete gibi seni uyarayım. Senin yerinde olsam Stillson'un toplantılarından uzak dururdum. Tabii'eğer organların yerli yerinde yaşamak istiyorsan. Greg Stillson'un hoşlanmadığı insanlara tuhaf şeyler oluyor...»

Johnny, «Öyle mi?» diye sorup suyunu içti.

Lanete, «Bu konular yetkin dışında kalıyor, Komiser Bass,» dedi. Çelik gibi gözlerle sert sert Bass'a bakıyordu.

Bass, «Peki, peki,» diyerek sindi.

Lanete, «Stillson'un toplantılarında başka kazaların da olduğunu söylememde bir sakınca yok,» dedi. «RidgeWay'de hamile bir kadın öyle kötü dövüldü ki, ardından düşük yaptı. Kadın kendisine saldıranları tanıtlayamıyordu ama, 'Stillson'un fedailerinden birisi olabilir,' demişti. Bir ay önce bir toplantıda on dört yaşında bir çocuğun kafası çatladı. Çocuğun elinde plastik bir su tabancası vardı. O da saldırganı tanıtlayamadı. Ama su tabancasının varlığı, ortada aşırı bir güvenlik tepkisi olduğuna inandırmıştı bizi.»

Ne de güzel açıklamışlar, diye düşündü Johnny.

«Olayı gören kimse bulamadınız mı?»

Lanete, «Kimse konuşmak istemedi,» dedi ve buruk buruk güldü. «Ne de olsa halkın seçtiği bir adam.»

Johnny'nin aklına Stillson'u dinlemek için karısı ve çocuğuyla bekleyen adam geldi. **Kimin umurunda ki? Zaten yalnızca göstermelik.**

Lanete, «Bazen bulunduğum toplantılarda bayağı korkuyorum, Johnny,» dedi. «Adamda sanki manyetik bir çekim var. Eğer bir gün podyumdan beni eliyle gösterip kim olduğumu açıklasa, eminim oradaki halk beni en yakın elektrik direğinde ipe çeker.»

Johnny o öğleden sonraki kalabalığı ve isterik coşkuyu düşündü. «Galiba haklısınız,» dedi.

Lanete, «Eğer bana yardımcı olacak bir şey biliyorsan...» diyerek öne doğru uzandı. «Belki de ona dokunduğun zaman bir şeyler sezdin. Belki bu yüzden altüst oldun.»

Johnny, «Belki öyle olmuştur,» dedi gülmeden.

«Eee?»

Bir an Johnny'nin içinden onlara her şeyi söylemek geldi. Ama sonra caydı. «Onu televizyonda görmüştüm. Bugün de yapacak belirli bir işim yoktu, gelip yakından göreyim dedim. Bahse girerim, bugün toplantıya kent dışından gelen yalnızca ben değilim.»

Lanete, «Hepsi bu mu?» diye sordu.

«Hepsi bu,» dedi Johnny ama biraz duraksadı. «Bir de... sanırım seçimi kazanacak.»

Lanete, «Bizim hiç kuşkumuz yok bundan,» dedi. «Tabii o arada bir açığı bulup üstüne gidemezsek. Unutmadan söyleyim, Komiser Bass'la aynı görüşteyim, Johnny. Stillson'un toplantılarından uzak dur.»

«Merak etmeyin.» Johnny elindeki kâğıt bardağı buruşturup çöp sepetine attı. «Sizlerle konuşmak zevkli oluyor, baylar, ama Durham'a uzun bir yolculuk yapacağım.»

Lanete, «Maine'e hemen dönüyor musun, Johnny?» diye sordu.

«Bilmem.» Bir süre kapı ağzında Lanete'ye ve Bass'a baktı. «Bu adam daha yüksek bir yer için adaylığını koyar mı dersiniz? Eğer temsilciler meclisindeki koltuğu kazanırsa?»

Lanete, «Böyle adamlar gelir geçerler» dedi. Bir yandan gözleriyle Johnny'i didik didik inceliyordu. «Stillson gibi adamların kalıcı bir siyasal görüşleri yoktur. Kısa bir süre ayakta kalabilen düşünceler koalisyonu, o kadar. Bugünkü kalabalığı görmedin mi? Üniversite öğrencileriyle fabrika işçileri aynı adam için bağırıyorlardı. Bu siyaset değildir. Hula hup krizi gibi bir şey. Stillson olsa olsa 1978'e dek öğlen yemeklerini temsilciler meclisinde bedava yer, o kadar. Bana inan.»

Ama Johnny'nin kuşkuları vardı.

***

Ertesi gün Johnny'nin alını çürümüş, bir renk cürflbüşü olmuştu. Gözkapağı da şişmiş, yüzünde sanki yan yan bakan bir ifade belirmişti.

Havuzda yirmi kulaç kadar yüzdükten sonra soluk soluğa kaldı ve çıkıp çimlerin üstüne uzandı.

Kendini berbat hissediyordu. Gece karabasanlar içinde ancak dört saat uyuyabilmişti.

«Selam, Johnny... nasılsın?»

Çekingen gülümsemesiyle Ngo' ydu. Üzerinde bahçıvan tulumu ve eldivenleri vardı. «Bakıyorum yine bir sürü ot ekiyorsun,» dedi Johnny.

Ngo yüzünü ekşitti. «Bunları ben de beğenmiyorum ama Bay Chatsworth istiyor.»

Johnny güldü. «Eee, toplantıyı nasıl buldun?»

Ngo kibarca gülerek, «Çok öğretici,» dedi. «Hepimiz çok eğlendik.»

«Çok iyi.»

«Ya sen?»

«Pek iyi değil,» dedi Johnny eliyle alnındaki çürüğü ovalayarak.

Ngo, «Üstüne et bastır, iyi gelir,» dedi kibarca gülüşünü bozmadan.

«Ne düşündün o adam hakkında, Ngo? Sınıf arkadaşların ne düşündü?»

«Öğretmenlerimizin isteği üzerine, dönüş yolunda bu konuyu hiç konuşmadık. Bizden gördüklerimiz üzerine düşünmemizi istediler. Sanırım, gelecek salı yazılı bir kompozisyon ödevi verirler.»

«Kompozisyonunda ne yazacaksın?»

Ngo başını havaya dikip gökyüzüne baktı ve gülümsedi. Johnny onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Vietkong'dan mı kaçmıştı, Saygon'lu muydu, yoksa kırsal bölgelerden mi geliyordu? Ngo'nun siyasal eğilimini de bilmiyordu.

Ngo, «Gülen Kaplan oyununu sana anlatmıştım ya.» dedi. «Anımsadın mı?»

Johnny, «Evet,» dedi.

«Şimdi sana gerçek bir kaplandan söz edeyim. Ben küçükken, köyümün çevresinde kötü bir kaplan vardı. İnsan eti yemeye alışmıştı. Köyün tüm erkekleri savaşa gitmiş olduğundan, yedikleri de hep çocuklar ve yaşlı kadınlardı. Bu son savaş değil ama. İkinci Dünya Savaşı. Düşün bir, köyde altmış yaşında tek kollu bir adamla, yedi yaşında ben varım. Kim öldürecek bu kaplanı? Bir gün onu bir tuzak çukurunun içinde bulduk. Çukura yem olarak da ölü bir kadının cesedi konmuştu. Ne korkunç değil mi? Kompozisyonunda bunu da yazacağım. Çukurun dibindeki kazıklardan biri kaplana saplanmıştı ama biz geldiğimizde hayvan hâlâ yaşıyordu. Biz de değneklerimizle, sopalarımızla vura vura onu öldürdük. Yaşlı kadınlar ve çocuklar öyle heyecanlanmışlardı ki, bazıları altına işedi. Bence bu Stillson, anlattığım kötü kaplan gibidir, insan etine susamış bir kaplan. Ona da bir tuzak kurup içine düşürmeli. Eğer ölmezse, sopalarla vura vura öldürmeli.»

Johnny, «Gerçekten buna inanıyor musun?» dedi.

Ngo, «Tabii, ya,» dedi. «Böyle bir kompozisyonu okuyunca öğretmenim ne der bilmiyorum.» Omuz silkti. «Belki de 'Ngo sen daha Amerikan Yaşamı için hazır değilsin,' diyecektir. Ama gerçek duygularımı yazacağım. Peki, sen ne düşündün, Johnny?» Gözleri Johnny'nin alnındaki morartıya kaçtı, ama hemen başka yana çevrildi.

Johnny, «Bence de çok tehlikeli bir adam,» dedi. «Tehlikeli olduğundan hiç kuşum yok.»

«Öyle mi? Sen tehlikeyi görüyorsun. Ama NeW Hampshire'liler onu güldüren bir soytarı gibi görüyorlar. Tıpkı Batılıların İdi Amin'i gördükleri gözle bakıyorlar. Ama sen tehlikeyi görüyorsun, demek.»

Johnny, «Evet, görüyorum,» dedi. «Yine de onun öldürülmesini düşünmek...»

Ngo, «Siyasah olarak öldürülmesi,» dedi gülerek. «Benim sözünü ettiğim öldürme yalnızca siyasaldır.»

«Ya siyasal olarak öldürülemezse?»

Ngo, Johnny'e bakıp güldü. Elini tabanca biçimine sokup, «Bam,» dedi. «Bam, bam, bam.»

Johnny, «Hayır,» dedi, sesinin kısıklığı karşısında şaşırarak. «Bu hiçbir zaman çözüm değildir.»

«Öyle mi? Oysa bunu Amerikalıların sık sık kullandığı bir çözüm'olarak bilirdim.» Ngo yerde

duran el arabasını kaldırdı. «Neyse, bir an önce şu otları ekmeliyim, Johnny. HoşçakaL»

Johnny arkasından baktı. İçinden, **Hayır**, dedi. **Öldürmekle canavarların türemesine yol açarız.**

Bütün kalbimle buna inanıyorum.

***

Kasım ayının ikinci günü Johnny televizyonda seçim sonuçlarını izliyordu. Başkanlık yarışında Ford ve Carter atbaşı gidiyorlardı ama Johnny, Carter'ın kazanacağından emindi.

Greg Stillson'un kazandığıysa belli olmuştu.

Stillson'un seçim kampanyalarını ve kazandığı başarıyı anlattıktan sonra haber spikerleri, «Artık NeW Hampshire sosisli sandviç dönemine girdi... en azından iki yıl için,» diyerek güleştüler. Ekran reklam programlarına yer verdiği Johnny'nin hiç gülesi gelmiyordu. Aklında hep kaplanlar vardı.

Trimbull'daki toplantıyla seçim gecesi arasında geçen zaman içinde Johnny hiç boş kalmamıştı. Chuck'la yaptığı çalışmalar sürmüş, yavaş ama kesin bir ilerleme sağlamışlardı. Chuck o yaz sonu girdiği iki sınavı da verip okuldan «spor yapabilir» izni almıştı. Bu arada Chuck ve babası üniversiteye girişi bir yıl ertelemeye ve Chuck'ın Stovington Hazırlık Okuluna gitmesine karar vermişlerdi. Vermont'ta bulunan bu okul futbol takımıyla ünlüydü. Chuck gibi iyi bir futbolcunun Stovington'a girmesi, aradakileri sevinçten havaya sıçratır, diye düşündü Johnny. Herhalde ona iyi bir bursla kızlar yatahanesinin altın anahtarını da verirlerdi. Johnny okul konusunda iyi bir seçim yapılmış olduğuna karar verdi. Olgunluk sınavına girmeyeceği belli olduktan sonra Chuck çalışmalarında büyük bir'sıçrama yapmıştı.

Eylül sonlarında Johnny haftasonunu geçirmek üzere babasına gitmiş, bütün gece babasının televizyonda yapılan her soğuk espriye güldüğünü görünce de, «Hayrola?» diye sormuştu.

Herb, «Bir şey yok,» diye karşılık verip gülümsedi. Tüm yaşamınca biriktirdiği parayla satın aldığı hisselerin değersiz olduğunu öğrenen bir adam gibi sinirli sinirli ellerini ovuşturuyordu. «Bir şeyim yok, oğlum, nereden çıkardın bunu?»

«Aklına takılan bir şey mi var?»

Herb'in gülümsemesi kayboldu, ama ellerini ovuşturmaya devam ediyordu. «Sana nasıl söyleyim bilmiyorum, Johnx. Yani...»

«Charlene mi?»

«Evet. Onunla ilgili.» Herb utana sıkıla Johnny'e baktı. «Yirmi dokuz yaşındayken bir üvey annen olsun ister miydin, John?»

Johnny güldü. «Neden olmasın? Kutlarım, baba.»

Herb güldü, rahatlamıştı. «Sağol. Ne yalan söyleyim, sana açılırken korkuyordum. Daha önce bu konuda seninle konuşmuştuk. Anneni severdim, Johnny. Her zaman da seveceğim.»

«Biliyorum, bâba.»

«Ama çok yalnızım, Charlene de yalnız... sanırım ikimiz için de böyle bir birleşme gerekli.»

Johnny babasının yanına gidip onu öptü. «Dilerim mutlu olursunuz. Olmamanız için de bir neden yok.»

«İyi bir evlatsın, Johnny.» Herb arka cebinden bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. «Seni yitirdiğimizi sanmıştık, Johnny. En azından öyle sanmıştım. Vera umudunu hiç kesmemiş, inancı hiç sarsılmamıştı. Johnny, ben...»

«Tamam, baba. Söyleyecek bir şey yok, bitti artık o konu.»

«Söylemeliyim,» dedi Herb. «Bir buçuk yıldan beri böğrümde bir taş gibi duruyor. Senin ölmen için dua etmişim, Johnny. Öz oğlumu alsın diye Tanrıya dua ettim.» Gözlerini bir kez daha sildikten

sonra mendili yeniden cebine soktu. «Galiba Tanrının bir bildiği varmış. Johnny... düşünümde yanımda bulunur musun?»

Johnny içinde tam adını veremediği, ama burukluğa benzer bir şeyler duydu. «Seve seve,» dedi.

«Sağol. Aklımda olanları söylemek beni çok rahatlattı. Epeydir böyle iyi hissetmemiştim kendimi.»

«Gününü saptadınız mı?»

«Saptadık ya. Ocağın ikisi sence nasıl?»

Johnny, «İyi,» dedi. «Bana güvenebilirsin.»

Herb, «Galiba iki evi de satışa çıkaracağız,» dedi. «Biddeford'da bir çiftlik beğendik. Yirmi dönümlük nefis bir yer. Yarısı da koruluk. İyi bir başlangıç olur,»

«Evet. İyi bir başlangıç.»

Herb, «Baba evinin satılmasına bir itirazın var mı?» diye endişeyle sordu.

Johnny, «İçimde küçük bir burukluk olur,» dedi. «Ama hepsi o kadar.»

«Evet, ben de bunu duyuyorum. Küçük bir burukluk.» Herb gülümsedi. «Kalbimin oralarda bir burukluk. Seninki de orada mı?»

Daha sonra Johnny'le babası o geceyi şampanyayla ıslatmışlardı.

***

Johnny hâlâ Sarah Hazlett'ten arasıra mektup alıyordu. Nisan ayında ikinci çocukları dünyaya gelecekti. Johnny yazdığı mektupta onları kutlayıp Walt'ın çalışmaları için başarılar diledi.

Bazı günler, Sarah'yla geçirdiği o uzun öğle sonrasını düşünüyordu. Johnny bu anıyı, her aklına geldiğinde yüzeye çıkarıp ballandıra ballandıra düşünmekten kaçınıyordu. Sanki çok sık güneşe çıkıp da rengi solacakmış gibi.

Bu sonbaharda birkaç kızla çıkmıştı. Bunlardan biri Chuck'ın gezdiği kızın dul ablasıydı. Ama bu ilişkilerinde bir gelişme olmadı.

O sonbahar John zamanının büyük bir bölümünü Gregory Ammas Stillson'la uğraşarak geçirdi.

Onun hakkında üç tane defter tutmuştu. Defterlerinde çeşitli notlar, yorumlar ve gazete kupürleri vardı.

Stillson, Johnny için bir saplantı olmaya başlamıştı. Johnny durumun böyle olmadığına kendini inandırmaya çalıştıysa da, kent kütüphanesinde eski gazeteleri karıştırarak geçirdiği uzun saatlerden ve fotokopi aygıtına harcadığı onca paradan sonra buna inanması iyice zorlaşmıştı.

Sürekli olarak aynı karabasanı görüyor, sabahın üçünde ter içinde uyanıyordu. Karabasan, Trimbull toplantısında Stillson'la el sıkıştığı anda duyduğu sezgilerdi. Karanlık bir tünel, tepesinde güçlü bir ışıkla gelen simsiyah tren. Başkanlık için yapılan yemin töreni ve birbirine karışmış bir dolu görüntü, imge.

Ama bu imgeler neydi? Net olarak göremiyordu onları, çünkü görüntü her seferinde mavi bir filtreyle perdeleniyordu. Bazen bu mavi perde sarı izlerle kesilmiş oluyordu. Trpkı bir kaplanın çizgileri gibi.

Bu karabasanların en belirgin görüntüsü sonunda oluyordu: Ölenlerin çığlıkları ve ceset kokusu. Bir de, kilometrelerce uzanan kavrulmuş, bükülmüş metal parçalarının üzerinde yürüyen tek bir kaplan. Kaplan hep gülüyordu... ağzında mavi sarı karışımı bir şey, ucundan kan damlıyor.

Sonbahar boyunca Johnny bu karabasanlar yüzünden aklını kaçıracağını sandı. Saçma bir düş, başka bir şey değildi. Hem ne demek istiyordu ki? En iyisi hepten unutmaktı.

Ama bunu başaramayınca Greg Stillson hakkında araştırmalar yapmaya başladı ve kendi kendine bunun zararsız bir uğraş olduğunu, tehlikeli bir saplantıya benzemediğini kabul ettirmeye çalıştı.

Stillson, Tulsa'da doğmuştu. Babası sürekli iş değişikjren bir petrol işçisiydi ve dev gibi bir

adamdı. Greg ise sık sık hasta olan, çelimsiz bir çocuk. Babasının onu dövdüğü ya da ruhsal yönden hırpaladığı konusunda kanıt yoktu, ama yaşamanın ilk dokuz yılında baba sevgisini pek tatmadığı da belli oluyordu. Johnny'nin bulabildiği baba oğul birlikte çekilmiş tek resimde, babasının kolu dostça Greg'in omzundaydı. Bu resim Johnny'yi ürpertmişti. Adamın üstünde haki renkte iki cepli bir gömlek, blucin ve başında geriye ittiği bir işçi miğferi vardı.

Harry Stillson bir patlama sonucu ölünce, ana oğul Oklahoma'ya taşınıp oradaki silah fabrikalarında çalışarak geçimlerini sağlamışlardı.

Greg liseye dek okulda başarılı olmuştu. Ama sonra sürekli disiplin cezaları almaya başlamış, bir kez de arkadaşının soyunma dolabına bombalı maytap koyduğu için iki gün gözaltına alınmıştı.

Savaş sona erdiğinde Stillson'lar ve benzerleri için iyi günler geride kalmıştı... Savaş fabrikaları artık iş vermiyordu. Kadın barlarda garsonluk yapmaya başladı. Bu arada oğlunun başı polisle derde girince, hemen gidip kefaletle onu kurtarıyordu. Oğlunun suç işleyip işlemediğine aldırdığı yok gibiydi.

Babasının çelimsiz bulduğu çocuk 1949 yılı olduğunda çok değişmişti. Greg Stillson'un ergenlik dönemi ilerledikçe, babasının fizik özellikleri de kendini göstermeye başladı. On yedi yaşına geldiğinde boyu bir doksan olmuş, on üç yaşından beri de tam otuz beş kilo almıştı. Okulda spor çalışmalarına hiç katılmamıştı, ama nasıl edindiyse, Charles Atlas'ın vücut geliştirme düzenini ve bir halter takımı edinmişti. Bir zamanların çelimsiz çocuğu artık kolay kolay dalaşılmayacak biri olmuştu.

Johnny, Stillson'un geçmişini araştırdıkça, nasıl olup da onun hiç hapse girmemiş olduğunu düşündü. Hiç olmazsa bir kez içeri tıkmış olsalardı, bugün bu kaygılara gerek kalmayacaktı. Sabıkalı hiç kimse yüksek düzeyde devlet görevlerine getirilmezdi.

Greg liseyi sonuncu sıralarda bitirdikten sonra önce bir benzin istasyonunda çalışmıştı. Daha sonra yağmur duacılığına başladı.

Rastlantı olarak o yaz Oklahoma görülmemiş bir kuraklık içindeydi. Ekinlerden umut kesilmiş, giderek sığlaşan kuyular kuruduğu takdirde hayvanları da tehlike bekliyordu. Greg yerel çiftçi derneğinin bir toplantısına çağırılmıştı. Johnny bu olay hakkında birbirine uymayan birçok yazı okudu. Tüm yazılarda da Amerikalıların efsaneleştirme özelliği vardı. Tıpkı Davy Crockett ya da Pecos Bili gibi. Gerçekten de öykünün özünde bir şeyler vardı, ama gerçeği tam olarak bilmek olanaksızdı.

Çiftçiler tam on iki tane yağmur duacısı çağırılmışlardı. Bunlardan bir bölümü ücretlerinin yarısını, diğerleri de tamamını peşin istemişler, başarısız olmaları durumundaysa aldıkları parayı geri vermeyeceklerini söylemişlerdi.

Sıra Greg'e geldiğinde ayağa kalkmış, parmaklarını blucinin ceplerine kanca gibi takarak şöyle demişti: «Sanırım benim yağmur yağdırabileceğimi biliyorsunuz. Çünkü ben kalbimi İsa'ya adadım. Eskiden boğazıma kadar günaha gömülmüş, o yolda ilerliyordum. Günah yollarından birini bu gece, burada görmüş bulunmaktayız. Bu yol, dolarların arasından geçen yoldur.»

Çiftçiler çok ilgilenmişlerdi. Daha on dokuz yaşındayken bile Greg konuşarak çevresini büyüleyebiliyordu. Adamlara geri çevirmeyecekleri bir öneri yapmıştı. İyi bir Hıristiyan olduğu ve para aşkının, kötülüklerin kökü olduğunu bildiği için önce yağmur yağdıracak, daha sonra gönüllerinden ne koparsa, o paraya razı olacaktı.

Hemen işe alınmıştı. İki gün sonra Greg bir çiftlik kamyonunun üstünde, siyah paltosu ve papaz şapkasıyla duaya başlamıştı. İki hoparlör kendisini izlemek için toplanan binlerce insana gür sesini duyuruyordu.

Greg duaya başladıktan bir gün sonra yağmur başlamış, tam üç gün iki gece yağmıştı. Sel sırasında dört kişi ölmüş, bir çok ev yıkılmıştı, ama kuyular da dolmuş, hayvanlar kurtulmuştu.

Oklahomalı Çiftçiler Derneği yağın yağmurun Stillson'un dualarıyla ilgili olmadığına karar verdi. Yine de aralarınca para toplayıp Greg'e emeğinin karşılığı olarak on yedi dolar verdiler. ¹

Greg yılmamıştı. Kazandığı on yedi doları **Oklahoma Herald** gazetesine ilan vermek için harcadı. İlanda yaptığı işi anlatmış, Çiftçiler Derneği gibi güçlü bir kuruluş karşısında eli kolu bağlı kaldığını belirtmişti. Ama bu hak mıydı? Bir sürü zengin çiftçi için dua edip neredeyse poposunu yırtmış, binlerce dolar değerindeki hayvanlarını kurtarmıştı, ama karşılığında ona yalnızca on yedi doları lâıyk görmüşlerdi. İyi bir Hıristiyan olduğu için böyle nankörler onu üzmezdi, ama galiba kent halkının bu konuda biraz durup düşünmesi iyi olacaktı. Haksever yurttaşlar bağışlarını posta kutusu 471 adresine gönderebilirlerdi.

Greg'in bu yolla ne kadar para topladığı konusunda değişen kayıtlar vardı. Ama bilinen şey, Greg'in yeni bir otomobil edindiği, evinin üç yıllık vergi borcunu ödediği ve annesinin üzerinde yeni bir kürk manto görülmüş olmasıydı. Stillson dünyayı döndüren gizli ilkelerden birini keşfetmişti: Aldıklarının karşılığını vermeyen olursa, bunu hiçbir şey almayanlardan sağlamak olasıydı. Aynı ilkeyi bildiklerinden olacak, politikacılar da savaş makinesini beslemek için her zaman bir alay genç bulacaklarından emin değiller miydi?

Bu iş çiftçilere de pahalıya patlamıştı. Kentte toplantı yaptıkları zaman halkın tepkisiyle karşılaşıyorlardı. Artık kuraklıktan kurtardıkları hayvanlarını satmak için çok uzak yerlere göndermek zorunda kalıyorlardı.

O yıl kasım ayında, ellerinde muştalar ve ceplerinde .32'lik tabancalarıyla iki genç adam Greg'in kapısını çalıp, sağlığına daha uygun bir iklim bulmasını önerdiler. Adamlar Çiftçiler Derneğince tutulmuştu. İkisi de hastanelik oldu. Bir tanesi beyin sarsıntısı geçirdi. Diğerleriyse dört dişini yitirmişti ve çeşitli yerlerinde kırıkları vardı. Her ikisi de Greg'in oturduğu sokağın köşesinde bulunmuştu ve pantolonları çıkarılmıştı. Muştalarıysa, dışkılarına organlarının içine sokulmuştu. Bu adamlardan biri muştanın çıkarılması için ameliyat edilmek zorunda kaldı.

Dernek pes etti. O yıl aralık ayında yaptıkları toplantıda Greg'e 700 dolar vermek üzere karar aldılar ve ödemeyi yaptılar.

Stillson istediğini almıştı.

Daha sonra Nebraska'ya taşındı ve yağmur duacılığı işini bıraktı. Giriştiği ev boyama badana işinde iki yıl sonra iflas etti. Buna karşılık Amerikan Doğru Yol Şirketi hesabına İncil satıcılığında çok başarılı oldu.

1958 yılında annesi kanserden ölünce bir süre NeW York'a yerleşti. Burada aktörlüğü denedi ama nasılsa, bu işde de başarılı olamadı. Aktör olamayışı herhalde yeteneksizlik yüzünden değildir, diye düşündü Johnny.

Daha sonra Albany'e giderek Prudential Sigorta Şirketinde çalışmaya başladı. Sigortacı olarak Greg büyük bir gelecek görüyordu. Greg'in bu renkli yaşamı boyunca kadınlarla hiç ilgilenmemiş olması Johnny'nin dikkatini çekmişti.

1965 yılında Prudential Şirketi onu RidgeWay'de bir göreve atadı. Greg bu kentte kendini göstermeye başladı. Ticaret Odasına kaydolmuş, Rotary Kulübe üye olmuştu. 1967 yılında kentin park metreleriyle ilgili bir önerisi ona büyük ün kazandırdı. Greg bütün metrelerin sökülüp yerine bağış kutularının konmasını önermişti. Herkes gönlünden koparı versin diye. Önce herkes ona kaçık dedi. Göreceksiniz, demişti Greg. Geçici olarak bir uygulama yapıldı, çünkü Greg dışında herkes şaşırıp kaldı. Greg bu ilkeyi yıllar önce kavramıştı.

1969 yılında yeniden kentin gözde adamı oldu. Bu kez önerisi, uyuşturucu madde suçlularını hapse atmak yerine onları kamu hizmetlerinde çalıştırmak olmuştu. Bu önerisi de önce çılgınca bulundu ama denendi. Esrarcılardan biri kent kütüphanesini yeni bir sisteme kavuşturmuş, orayı örnek

bir yer yapmıştı. Yine esrar partisinde basılan birkaç hippie ise kent parkını ördekli havuzlardan tutun da oyun bahçelerine dek göz kamaştırıcı bir : yer haline getirmişlerdi. Greg'in dediği gibi, uyuşturucu kullananların çoğu bu alışkanlığı üniversitede ediniyorlardı, ama onların bilgilerinden yararlanmamak için hiçbir neden yoktu.

Greg yaşadığı kentte böyle devrimci atılımlar yaptığı sırada > bir yandan da Manchester, Boston ve NeW York gazetelerine gönderdiği yazılarda Vietnam Savaşını destekleyen, uyuşturucu madde satanlara çok ağır cezalar verilmesini isteyen ve ölüm cezasının yeniden çıkarılmasını savunan yazılar yazmıştı. Seçim kampanyaları boyunca birkaç kez 1970'ten beri savaşa karşı olduğunu duyurmasına karşın, düpedüz yalan söylediğini kanıtlayan yazılı belgeler vardı.

1970 yılında Greg kendi sigorta ve emlak komisyonculuğu şirketini kurdu. Büyük bir başarı kazandı. 1973 yılında üç iş adamıyla birlikte kent girişinde büyük bir çarşı yeri açtılar. O yıl başlayan petrol boykotuna karşın Greg, altına Lincoln Continental marka bir otomobil çekmişti. Aynı yıl kent belediye başkanlığı için adaylığını koydu.

Seçimlere girmeden Cumhuriyetçi Parti ve Demokrat Partiden, NeW England'da adaylığını koymasına için öneriler almıştı, ama Greg onları kibarca geri çevirip RidgeWay'de bağımsız olarak seçime girdi ve kazandı. 1973 yılında seçimlere yine bağımsız olarak girip ilk kez inşaatçı miğferini propagandasında kullandı. Sloganı, «**Daha Güzel Bir RidgeWay Yapalım,**» olmuştu.

***

Johnny'nin, Stillson hakkında tuttuğu notların yanında sık sık kendi kendine sorduğu sorular vardı. Greg Stillson nasıl oluyor da seçilebiliyordu? Yapacağını söylediği şeyleri ancak şaka olarak söylenebilirdi. Adamın geçmişi hiç uygun değildi. Eğitimi yetersizdi. Evli değildi. Özel yaşamı da Johnny'e göre pek akıllı başında sayılmazdı.

Johnny'i düşündüren ikinci soru, nasıl olup da basının bu adamla hiç uğraşmamış olmasıydı. Seçim yılı gelince adaylığını koyacak birçok ünlü kişi metreslerinin ya da gizli birtakım işlerinin gazeteciler tarafından ortaya çıkarılmasından sonra seçilme şanslarını yitirmişlerdi. Stillson gibi bir adam gazetecileri miknatis gibi çekmeliydi. Ama onun renkli, delidolu kişiliği ulusal basına yalnızca neşeli bir beğeniyle yansıyor ve görünüşe göre Johnny'den başka hiç kimseyi rahatsız etmiyordu. Adamın fedailerini birkaç yıl öncesinin motosikletli serserileriydi. Propaganda toplantılarında tuhaf biçimde yaralananlar oluyordu, ama nedense hiçbir meraklı gazeteci bu olayların üstüne eğilmemişti. Toplantılardan birinde sekiz yaşında bir kızın kolu kırılmış, boynu incinmişti. Annesi yeminler ederek kızını o motosikletli manyaklardan birinin podyumdan iterek düşürdüğünü söylemekteydi. Kızcağız Büyük Adam'ın imzasını istemek için podyuma çıkmıştı. Ama gazeteler bu olayı, **Küçük Bir Kız Stillson Toplantısında Yaralandı,** diyerek geçiştirmişlerdi.

Stillson'un ödemiş olduğu vergi de Johnny'nin midesini bulandırmaktaydı. Gelir olarak yalnızca sigorta şirketinden edindiği geliri ve belediye başkanı olarak aldığı maaşı göstermişti. Ortağı olduğu büyük çarşı yerinden hiç söz edilmiyordu. Stillson'un 86.000 dolar değerinde bir evde oturduğu da gözden kaçmıştı.

Belediye başkanı olarak yaptıkları vardı bir de. Oldukça başarılı görülüyordu. Görev dönemi bittiğinde RidgeWay tarihinde ilk kez belediye örgütü mali yıla bütçe fazlasıyla giriyordu. Bunun yanı sıra Stillson'un haklı olarak övüldüğü Park Programı ve Hippi Çalışma Programları vardı. Bunlar hep olumlu, beğenilen işlerdi.

Ama Stillson'un başkanlığı döneminde Johnny'yi huzursuz eden başka şeyler de vardı.

Kent kütüphanesine ayrılan para, 11.500 dolardan 8.000 dolara düşürülmüş, Stillson'un görev yaptığı son yıldaysa bu miktar 6.500 dolara inmişti. Buna karşın polis örgütü için ayrılan tutar yüzde kırk oranında artırılmış, ayaklanma ve gösteri bastırma operasyonlarında kullanılmak üzere yerii.

.araç gereçler sağlanmıştı. Belediye yönetim kurulu toplantısında Stillson'un baskısı üzerine alınan karar sonucu, belediye örgütü, polis memurları kendilerine tabanca aldıkları zaman ücretin yarısını ödeyecekti. Bunun üzerine kentin uyuşuk polislerinden çoğu gidip kendilerine birer tane 357 Magnum almışlardı. Yine Stillson'un döneminde sözde gönüllü olarak uygulanan ama polisin de denetlediği, on altı yaşından küçükler için gece 22.00'den sonra sokağa çıkma yasağı konmuştu. Sosyal yardım fonu da yüzde otuz beş oranında kesilmişti aynı dönemde.

Evet, Greg Stillson hakkında Johnny'yi korkutan pek çok şey vardı.

Johnny gözlerini yumdu ve elini tabanca biçimine sokan Ngo'yu görür gibi oldu. Bam, bam, bam. Gülen kaplan.

Ama böyle bir şey çözüm olur muydu? Johnny birden kendini OsWald, Sirhan ve benzerleriyle bir tutmaya başladı. Gece yaralarına dek özel notlarını karıştır, tam bir paranoid olduktan sonra mektupla siparişini verip tüfeğini getirt. Çevredeki sana benzer diğer kaçıklarla mektuplaş.

Başını dönmeye başlamıştı. Böyle durumların kaçınılmaz sonucu... Ne zaman Stillson'u düşünse başı ağrıyordu. Artık yatma zamanı gelmişti. Ama, n'olur Tanrım artık düş görmeyim.

Aklına bir soru takılıyordu. Daha önce defterlerden birine yazmış olup sonradan birkaç kez kalemle çember içine aldığı bir soru: Eğer bir zaman tünelden geçip 1932 yılına dönebilseydiniz, Hitler'i öldürür müydünüz?

Herb Smith ve Charlene MacKenzie planladıkları gibi, 2 Ocak 1977 gün öğleden sonra evlendiler. Gelin seksen yaşındaki gözleri çok az görebilen babasıyla gelmişti. Johnny tören sırasında babasının yanında bulunarak yüzük tutma görevini hiç hata yapmadan tamamladı.

Düğüne Sarah Hazlett, kocası ve artık bebeklikten çıkmış olan oğlu da katılmışlardı. Sarah gebe haliyle çok mutlu görünüyordu. Johnny onu görünce içine müthiş bir kıskançlık saplandı. Ama daha sonra bu duygusu geçerek yanlarına gitti ve onlarla konuştu.

Sarah'nın kocasıyla ilk kez karşılaşıyordu. Walt uzun boylu, yakışıklı denecek bir adamdı. Kalemle çizilmiş gibi duran bıyıkları ve genç yaşında grileşen saçları vardı. Görüşmeleri sırasında Sarah fazla konuşmadı, ama Johnny onun parlak gözlerini sürekli üzerinde hissetti.

Sarah'yı bir kez daha görmek ve Charlene'in mutlu yüzünde Vera Smith'in artık tümden yokluğunun vurgulamasıyla Johnny her zamanki iki kadeh içki sınırını aşmıştı. Gelinin babası Hector MacKenzie'nin yanına geldiği zaman kafası iyiden iyiye dumanlıydı.

Yaşlı adamın gözlerinde koyu renk gözlükler vardı. Önündeki masada iki tane boş, bir tane yarı dolu bira şişesi duruyordu. Gözlerini kısıp Johnny'e baktı. «Herb'in oğlusun, değil mi?»

«Evet, efendim.»

Adam onu biraz daha süzdü. «Hiç iyi görünmüyorsun, evlat.»

«Birkaç gecedir geç yatıyorum.»

«Sana sağlam bir içki gerek.»

Johnny, «Siz Birinci Dünya Savaşına katılmıştınız, değil mi?» diye sordu. Yaşlı adamın göğsünde bir dizi madalya parlıyordu. Aralarında Fransız savaş Haçı da vardı.

MacKenzie, «Hem de nasıl,» dedi canlanarak. «1917-18 yıllarında Jack Preshing'in komutasında çarpıştım. Çamurların, bokların arasında boğuştuk. Belleau Koruluğu. Şimdi bu ad yalnızca tarih kitaplarında yazılı, ama ben oradaydım işte. Orada ölenlerin yanında.»

«Charlene, oğlunuzun... şey, kardeşi yani...»

«Buddy mi? Evet. Şimdi sağ olsaydı üvey dayın olacaktı.»

«Savaşta öldürülmüştü, değil mi?»

«Evet. 1944'te, St. Lo'da. Belleau Ormanına yakındır. Naziler bir kurşunla işini bitirdiler.»

Johnny, «Bir araştırma yapıyorum,» dedi, konuyu istediği noktaya getirmekten hoşnut. «**Atlantic** ya da **Harper's** gazetelerinden birine satacağım...»

«Yazar mısınız?» Yaşlı adam kara gözlüklerini yeni bir ilgiyle Johnny'e çevirdi.

Johnny, «Olmaya çalışıyorum,» dedi. «Yaptığım çalışma, Hitler hakkında.»

«Hitler mi? N'olmuş Hitler'e?»

«Diyelim ki, bir zaman tünelden geçip 1932 yılına döndünüz ve Hitler'le karşılaştınız. Onu öldürür müsünüz, yoksa yaşasın, diye bırakır mısınız?»

«Şaka mı yapıyorsun, evlat?»

«Hayır. Şaka değil.»

Hector MacKenzie'nin bir eli ceketinin ceplerinden birine girip araştırmaya başladı. Uzunca bir süre sonra iyice sararmış kemik saplı bir çakı çıkardı. Yaşlı adamın romatizmalı parmakları inanılmayacak bir zariflikle çakıyı açtı ve pırlıl pırlıl parlayan çelik ortaya çıktı. 1917 yılında genç bir oğlanın cebinde Fransa'ya gitmiş olan bir bıçak. İnsanlık uğruna o ve onun yaşındaki çocuklardan kurulmuş bir ordu, Fransızlara nasıl dövüşüleceğini öğretmek için gitmişler, makineli tüfeklerle biçilip dizanteri, zehirli gazlar ve bin türlü ölümle karşılaşmışlardı. Bu çocuklar Belleau

Ormanın'dan çıktıkları zaman kuşların didik didik ettiği korkuluklara dönmüş, şeytanın kendisiyle karşılaşmış gibiydiler. Ve sonunda, bütün bunların hiçbir işe yaramadığını öğrenmişlerdi.

Müzik sesi geliyordu. Kahkahalar. Herkes dans ediyordu. Bir flaş patlayıp ortalığı sıcak bir aydınlığa boğdu. Ötelerden bir yerden. Johnny'nin gözleri pırıl pırıl parlayan bıçağın üstündeydi. Büyülenmiş gibi.

«Bunu görüyor musun?» dedi MacKenzie.

«Evet.»

«Bunu o herifin katil kalbine sokup önce bu yana, sonra öbür yana iyice döndürürüm. Ama önce bıçağı fare zehirine bularım.»

***

«Hitler'i öldürmek mi?» Roger Chatsworth'un ağzından buhar bulutları çıkıyordu. Johnny'le birlikte karla kaplı koruluğu geziyorlardı.

«Evet.»

Roger, «İlginç bir soru,» dedi. «Amaçsız, ama ilginç. Hayır. Öldürmezdim. Öldürmek yerine partiye kaydolur, gereken değişikliği parti içinde yapmaya çalışırdım. Neler olacağını önceden bilmenin üstünlüğüyle Hitler'i yola getirebilir ya da yoldan çekebilirdim.»

Johnny'nin aklına testereyle kısaltılmış bilardo istakaları geldi. Sonny Elliman'ın parlayan yeşil gözlerini düşündü.

«O koşullarda öldürülmeniz de sözkonusu olurdu.» dedi. «Naziler o günlerde yalnızca birahanelerde toplanıp marş söylemiyorlardı.»

«Evet. Bu doğru.» Roger kaşını kaldırıp Johnny'e baktı. «Peki, ya sen ne yapardın?»

Johnny, «Bilemiyorum,» dedi.

Roger konuyu değiştirdi. «Babanla yeni eşi balayım nasıl geçirdiler?»

Johnny güldü. «Miami Beach güneşinde yanmışlar. Ama ikisi de çok hoşnuttu.»

«İkisi de evlerini sattılar, değil mi?»

«Evet, ikisi de aynı günde. Hem de istedikleri fiyata. Bir de şu hastane faturalarım olmasaydı...»

«Johnny...»

«HmMMM?»

«Haydi bize gidip birer içki içelim.»

***

Thomas Hardy'nin bir romanını okuyorlardı. Johnny, Chuck'ın nasıl olup da bu denli gelişmiş olduğuna şaşırırdı. Yine havuzbaşında oturmuşlardı ama havuzun suyu yoktu. Bahar müjdesi veren bir hava vardı ortalıkta. Nisanın '16'sıydı.

Chuck, «Yine şaşırtmalı sorularından biri mi?» diye sordu.

«Hayır.»

«Peki, yakalanıyor muyum?»

«Nasıl?» Bugüne dek kimse bu soruyu sormamıştı.

«Eğer onu öldürürsem, beni yakalayacaklar mı? Elektrik direğinden sallandıracaklar mı? Oramı buramı koparacaklar mı?»

Johnny, «Bak buna bir şey diyemem,» dedi yavaşça. «Evet, sanırım yakalanırsın.»

«Yani yine zaman tüneline girip bugüne dönemiyorum?»

«Evet.»

«Olsun, farketmez. Yine de öldürürdüm onu. Dişimin altına küçük bir zehir torbası ya da gömleğimin yakasında bir jilet; bulundururdum. Eğer yakalanırsam bana bir şey yapamasınlar. diye. Ama onu öldürürdüm. Öldürmezsem, sonradan onun öldürdüğü milyonlarca insanın mezarına gelip

beni lanetlemelerinden korkarım.»»

23 Haziran 1977. Chuck liseden mezun oldu. Johnny en iyi giysileriyle törene gidip ön sırada Roger ve Shelley Chatsworth'la birlikte oturdu.

Törenden sonra Chatsworth'ların evinde bir garden parti; verildi. Hava sıcak ve nemliydi. Gökyüzünde kara bulutlar oluşmuştu, ama batı yönünde, epey uzaklarda görünüyordular. Chuck yanında kız arkadaşı Patty Strachan'la birlikte Johnny' nin yanına gelerek anne ve babasının ona aldıkları mezuniyet armağanını gösterdi. Bir süre konuştuktan sonra Chuck birdenbire, «Sana teşekkür etmek isterim, Johnny,» dedi. «Eğer sen olmasaydın, mezun olmam olanaksızdı.»

Johnny, «Bu doğru değil,» dedi. Chuck'ın ağlamaklı olduğunu görünce paniğe kapıldı. «Kendi yeteneklerini küçümseme.»

«Ben de ona hep bunu söylüyorum,» dedi Chuck'ın kız arkadaşı.

«Belki,» dedi Chuck. «Ama sana ne denli borçlu olduğumu biliyorum.» Kollarını açıp Johnny'e sarıldı.

Birdenbire geldi... Şimşek gibi bir görüntü... Johnny, Chuck'tan bir yumruk yemiş gibi sendeleyip elini başına götürdü.

«Hayır,» dedi. «**Sakın ha.** Oradan uzak durmalısın.»

Chuck heyecanla bir adım geri çekildi. O da bir şey hissetmişti. Soğuk, karanlık ve tam olarak anlayamadığı bir şey. O anda Johnny'e bir daha hiç dokunmamak istedi. Sanki bir tabutun içine yatmış, kapağının çivilenerek kapatılmasını izlemişti.

«Johnny,» diye geveledi. «Ne... ne oldu?...»

Elinde içki bardaklarıyla Roger onlara doğru geliyordu, gördükleri karşısında şaşkınlık içinde durup kaldı Johnny, Chuck'ın omuzları üzerinden ilerdeki bulutlara bakıyordu. Gözleri bulanıktı.

«Oradan uzak durmalısın. Yıldırımsavarları yok.»

«**Johnny...**» Chuck korkuyla babasına baktı. «Galiba kriz gibi bir şey geçiriyor.»

«Yıldırım,» diye seslendi Johnny. Herkes dönmüş, ona bakıyordu. Ellerini iki yana açtı. «Birden her yer parlayacak. Duvardaki yalıtım maddesi. Kapılar tıkanacak. Yanan insanların kokusu, pişmiş domuz gibi...»

«**Ne diyor bu?**» diye bir çığlık attı Chuck'ın kız arkadaşı.

Roger yanına geldi. «John! Johnny! Ne oldu sana? Kendine, gel!» Johnny'nin boş bakan gözlerinin önünde parmaklarını şaklattı.

Johnny'nin sesi oldukça yüksek ve net çıktı. «Oğjunuzu bu gece evde tutun, yoksa diğerleriyle birlikte yanarak ölür. Korkunç bir yangın olacak. Onu Cathy'nin Yerinden uzak tutun. Yıldırım çarpınca orası itfaiye yetişmeden yanıp dümdüz olacak. Yalıtım maddesi. Yangından sonra birbiri üstüne altışar, yedişer. ceset yığılı bulacaklar. Tanınmayacak durumda.»

Patty Strachan o sırada bir çığlık atıp bayıldı. Annesi koşarak yanına geldi. Bir yandan da Johnny'e bağıırıyordu. «**Neyin var senin, be adam?**»

Chuck bembeyaz olmuş yüzüyle Johnny'e bakmaktaydı, Johnny kendine gelir gibi oldu. «Özür dilerim,» diye mırıldandı.

Chatsworth'ların arka bahçesinde herkes susmuştu. Hepsi: ona bakıyordu. Tıpkı daha önce hemşirelerin baktığı gibi. Muhabirlerin baktığı gibi. Telefon tellerine tünemiş kargalar gibi. Sanki pantolonunu açmış bir yerini gösteriyormuş gibi...

Johnny oradan kaçmak istedi, gizlenmek istedi. İçinden kusmak geliyordu.

Roger, «Johnny,» dedi, kolunu omzuna koyarak. «Gel, içeri girelim. Biraz otursan iyi olur.»

Uzaklardan gök gürlemesi geldi.

Johnny, «Cathy'nin Yeri nasıl bir yer?» diye sordu birden. «Kimsenin evi olamaz, çünkü giriş çıkış işaretleri vardı. Nerede bu? Nedir?»

«Onu götürün buradan, n'olur!» diye bir çığlık geldi Patty'nin annesinden. «Kızımı yine altüst edecek.»

«Haydi, Johnny.»

Johnny kendini bıraktı ve Roger'in yardımıyla konuk evine girdiler.

«Cathy'nin Yeri nedir?» diye bir kez daha sordu.

Roger, «Nasıl oluyor da bilmiyorsun?» dedi. «Orayla ilgili her şeyi biliyor gibisin. Zavallı Patty Strachan'ı korkudan bayıltın.»

«Göremiyorum. Ölü Bölgede. Nedir Cathy'nin Yeri?» Roger'in son derece yumuşak ve yatıştırıcı tondaki sesi Johnny'i ürkütmüştü. Sanki çok umutsuz bir deliyi yatıştırır gibi konuşuyordu. Baş ağrısı gizlendiği yuvasından çıkıp yerleşmeye başladı.

«SommersWorth'da lüks bir lokantadır. Mezuniyet partileri genellikle hep orada yapılır. Neden bilmem. Bir aspirin istemediğinden emin misin?»

«Hayır. Oraya gitmesine izin verme, Roger. Bu gece oraya yıldırım düşüp yerle bir edecek.»

Roger, «Johnny.» dedi ve pek yavaş, sevecen bir sesle devam etti. «Böyle bir şeyin olacağını bilemezsin.»

«Benim geçmişimi soruşturduğunu söylemiştin.»

«Evet, doğru. Senin medyum falan gibi bir şey olduğunu biliyordum, ama bana medyum değil öğretmen gerekiyordu. Öğretmen olarak da pek başarılı oldun. Bana göre gerçekten bir medyumla sahtesi arasında hiçbir fark yoktur, çünkü bu işlere hiç inanmam.»

«O zaman ben yalancı oluyorum.»

«Öyle demek istemedim. Bak, Johnny, Sussex'deki fabrikamda bir ustabaşım var, bir kibritle üç kişinin sigarasını yakmaktan çekinir. Ama bu inancı onun iyi bir ustabaşı olmasına engel değildir. Kiliseye hemen hiç uğramadığım halde çok dindar bir sürü dostum vardır. Senin de geleceği görebildiğine inanman öğretmenlik yeteneğini etkilemez. Ama ben böyle bir şey olabileceğine inanmıyorum işte.»

Johnny, «O zaman yalancı değil, yalnızca deliyim,» dedi.

Roger, «O da değil,» diye atıldı.

«Dinle,» dedi Johnny. «Sana açık açık söylüyorum. Bu gece oraya bir yıldırım düşecek. Tüm bina yanıp kül olacak. **Chuck**'ı evde tut.» Baş ağrısı iyice yerleşmişti artık. Elini alına götürüp ovuşturmaya başladı.

«Johnny, kendini çok zorluyorsun.»

«Onu evde tut,» diye yineledi Johnny.

«Kendisi karar verir buna. Ona baskı yapacak değilim. On sekiz yaşına geldi.»

O sırada kapı tıklatıldı. «Johnny?»

Gelen Chuck'tı. «Nasıl oldun?» diye sordu.

Johnny, «İyiyim,» dedi. «Biraz başım ağrıyor, yalnızca. Chuck... n'olur bu gece oradan uzak dur. Bir dostun olarak istiyorum bunu senden. Baban gibi düşünüyor olsan bile. Lütfen.»

Chuck, «Hiç dert etme,» dedi neşeyle, «Zaten Patty'i oraya yaklaştırmam bile olanaksız. Öyle bir korkuttun ki kızı...»

Johnny, «Kusura bakma,» dedi, rahatlamıştı. «Kusura bakma ama iyi oldu.»

«İçinde flaşlar patlar gibi bir şey oldu, değil mi?» Chuck bir Johnny'e, bir babasına bakıyordu. «Ben de hissettim. Bayağı kötüydü. Gerçekten de orası yanacak mı bu gece, Johnny?»

«Evet,» dedi Johnny. «Oradan uzak dur.»

«Ama bütün son sınıf gelecek oraya. En azından iki yüz çift gelir. Ne dersin baba?»

Johnny, «Baban söylediklerime inanmıyor,» dedi.

Roger ayağa kalktı, gülümsüyordu. «Haydi, Sommers-Worth'a gidip lokantanın sahibiyle konuşalım,» diye önerdi. «Eğer dönüşte ikiniz de hâlâ aynı fikirdeyseniz, biz de herkesi buraya davet ederiz.» Johnny'e bir bakış attı. «Ama sarhoş olmayıp herkesin eğlenmesini sağlaman koşuluyla.»

Johnny, «Seve seve,» dedi. «Ama inanmıyorsan, neden böyle yapıyorsun?»

Roger, «Salt seni rahatlatmak için,» dedi. «Tabii bir de Chuck'ı. Bu gece hiçbir şey olmadığını öğrendiğimiz zaman karşınıza geçip, 'Ben demedim mi?' diyebilmek için.»

Lokantanın sahibi Bruce Carrick, Johnny'nin anlattıklarını şaşkın bir yüzle dinledikten sonra, «Adın Smith miydi?» diye sordu.

«Evet.»

«Bay Smith, benimle şu pencereye kadar gelir misin?» Johnny'le birlikte pencerenin önüne gelince eliyle gökyüzünü gösterdi. «Şimdi, yukarı bak ve neler gördüğünü bana söyleyiver.»

Johnny ne göreceğini bile bile baktı. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu.

«Pek bir şey yok. En azından şimdilik. Ama...»

«Ama maması yok.» dedi Bruce Carrick. «Sana düşündüğümü söyleyim mi? Bence sen kaçığın birisin. Böyle ahmakça bir numara için neden beni seçtin bilmem, ama eğer bir saniye zamanın varsa sana biraz yaşamın gerçeklerinden söz edeyim. Bu geceki yemek için bana 650 dolar avans verildi. En iyi rock orkestralarından biriyle anlaşma yapıldı. Bütün yemekler ve içkiler hazır bekliyor. Onca içki var. Gelecek olanların tümü de onsekiz yaşını bitirmiş. İstedikleri kadar içebilirler. Bu gece en azından iki bin dolar kazanırım. İki tane yardımcı barmen ve altı garson çağırdım. Şimdi bu yemeği iptal edersem bu gece hiçbir iş yapamayacağım gibi altı yüz elli doları da geri vermek zorunda kalırım. Başka iş yapamam, çünkü bir haftadan beri bu gece lokantanın kapatılmış olduğunu duyuruyordum. Şimdi anladın mı?»

Johnny, «Bu yerin yıldırımsavarları var mı?» diye sordu.

Carrick öfkelenmişti. «Ben adama neler anlatıyorum, o tutmuş bana yıldırımsavarların var mı, diyor. Var ya. Yıldırımsavarlarım var! Rahatladın mı?» Sonra Roger ve Chuck'a döndü. «Neden bu kaçık herifi yanınızda dolaştırıyorsunuz? Hadi, defolup gidin buradan. Yapacak bir sürü işim var.»

Dışarı çıkıp otomobile doğru yürürlerken Johnny'nin başı önündeydi. Büyük bir yeniklik duygusu yanında kendini ahmak gibi hissediyordu. Roger ise binanın uzun çatısını incelemeye dalmıştı.

Chuck, «Neye bakıyorsun, baba?» diye sordu.

Roger, «Yıldırımsavar yok burada,» dedi. «Bir tane bile yok.»

***

Üçü de eve varmış, büyük salonda oturuyorlardı. Chuck telefonun başındaydı. «Çoğu bu saatten sonra planlarını değiştirmek istemiyor,» dedi.

Chuck'ın telefonları sonucu Cathy'nin Yerine gitmeye kararlı olan çiftlerin yarısı Chatsworth'lara gelmeye razı olmuşlardı. Gelmeyi kabul edenlerin bir bölümü içkilerin bedava oluşu, bir bölümü de o öğleden sonra garden partide bulunanların yaydığı haber üzerine bu kararı vermişlerdi.

Saat sekize doğru Roger, Johnny'e yukarı çıkıp iskambil; oynamayı önerdi. Johnny için iyi olurdu. Shelley mutfakta mektup yazıyordu.

Johnny, «Her şey için çok üzgünüm,» dedi. «Delice bir şey gibi geliyor, farkındayım.»

Shelley, «Doğrusunu istersen öyle,» dedi. «Ama bence , sakıncası yok, konukların gelmesinden hoşnutum.»

Dışarda gökgürültüsü duyuluyordu, ama uzaktan.

«Chuck'a "çok şeyler verdin Johnny. Yalnız okuma yazma öğretmek değil. Birçok bakımdan.»

«Chuck'ı çok severim.»

«Evet,» dedi Shelly. «Biliyorum.»

***

Akşam saatlerini iskambil oynayarak geçirdiler. Radyoyu sürekli olarak açık tutuyorlardı. Saat on haberlerini dinledikten sonra Roger, «Kehanetinden biraz kuşkulandı mı, Johnny?» diye sordu.

«Hayır,» dedi Johnny. «Aşağıda parti iyiden iyiye kızışıyor galiba.»

«Boşver. Hepsi kafayı bulmuştur şimdi. Sabah ne durumda olacaklarını biliyorum. Kendi mezuniyet partimi animsi...»

«Şimdi aldığımız bir haberi veriyoruz,» dedi radyodaki ses.

Kâğıtları karıştıran Johnny birden tümünü elinden düşürdü ve yerlere saçtı.

«Sakin ol. Eminim Florida'daki çocuk kaçırma olayıyla ilgilidir.»

«Sanmıyorum,» dedi Johnny.

Haber spikeri, «NeW Hampshire tarihinin en büyük yangını yetmiş beş gencin canına mal oldu,» diye konuşmasını sürdürdü. «Cathy'nin Yeri adlı lokanta mezuniyet günlerini kutlayan öğrencilerle doluydu. Yangının büyük olasılıkla yıldırım yüzünden çıkmış olduğu sanılıyor.»

Roger Chatsworth'un yüzünde renk kalmamıştı. Oturduğu koltukta taş kesilmiş, Johnny'nin başının üstünde bir yere diktiği gözlerini oynatamıyordu. Aşağıdan bölük pörçük konuşmalar, kahkahalar ve müzik sesi gelmekteydi.

Shelley odaya girdi. Bir Johnny'e, bir kocasına baktıktan sonra, «Ne var? Ne oluyor?» diye sordu.

Roger, «Sus...» dedi.

«... hâlâ söndürülememiştir. Ölü sayısının şu anda kesin olarak bilinmediği yangında otuz kişi hastanelere götürülmüş ve tedavi altına alınmıştır. Kırk kişi hela pencerelerinden çıkmayı başarmış ama diğerleri ön kapıda sıkışarak üst üste yığılı...»

«Cathy'nin Yeri mi?» diye bir çığlık attı Shelly. «Orası mı?»

Roger, «Evet,» dedi.

Aşağıda bir anlık bir sessizlik oldu. Ardından merdivenleri tırmanan ayak sesleri geldi. Kapı hızla açıldı ve Chuck içeri girdi. «Anne? Ne oldu? Ne var?»

Roger, «Galiba oğlumuzun yaşamını sana borçluyuz,» dedi garip, sakın bir sesle. Johnny bu denli beyaz bir yüz görmemişti.

«Yandı mı gerçekten?» Chuck inanmamıştı. Arkasından gelenler kapının ağzında biriktiler. «Yandı mı gerçekten?»

Kimse karşılık vermedi. Sonra birden gerilerden Patty Strachan tiz, isterik bir sesle yaygaraya başladı. «Hep onun suçu. O yaptı bu işi. Aklında çıkardı bu yangını. Tıpkı o kitaptaki gibi. Katil! Cani!»

Roger, Patty'e dönüp bağırdı. «KES SESİNİ!»

Kız hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı.

«Yanmış ha?» Chuck kendi kendine yineleyip duruyor. Salonda ve merdivenlerde giderek yükselen mırıltılar duyuluyordu. Müzik seti kapatıldı. Yalnız konuşmalar kalmıştı.

Mike da orada mıydı? Shannon da gitmişti, değil mi? Evet, Chuck telefon ettiğinde ben de gitmek üzere hazırlanıyordum. Casey gitmiş miydi? Gitmişti ha?

Roger ağır ağır ayağa kalktı. «En iyisi,» dedi. «Burada hâlâ ayık olan kim varsa hep birlikte hastaneye gidelim. Kan vermemiz gerekir.»

Johnny oturduğu yerde taş kesilmişti. Bir daha hiç kıpırdayamayacağını sandı. Dışarda gök grldyordu. Annesinin ölürken söylediği son sözler kulağında çınladı.

Görevini yap, John.

12 Ağustos 1977

Sevgili Johnny,

Seni bulmam o denli zor olmadı. Bazen düşünüyorum da, bu ülkede biraz paran olsun, kimi istersen bulabilirsin. Eh, bende de para var. Belki bunu belirtmekle nefretini çekebilirim, ama gerek Chuck, gerek Shelley ve gerekse ben sana öylesine borçluyuz ki, senden hiçbir şeyi gizleyemem. Para belki her şeyi satın alabilir, ama yıldırımları alamaz. Lokantanın helasında on iki çocuk daha buldular. Alevler buraya girememiş ama duman girmiş, on ikisini de boğmuştu. Bunu bir türlü aklımdan çıkaramıyorum, çünkü Chuck da o çocuklardan biri olabilirdi. Ben de bu yüzden mektubunda dediğin gibi, «İzini buldum.» Yine aynı nedenle isteğine uyup peşini bırakamam. En azından ekte bulacağın çeki bozdurduğunu öğreninceye dek.

Dikkat edersen, bu çek bir ay önce geri çevirdiğin çekten daha az bir tutarı kapsıyor. Eskisiyle hastane giderlerini ödedim. Artık oraya borçlu değilsin, rahat et. Elimden bir tek onu yapmak geliyordu, ben de seve seve yaptım, bilesin.

Parayı alamayacağımı söylüyorsun. Ben de diyorum ki, alabilirsin ve alacaksın da. İstersen dünyanın öbür ucuna git yine seni bulurum, Johnny. Tüm uyarılarına karşın az kalsın Chuck'ı o lokantaya gönderecektim. Ya diğerleri? Seksen bir ölü, otuz tane de çeşitli yanıklarla sakat kalmış genç. Hiçbir şey yapamaz mıydım sanki? Lokantanın sahibi olacak kasap herife 3.000 dolar verip kapatamaz mıydım orayı bir geceliğine? Otuz yedi dolara bir can kazanmış olurduk. Peşini bırakmadığımdan yakınıyorsun ama vicdanım da benim peşimi bırakmıyor. Beş duyumla hissedemediğim hiçbir şeye inanamamanın acısını çekiyorum. Sakın bu parayı vicdanımı rahatlatmak için gönderdiğimi düşünme. Bu yolla karabasanlarımın biteceğini sanmıyorum. Parayı Chuck için gönderiyorum. Ama onun haberi yok.

Çeki al, seni rahat bırakırım. Söz veriyorum. Al ve istersen hayır kurumlarına ver, istersen öksüz köpek yavruları derneğine yatır, istersen at yarışı oyna. Umurumda değil. Yeter ki al.

Bizden o denli aceleyle ayrıldığın için üzgünüm ama sanırım seni anlıyorum. Hepimiz seni bir an önce görmeyi diliyoruz.

Chuck, Stovington Hazırlık Okuluna 4 Eylül günü başlayacak. Johnny, çeki al. Lütfen.

Sevgiler

Roger Chatsworth

1 Eylül 1977

Sevgili Johnny,

Bu işi burada bırakacağımı mı sanıyorsun? Lütfen. Çeki al.

Sevgiler

Roger.

10 Eylül 1977

Sevgili Johnny,

Charlie de, ben de mektubuna çok sevindik ve nerede olduğunu öğrenince biraz rahatladık. Ama beni kaygılandıran bir şey var, oğlum. Sam Weizak'ı arayıp giderek sıklaşan baş ağrılarını sordum. Hemen bir doktora görünmeni istiyor, Johnny, gecikmeden. Zedelenmiş dokuda bir pıhtılaşma olmasından korkuyor. Sam da en az benim kadar kaygılı. Aslına bakarsan Şam'ın istediği, bir uçağa atlayıp buraya gelmen ve ona görünmen. Artık paranın yetmediğini de söyleyemezsin, sanırım!

Roger Chatsworth birkaç kez beni aradı, dilimin döndüğü kadar konuştuğun onunla. Parayı

vicdanını susturmak için ya da oğlunu kurtarmanın ödülü olarak göndermediğine yemin ediyor. Neyse, almışsın sonunda. Ama peşimi bıraksın diye aldım dediğine inanmıyorum. Sen bu yüzden pes edecek adam değilsin.

Johnny, bunu söylemesi çok zor ama yine de söylüyorum. N'olur evine dön, Johnny. Kimse artık adından söz etmiyor. Telefonda Bay Chatsworth da söyledi, en büyük medyum olan Nostradamus bile ortaya çıktığından dokuz gün sonra unutulmaya başlamış. Senin için çok kaygılanıyorum, oğlum. Kurtulanları unutup ölenler için kendini suçluyorsun. Seni özlüyorum ve çok düşünüyorum.

Baban.

NOT: Yangın olayıyla ilgili gazete kupürlerini ekte gönderiyorum. Belki bunlar seni altüst edebilir, ama Charlie yazıları okuyunca korktuğun gibi çıkmadığını görüp rahatlayacağını sanıyor. Umarım öyle olur.

29 Eylül 1977

Sevgili Johnny,

Adresini babamdan aldım. Eee, Phoenix Çölü nasıl? Hiç kızıl derili var mı oralarda? Stovington Hazırlık Okuluna başladım. Hiç de zor bir yer değil. Haftada on altı saat dersim var. Kimyayla aram çok iyi. İngiliz Edebiyatı da oldukça zevkli geçiyor. Buradaki futbol takımı çok iyi. Antrenörümüz, «Futbolu ancak kafası çalışan adamlar oynar,» diyor.

O gece bizim evde bulunanlardan birkaç kişiye adresini verebilir miyim? Sana yazıp teşekkür etmek istiyorlar. Bunlardan biri de Patty Strachan'ın annesi. Biliyorsun, o garden partide kız bayıldı diye ne çingar çıkarmıştı. Sırası gelmişken söyleyim, artık Patty'le bir ilişkim kalmadı. Bu delikanlı yaşımda (ha-ha) şehirlerarası flört edecek değilim. Burada fıstık bir kızla tanıştım.

Bana yazarsan çok sevinirim, dostum. Babamın dediğine göre kendini «dağıtmışsın.» Bana kalırsa doğru olanı yapmak için uğraştın. Babamın dediği gibi kendini dağıtmadı», değil mi, Johnny? Lütfen bana yaz ve iyi olduğunu söyle. Seni merak ediyorum.

Sevgiler

Chuck.

17 Ekim 1977

Sevgili Johnny,

Neyse, mektubun beni biraz rahatlattı. Phoenix Karayolu Şirketindeki işine gülmekten çatlayacaktım. Ama güneş yanıkların için üzüleceğimi sanma, çünkü biz burada idman yapacağız diye neler çektik. Bir keresinde oyun içinde bayılıp kendimden geçtim.

Buradakilerin Greg Stillson hakkında neler düşündüğü konusunda seni aydınlatabilmek için mektubum biraz gecikti. Artık «görev başında» olan Stillson için önce babamla konuştum. Senin hâlâ onunla ilgilendiğini işitince şaşırıldı. Eğer ona on ay boyunca yaptıkları için karne verilseydi, dedi, notları genellikle «iyi» olurmuş, petrol konusundaki çabaları içinse bir «pekiyi» almış... Babam Stillson hakkında «köy soytarısı» demekle yanılmış olabileceğini de ekledi.

NeW Hampshire'de konuştuğum başkaları da şöyle düşünüyorlar: Bir kere, Stillson'u sürekli takım giysi giymediği için onu seviyorlar. İçlerinden biri Stillson'un para babalarından hiç çekinmediğini söyledi. Konuştuklarımın hemen çoğu onun başarılı olduğu kanısındalar. Bazıları da ona oy verdiklerine çok pişman.

Stillson'un yanında sürekli olarak fedailerinin ve Sonny Elliman'ın bulunmasıysa burada kimseyi düşündürmüyor.

İşte, edinebildiğim bilgiler bu kadar. Birazdan idmanım var, kusura bakma. Umarım bu futbol sezonundan sağ çıkarım. Kendine iyi bak, dost.

Chuck.

4 Mart 1978 tarihli **NeW York Times** gazetesinden:

FBI AJANI OKLAHOMA'DA ÖLDÜRÜLDÜ

Özel - On yıllık FBI görevlisi 37 yaşındaki Edgar Lanete dün gece Oklahoma kenti garaj parkında bir cinayete kurban gitti. Polis raporuna göre otomobilin motoruna yerleştirilen bir dinamit, Lancte'nin kontak anahtarını çevirmesiyle infilak etmiştir. Bu gangaster modeli cinayet, iki yıl önce sorgu muhabiri Don Balles'in öldürüldüğü olayla büyük benzerlik taşımaktadır, ama FBI Başkanı William Webster iki olay arasında herhangi bir bağın varlığı konusunda konuşmaktan kaçınmıştır. Bilinen bir gerçek, Bay Lancte'nin son zamanlarda arsa satışlarında görülen yolsuzluklar ve bu işlere bulaşan politikacılar hakkında soruşturma yaptığıdır.

Bay Lancte'nin en son görevi üzerindeki esrar perdesinin henüz kalkmamış olmasına karşın, Adalet Bakanlığında alınan bir habere göre, arsa satışlarıyla değil, ulusal güvenlikle ilgiliydi.

Bay Lanete FBI Örgütüne 1968 yılında katılmış olup...

1978 sonbaharı geldiğinde Johnny'nin çalışma masasındaki defterlerin sayısı yediyi bulmuştu. 1978 sonbaharında iki Papa'nın peş peşe ölmesinden sonra Greg Stillson ulus çapında tanınır olmuştu.

Temsilciler meclisine yine büyük oy farkıyla seçilmiş, halkın tutuculuğa olan eğilimini değerlendirerek «Artık Amerika Partisini kurmuştu. İşin garip yanı, birçok meclis üyesinin de buldukları partiden ayrılıp Stillson'a katılmalarıydı. Çoğunun inançları aynıydı: Son derece tutucu. Artık Amerika Partisi bundan böyle kentlerin kendi yağlarıyla kavrulmalarını istiyordu. «Bütün gün didinen bir çiftçinin vergileriyle New York kentinin süslenmesine son vereceğiz,» diye demeç vermişti Greg. Parti ayrıca fahişelerin, godoşların, serserilerin ve sabıkalıların sosyal yardım fonlarından yararlanmalarını öngörüyordu. Sosyal yardımlar için ayrılan bütçeyi kaldırarak büyük bir vergi reformu yapmayı amaçlıyordu. Bu söylenenlerin tümü daha önceden de söylenmiş eski bir şarkı gibiydi, gelgelelim Greg'in Artık Amerika Partisi bu şarkıyı her zamankinden güzel söylüyordu.

Greg'in hatırı sayılır bir güç olduğu söylentileri başlamıştı artık. Gerçi dünyadaki hava kirliliğini Jüpiter'e ya da Satürn'e göndermiş değildi, ama adları kirli işlere karışan iki kongre üyesini koltuklarından attırmayı başarmıştı. Bunlardan biri hileli bir otopark yapımı işine bulaşmış, diğeriye eşcinsellerin barlarına dadanmakla suçlanmıştı. Petrol tavan ücreti konusunda verdiği önerge ve bunun oylanması sırasında gösterdiği köy çocuğu kurnazlığı herkesin dikkatini çekmişti. 1988 yılına dek yerini sağlamlaştırır ve gereğinden büyük adımlar atmaya kalkışmazsa ve de değişim rüzgârları partisini dağıtacak biçimde esmezse, kimbilir, her şey olabilirdi. Hatta 1992 bile çok geç sayılmazdı. Daha genç sayılırdı. Evet, evet, 1992'de galiba bu iş tamamdı.

Johnny'nin tuttuğu defterlerde siyasi karikatürler de vardı. Bunlardan biri, başında miğferiyle meclis merdiveninden aşağı, üzerinde Tavan Fiyat yazılı bir petrol varili yuvarlayan Greg'i gösteriyordu. Merdivenlerin sonundaysa Greg'in varlığından habersiz görünen Jimmy Carter durmuş, başını kaşıyordu. Karikatürün altında şöyle yazılmıştı: ÇEKİL YOLUMDAN JIMMY!

Miğfer. Nedense bu miğfer Johnny'i çok rahatsız ediyordu. Cumhuriyetçilerin simgesi fil, Demokratlarıki eşek, Greg Stillson'in simgesiyse miğferdi. Ancak Johnny'nin düşlerinde bu inşaatçı miğferi motosiklet miğferine dönüşüyordu.

***

Ayrı bir defterde Johnny, babasının lokantada çıkan yangınla ilgili olarak gazetelerden kesip gönderdiği kupürleri saklıyordu. Bunun nedenini ne Sam, ne Roger, ne de babası tahmin edebilirdi. MEDYUM YANGINI SEZDİ, GÖZLERİ YAŞLI ANNE. «KIZIM DA ONLAR GİBİ ÖLEBİLİRDİ» DİYOR (o gözleri yaşlı anne Patty Strachan'ın annesiydi.) «**Castle Rock Cinayetlerini Aydınlatan Medyum Yangını Sezdi.** YANGINDA ÖLENLERİN SAYISI DOKSANI BULDU. BABASI JOHNNY SMITH'IN NEREDE OLDUĞUNU AÇIKLAMİYOR. Ve resimleri vardı. Babasının resimleri. Tâ bir zamanlar Sarah Bracknell'le çıktığı günlerdeki resimleri, şimdi Sarah iki çocuk annesi bir kadın olmuştu. Son mektubunda Heri?, Sarah'nın saçlarında gri tellerin sıklaştığını yazıyordu. Johnny'nin kendisi de otuz bir yaşına gelmişti. İnanası gelmiyordu, ama gerçektir işte.

Bu yangının Johnny için taşıdığı önemi kimse anlayamazdı. İşin en can alıcı yanı, bu yangının, çok daha büyük bir sorun olan Greg Stillson hakkında ne yapacağına karar vermesiyle olan ilişkisiydi.

Şöyle yazmıştı deftere: «Stillson konusunda bir şeyler yapmalıyım. Yapmam gerek. Lokanta yangını önceden bildim, bunu da biliyorum. Kafamda en küçük bir kuşku yok. Stillson devlet başkanı olacak ve bir savaş başlatacak... ya da beceriksizliği yüzünden savaşa neden olacak.

«Soru şu: «**Alınması gereken önlemler ne derece radikal olmalı?**

«Lokanta yangını bir deney olarak ele alalım. Sanki bana bir uyarı işareti gibi gönderildi. Eyvah, galiba annem gibi düşünmeye başladım, ama ne yapayım ki gerçek bu. Bir yangın çıkacağını ve birçok insanın öleceğini önceden bildim. Bu ön bilgi onları kurtarmaya yetti mi? Yanıt: Tümünü kurtarmaya yetmedi, çünkü insanlar ancak olgulara tam olarak inanıyorlar. Lokantaya gitmek yerine Chatsworth'ların evine gelenler kurtuldu ama Roger Chatsworth'un o partiyi benim kehanetime inandığı için vermediğini de unutmamak gerekir. Salt beni rahatlatmak için evinde parti verdi. Beni üzmemek için. Her şey olduktan sonra inandı. Patty Strachan'ın annesi de her şey olup bittikten sonra inandı. Hep sonra, sonra, sonra. Ama o zaman da ölenler ve yananlar için çok geç olmuştu.

«Soru 2: Ben bu sonucu değiştirebilir miydim?

«Evet. Otomobile binip lokantanın ön kapısından içeri girebilirdim. Ya da o öğleden sonra kimse yokken orada kendim bir yangın çıkarabilirdim.

«Soru 3: Peki, bu iki önlemden birini alsaydım, sonucu beni nasıl etkilerdi?

«Büyük olasılıkla tutuklanırdım. Gerçi benim yaptığım hasar üzerine o gece bir yıldırımın düşmesi savunmamda işime yarardı ama... yok canım. Belki insanların medyumlara inanma eğilimleri olabilir ama yasalar karşısında böyle bir şeyin sözü bile edilemez. Ama şimdi düşünüyorum da, yeniden böyle bir şey olacak olsaydı, bana neye mal olursa olsun, bu önlemlerden birini alırdım. Yoksa kendi kehanetime yeterince inanmamış mıydım?

«Stillson sorunu da bu işe korkunç derecede benziyor, ama neyse ki daha epey zaman var.

«Gelelim ana soruna. Greg Stillson'un başkan olmasını istemiyorum. Nasıl engel olabilirim?

«1. NeW Hampshire'e gidip partisine katılırım ve onu içerden yıkmaya çalışırım. Belki ortaya çıkarabileceğim pislikler vardır.

«2. Onun kirli çamaşırlarını ortaya çıkaracak birini parayla tutabilirim. Roger'in vermiş olduğu paranın kalanıyla iyi bir adam tutabilirim. Ama Lanete de oldukça iyiydi. Oysa şimdi ölmüş bir adam o.

«3. Onu yaralayıp sakat bırakabilirim. Arthur Bremmer'in George Wallace'i sakat bıraktığı gibi.

«4. Onu öldürebilirim.

«Birinci olasılık pek sağlam değil. Partiye girersem onu yıkmak yerine katkıda bulunmam tehlikesi var. Ayrıca Trimbull'daki toplantıda beni mimlemiş olabilirler.

«İkinci seçenek. Ya adamın bütün kirli çamaşırları zaten ortadaysa? Ya onları çoktan temizlemişse? Unutmamalı ki, bu kirli çamaşırlar ancak basın yoluyla ortaya dökülebilir. Basın ise Stillson'u tutuyor. Eğer Lanete'yle ilgili bir şeyler bulabilsem belki işe yarayabilir. Ama Stillson bu çeşit görevleri Sonny Elliman'a vermiyor mu? Dahası, Lanete'nin öldürüldüğü zaman Stillson'un peşinde olup olmadığından bile emin değilim. Zaten Sonny Elliman'ı idam ettirsem bile Stillson yine sapasağlam ayakta kalır.

«Hep düşünüyorum, acaba bir numara yapıp Stillson'u uyuşturucu madde kullanıyor diye yakalatamaz mıyım diye. Ama bu da çok zor.

«Onu yaralayıp sakat bırakmak seçeneği var. Bunu yapabileceğimden emin değilim. Ama sanırım yapabilirim. George Wallace sakat kaldıktan sonra tüm siyasal etkinliğini yitirmişti. Ama tekerlekli koltuğunu büyük bir siyasal koz olarak kullanan Roosevelt'i de unutmamak gerek.

«O halde tek sağlam yol suikast oluyor. Tartışmasız, temiz bir sonuç. Hiç bir ceset başkan olamaz.

«Eğer tetiği çekebilirim.

«Çektiğimi varsayalım, bana ne yaparlar?

«Bir şarkısında Bob Dylan'ın dediği gibi, 'Yavrums, bunu sormasan olmaz mı?'

Johnny'nin defterlerinde daha birçok karalama vardı. Ama bunlardan yalnız bir tanesi kutu içine alınmıştı. «Onu öldürmenin tek yol olduğunu varsayalım. Tetiği de çektim diyelim. Cinayet yanlış bir iş olur. Cinayet yanlıştır. Başka çözümler çıkabilir. Neyse ki, daha yıllarca zaman var.»

***

Ama Johnny'nin öyle çok zamanı yoktu.

1978 Aralık başlarında California'lı bir kongre üyesinin öldürülmesinden sonra Johnny neredeyse hiç zamanı kalmadığını farkettiler.

26 Aralık 1978 günü öğleden sonra, Bud Prescott'un tezgâhtarlık yaptığı Phoenix Spor Araç ve Gereçleri Mağazasına uzun boylu, bitkin görünüşlü, saçları kırılmış ve gözleri kanlı genç bir adam geldi. Peşin para ödeyerek iyi bir tüfek satın aldı. Kayıt defterine adını John Smith olarak yazdırdı.

Smith dükkândan ayrıldıktan sonra Bud kendi kendine düşündü. İlerde böyle bir tüfek satın alanı tanıtlaması istenirse hiç zorluk çekmeyecekti. Adamın boynundaki yara izleri ve bir bacağına aksamaması kolay kolay aklından çıkmazdı.

27 Aralık günü aksayarak yürüyen uzun boylu, zayıf bir adam Phoenix Büro Araç ve Gereçleri Mağazasına gelerek bir evrak çantası satın aldı. Tezgâhtar daha sonra verdiği ifadesinde adamın bir gözünde sanki ateşten bir nokta gördüğünü belirtti.

6 Ocak 1979 günü NeW York Biltmore Oteli önünde müşteri bekleyen George Clements'in taksisine kır saçlı bir adam bindi. Hareket ederken acı çekiyormuş gibi bir görünüşü vardı.

Müşterisi adresi verdikten sonra George biraz konuşmak istedi. «Rengin çok solmuş, ahbap. Kayınbiraderim de senin gibi olmuştu bir zamanlar ama o sırada böbrek taşı vardı. Sende de taş mı var?»

«Hayır,»

«Kayınbiraderim hiçbir şeyin böbrek taşı kadar acı vermeyeceğini söylüyor. Ben de ona dedim ki, 'Bak, Andy, iyisin, hoşsun ama boktan adamın birisin. Sen hiç kanser diye bir şey duydun mu?' dedim. 'Yahu, herkes bilir ki kanser kadar kötüsü yoktur bu hastalıkların.'» George dikiz aynasında müşterisine baktı. «Bak ahbap, içtenlikle soruyorum.. iyi misin? Ölüyor gibi bir halin var.»

«İyiyim,» diye karşılık verdi müşteri. «Aklıma yıllar önce yaptığım başka bir taksi yolculuğu geldi de...»

«Anlıyorum,» dedi George, gerçekten anlamış gibi. Sonra yine kayınbiraderini anlatmaya devam etti.

***

«Anne, bu adam hasta mı?»

«Şişş.»

«Peki, sustum, ama hasta mı?»

«Danny, sus bakayım.»

Kadın yan sırada oturan adama bakıp özür diler gibi, «çocuk işte, ne bilsin,» anlamında gülümsedi, ama adam konuşmaları duymamış gibiydi. Ne var ki, zavallı adam gerçekten de çok hasta görünüyordu. Yüzü sapsarı, bir deri bir kemik kalmış, boynundaysa çenesinin altına kadar çıkan yara iziyle Frankenstein'i andırıyordu.

Otobüs Portsmouth, NeW Hampshire'a doğru yol alıyordu.

«Yanına gidip bakmak istiyorum.»

«Olmaz, Danny.»

«Gerçekten hasta mı diye bakmak istiyorum.»

«Hayır.»

«İyi ama, ya şimdi ölüyorsa, anne?» Danny bu olasılığı aklına getirince gözleri parladı. «Şu anda ölüyor olabilir.»

«Danny, kes sesini.»

«Hey, bayım! Ölüyor musunuz yoksa?»

«Danny, susacak mısın sen!» diye tısladı kadın. Yanakları utancından kıpkırmızı olmuştu.

Danny şımarık şımarık zırlamaya başladı. İşte o zaman yan sırada oturan adam başını çevirdi ve yüzünde bitkin, acı dolu ama dostça gülümseme belirdi. Kadın da bu gülümsemeye karşılık vermek istedi. Dudakları uyumsuz, yapay bir biçimde kıvrıldı. Adamın kanlı sol gözü ve boynundaki yara iziyle yüzünün o yanı uğursuz, korkunç bir maskeye benziyordu.

***

New Hampshire'in küçük ilçesi Timmesdale'da, karlı bir akşam, saçları biraz erken kırılmış genç bir adam aksak yürüyüşüyle Dick O'Donnel'in bira salonuna girdi. Dışarda beş altı santim kalınlığında kar vardı. Genç adam bar amerikana gelip oturdu ve bira ısmarladı. Üst üste iki bardak daha söyledi ve barın üstündeki televizyonu izleyerek ağır ağır içti. O'Donnel bu adamı daha önce gördüğünü anımsıyordu.

«Bir tane daha ister misiniz?» diye sordu O'Donnel.

«İçerim ya,» dedi adam. Eliyle televizyonun üstünde bir şeyi gösterdi. «Onunla tanışıyorsun, herhalde.»

Gösterdiği şey, büyütülerek çerçeve içine alınmış siyasal bir karikatürdü. Greg Stillson başında inşaatçı miğferi, meclis merdivenlerinden takım giysileri içinde bir adamı yuvarlıyordu. Yuvarlanan adam hileli otopark yapımına adı karışan Louis Ouinn'di. Karikatürün altında geniş bir elyazısıyla şunlar yazılmıştı: «Üçüncü bölgenin en kral salonunu işleten Dick O'Donnel'e sevgilerle! Hep böyle çiz. Dic Greg Stillson.»

«Hem de çok iyi tanırız,» dedi O'Donnel. «Geçen seçimlerden önce burada bir konuşma yapmıştı. O günkü gibi iş yapmadım daha bu salonda. Önce herkes onu gırgıra alıyordu, ama sonra herkese kabul ettirdi kendini.»

«Sence çok sıkı bir adam, öyle mi?»

O'Donnel, «Evet, öyle,» dedi. «Bunun tersini söyleyecek olanın da alnını karışlarım.»

«Ben söylemem.» Genç adam tezgâhın üzerine üç tane çeyrek dolarlık koydu. «Benden bir bira içer misin?»

«Eh, fena olmaz sanırım. Sağolun, bay...»

«Adım Johnny Smith.»

«Tanıştığımıza sevindim, Johnny. Ben Dick O'Donnel.» Barmen kendine de bir bardak doldurdu. «Ya, işte böyle. Greg New Hampshire'in bu kesimine çok hizmet yaptı. Ama buradakilerin çoğu ortaya çıkıp da bunu söylemeye cesaret edemez. Ama ben söylüyorum işte. Greg Stillson başkan olacak adamdır.»

«Öyle mi dersin?»

O'Donnel, «Evet,» dedi. «New Hampshire, Greg için çok dar bir yer. Adam dört dörtlük politikacı. Ben kolay kolay bunu söylemem. Belki tayfasında iş yok ama Greg bambaşka. Dediğini yapıyor. Beş yıl önce biri gelip bana bunları söyleseydi katıla katıla gülerdim. Ama şimdi görüyorum ki, herif sağlam mı sağlam.»

Johnny, «Bu adamların çoğu seçilinceye dek dost olurlar,» dedi. «Ama işleri bittikten sonra bir dahaki seçimlere dek yüzüne bile bakmazlar. Ben Maine'liyim, bir kez Ed Muskie'ye bir mektup yazacak oldum, karşılık olarak ne geldi dersin? Teksir edilmiş bir yazı!»

O'Donnel, «O Polonyalldan ne beklenir zaten,» dedi. «Ama, dinle bak, Greg her haftasonu kendi bölgesine gelir? Buna ne dersin?»

«Her haftasonu, ha?» Johnny birasını yudumladı. «Nereye? Trimbull'a mı? RidgeWay'e mi? Büyük ilçelere mi?»

«Bir sistem kurmuş. En büyüğünden en küçüğüne on beş ilçeye de gidiyor. Baştan aşağı bir kez bitirdikten sonra en baştan bir kez daha başlıyor. Bu ilçelerden Coorter's Notch'un ne kadar büyük

olduğunu bilir misin? Topu topu sekiz yüz kişiliktir. Washington'da kalkıp haftasonunu Coorter's Notch'un buz gibi bir salonunda konuşmak için gelen bir adam hakkında ne düşünürsün? Seçimden sonra yüzüme bakmıyor, diyebilir misin?»

Johnny, «Haklısın, diyemem,» diye itiraf etti. «Ne yapıyor, peki? Gelip tokalaşılıyor mu yalnızca?»

«Her ilçede bir salonu var. Cumartesi günleri için bu salonları kapatır. Sabahın onunda gelip oturur, isteyen gelip onunla konuşabilir. Gelip ona fikirlerini söylerler. Soruları varsa sorarlar, o da yanıtlar. Eğer yanıtlayamazsa Washington'a döndüğünde o sorunun yanıtını bulur!» O'Donnel, Johnny'e zafer dolu bir bakış attı.

«Timmesdale'e en son ne zaman geldi?»

«Birkaç ay önce,» dedi O'Donnel. Kasanın başına gidip oradaki kâğıt yığını arasından köşeleri yırtılmış bir sayfa çıkardı ve Johnny'e getirdi. «İşte liste, bak.»

Johnny listeye bir göz attı. Stillson mart ortalarına dek Timmesdale'e gelmeyecekti.

Johnny, «Bayağı iyi.» dedi. «Bu listeye göre, daha geçen hafta Coorter's Notch'daymış.»

«Doğru,» dedi O'Donnel ve güldü. «Bir bira daha ister misin, Johnny?»

«Olur, ama sen de benimle içersen,» dedi Johnny. Tezgâhın üzerine birkaç dolar bıraktı.

«Eh, içsem fena olmaz.»

O'Donnel müşterilerin çağrısına bakmak için Johnny'nin yanından ayrıldı. Bira salonu radyatörlerin yaydığı kupkuru ısıyla pişerken dışarda lapa lapa kar yağıyordu. Johnny şakaklarını ovaladı. Buna benzer en az yüz tane bar görmüştü. O'Donnel el sıkıştığı zaman, barmenin iri bir köpeği olduğunu, vereceği emirle bu köpeği herhangi bir kimsenin üzerine saldırtmak için eğittiğini anlamıştı. O'Donnel'in en büyük isteği bir gece evine bir hırsızın girmeye kalkışması ve köpeğini kullanabilmesi için yasal bir fırsat doğmasıydı. Böylece bir tane daha sapık hipi yeryüzünden eksik olurdu.

Johnny'nin başı fena ağrımaya başlamıştı.

O'Donnel işini görüp yeniden yanına geldi. «Biralara için sağol,» dedi.

Johnny, «Afiyet olsun,» dedi ve listeyi bir kez daha gözden geçirdi. «Demek ki bu haftasonu Jackson'a gidiyor. Hiç duymamıştım bu adı. Çok küçük bir yer olmalı.»

«Evet. Eskiden kayak merkezi olarak kullanılırdı ama şimdi bıraktılar. Çok kişi işsiz kaldı. Sen de kayak yapmaya mı geldin, Johnny?»

«Hayır. Bir süre önce bacağım sakatlandı artık kaymıyorum. Listeyi gösterdiğin için sağol. Gerçekten ilginç.»

O'Donnel listeyi alıp özenle eski yerine yerleştirdi.

Johnny'nin içinden ansızın ölmek geldi. Eğer bu yeteneği gerçekten bir Tanrı vergisiyse, o zaman Tanrı içeri tıklası tehlike

li bir deliydi. Eğer Tanrı Greg Stillson'un öldürülmesini istiyorsa, neden doğumu sırasında göbek kordonunu boğazına dolayıp onu boğmamıştı? Ya da elektrik çarpmasıyla öldürmedi? Yüzerken boğulmasını sağlamadı? Neden Tanrı kirli işlerini yapmak için Johnny Smith'i kullanıyordu? Dünyayı kurtarmak ona mı kalmıştı? Bu işi yapmaya gönüllü bir dolu kaçık vardı zaten dünyada. Birden içinden Greg Stillson'u öldürmeyerek Tanrıya bir oyun oynamak geldi.

O'Donnel, «İyi misin, Johnny?» diye sordu.

«Efendim? Ha, evet, iyiyim, iyiyim.»

«Bir an yüzün çok tuhaf oldu da.»

Chuck Chatsworth ne demişti: **Eğer onu öldürmezsem, ölen onca insanın gelip mezarımda beni bulacaklarından korkarım.**

Johnny, «Dalmış olacağım,» dedi. «Ama seninle içmek çok zevkli oldu benim için, bunu bilmeni

isterim.»

O'Donnel, «Benim için de öyle oldu,» dedi hoşlanarak. «Keşke buradan geçip gidenler de senin gibi düşünseler biraz. Buradan geçip doğru kayak yerlerine gidiyorlar. Büyük gösterişli yerlere. Paralarını oralarda harcıyorlar. Buraya uğrayacaklarını bilsem ben de salonuma bir çeki düzen verirdim elbet. Ne bileyim, afişler... İsviçre'nin, Colorado'nun... Bir şömine yaptırırdım. En yeni rock müziği plaklarıyla bir de müzik dolabı kurardım, bu boktan zırlı yerine. Daha... ne bileyim, birçok şey yapardım işte.» Mahzun mahzun omuzlarını silkti. «O kadar kötü bir herif değilim, yahu.»

Johnny, «Tabii değilsin,» dedi, bir yandan ayağa kalkarken, bir yandan da O'Donnel'in saldırıp parçalamak için eğitilmiş köpeğini ve pençesine bir hırsız düşmesi için nasıl istekli olduğunu düşündü.

O'Donnel, «Artık dostlarına buradan söz edersin,» dedi.

«Hiç merak etme.»

O'Donnel çağırın müşterilerine doğru ayrıldığı sırada Johnny de kapıyı açıp kendini karlı havanın içine bıraktı.

***

Portsmouth'da bir otelde kalıyordu. O akşam döndüğünde danışma görevlisine hesabını çıkarmasını, ertesi sabah ayrılacağını bildirdi.

Odasına geldiği zaman masanın başına oturdu. Tüm baş ağrısına karşın yazmak zorunda olduğu mektuplar vardı. O bir anlık isyan duygusu geçmişti. Stillson'la olan hesabını kapatacağı.

Keçileri kaçırdım, diye düşündü. **Başka bir şey olamaz. İyice kafayı üşüttüm.** Gazete başlıklarını görür gibi oluyordu. NEW HAMPSHIRE TEMSİLCİSİ MEDYUM TARAFINDAN VURULDU. ABD MECLİS ÜYESİ KURŞUNLAR ALTINDA CAN VERDİ. Tabii **Inside Wiew** da bu durumu kaçırmazdı. MEDYUM BOZUNTUSU STILLSON'U ÖLDÜRDÜ, 12 TANINMIŞ RUHBİLİMCİ, SMITH'İN NEDEN ÖLDÜRDÜĞÜNÜ AÇIKLIYOR.

Hastane faturaları ödenmişti artık, ama yine de bu olay geriye yeni faturalar kalmasına yol açacaktı. Gerek babasını, gerekse yeni eşini çok zor günler bekliyordu. Tanıdığı herkesi sorguya çekerlerdi. Chatsworth'ları, Şam'ı, Şerif George Bannerman'ı. ya Sarah'yı? Belki iş Sarah'ya dek uzamazdı. Vuracağı adam devlet başkanı değildi ya? Yani en azından şimdilik. **Ama ben söylüyorum işte, Stillson başkan olacak adamdır.**

Johnny şakaklarını ovuşturdu. Baş ağrısı ağır ağır yerleşiyordu ve mektuplardan daha birine bile başlayamamıştı. Kalem eline aldı ve önündeki kâğıda yazmaya başladı. **Sevgili Baba.** Dışarda kar taneleri pencere camına çarparken Johnny'nin kalemi önce ağır, sonra gitgide hızlanarak kâğıdın üstünü taramaya başladı.

Johnny üstündeki karları süpürülmüş olan ahşap basamakları çıktı ve çeşitli duyurular, afişler ve Greg Stillson'un beklenen ziyaretiyle ilgili bir bildirin asılı olduğu fuayeye girdi. Bildiri afişinde Greg başında her zamanki gibi geriye itilmiş duran inşaatçı miğferiyle yayık yayık gülüyordu. Toplantı salonuna giden kapının hemen yanında Johnny'nin hiç ummadığı bir duyuru vardı. EHLİYET SINAVI BUGÜN YAPILACAKTIR, BELGELERİNİZİ HAZIRLAYIN.

Kapıyı açıp içeri girdi. Büyük bir odun sobasının ısıttığı salonda, üzerinde önu açık bir kayak parkası giymiş bir polis oturuyordu. Masanın üstü kâğıtlarla doluydu. Polis Johnny'i görünce şöyle bir yutkundu. «Buyurun, bir şey mi istediniz?»

Johnny parmaklarını boynundaki kameraya götürdü. «Çevreye şöyle bir bakınmamda sakınca var mı?» dedi. «Yankee dergisi için bir yazı hazırlıyorum da. Maine, NeW Hampshire ve Vermont belediye binalarını tanıtan bir yazı. Bu arada biraz resim çekmem gerekiyor.»

Polis, «Tabii, buyurun,» dedi. «Yankee'yi karım da okur ama beni uyutuyor.»

Johnny güldü. Polis sırada Johnny'nin arkasında duran genç bir adamı karşısına aldı. Adam elindeki sınav kâğıdını polisin önüne bıraktı. Polis kâğıdı alıp, «Şimdi şu göz deliğinden bakıp gördüğünüz trafik işaretlerini tanımlayın,» dedi. Johnny yavaş yavaş yürüyerek ana koridora girdi ve bir resim çekti.

Arkadan genç adamın sesi geliyordu. «Durma işareti... yol ver... sağa dönüş yok...»

Johnny burada bir polis bulacağını hiç beklemiyordu. Bu nedenle elindeki kameraya film bile almamıştı. Ama şimdi çıkıp almak için çok geç olmuştu artık. Bugün cumaydı. Yarın Greg Stillson buraya gelip Jackson halkının sorunlarını dinleyecek, onlarla söyleşecekti. Yanında da hatırı sayılır bir heyet. Yardımcıları, danışmanları ve daha yakın bir zamana dek ayağında blucinle motosiklete binen ama bugün spor ceket ve boyunbağı takan gençler. Nedense Greg Stillson'un fedai kullanma alışkanlığı geçmemişti. Bu gençler Trimbull toplantısında bilardo istakaları kullanıyorlardı. Şimdi tabancaya yükselmişler miydi acaba? Stillson kendi tabancasını taşıyor olamaz mıydı? Pekâlâ olabilirdi.

Onu vurmak için olsa olsa tek bir fırsat geçebilirdi eline. Bu nedenle belediye binasını iyice gözden geçirip bu işi burada yapıp yapamayacağına karar vermeliydi. Yoksa otoparkta, otomobilin içinde pencereyi açıp tüfek kucağında bekleyecekti.

Johnny kamerasına film almadığı için bir yandan kendine söverken, bir yandan da duvarlara asılı duyuruları inceler gibi yapıyordu. Eğer Jackson bu iş için tehlikeli görünürse, o zaman bir hafta sonra Stillson'un aynı toplantıyı yapmak için Upson ilçesine gitmesini beklerdi. O da olmazsa, daha sonraki hafta Trimbull'a. Ya da ondan sonraki hafta. Ya da hiçbir zaman.

Bu hafta bitmeliydi bu iş. Yarın.

Johnny başını kaldırıp yukarısını incelemeye koyuldu. Yukarda balkona benzer bir galeri bel yüksekliğinde bir parmaklıkla çevrilmiş, parmaklığı örten tahta kaplama delikli işlemelerle süslenmişti. Bunun ardına gizlenip deliklerden aşağısını gözetlemek çok kolay olurdu. Sonra da, zamanı gelince ayağa kalkıp...

«Ne marka o kamera?»

Johnny sesin geldiği yöne döndü, soran mutlaka polis olmalıydı. Polis filmi olamayan kamerasını görmek isteyecek... sonra kimliğini... sonra da her şey bitmiş olacaktı.

Ama polis değildi soruyu soran. Ehliyet sınavı yapılan genç adamdı. Yirmi iki yaşlarında, uzun saçlı gözleri pırıl pırıl bir gençti. Üstünde süet bir ceket ve blucin vardı.

Johnny, «Nikon,» dedi.

«Çok iyi markadır. Ben de kamera hastasıyım. **Yankee** de ne kadar zamandır çalışıyorsunuz?»

Johnny, «Ben serbest muhabirim,» dedi. «Bazen onlara çalışırım, bazen **Country Journal'a**, bazen de **DoWncast'a**»

«**Life** ya da **People** gibi büyüklere değil, ha?»

«Şimdilik değil.»

«F-Stop'u olarak ne kullanıyorsunuz?»

F-Stop da neyin nesi be adam?

Johnny omuz silkti. «Çoğu zaman kulaktan ayarlıyorum.»

Genç, «Gözden demek istiyorsunuz,» dedi gülerek.

«A-ha, gözden,» Haydi be çocuk, lütfen git başımdan artık.

«Ben de serbest çalışmayı düşünüyorum,» dedi genç adam sırtarak. «En büyük dileğim de, şu lwo Jima'ya bayrak çekilmesini gösteren resim gibi bir şey yakalamak.»

«O resim için poz verildiğini duymuştum.»

«Olabilir, ama yine de klasik bir resim. Sahi, Yankee'de kiminle ilişki kuruyorsunuz?»

Johnny artık terlemeye başlamıştı. «Aslına bakarsan onlar beni arıyorlar,» dedi. «Orada bir...»

«Bay Clawson, gelebilirsiniz artık,» dedi polis öteden. «Şu yanıtlara birlikte bakmak istiyorum.»

Clawson, «Aman, sahibinin sesi beni çağırıyor,» dedi. «Yine görüşelim.» Hızla yanından uzaklaşırken Johnny derin bir soluk verdi. Bir an önce buradan gitse iyi olacaktı. Bir iki resim daha çeker gibi yaptıktan sonra oradan çıktı.

Süet ceketli genç Johnny'i çoktan unutmuştu bile. Sınavı başaramamış olmalı ki, polisle ateşli bir tartışmaya girmişti. Johnny binaya giriş boşluğunda durup şöyle bir bakındı. Sağ yanda kapalı bir kapı vardı. Yoklayınca kilitli olmadığını farketti. Dar bir merdiven yukarı uzuyordu. Çalışma odaları yukarda olmalıydı. Tabii balkona da buradan çıkılıyordu.

***

Jackson'da sevimli, küçük bir otelde kalmaktaydı. Otelin dekorasyonu epey pahalıya çıkmış olmalıydı. Jackson Kayak Tesisleri açılırken oteli yaptıranlar parayı nasıl olsa çıkaracaklarını düşünmüşlerdi. Ama umdukları gibi olmamış, kayak tesisleri iflas edince Jackson'a gelen turist sayısı da çok düşük olmuştu. Bu sevimli otel ancak ayakta duruyor gibiydi. Johnny sabahın dördünde sessiz adımlarla otelden çıkarken danışmadaki gece görevlisi uyukluyordu.

Gece çok az uyuyabilmiş ve bir düş görmüştü. Düşünde yine 1970 yılındaydı, Sarah'yla birlikte Şans Tekerinin başında aynı çılgınca gücü duydu. Burnundaysa yanan lastik kokusu.

«Haydi arkadaş,» dedi arkasından bir ses. «Bu adamın kaybettiğini görmek büyük zevk oluyor.» Dönüp baktı, sesin sahibi Frank Dodd'du, üzerinde siyah muşambası, boğazı bir kulağından diğerine kadar kesilmiş, ağzında kanlı bir gülümseme, gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Korku içinde yeniden tekerin olduğu tezgâha döndü, ama bu kez de ruletçi Greg Stillson olmuştu. Başındaki sarı miğfer geriye itilmiş, kurnaz kurnaz gülüyordu. «Hey-hey-hey,» diye şakıdı Stillson, korkunç bir sesle. «İstedığın yere koy paranı, dostum. Ne diyorsun? Tamam mı, devam mı?»

Evet, devam etmek istiyordu ama Stillson tekeri döndürmeye başladığı anda tüm çemberlerin yeşile döndüğünü ve bütün sayıların çift sıfır olduğunu gördü. Yalnız kasa kazanırdı bu durumda.

Johnny uykusundan sıçrayarak uyanmış, ondan sonraki zamanınıysa pencereden dışardaki karanlığa bakarak geçirmişti. Jackson'a geldiğinden beri süren baş ağrısı geçmiş, onu yorgun ama rahatlamış olarak bırakmıştı. Elleri kucağında oturdu. Greg Stillson'u aklından çıkardı; geçmişi düşünmeye başladı. Küçükken annesinin yaralı dizine yara bandı koyuşunu anımsadı; bir gün küçük bir köpek anneannesinin o gülünç yazlık giysisini ısırması ve bir parçasını koparmıştı. Johnny de katıla

katıla güldüğü için annesinden bir tokat yemişti. Babasını düşündü, oltaya yem takmayı öğretirken, «Solucanların canı yanmıyor, Johnny... bildiğim kadarıyla hiçbir şey duymuyorlar.» diyordu. Yedi yaşındayken babasının Noel armağanı olarak ona bir çakı verişini düşündü. Büyük bir ciddiyetle, «Sana güvenim var, Johnny,» demişti. Geçmiş birbiri ardına gözlerinin önüne gelmişti.

Şimdi donmuş karların üstünde ayakkabılarından çıkan gıcırıtılı sesleri dinleyerek yürüyordu. Soğuk gece yıldızlarla kaplıydı. Annesi yıldızlı gecelerde göğe bakıp, «Tanrının mücevher kutusu,» derdi.

Anayol boyunca yürüyüp küçük postaneye geldi. Babasına, Sarah'ya, Sam Weizak'a ve Bannerman'a yazmış olduğu mektupları paltosunun cebinden çıkarıp posta kutusunun içine bıraktı. Mektupların kutusunun içine düşerken çıkardığı sesler Johnny'e artık dönüş olmadığını duyurmuştu. Mektuplar gönderildiğine göre, artık iş bitmeliydi.

Yere bıraktığı çantasını alıp belediye binasına doğru yürüdü. Yan kapı kilitliyse? Bir kolayını bulurdu elbet.

Johnny basamakları çıkıp kapıyı yokladı. Tokmak kolayca döndü ve kapı açıldı. Soğuk antreye adımını atar atmaz hemen kapıyı kapadı. Baş ağrısı yine başlıyordu. Çantasını yere bırakıp eldivenli elleriyle şakaklarını ovaladı.

Birden çığlığa benzer bir ses duyuldu. Palto dolabının kapısı ağır ağır açıldı ve karanlığın içinden bembeyaz bir şey Johnny' nin üstüne devrildi.

Johnny korkudan bağırmamak için kendini zor tuttu. Korku filmlerindeki gibi açılan dolabın içinden bir ceset düşüyor sanmıştı. Oysa yalnızca kartondan büyük, beyaz bir duvar ilanıydı düşen. Yeniden yerine koyup merdivenlere giden kapıya yöneldi.

Kapı kilitliydi.

Johnny eğilip sokak lambasının penceresinden sızan aydınlığında kiliti gözden geçirdi. Tel palto askısıyla açılabilirdi. Palto dolabından bir askı alıp bir ucunu büktü ve kilitin içine sokup kurcalamaya başladı. Başını fena halde zonkluyordu. Sonunda dil döndü ve kapı açıldı. Johnny içeri girdikten sonra yine aynı yöntemle kapıyı içerden kilitledi. Merdivenlerin tepesinde her yanında kapılar olan küçük bir boşluk vardı. En uçta üzerinde hiçbir yazı olmayan bir kapı buldu ve buradan girip balkona çıktı. Salonun tam arkasına açılıyordu. Kapıyı kapatıp gölgelerle dolu boş salona ürpererek baktı. Sağ yana doğru bir süre yürüdü. Yerden sekiz metre yüksekteydi. Odun sobasının üstünde bir yerde durdu. Beş buçuk saat sonra Stillson'un dikileceği noktanın tam karşısında yer almış oluyordu.

Yere bağdaş kurup bir süre dinlendi. Derin soluklar alıp baş ağrısını dindirmeye çalıştı. Soba yanmadığı için içerisi oldukça soğuktu. Biraz kendine geldikten sonra çantasını açtı. İçine bakarken birden görüntüsü ikileşti. Üzerinde oturduğu tahta döşemeden çağrılar alıyordu. Çok eskilere ait. İyice sararmış eski bir fotoğraf gibi. Puro için, konuşan ve gülüşen adamlar burada dikilmişler, toplantının başlamasını bekliyorlardı. Yıl 1920 miydi? Yoksa 1902 mi? İçlerinden biri gümüş bir kürdanla burnunu karıştırıyor, artan viski fiyatlarından söz ediyordu...

(ve iki yıl önce karısını zehirleyerek öldürmüştü.)

Johnny ürperdi. Bu sezgi her neyse, önemli değildi artık. Adamın kendisi de öleli yıllar oluyordu nasıl olsa.

Çantanın içindeki tüfek parıldıyordu. Tüfeği monte etti ve içine beş mermi yerleştirdi. Dizlerinin üstüne koydu. Ve beklemeye başladı.

***

Güneş doğuncaya dek Johnny kısa bir süre uyukladı. Çok üşümüştü. Saat yedi olduğunda aşağıdan gürültüyle açılan kapının sesini duydu. Tahta kaplamanın karo deliklerinden bakıp gelenin bekçi

olduğunu gördü. Adam bir şarkı mırıldanarak sobayı yakmaya başladı. Johnny ağzından çıkan buhar dumanlarını bekçinin görebileceğini düşündü ve daha seyrek solumaya çalıştı. Böyle yapınca baş ağrısı artmış ve gözleri kararmaya başlamıştı.

Aşanda bekçi hem şarkı söylüyor, hem de kendi kendine konuşuyordu. Johnny'nin içinden, bulunduğu yerde birden ayağa kalkıp hortlak gibi kollarını yana açarak adamı korkutmak geldi. Bu düşünce üzerine az kalsın kendini tutamayıp yüksek sesle gülecekti.

Ansızın korkunç bir ıslık sesi salonun içinde patladı ve kulaklarını delecek gibi oldu. Neredeyse ağzını açıp ığılığı basacaktı.

Ses kesildi.

Johnny delikten bakıp podyumun gerisinde mikrofonu kurcalayan bekçiyi gördü. Adam mikrofonun başından ayrılıp amplifikatörü biraz uzağa çekti. Sonra mikrofonun üstüne bir fiske attı. Çıkan ses bütün salonu doldurdu. Derken, mikrofonu şarkı söylemeye başladı. Johnny'nin kulakları patlayacak gibi olmuştu.

Kes şunu, diye bağırarak istedi Johnny. N'olur kes be adam, çıldıracağım yoksa.

Adam bir süre sonra şarkısını bitirip Johnny'nin görüş alanından çıktı. Kapının kapandığını bildiren sesi duyunca Johnny bekçinin dışarı çıktığını anladı. Saat 7.45'ti. Salon ısınmaya başlamıştı. Baş ağrısı dinmemiş olmasına karşın, nedense ağrıya daha kolay katlanabiliyordu artık. Kendi kendine bunun çok sürmeyeceğini yineleyip durdu.

***

Yeniden gürültüyle açılan kapılar Johnny'i daldığı tavşan uykusundan uyandırdı. Hemen tüfeğini kaptı ve gözünü deliğe dikti. Biri bekçi olmak üzere dört kişi görünüyordu. Daha dikkatli bakınca kısaltılmış saçlarına karşın Sonny Elliman'ı tanıdı. Parıldayan yeşil gözleritiç değişmemişti.

«Her şey tamam mı?» diye sordu Elliman.

«İstersen bir de kendin bak,» dedi bekçi.

«Üst kata baktın mı?»

«Merdivenlere çıkan kapı kilitli,» dedi bekçi. «Geldiğimde yokladım.»

«Yine de bir bakmak gerek.»

«Gel haydi, Sonny,» dedi içlerinden biri. «Yukarıda kimse yoktur. Acele edersek şu köşedeki yere gidip bir kahve içebiliriz.»

Sonny, «Sen yine de bir koşu yukarı çıkıp bir göz at, Moochie,» dedi. «Kurallardan şaşmayalım.»

Johnny dudaklarını ıslatıp tüfeğine sımsıkı sarıldı. Sağına soluna bakındı, kaçacak yeri yoktu. Zaten en küçük bir kıpırtısı aşağıdan duyulurdu. Merdivenleri çıkan ayak seslerini duydu. Sonra da açılıp kapanan kapıların sesini. Birazdan Sonny Elliman'ın Moochie dediği genç balkona açılan kapıyı açıp onu görecekti, yüzündeki sıkılmış anlam birden şaşkınlığa dönüşecek ve, «**Hey Sonny, burada bir adam var!**» diye bağıracaktı.

İşin tam sonuna gelmişken böyle pisi pisine yakalanacaktı. Johnny'nin alnından düşen bir ter damlası pantolonunda koyu bir leke bıraktı.

Balkon kapısı açıldı.

Moochie kapıyı açar açmaz sağa sola bakmadan doğruca önündeki parmaklıktan aşağı uzandı. «Tamam mı, Sonny? Yetindin mi?»

«Her şey yolunda mı?»

«İn cin yok buralarda.»

«Haydi öyleyse, gel de kahve içmeye gidelim,» dedi üçüncü adam. Ve Johnny'nin inanamayan bakışları altında salondan çıkıp gittiler.

***

Saat 9:30 sularında Jackson halkı yavaş yavaş toplantı salonuna gelmeye başladı. İlk olarak siyahlar giyinmiş üç yaşlı kadın gelmişti. Sobanın hemen yanına oturup koltukların üstünde bırakılmış broşürleri karıştırdılar. Broşürler Greg Stillson'un resimleriyle doluydu.

«Bu adama tapıyorum,» dedi içlerinden biri. «Bugüne dek tam üç kez resmimi imzalattım. Bugün yine imzalatacağım.»

Sobanın tam üstünde yer tutmuş olan Johnny onca üşümenin üzerine şimdi sıcaktan patlıyordu. Bir elinde mendil, yüzündeki teri siliyordu. Kanlanan gözü mendilde kırmızı lekeler bırakmıştı. Görünüşünü de sık sık kırmızı bir bulanıklığa çeviriyordu.

Aşağıdaki kapı açılıp kapandıkça yeni yeni insanlar içeri girdi. Yirmi üç yaşlarında genç bir kadın dört yaşlarında görünen oğluyla gelmişti. Çocuğun üstünde parlak sarı çizgileri olan mavi bir kar ceketi vardı.

Saat on olduğunda salon tıklım tıklım dolmuş, en azından bir otuz kişi de ayakta kalmıştı. Johnny'nin aklına Maine'de Bili Cohen ve rakibinin düzenlediği söyleşi toplantıları geldi. Bu toplantılarda bir avuç insan zor bulunurdu. Kapının her açılışında Johnny'nin tüfeği tutan eli geriliyordu. Hâlâ ateş edebileceğinden emin değildi.

Johnny, Stillson'un yolda kaldığını düşünecekken kapı bir kez daha açıldı ve coşkulu bir ses bağırdı. «Hey! Nasılsınız bakalım, Jackson'lular?»

Şaşkınlık ve hoşnutluk karışımı bir mırıltı yükseldi. Kalabalıktan biri heyecanla bağırdı. «Greg! Sen nasılsın?»

«Çok formdayım,» dedi Stillson hemen. «Ya sen nasılsın?»

Dalga dalga başlayan sevgi gösterisi bir anda kükreme halini aldı.

Greg sevgi gösterisine hatır sorarak, el sıkarak karşılık verirken podyuma doğru yürümeye başladı.

Johnny dikiz deliğinden Stillson'u izliyordu. İnşaatçı miğferinin yerini kırmızı ponponlu bir yün kep almıştı, üzerindeyse yakaları kürklü bir post vardı. Flaşlar birbiri ardına patlıyordu.

Ve Johnny Smith bu işin «ya şimdi ya hiç» olduğunu anladı.

Trimbull toplantısında Greg Stillson için sezdikleri büyük bir kesinlikle yeniden gözlerinin önünden geçti. İş geciktirmesi çok kolay olurdu, bu kez Stillson konuşmaya başladı mı. Oturduğu yerde ellerini çenesine dayayıp beklemeye başladı mı, bu bekleyiş kalabalığın dağılıp salon temizliğine geçilmesine dek sürebilirdi. Johnny de gelecek hafta, gelecek hafta, diye kendini oyalayıp dururdu.

Evet, bu iş şimdi olmalıydı. Başında giderek yükselen zonklama sanki yaklaşan yazgısını belirliyordu.

Stillson podyum basamaklarını çıkmaya başlamıştı. Arkasındaki alan açıktı.

Johnny ayağa kalktı.

Her şey sanki ağır çekim bir film gibi oldu.

Onca zaman oturmak bacaklarını uyuşturmuştu. Zaman donmuş gibi kaldı. Alkışlar arasında tek tük başlar ona çevrildi, yine alkışlar arasında bir çığlık yükseldi, alkışlar kesilmedi, ama çığlık sesi balkonda bir adam olduğunu ve adamın elinde bir tüfek olduğunu haykırıyordu. Herkesin artık alışageldiği bir görünümdü bu. Tam Amerika'ya özgü bir olay. Yüksek bir yerde eli silahlı adam ve aşağıda duran politikacı.

Greg Stillson, Johnny'e doğru döndü.

Johnny tüfeği omzuna dayadı. Aşağıdan bir çığlık daha yükseldi. Herkes başını kaldırmış, ona bakıyordu. Yüzleri büyük beyaz sıfırlar gibiydi. Açık duran ağızlarıysa küçük siyah sıfırlar. Üstünde kar ceketi olan küçük oğlan çocuğu eliyle Johnny'i gösterdi. Annesi hemen çocuğunun önüne geçip

kendini siper etti. Johnny tam Stillson'a nişan aldığı anda tüfeğin emniyetini açmamış olduğunu anımsadı. Stillson'un fedaileri ellerini ceketlerinin içine daldırmışlardı. Sonny Eliiman pırıl pırıl gözleriyle haykırıyordu. «**Yere yat! Greg! Yere yat!**»

Ama Stillson yere yatmadı ve Johnny'e baktı. İkinci kez göz göze geliyorlardı. Stillson, Johnny'nin tüfeği ateş alır almaz kendini yere attı. Çıkan ses salonun içinde gürledi. Mermi podyumun bir köşesini uçurmuştu.

Johnny hemen bir mermi daha sürüp yeniden ateş etti. Bu kez de atışı podyumun üstündeki halıyı delmişti.

Kalabalık, paniğe kapılmış sığır sürüsü gibi kaçıyordu. Kapının ağzında tıkanıklık olmuş, bağırarak kadın ve erkekler birikmişti.

Salonun öbür yanından mısır patlamasını andıran sesler geldi ve balkon parmaklığından parçacıklar uçuştular. Bir saniye sonra kulağının dibinden çığlıklar atan bir şey geçti. Sonra sanki görünmeyen bir parmak gömleğinin yakasına bir fiske attı. Tam karşısında üç kişi tabancalarını doğrultmuş, rahatça Johnny'e ateş ediyorlardı.

Salona ilk önce girmiş olan üç yaşlı kadından biri Moochie'nin koluna asılmış, gözyaşları arasında bir şey soruyordu. Moochie yaşlı kadını koluyla silkeleyip tabancasını yeniden hedefine doğrulttu. Her yer barut kokuyordu. Johnny ayağa kalkalı daha ancak yirmi saniye olmuştu.

Stillson kürsünün gerisinde yarım eğilmiş, hâlâ Johnny'e bakıyordu. Johnny'nin namlusu onu yakaladı. Bir an için yalnızca tetiği çekmesi kalmıştı. Tam o sırada bir tabanca mermisi boynunda bir delik açtı ve Johnny'i geri fırlattı. Atışı havaya giderek karşıdaki pencerelerden birini parçaladı. Boynundan boşalan kan omzunu ve göğsünü kaplamıştı.

Arkasındaki duvardan destek alıp kendini parmaklığa doğru itti. Tüfeğe bir mermi daha doldurup omzuna dayadı. Stillson şimdi harekete geçmişti. Podyum merdivenlerinden uçarcasına indi ve yeniden başını kaldırıp Johnny'e baktı.

Bir mermi daha gelip alnını sıyrarak geçti. Boğazı kesilmiş bir domuz gibi kanıyorum, diye düşündü Johnny, Haydi, aslanım, bitir artık şu işi.

Çıkış kapısındaki tıkanıklık geçmiş, artık içerdekiler kolayca dışarı boşalıyorlardı. Karşıdan yeni bir yayılım ateşi başladı. Stillson'u haklamaktan başka hiçbir şey umurunda değildi. Yeniden nişan aldı.

Stillson iri yapısına karşın büyük bir hızla hareket ediyordu. Çocuğunu korumak için kendini siper eden anne hâlâ ortada kalmıştı. Ve o sırada Stillson'un hareketi Johnny'i öylesine şaşırttı ki, neredeyse tüfeği elinden düşürecek. Stillson annesinin kolları arasından çocuğu söküp almış, siper gibi önünde tutarak arkasına gizlenmişti. Artık Johnny'nin namlusu, Greg Stillson'u değil, çırpınan küçük bir gövdeyi hedef alıyordu.

Mavi filtre, sarı çizgileri var, kaplan şeritleri gibi.

Çocuğun mavi kar ceketini, parlak sarı çizgili.

Johnny'nin ağzı açık kaldı. Karşısında Stillson vardı, tamam. Yani kaplan. **Ama şimdi filtrenin gerisindeydi.**

Ne demek oluyor bu? diye bağırarak istedi Johnny, ama ağzından ses çıkmadı.

Çocuğun annesi bir çığlık atıp bağırarak başladı. «**Tommy! Ver oğlumu bana! TOMMY! VER OĞLUMU, ALÇAK!**»

Johnny'nin gözleri kararmaya başlamıştı. Aydınlıkta kalan tek görüntü, namlusunun ucunda çırpınan mavi kar ceketinin göğsüydü.

Çabuk ol, Tanrı aşkına çabuk, yoksa kaçarsın...

Ama şimdi, belki de gözlerinin perdelenmesinden olacak mavi kar ceketini sanki uzamış, yayılmış,

her şeyi içine almıştı. Sarı çizgiler, kaplan çizgileri maviliğin arkasında kaldı.

Filtrenin arkasında kaldı, evet Stillson filtrenin arkasında kaldı ama bunun anlamı nedir? Tehlike geçti mi, yoksa artık ona erişemeyeceğimi mi gösteriyor? Hangisi?

Tam o sırada bir flaş patladı.

Stillson kadını yana itip kapıya doğru geri geri yürüdü. Çocuğu boynundan ve apış arasından kaldırmış, kalkan gibi önünde tutuyordu.

Yapamıyorum. Tanrım beni bağışla, yapamıyorum.

Ard arda iki kurşun yedi. Biri göğsünün üstüne, diğeriye sol böğrüne saplanmıştı. Mermilerin etkisiyle topaç gibi döndü, tüfeği yere düştü ve parmakların üstünden aşağı uçmaya başladı. Toplantı salonu gözlerinin önünde iki kez altüst olduktan sonra oturma sıralarının üstüne düştü. Çarpma sonucu belkemiği ve iki bacağı kırılmıştı.

İnlemek için ağzını açtıysa da ağzından yalnızca kan boşandı. Sıraların arasında yattığı yerde düşündü. **Bitti artık. Beceremedim. Çuvalladım.**

Elliman, Moochie ve diğer fedai başında bitip onu sırtüstü çevirdiler. Stillson gelip onları yana çekti. «Bu herifle uğraşmayın artık. O resim çeken orospu çocuğunu yakalayıp kamerasını parçalayın.»

Moochie ve öbür adam ayrıldılar. Yakınlarda bir yerde çocuğun annesi avaz avaz bağıırıyordu.

«...Çocuğun arkasına saklandı... çocuğun arkasına, bunu herkese anlatacağım...»

Stillson, «Sonny, sustur şu karıyı,» dedi.

«Hemen,» dedi Elliman ve hızla Stillson'un yanından ayrıldı.

Stillson, Johnny'nin başucunda dizleri üzerine eğildi. «Seninle tanışıyor muyuz, ahbap? Doğrusunu söyle. Nasıl olsa işin bitik.»

Johnny'nin sesi fısıltıyla çıktı. «Evet, tanışmıştık.»

«Trimbull toplantısında'ydı, değil mi?»

Johnny başını sallayarak doğruladı.

Stillson ayağa kalktı. Johnny gücünün son damlasını kullanarak elini uzanıp Stillson'un ayak bileğini tuttu. Bir saniye kadar. Stillson kolayca bacağını çekip elinden kurtuldu ama bu süre yeterli olmuştu.

Her şey değişmişti.

Ona doğru yaklaşan insanlar vardı ama Johnny yalnızca ayaklar ve bacaklar görebiliyordu. **Her şey değişmişti.**

Johnny sessizce ağlamaya başladı. Bu kez Stillson'a dokununca, sanki boşluğu tutmuş gibi olmuştu. Tükenmiş bir pil. Devrilmiş ağaç. Boş bir ev. Kitapsız bir kitaplık. Üzerine mum dikmeye yarar şarap şişesi.

Kararıyor, Kayboluyor. Çevresindeki ayaklar ve bacaklar giderek bulanık ve birbirinden ayırt edilemez bir görüntü oluyordu. Sesleri duyuyordu, heyecanlı iniş ve çıkışlarla dolu, ama sözcükler anlaşılıyordu. Bu da giderek güçsüzleşti ve hoş bir mırıltı gibi gelmeye başladı.

Omzundan geriye baktı ve uzun zaman önce içinden çıktığı koridoru gördü. O koridordan çıkıp bu aydınlık yere gelmişti. Ama o zaman annesi daha ölmemiş, babasıyla birlikte adını seslenerek onu çağırışlardı. Şimdi oraya dönme zamanı gelmişti. Şimdi oraya dönmesi gerekirdi.

Başardım. Nasıl oldu bilmiyorum, ama başardım.

Öbür ucunda ne olduğunu hiç düşünmeden koridora doğru kendini bıraktı. Zaman nasıl olsa gösterecekti ne olduğunu. Kulağına hoş gelen mırıltılar kayboldu. Dumanlı parıltı da söndü. Ama hâlâ kendindeydi -Johnny Smith- her şeyi yerli yerinde.

Git artık şu koridora, diye geçirdi içinden. Haydi bakalım. İçinden bir ses, o koridora girerse,

ayağa kalkıp yürüyebileceğini söylüyordu.

Üçüncü Bölüm

ÖLÜ BÖLGE DEN NOTLAR

28

Sevgili Baba,

Bu mektubu yazmak bana çok zor geliyor, bu nedenle kısa tutmaya çalışacağım. Okuduğunda büyük olasılıkla ölmüş olurum. Biliyorsun, başıma korkunç şeyler geldi. Ve galiba, bunun başlangıcı otomobil kazası ve komaya girmemden önce olmuş. Medyumluk olayını da biliyorsun tabii. Annemin ölüm döşeğinde Tanrının beni görevlendirdiğini söyleyişini de unutmamışındır. Bu görevden kaçınmamamı istemiş, ben de ona yemin etmişim... salt onu yatıştırmak için. Ama şimdi onun haklı olduğunu görüyorum. Hâlâ Tanrıya inanıyor falan değilim, ama başıma gelenleri de kör talih olarak nitelendiremiyorum.

1976 yazında Trimbull'da Greg Stillson'un seçim toplantısına gitmişim, baba. O zaman daha ilk kez aday oluyordu. Konuşma kürsüsüne giderken herkesle el sıkışıyordu. Bu ellerden biri de benim oldu. Şimdi anlatacaklarıma inanmakta belki güçlük çekeceksin ama medyumluk gücümü görmemiş değilsin. Bu kez öyle sezgi falan almadım, baba. Düpedüz görüntüydü gelen. Greg Stillson ABD Başkanı olmuştu. Belki bir on dört ya da on sekiz yıl sonrasıydı. Eğer Stillson başkan olursa ülkeyi topyekûn bir nükleer savaşa sokacak. Savaşın parlama noktası da Güney Afrika'da bir yer. Ve bu savaş iki üç ülkenin birbirlerine nükleer başlıklı mermiler atmasıyla değil, en azından yirmi ülkenin ve terörist grupların da katıldığı bir cehennem olacak.

Baba, bu yazdıklarım sana delice gelebilir. Bana da öyle geliyor. Ama duraksamam için, kuşku duymam için hiçbir neden de yok. Senin bilmediğin... kimsenin bilmediği... bir şey var: Chatsworth'ların evinden kaçma nedenim lokanta yangını değildi. Sanırım Greg Stillson'dan ve yapmam gereken işi yapmaktan kaçırıyordum. Amacım bu korkunç geleceği hazırlayacak koşulların oluşmasını görmek üzere beklemektir. Belki hâlâ bekliyor olacaktım, baş ağrılarımın giderek artması ve çalıştığım karayolu şirketinde başımdan geçen bir olay beni harekete geçirdi. Sanırım ustabaşı Keith Strang bu olayı anımsar...

***

Maine Senatörü William Cohen başkanlığında kurulan «Stillson Komitesi» önünde verilen ifadeden alınmalıdır. Tanık: Bay Keith Strang. Phoenix, Arizona. İfadenin alındığı tarih: 17 Ağustos 1979.

Sorgu Yargıçısı: Aralık 1978 günü Johnny Smith'in başından geçen olayı anımsıyor musunuz?

Strang: Evet. Yol şeritlerini çiziyorduk. O gün ben boya almaya gitmişim. Döndüğümde Johnny Smith'in, Rosemont Avenue'da çalıştığını ve davranışlarının tuhaf olduğunu öğrendim. Bir arkadaşı neredeyse ezip geçiyormuş. İşçiler gidip bir bakmamı istediler, ben de arabaya atlayıp onun çalıştığı yola gittim. İlk bakışta bir şey görememişim, ama sonra... neler gördüm neler.

Sorgu Yargıçısı: Ne gördünüz?

Strang: Çizdiği yol şeriti felaket bir haldeydi. Önce biraz şaşmış, ama ilerledikçe iyice zigzaglar belirmiş, bazı yerlerde büyük eğriler ve çemberler oluşmuştu.

Sorgu Yargıçısı: Siz ne yaptınız?

Strang: Onu durdurdum. Kullandığı çizgi makinesinin yanına gidip ona seslendim. Belki en azından altı yedi kez. Duymamış gibiydi. Sonra aracı bana doğru çevirip üstüme gelmeye başladı. Kornaya bastım, yeniden avazım çıktığı kadar bağırdım. İşitir gibi olmuştu. Yüzünde hiçbir şey

olmamışçasına bir ifadeyle bana baktı. «Delirdin mi be adam, ne yapıyorsun?» diye sordum.

Sorgu Yargıcı: O ne dedi?

Strang: «Selam,» dedi. Hepsi bu «Selam, Keith.» Hiçbir şey olmamış gibi.

Sorgu Yargıcı: Siz ne yaptınız?

Strang: Öfkemden köpürüyordum. Ama yüzüne bakınca çok hasta göründüğünü farkettim. Her zaman öyle zayıftı, oysa o gün bembeyaz kesilmiş, ağzının bir kenarı garip bir biçimde çekilmişti. Önce ne dediğimi anlamadı. Sonra geri dönüp çizdiği şeritin durumunua gördü.

Soru Yargıcı: Ne dedi?

Strang: Çok üzgün olduğunu söyledi. Sonra durduğu yerde sendeleyip bir elini yüzüne götürdü. «Neyin var, ne oldu?» dedim. Bir sürü anlamsız şey söyledi.

Cohen: Bay Strang bu konuda John Smith'in söylemiş olduğu her sözün komite için önemi vardır. Lütfen ne söylediğini anımsamaya çalışın.

Strang: Önce hiçbir şeyi olmadığını, yalnızca yanan lastik koktuğunu söyledi. Sonra, «Dikkat et o akü patlayabilir,» dedi. Aklımda kalanı bu.

Sorgu Yargıcı: Sonra ne oldu?

Strang: Yere düşecek gibi oldu. Omzundan ve yüzünü örten elinden tuttum. İşte o zaman sağ gözünün kan içinde olduğunu gördüm. Sonra bayıldı.

Soru Yargıcı: Ama bayılmadan önce son bir şey söyledi değil mi?

Strang: Evet. «Stillson'u sonra düşünürüz, baba,» dedi. «Şimdi ölü bölgede.»

***

... kendime geldiğim zaman Keith hemen gidip bir'doktora görünmemi söyledi. Çok korkmuştum, baba. Ama Keith'in sandığı nedenlerden değil. Daha önce birkaç kez otomobil kullanırken her şeyi çift gördüğüm için Sam Weizak'ı arayıp fikrini sormuştum. Sam da uzaktan bir teşhis koyamayacağını, dostu olan bir doktoru, Dr. Vann'ı görmemi salık vermişti. Sonunda bu doktoru görmeye gittim. Bana bazı testler uyguladı ve sonucu açık açık önüme serdi. Sandığım kadar uzun ömrüm kalmamıştı...

***

Maine Senatörü William Cohen başkanlığında «Stillson Komitesi» önünde verilen ifadeden alınmadır. Tanık: Dr. Ouentin Vann, Phoenix, Arizona, ifadenin alındığı tarih: 22 Ağustos 1979.

Sorgu Yargıcı: Teşhisiniz kesinlik kazandıktan sonra John Smith size geldi, değil mi?

Vann: Evet. Hiç hoş olmayan bir açıklamayı duymak için.

Sorgu Yargıcı: Aranızda geçenleri anlatır mısınız?

Vann: Çok ilerlemiş bir beyin tümörü olduğunu söylediğim zaman oldukça sakin karşıladı. Sanırım kendini böyle bir açıklamaya hazırlamıştı. Bununla birlikte son derece de korkuyordu. Bana ne kadar ömrü kaldığını sordu. Daha bundan söz etmenin erken olduğunu ve ameliyat şansı bulunduğunu söyledim. Bu açıklamayı yaparken, uzun bir koma dönemi geçirdiğini ve mucize olarak bu komadan çıkmış olduğunu bilmiyordum.

Sorgu Yargıcı: Bunu nasıl karşıladı?

Vann: Ameliyat olmayacağını söyledi. Sakin ama kararlıydı. Ben de, iyi düşünmesini, çünkü ameliyat olmazsa ölüm emrini imzalamış olacağını söyledim. Ameliyat olmadığı takdirde ne kadar yaşayabileceğini sordu.

Sorgu Yargıcı: Bir tahmin yaptınız mı?

Vann: Evet. Ameliyat olmazsa, sekizle yirmi ay arası bir ömrü kaldığını söyledim.

Sorgu Yargıcı: Smith ayrılırken olağandışı bir şey oldu mu?

Vann: Hem de nasıl.

Sorgu Yargıcı: Lütfen anlatın.

Vann: Kapıdan çıkmak üzereyken ona yatıştırıcı bir jest yapmak için elimi omzuna koymuştum. Tam o anda elektrik çarpmış gibi oldum ve içimin çekildiğini hissettim. Sanki Smith benden bir şeyler çekiyormuş gibi. Hemen geri çekildim... bana karımı ararsam iyi olacağını, çünkü StraWberry'nin yaralandığını söyledi.

Sorgu Yargıcı: StraWberry kim?

Vann: Karımın erkek kardeşi. Asıl adı Stanbury Richards'dır ama en küçük oğlum ona StraWberry Dayı der hep. O akşam eve gidince karıma NeW York'ta oturan erkek kardeşini aramasını söyledim.

Sorgu Yargıcı: Aradı mı?

Vann: Evet. Uzun uzun konuştular.

Sorgu Yargıcı: Bay Richards'ın, yeni kayınbiraderinizin sağlığı yerinde miydi?

Vann: Evet, evet. Çok iyiydi. Ama bir hafta sonra merdivenden düşüp belkemiğini kırdı.

Sorgu Yargıcı: Dr. Vann, John Smith'in bu olayı önceden görmüş olabileceğine inanıyor musunuz?

Vann: Bilmiyorum, ama olabilir.

***

...ve baba, eminim herkes bu işleri beynimdeki tümör yüzünden yaptığımı sanacak. İnanma buna, baba. Tümör yalnızca beni nicedir izleyip duran kazalar dizisinin son bölümü, başka bir şey değil. Tümörün olduğu yerse, küçükken buz pateni yaptığım sırada düşüp başımı çarptığım yer. Aslında o zaman sezgiler almaya başlamıştım ama şimdi neler olduğunu anımsamıyorum. Kazadan önce bir panayırda da sezgi flaşları almıştım. Sarah'ya sorarsan çok iyi anımsar. Tümörün tam olarak bulunduğu yer, benim bugüne dek hep «ölü bölge» adını verdiğim nokta oluyor. Ne doğru ad koymuşum, değil mi? Yazgı mı dersin, alınyazısı mı dersin, her neyse, ne yapıp yapıp tartının iki kefesini de dengeliyor. Belki o otomobil kazasında ölmem gerekiyordu. Belki de o buz pateni yaptığım yerde.

Baba, seni çok seviyorum. En üzüldüğüm şey, haklı olarak Stillson'u iyi, dürüst bir adam olarak tanıyan onca insanın nefreti ve üzüntüsünü senin omuzlarının üzerine bırakmam...

***

Maine Senatörü William Cohen başkanlığında kurulan «Stillson Komitesi» önünde verilen ifadeden alınmalıdır. Tanık: Dr. Samuel Weizak, Bangor, Maine, ifadenin alındığı tarih: 23 Ağustos 1979.

Sorgu Yargıcı: Dört saatten bu yana verdiğiniz ifadeyle duruma büyük bir aydınlık getirdiniz, Dr. Weizak. Komitemiz adına size teşekkür ederim.

Weizak: Bir şey değil.

Sorgu Yargıcı: Size son bir sorum var, Dr. Weizak, son derece önemli bir soru. John Smith'in babasına yazdığı mektupta kendiliğinden ortaya çıkan bir soru. Bu da...

Weizak: Hayır.

Sorgu Yargıcı: Anlayamadım?

Weizak: O gün NeW Hampshire'de tetiği çekenin Johnny' nin tümörü olup olmadığını soruyorsunuz, değil mi?

Sorgu Yargıcı: E-ee, bir bakıma öyle evet.

Weizak: Sorunuzun yanıtı hayır. Johnny Smith yaşamının sonuna dek iyi düşünen, akılcı bir insandı. Babasına yazdığı mektup bunu kanıtlıyor; Sarah Hazlett'e yazdığı mektup da öyle. Tanrı ona korkunç bir güç vermişti -buna lanet demek de olası aslında- ama tümör nedeniyle aklını kaçırıp

eyleme geçmiş değildir.

Sorgu Yargıcı; Peki, ama, Teksas Canavarı'nın...

Weizak: Evet, onun da tümörü vardı. Birkaç yıl önce Florida'da düşen uçağın pilotu da tümörlüydü. Ama her iki olayda da tümörün etkili bir neden olabileceği üzerinde durulmadı. Tarihteki bazı canavarları düşünün: Şu Richard Speck ve Adolf Hitler... bu adamların onca cana kıymaları için tümöre ihtiyaçları yoktu. Ya da Frank Dodd'u düşünün. Johnny Smith'in ortaya çıkardığı katil. Johnny'nin eylemi üzerinde bu komite nasıl bir izlenim edindi bilemem, ama şunu söyleyim ki, bu eylem tümüyle aklı başında bir insanın eylemiydi. Belki müthiş bir zihinsel ıstırap içinde, ama... aklı başında bir insanın.

...her şeyden önemlisi, ne olur bu işi çok uzun süre düşünmeden yaptığımı sanma. Eğer onu öldürmemle insanlık bir dört yıl daha kazanacaksa ya da bir iki yıl, hatta bir sekiz ay kazanıp biraz daha düşünebilecekse, her şeye değer. Yaptığım iş yanlış gibi geliyor belki ama sonunda iyi çıkabilir. Şimdiden bilmiyorum. Ne var ki, artık Hamlet kararsızlığı oynayacak değilim. Stillson'un ne denli tehlikeli olduğundan kuşku yok.

Baba, seni çok seviyorum. Bunu bilmeni isterim.

Oğlun,

Johnny

Maine Senatörü William Cohen başkanlığında kurulan «Stillson Komitesi» önünde verilen ifadeden alınmadır. Tanık: Bay Stuart Clawson, Jackson, NeW Hampshire.

Sorgu Yargıcı: Demek kameranızın yanınızda oluşu bir rastlantıydı?

Clawson: Evet. İyi ki, Nikon'um yanımdaymış. Bu resim beni zengin eder.

Sorgu Yargıcı: Resmi Stillson çocuğu kucakladığı anda mı çektiniz?

Clawson: Evet.

Sorgu Yargıcı: Peki, çektikten sonra ne oldu?

Clawson: O iki herîf peşime düştü. Arkamdan koşarken bağıryorlardı. «Ver ulan o kamerayı bize! At onu elinden!» gibisinden seslendiler.

Sorgu Yargıcı: Siz de kaçtınız.

Clawson: Canımı dişime takıp. Kent garajına dek peşimden koştular. Bir tanesi az kalsın beni yakalıyordu ama buzun üstünde ayağı kayıp düştü.

Sorgu Yargıcı: Bayım, o iki serseriden hızlı koşmakla yaşamınızın en önemli yarışını kazanmış oldunuz.

Clawson: Sağolun, efendim. Stillson'un o gün orada yaptıkları... insanın gözleriyle görmesi gerek aslında ama... küçücük bir çocuğu kendine siper yapmak gerçekten çok aşağılık, bir iş. Bahse girerim, NeW Hampshire halkı onu köpek zehirleyiciliğine bile seçmez bir daha.

***

Yine ekim ayı.

Sarah bu geziyi epeydir erteliyordu, ama artık zamanı gelmişti, daha fazla bekletilemezdi. İki çocuğunu da hizmetçi kadınla bırakmış, (artık evlerinde hizmetçi tutabiliyorlardı; o küçük otomobilleri de gitmiş, yerine iki tane büyük otomobil satın almışlardı) o sonbahar günü Pownal'a tek başına gelmişti.

Dar bir kır yolunun kenarına otomobilini park edip karşı yandaki küçük mezarlığa girdi. Aile mezarları mezar taşlarıyla tanıtılmış. Sarah acele etmeden mezarlığın arka duvarına dek yürüdü. Burada diğerlerinö oranla yeni sayılacak bir mezar taşı vardı. Üzerinde yalnızca JOHN SMITH yazılıydı. Sarah mezar taşının yanında diz çöktü ve elini dokundu. Parmaklarını düzgün yüzeyin üzerinde gezdirdi.

23 Ocak 1979

Sevgili Sarah,

Az önce babama çok önemli bir mektup yazdım. Yaklaşık bir buçuk saatimi aldı ve beni bayağı yordu. Aynı şeyleri bir kez daha yazacak gücüm yok, onun için senden hemen babama telefon etmeni istiyorum. Haydi, Sarah, mektubun geri kalanını okumadan gidip babamı ara.

Şimdi sanırım, her şeyi biliyordur. Sana söylemek istediğim bir şey, Sarah son günlerde birlikte gittiğimiz o panayırı sık sık düşünmem. Eğer o geceyle ilgili hangi iki şeyi en çok anımsadığını tahmin etmem istense, önce Şans Tekerindeki büyük şansımı. «Bu adam kaybedince zevkten ölüyorum.» diyen çocuğuşu anımsadın mı?) Sonra sana şaka yapmak için taktığım o maskeyi anımsadığını söyledim. Sözde şaka yapıyordum, ama az kalsın öfkelenip beni orada ekecektin. Kimbilir, belki böyle yapsaydın bugün ben burada olmazdım, o taksi sürücüsü de hâlâ sağ olurdu.

Eh, ne yapalım, elimize fırsat geçmedi değil, ama çift sıfır geldi ve kasa kazandı galiba. Hep seni düşündüğümü bilmeni isterim, Sarah. Benim için başka hiç kimse olmadı ve o gece de bizim en güzel gecemizdi...

***

«Selam, Johnny,» diye mırıldandı. Hafif bir esinti ateş renkli sonbahar ağaçlarının arasında dolaşırken pırıl pırıl havada süzülerek düşen kızarmış bir yaprak Sarah'nın saçına takıldı ve orada kaldı. «Bak, buradayım. Sonunda geldim işte.»

Yüksek sesle kendi kendine konuşmak doğru değildir: mezarlıkta ölümlerle konuşmaksa ancak delilerin yapacağı bir şeydir, demişti bir kez Sarah. Ama şu anda içinde müthiş bir duygu patlaması vardı, boğazını dolduran, ellerini birbirine kenetleyen güçlü bir duygu patlaması. Johnny'le konuşması doğal sayılmalıydı belki de, ne de olsa tam dokuz yıl geçmişti ve bu da son oluyordu artık. Bundan böyle yalnızca Walt, çocukları ve kocasının konuşma yaptığı kürsünün arkasında otururken karşısında bol bol gülücük dağıtan yüzler olacaktı; arasına gazetelerin pazar eklerinde küçük makaleler de olabiliirdi. Gelecek yıllar, her geçen gün yeni bir gri saç farkederek, sarkan göğüslerini sütyenle gizleyerek, makyajına daha özen göstererek, derneklere, Denny'nin ilkokuluna ve Janis'in anaokuluna giderek geçecekti. Gülünç şapkalar giyeceği yılbaşı partileri ve bilimkurgu özellikleriyle dolu 1980'lere... orta yaş sınırına varış.

Sarah önündeki yıllarda panayırlar görmüyordu.

Dolu gözlerinden ilk damlalar boşalmaya başladı. «Oooh, Johnny,» dedi. «Oysa her şey bambaşka olmalıydı, değil mi? Böyle bitmemeliydi.»

Başını eğdi ve boğazında düğümlenen hıçkırıklarını bastırmaya çalıştıysa da bir işe yaramadı. Parlak prizmalar halinde kırılan güneş ışığı altında hıçkıra hıçkıra ağladı. Az önce ılık ılık esen rüzgâr şimdi ıslak yanaklarını şubat soğuğu gibi üşütüyordu.

«Böyle olmamalıydı!» Ağlamasını izleyen mezar taşları ve ölümler Sarah'ya suskunlukları içinde ancak yaşamın kısa olduğunu, ölümün de ölüm olduğunu anlatabilirlerdi. «Tanrım, böyle olmamalıydı!»

İşte tam o anda boynuna bir el dokundu.

***

... o gece en güzel gecemizdi diyorum, ama bir yandan düşününce, sanki 1970 yılı hiç olmamış gibi geliyor. Üniversitedeki olaylar, Nixon'un başkanlığı. Daha video-teyp yayınları başlamamış, cep hesap makineleri yok. Ama bazı zamanlar da düşününce öyle yakın hissediyorum ki, sanki elimi uzatsam dokuz yıl geriye gidebilecek, elimi uzatıp yanağını, boynunu tutacak gibi oluyorum. Seni alıp acılardan uzak, karanlığın ve zor seçeneklerin bulunmadığı bambaşka bir geleceğe götürür gibi oluyorum.

Ama işte, elimizden ne geliyorsa onu yapabiliyoruz ve bununla yetinmek zorundayız... beğenmesek de, alışmamız gerekiyor. Tek dileğim, beni iyi olarak anman, sevgili Sarah. Mutlu ol.

Sevgilerimle,

Johnny

Sarah kesik bir soluk çekti ve doğruldu. Gözleri irileşmişti.

«Johnny?»

Yok olmuştu.

Her neydiyse, artık yoktu. Ayağa kalkıp çevresine bakındı, tabii hiçbir şey göremedi. Ama bir yandan da görür gibi oluyordu, orada ayakta durmuş, elleri ceplerinde, yakışıklı denmez ama hoş yüzünde o rahat, sıcak gülüş, mezar taşlarından birine ya da sonbaharın ateş renkli ağaçlarından birine'dayanmış duruyordu. «Şaşırdın mı, Sarah? Hâlâ o pis kokaini çekiyor musun?»

Görünürde hiçbir şey yoktu, ama Johnny oradaydı, yakında bir yerde, belki de her yerde.

Elimizden ne geliyorsa onu yapabiliyoruz ve bununla yetinmek zorundayız... beğenmesek de alışmamız gerekiyor. Yitirilen hiçbir şey yoktur, Sarah. Bulunamayacak hiçbir şey.

«Hiç değişmezsin, Johnny,» diye mırıldandı Sarah. Mezarlıktan çıkıp kır yoluna geldi. Durup geriye baktı. Ilık ekim rüzgârı gücünü göstermeye çalışıyordu. Ağaçlar gizli gizli fısıldaştılar.

Sarah otomobiline bindi ve gitti.

SON

